

Charles Foster, șef al unei rețele de agenți infiltrați în Germania de Est, nu le poate ierta superiorilor refuzul de-a răscumpăra trei spioni capturați în misiune și plănuiește o răzbunare rarismă: își oferă serviciile contraspionajului est-german. Decizia lui atrage furia și panica englezilor, dornici să-l recupereze prin orice mijloace. Însă nimeni nu poate anticipa prăbușirea Zidului Berlinului, simbol al destrămării regimurilor totalitare, în urma căreia vechile structuri și sisteme de relații sunt definitiv compromise. Evenimentele se precipită în cavalcadă, într-o lume populată de agenți Stasi dispuși la tot felul de compromisuri, ofițeri KGB ce nu reușesc să-și digere nostalgiile, șantajști animați de impulsuri vindicative și trădători care speră să rămână nepedepsiți. Într-o panoramă a deșertăciunilor politice, oameni de afaceri, generali și experți în contrainformații, din Est și Vest deopotrivă, pigmentează o acțiune dozată fără cusur și o luptă în care există doar învinși.

„Cel mai inventiv dintre autorii noștri de romane de spionaj”.

The Guardian

Ted Allbeury

DE O PARTE ȘI DE ALTA A FRONTIEREI

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A. P.O. Box
37 - 198 București, ROMÂNIA

TED ALLBEURY *The Line-Crosser* Copyright © Ted
Allbeury, 1993 All rights reserved

Traducere din limba engleză IRINA ELIADE

Ediția I

Copyright © 1996 RAO International Publishing
Company S.A. pentru versiunea în limba română

Coperta DONE STAN

Tiparul executat de ELSNERDRUCK Berlin,
Germania

Martie 1996

ISBN 973 - 576 - 057 - 6

Soției mele i s-a făcut de curând un transplant de ficat. Scriu aceste rânduri pentru a aduce mulțumirile mele doctorilor Rob și Gill Johnson, precum și echipei de la Royal Free Hospital din Hampstead. Le mulțumesc nu numai pentru capacitatea și experiența lor, ci și pentru bunătatea de care au dat dovadă de-a lungul anilor față de pacienții lor. Trebuie să menționez că doctorul Burroughs a fost cel care a condus echipa formată din domnul Rolles, chirurg, și doctorii Caroline Marshall și Jonathan Appleby, ambii anesteziști. După efectuarea transplantului, s-au ocupat de pacientă sora Alison Ibbetson și colegile ei de la reanimare, doctorul Thompson și echipa de tineri medici pe care o conducea, precum și întregul corp de asistență și îngrijire auxiliar din Hassal Ward. Soția mea și cu mine îi suntem profund recunoscători doamnei Linda Selves care, în calitate de coordonator al transplantului, ne-a fost de mare ajutor în toate etapele acestui îndelungat proces. Nu pot încheia fără a exprima mulțumirile și recunoștința noastră Ministerului Sănătății, grație căruia au fost posibile operația și îngrijirea postoperatorie de care a beneficiat soția mea.

„După săvârșirea trădării, nimeni nu mai are nevoie de trădător”.

Pedro Calderón de la Barca

PARTEA ÎNTÂI

Îl trimiseseră pe Willoughby să stea de vorbă cu ea, într-o ultimă încercare de-a o convinge să renunțe la procesul pe care îl intentase. Și fiindcă Willoughby era un tip bine și doar cu puțin mai în vârstă decât ea.

În timp ce ea se ocupa de băuturi, Willoughby își aruncă ochii în jur. Era o încăpere elegantă și luminoasă, cu pereți albi, cu arcade și pilaștri vopsiți cu albastru și auriu.

Nu și-l prea putea închipui pe Johnny Tarrant trăind în acest decor, care ei însă i se potrivea de minune.

Tânăra femeie purta un pulover de cașmir alb, o fustă neagră și pantofi negri pe care scânteiau câteva strasuri. Era mai mult decât drăguță; era frumoasă și părea a fi pe deplin conștientă de acest lucru.

Părul blond îi cădea pe umeri, pleoapele grele se lăsau din când în când peste ochii ei mari și albaștri. Avea un nas mititel și gura cu buze cărnoase și parcă puțin bosumflate a unei adolescente. Nu-i dădea mai mult de douăzeci și unu, douăzeci și doi de ani, în vreme ce, din dosarele pe care le consultase Willoughby, reieșea că împlinise douăzeci și opt.

Când ea se întoarce să-i întindă paharul, Willoughby avu răgazul să-i admire sânii plini și tari, iar atunci când o privi din nou în față, văzu că femeia zâmbea, dându-i să înțeleagă că știa unde îi zăboviseră ochii. Apoi se așeză picior peste picior într-un fotoliu, astfel că fusta i se urcă până la jumătatea coapselor.

— Ia spuneți-mi, Slaney v-a trimis, nu-i așa?

— M-a rugat, într-adevăr, să vin aici ca să stăm de vorbă.

— Omul ăsta e-un ticălos.

— De ce spuneți una ca asta?

— E ca o babă. Moralist și ipocrit.

— Nu mi-a făcut această impresie.

— Pretinde că femeile frumoase îl lasă rece. Dar nu-i așa. Am dansat cu el la o petrecere în casa soților Harris și s-a cam dat la mine.

— Mă rog, asta nu-l împiedică să fie un om foarte inteligent, doamnă Tarrant.

— Nu-i chiar atât de inteligent dacă își închipuie că mă veți convinge să renunț în această fază, zâmbi ea.

— A existat oare un moment când v-ar fi putut convinge să abandonați?

— Știu și eu? Oricum însă, amenințarea că va da la iveală ce se află în dosarele secrete n-a fost o idee fericită.

Willoughby dădu afirmativ din cap.

— Nu ați semnat, din câte știu, nicio hârtie.

— Evident. Nici n-aveam de ce. Nu m-ați prins, slavă Domnului, în toată porcăria asta.

Willoughby oftă, apoi spuse pe un ton răbdător:

— Nu-i o porcărie, doamnă Tarrant. Suntem o instituție la fel de necesară ca justiția, corpul diplomatic sau politic. Avem de-a face cu o sumedenie de tipi scârboși, dar asta nu înseamnă că și noi suntem ca ei.

— De câtă vreme faceți parte din această instituție?

— De patru ani.

— De îndată ce ați terminat studiile la Oxford?

— La Cambridge, de fapt.

Doamna Tarrant dădu din umeri.

— Ați fost coleg cu Philby și ceilalți doi?

— Da, am fost la aceeași universitate. Nimic mai mult.

— Mă rog... Spuneți-i lui Slaney că n-are nicio șansă.

— Pot să vă pun o întrebare sinceră, doamnă Tarrant? Ea dădu din umeri.

— Vă ascult.

— De ce țineți la acest proces? Lucrurile s-ar fi putut rezolva într-un mod mai discret. V-am fi putut sprijini.

— Trebuia să fi vorbit cu Johnny despre asta, nu cu mine. Poate ați fi putut găsi o modalitate. Acum vrea să se apere. Punct cu punct.

— Ați fi putut obține sentința de divorț fără toate declarațiile acelea. De aceea se luptă el acum. Din mândrie.

— Pe dracu'! Nu-i vorba de nicio mândrie. E apucat, asta e! Vrea să mă pună cu botul pe labe.

— Nu prea îmi vine să cred. Am stat de vorbă cu el și nu mi-a făcut această impresie. Mai degrabă crede că

toată acțiunea asta e ceva pus la cale... un fel de persecuție, un mod de-a nu-i da pace.

— Păcătosul dracului! Suferă de mania persecuției, asta-i problema lui.

Pe buzele lui Willoughby se ivi un zâmbet ambiguu.

— Nu e singurul care consideră că nu vrei să-i dai pace.

— Care e numele dumitale de botez?

— Hugh.

— Îmi dai voie să-ți zic așa?

— Vă rog.

— Pe mine mă cheamă Jenny. Probabil că știi, adăugă ea zâmbind. Trebuie să fi aflat din dosare.

— Așa e.

— Ascultă-mă, drăguțele, dau o groază de bani avocaților și ei m-au sfătuit să procedez așa. Dacă vrei să sistez acțiunea, spune-i lui Johnny să accepte declarația mea. Să se poarte ca un domn, nu ca un mahalagiu. Cine se sinchisește de ceea ce spun despre el? Unde mai pui că spun adevărul.

— Presa de-abia așteaptă ca să facă tărăboi. Și o să aibă de ce. După un moment de tăcere, adăugă: Ești foarte tânără, Jenny. Și foarte frumoasă. Ce faci acum nu-ți seamănă.

— Ești însurat, Hugh?

— Din păcate, nu.

— Ai o iubită?

— Câteva. Nimic serios.

Frumoșii ei ochi albaștri îl priviră îndelung.

— Slaney ți-a sugerat, nu-i așa, să încerci să te culci cu mine?

— Doamne ferește! zise Hugh, dar nu părea să-l fi surprins întrebarea și ea își dădu seama că se pomenise și această posibilitate. Însă Willoughby era un profesionist, făcea parte din SIS și, ca atare, ochii lui, de culoarea

oțelului, o privi ră timp de c ăteva secunde f ă r ă s ă clipeasc ă . Apoi spuse:

— Am putea oare face ceva ca s ă nu ajungem la tribunal?

— Cam ce propui?

— Am putea suporta cheltuielile de judecat ă , plus o desp ă gubire ın numerar.

— Johnny va fi, oricum, obligat s ă -mi pl ă teasc ă cheltuielile. Pe de alt ă parte, dup ă tot ce-a zis despre mine, nu m ă pot considera satisf ă cut ă dec ă t ın clipa c ă nd totul va fi dat la iveal ă .

— Johnny a vorbit ca omul la m ă nie... Știi foarte bine.

— A zis ıns ă ce-a zis. ın public. Asta n-o pot trece cu vederea.

— Dup ă c ă te am ınțeles din spusele avocaților noștri, s-ar putea s ă fii interogată de completul de judecat ă . ın ședinț ă public ă . E o sabie cu dou ă tășuri.

— Fie ce-o fi! Oricum, Johnny va pierde, spuse ea, ridic ă nd din umeri.

Willoughby se scul ă ıncet ın picioare.

— Mulțumesc pentru trataț ie, Jenny. Cred c ă e momentul s ă plec.

C ă nd ajunser ă ın dreptul ușii, ea ridic ă ochii spre el, z ă mbindu-i:

— Nu-i aș a c ă Slaney ț i-a sugerat s ă te culci cu mine?

Willoughby ezit ă c ă teva clipe ınainte de a se hot ă r ı .

— Bine ınțeles c ă nu, sf ă rș i el prin a spune.

— N-ai vrea s ă -i transmiț i un mesaj din partea mea? spuse femeia, continu ă nd s ă -i z ă mbeasc ă .

— Cum s ă nu.

Femeia ıși ıncol ă ci braț ele zvelte ın jurul g ă tului lui Willoughby și ıși lipi gura de a lui. ın timp ce ıși v ă ra limba ın gura b ă rbatului, ıși d ă du seama c ă izbutise s ă -l excite. C ă teva clipe mai t ă rziu ıi d ă du drumul, r ă z ă nd amuzat ă de ıncurc ă tura lui.

— Ce doreai să-i transmit, Jenny? spuse el liniștit.

— Acesta a fost mesajul, Hughie.

Apoi îi deschise ușa și-l urmări zâmbind cum coboară în grabă treptele și traversează strada.

Slaney își puse din nou ochelarii pe nas și se uită îndelung la Hawkins, consilierul juridic al SIS.

— O să treacă multă vreme până ce se vor potoli lucrurile. Nu-mi dau bine seama când vom putea recurge din nou la serviciile lui Johnny Tarrant.

— La ce lucra acum?

— Se ocupa de infiltrările în grupările extremiste de stânga.

— Ai putea să-i dai de lucru în interior.

— Evident, spuse Slaney, dând din umeri. Dar ar fi păcat să ne dispensăm de serviciile unui agent atât de experimentat.

— Pe ea n-avem cum s-o convingem! N-are de gând să se lase până nu-l face zob.

— N-am putea încerca s-o înduplecăm să renunțe măcar la declarațiile care privesc activitatea lui Tarrant în cadrul serviciului?

— Nu cred că vom izbuti. O dată ce va compărea în fața curții poate să spună orice, cu condiția să fie relevant pentru proces.

— Și crezi că declarațiile ei vor fi considerate relevante?

— Majoritatea vor fi. Totul depinde de modul cum vor fi formulate de avocatul ei.

— Ai stat de vorbă cu el?

— Te cred. Zice că femeia e de neclintit și că n-are de gând s-o lase mai moale, în niciun caz.

— Crezi că a încercat s-o convingă? Își dă oare seama că treaba e într-adevăr foarte serioasă?

— Sunt sigur, dar nu poate nici el să insiste mai mult. Nu-și poate îngădui, în calitate de avocat, decât să-i

dea anumite sfaturi. E clienta lui și, din păcate, spusele ei au de ce să fie luate în considerare.

— Crezi că ar fi cazul să-l dăscălim pe Tarrant să renunțe la apărare?

— Nu cred că ar fi cineva în stare să-l convingă. Femeia asta e hotărâtă să-l jupoaie de viu. Iar Tarrant își iese din minți numai când vorbește de ea. Zău așa. Unde mai pui că doar plângerea înaintată de ea e de ajuns ca să spulbere orice secret legat de el.

— Cum dracu' s-o fi însurat cu otreapa asta?

— O fi având anumite calități, spuse Hawkins, zâmbind.

— Ai văzut-o?

— Numai în fotografiile din dosare. E formidabilă.

— Crezi că o să-i dea gata și pe judecători?

— N-am niciun dubiu. Așa se întâmplă de când e lumea. În ce măsură? Asta depinde doar de judecător.

— Cinee?

— Nu a fost încă anunțat.

— Așadar, lucrurile nu mai pot fi oprite.

— Nu. Sau numai în cazul în care se vor lua niște măsuri drastice împotriva ei.

— Vrei să spui că ar trebui să încercăm s-o împiedicăm să apară în instanță?

— N-ar servi la mare lucru. Plângerea pe care a depus-o e suficientă. Patruzeci, cincizeci de pagini care sună ca un amalgam din *Fanny Hill* și *Brighton Rock*, pe care și-a pus amprenta Eric Ambler.

— Crezi că ar fi cazul să apelăm la DDP?

— Ce-ar putea face?

— Să intervină pentru ca procesul să nu fie judecat în sedință publică. Reclamanta să fie audiată de judecător. Declarațiile ei să nu poată fi date publicității decât cu anumite restricții.

— Ar fi o soluție. Am să mă informez. Numai că presa

o să intre imediat în alertă.

— Javra asta o să aibă grijă să-i prevină pe ziariști.

— Vrei să depun o cerere în acest sens?

Slaney scoase din buzunar un șervețel de hârtie, își șterse cu el ochii, iar apoi lentilele ochelarilor, și zise oftând:

— Ar fi mai bine să nu depunem noi petiția, ci cei de la DDP.

— Am să te țin la curent.

— Bine, zise Slaney, așa să faci.

Acasă îl aștepta un pahar cu whisky. Soția lui se afla în camera de zi. Zâmbi când îl văzu apropiindu-se.

— Te-a căutat un tip la telefon. A zis că se numește Hawkins. M-a rugat să-ți transmit că cei de la DDP au refuzat. A adăugat că ar fi bine să-ți dau ceva de băut când vei sosi acasă.

— Ce-a zis doctorul, draga mea?

— Mi-a dat niște pilule. Un medicament nou. Se pare că e un tratament pe termen lung.

— Vrei să cinăm în oraș?

— Lasă, am să fac o omletă.

— Am să fac eu omleta, draga mea. Tu stai aici, spuse Slaney, sărutând-o cu multă tandrețe.

Se ridică de pe canapea și se îndreptă spre bucătărie, cu paharul de whisky în mână. Își puse un șorț de stambă imprimată și, în timp ce deschidea frigiderul, se strădui să nu se mai gândească la starea de spirit a unei femei cu sânii extirpați, căreia i se spusese că venise prea târziu la operație și că, urmând prescripțiile medicale, mai avea de trăit între nouă și optsprezece luni. Primele săptămâni după ieșirea ei din spital fuseseră un coșmar. Slăbise în câteva săptămâni aproape cinci kilograme.

În timp ce spărgea ouăle într-un castron de plastic, Slaney închise ochii și spuse în gând o rugăciune. Dacă Dumnezeu exista, avea să-l audă. Nu prea credea că există,

dar Slaney era un om cu scaun la cap și, ca atare, nu excludea nicio posibilitate. Rugăciunea rostită cu gândul îi dădu câteva clipe de liniște sufletească. Până și problemele de la birou constituiau un fel de eliberare în comparație cu starea de măcinare provocată de boala nevasti-sii.

Willoughby locuia cu unul dintre colegii săi, cam de aceeași vârstă cu el, care se ocupa de problemele sovietice în departamentul condus de Tarrant înainte de proces. Direcția nu făcuse nicio obiecție când cei doi spusese că vor să se mute în același apartament. Porter era un bărbat cu mare succes la femei și nu putea fi bănuț că ar fi homosexual. Un adevărat *macho*. În pofida regulamentului, cei doi locatari discutau pe șleau despre colegi și problemele de care se ocupau. Amândoi aveau cam aceeași vârstă, în jur de treizeci de ani, dar păreau mai tineri. Când îi vedeai împreună, ți se iveau în minte halbe de bere și cluburi de rugby. Cinismul pe care-l afișau nu corespundea realității.

— Cum arată? mârâi Porter.

— Frumoasă foc. E mult mai bine în realitate decât în fotografiile din dosare.

— Ți-a făcut avansuri? Ți-a dat să înțelegi ceva?

— N-a zis mare lucru, dar de vrut voia să se culce cu mine, n-am nicio îndoială.

— Mă tot întreb cum de s-a încurcat Johnny Tarrant cu poama asta?

Willoughby sorbi din cana cu bere și o puse pe masă, zicând:

— Nu-i prea grozavă. Ce spuneai? A, da, vorbeam despre Johnny Tarrant. Cred că a fost atras de farmecele ei femeiești și, zău așa, nu-i prea ușor să-i rezisti. L-ai mai văzut de când a început povestea asta?

— De mai multe ori. Nebun de legat. îi vorbesc despre treburile noastre, dar pot să bag mâna-n foc că vorbesc degeaba. Mă lasă să turui și se uită pe fereastră.

Mai mare mila.

— Ce fel de om e?

— Johnny? Un adevărat profesionist. Un tip cu sânge rece și foarte capabil. Un om de neclintit, care-și calculează dinainte toate mișcările, ca un jucător de șah.

— Cum se poartă cu oamenii din echipă?

— Greu de spus. E prietenos cât timp e mulțumit de felul cum ți-ai făcut treaba, dar poate fi și foarte dezagreabil când cineva încearcă să dea rasol.

— Îți place omul?

— Te cred! Aș fi foarte fericit dacă aș putea spera să fac vreodată ce-a făcut el.

Johnny Tarrant asculta cu o ureche știrile, în timp ce sorbea din cafea și molfăia unica felie de pâine pe care o mai găsisese în casă. Se ridică în picioare și privi în jur. Asta nu era casă, ci o chichineată, cu un duș și un closet. În unica odaie trona un fotoliu-pat, pe care câteva perne îmbrăcate în mătase aveau pretenția să-l prezinte drept „canapea”. Două fotolii ieftine și o măsuță acoperită cu o tăblie de sticlă completeau mobilierul. Niciun tablou pe pereți și nicio carte pe rafturile bibliotecii. Pe o poliță se afla un ceas deșteptător și o reproducere a unei statuete.

Johnny Tarrant suspină. Se mutase acolo cu două săptămâni în urmă și își dădea seama că așa avea să trăiască multă, foarte multă vreme de acum înainte.

Chichineata asta avea să fie casa lui. Își aruncă ochii asupra costumului pe care-l purta. Un veston de gabardină, gri deschis, cu dungi subțiri, aproape albe. Fără să-și fi pus în minte ce avea să facă, se îndreptă spre unul din cele două geamantane de piele, care stătea deschis pe pat. Poate că n-avea nicio importanță, dar era, totuși, mai bine să îmbrace altceva, pentru a nu fi învinuit că voise să sfideze curtea.

Își puse un costum de culoare închisă și-și băgă în buzunare cheile, portofelul și niște mărunțiș.

Când fu gata, de abia își mai putea trage răsuflarea, închise ochii, speriat de nesiguranța care pusese stăpânire pe el, otrăvindur-i de atâta amar de vreme mintea și sufletul. Niciodată nu fusese un om fricos sau nehotărât. În ultimele zile însă, începuse să se agațe până și de un pai. Își citea horoscopul în ziarul *Evening Standard*, pășea cu atenție de pe o piatră pe alta a caldarâmului, întrebându-se mereu ce era în spatele cuvintelor pe care i le spuneau oamenii. Temându-se de dușmănia lor când vorbeau puțin, suspectându-i când i se părea că spun prea multe.

Când ajunsese în prag, se întoarse și-și aruncă din nou ochii în cameră. Își aduse brusc aminte că lăsase pe măsuță un teanc de hârtii de un alb-gălbui, legate cu o panglică roz, trecută prin găurile făcute la margine. Erau acolo, dar, fiindcă erau din hârtie foarte groasă, nu mai stăteau îndoite cum le lăsase, ci se ridicaseră pe masă. Păreau o capcană pusă în calea unui biet șoricel. Tarrant luă hârtiile și le băgă în buzunarul interior al hainei.

Când ajunsese în stradă, făcu semn unui taxi, zicându-și că era un gest necugetat. Ar fi trebuit să-și fi amintit la timp zilele când lua un taxi numai în caz de neapărată nevoie.

Când mașina își încetini mersul în apropierea Palatului Buckingham, Tarrant zări una din caleștile regale ieșind din curte. Avea impresia că trecuseră veacuri de când bătea zi de zi acea porțiune de stradă, înainte de a fi numit în post. Își aduse aminte și de ziua când stătuse în fața porții Palatului, alături de Jenny, în timp ce erau fotografiați, uitându-se amândoi la cutia unde se afla decorația pe care o primise. Trei dungi albe și înguste pe o panglică de mătase stacojie: Ordinul Imperiului Britanic. Se străduise să dea impresia că decorația nu-l prea impresiona, dar, de fapt, era foarte mândru că i se decernase. În afară de misiunile care îi fuseseră încredințate și de înaintările lui în cadrul instituției,

decorația fusese prima dovadă de apreciere a serviciilor aduse de el.

Se căsătorise cu Jenny trei săptămâni mai târziu și după câteva zile fusese retrimis la ambasada din Varșovia. Avea douăzeci și trei de ani. Mireasa doar nouăsprezece. Pongo Wallace fusese martor la căsătorie și cavaler de onoare la nuntă. Cel de-al doilea martor fusese chiar tatăl său. Maică-sa refuzase să vină la ceremonie.

2

Jenny se afla la celălalt capăt al coridorului, în fața ușii care dădea în sala tribunalului. Stătea de vorbă cu doi bărbați și dădea afirmativ din cap ori de câte ori i se adresa cel mai înalt dintre ei. Unul era Martin, avocatul ei. Pe vremuri fusese avocatul lor. Acum era doar al ei. În procesul Tarrant contra Tarrant. Probabil că celălalt era avocatul angajat pentru proces.

Peste o lună, Jenny avea să împlinească douăzeci și nouă de ani. Johnny Tarrant o privi lung și își zise că nu se schimbase deloc de când o zărise pentru prima oară. Avea una din acele figuri care se împlinesc, pe măsură ce trec anii. Poate din pricina ochilor ei, mari și albaștri, cu gene lungi și acoperiți din când în când de pleoape grele. Când te privea, aveai impresia că te hipnotizează. Și gura. Cu buze senzuale, mereu întredeschise, lăsând să se întrevadă niște dinți de un alb sclipitor.

Purta un taior de culoare neagră. Reverurile erau tivite cu un șiret de mătase, negru și el. Pe cap își pusese o pălărie. Probabil că Martin o sfătuisese să se îmbrace așa, ca să impresioneze curtea, apărând într-un costum care sugera o situație gravă. Într-adevăr, ai fi zis că Jenny e o văduvă, nu reclamantă într-un proces de divorț. Nu uitase nici să-și aleagă un pulover colant care-i puneă în valoare sânii frumoși. Cei care o ajutaseră la nevoie erau în parte răsplătiți, privind-o.

Tarrant simți un gust amar în gură. Era covârșit de

un val de ură și de frustrare. Nu-și dorea nimic altceva decât s-o vadă întorcându-și privirile către el. Da, să se uite la el, să se îndrepte spre el și să-i spună că nu se va întâmpla nimic și că se va întoarce la el, deoarece era singurul bărbat pe care-l iubise vreodată.

Își dădu brusc seama că Sellars se uita la el, ca și cum»

ar fi așteptat un răspuns la o întrebare pusă mai demult.

— Visam cu ochii deschiși... Ce voiai să-mi spui?

— Vor încerca să te provoace în timp ce vei fi interogat. Ca să te facă să-ți ieși din sărite. Nu te lăsa momit. Lasă-i să vorbească. Vor încerca să dea curții impresia că ești un om violent și iute la mânie. Vor uza de un truc cam»

Învechit, dar care se dovedește mai întotdeauna eficient.

— Am să mă străduiesc.

Sellars se uită la el, dând din cap a îndoială.

— Nu e vorba de nicio strădanie, Johnny. Trebuie să te hotărăști să nu răspunzi. În niciun fel. Te rog să nu uiți că ea va fi interogată înaintea ta. O să fie calmă, detașată. Soția răbdătoare, mereu gata să ierte totul și care, până la urmă, n-a mai putut îndura. Accesele de violență, bețiile, adulterele, crizele de gelozie. Soția silită până la urmă să-și părăsească domiciliul conjugal. Ai văzut acuzațiile; și declarațiile scrise, și cele rostite sub jurământ. A spus tot ce se putea spune. Nu-ți rămâne decât să-ți ții firea.

— Cum crezi că o să se desfășoare procesul?

— Nu poți ști niciodată, zise Sellars, dând din umeri. Din nefericire, prezidează un moșulică pe nume Raw-lings. Se lasă ușor îmbrobodit de orice femeiușcă nostimă.

Tarrant dădu din cap, dar nu scoase niciun cuvânt. Știa. Fusesse martor. Nu numai o dată. Uneori avea impresia că nimeni pe lume nu era în stare să reziste

chipului ei frumos. Își simți inima zvâcnindu-i în piept când îi bănuî privirea îndreptându-se asupra lui. O clipă, poate chiar mai mult, se uitară unul la altul. Apoi Jenny întoarse capul și-l luă de braț pe Martin, zâmbindu-i. Și Martin zâmbea, ascultând ce-i spunea femeia agățată de brațul lui. Căteaua naibii! Să se ducă de unde a venit. Pământul era plin de femei frumoase. O să facă și el ca Riley. O să fie liber și independent.

Dintr-odată, mânat de unul din acele teribile impulsuri pe care niciun raționament nu-l poate stăvili, îi spuse lui Sellars:

— Nu cred că dorește într-adevăr să ne despărțim. Poate că ar trebui să mă duc să stau de vorbă cu ea.

Sellars trase adânc aer în piept și stătu o clipă pe gânduri, înainte de a vorbi. Nu voia să-l jignească, dar ținea să evite orice incident dezagrabil.

— În locul tău n-aș face asta, Johnny. Șezi blând. Chiar dacă se dă sentința, trebuie să se scurgă trei luni până va intra în vigoare. Nu te afli într-o situație grea. Dar să lăsăm lucrurile așa cum sunt.

— Crezi că situația mea nu-i chiar atât de rea?

— Sunt sigur. Altfel nu te-aș fi sfătuit să te aperi. Curtea este în stare să-și dea seama când e vorba de o provocare. Ce-ar fi dacă te-ai duce să bei un ceai? Te chem eu când ne vine rândul.

— Stau aici. Poate că au de gând să vină să stăm de vorbă. Poate că se răzgândesc în ultimul moment. Știi și tu cum sunt femeile.

Sellars îl luă de braț și se îndreptară amândoi spre scara care ducea la etajul întâi. În capul scării, se opri și zise:

— Ascultă-mă cu băgare de seamă, Johnny. Nu e vorba doar de un divorț. În joc se află cariera ta. Știi și tu tot atât de bine ca mine. Am vorbit cu oamenii din instituția unde lucrezi. Te vor sprijini, oricare ar fi sentința.

Dacă vei coopera, va fi mult mai ușor.

Tarrant clătină din cap.

— Ei nu înțeleg, Sellars. M-am săturat să mă tot las înfundat de femeia asta.

— Ascultă-mă bine, Johnny. Toți sunt de partea ta. Toți știu câte parale face femeia asta. Nu sunt tâmpiți. Înțeleg despre ce este vorba. Și sunt de partea ta.

— Aș vrea să pot crede ce-mi spui.

— E atât de important?

Tarrant oftă.

— Nu știi de ce este în stare. îi poate învărti pe toți pe degete. Nu mi-a mai rămas niciunul din vechii mei prieteni. Până și Tony Martin s-a dat de partea ei.

— Nu-i adevărat. Nu spune prostii. Face ce are de făcut.

— Nu, zău? Tony Martin și cu mine eram prieteni buni cu mult înainte de-a o cunoaște pe Jenny. Am fost colegi de școală. Acum pledează pentru ea, nu pentru mine.

— Fiindcă ea a apelat prima la serviciile lui.

— Ar fi putut s-o refuze ori să-i recomande un alt avocat.

— Pe ce temei? Avocații își respectă codul breslei.

— Prostii! Tony e un bărbat ca mulți alții. Jenny i-a zămbit, i-a arătat ce țâțe are... și l-a dat gata.

— Am aflat, din întâmplare, că nu e sensibil la farmecele lui Jenny. Nu cred că exagerez spunând că nu poate s-o suferă. N-a fost deloc încântat când te-ai însurat cu ea. Zice că e ascunsă și mincinoasă.

— Spui astea ca să mă potolești.

— Nu. Îți repet doar ce mi-a spus Tony.

Tarrant tăcu câteva minute, apoi zise:

— Ești sigur că e așa? Nu-mi spui chestiile astea ca să mă potolești?

— Absolut sigur. Tony nu s-a lăsat dus de poveștile ei

și nici nu i-a căzut în mreje. De altfel, trebuie să-ți spun că nu e singurul care i-a rezistat.

Dintr-odată, norul apăsător care plutise luni de zile deasupra lui Johnny Tarrant se risipi. Cu o voce calmă, el întrebă:

— Ce-mi ceri să fac?

Sellars trase adânc aer în piept și spuse răspicat:

— Vreau să te duci acasă. Nu vreau să te văd în sală.

Las-o să se desfășoare. Poartă-te cu ea așa cum merită. O

zdreanță. O să capete sentința de divorț, dar victoria pe plan moral va fi a ta, nu a ei. Voia cu tot dinadinsul să te vadă făcut harcea-parcea în fața tuturor. Nu-i oferi această plăcere, Johnny. Fă așa cum îți spun eu. Tarrant dădu afirmativ din cap.

— Ai să mă ții la curent?

— Firește. Uitându-se la prietenul său, mai tânăr, Sellars adăugă: E timpul să revii la viața normală, Johnny. Ai primit o lecție. Bucură-te că ai scăpat cu atât.

— Îți mulțumesc pentru tot ce mi-ai spus. Aș fi dat mult să știu toate astea ceva mai înainte.

— Am încălcat în mod grosolan codul nostru profesional, spunându-ți ce mi-a relatat Martin. Trebuia însă să afli.

Sellars rămase în capul scării. îl privi pe Johnny coborând treptele de piatră și străbătând holul spre ușa ce dădea în stradă.

3

Powell știa exact ce avea de făcut, dar trebuia mai întâi să stea de vorbă cu Slaney. Așa cerea protocolul și nu numai. În primul rând, Slaney era actualul șef al lui Tarrant, în al doilea rând, ei îl luau în grijă pe Tarrant și în al treilea rând, dar nu în ultimul, Slaney se ocupase de cazul Foster de la bun început. Se aștepta să i se pună în

cale unele piedici. Slaney însă nu se împotriviise în niciun fel, acceptând toate propunerile lui Powell.

Aranjase, ca atare, o întâlnire între Mitchell și Willis, într-un local aflat destul de departe de Century House, și reținuse un salonaș unde puteau să vorbească în voie. Mă rog, pe cât posibil. Comandase bufet rece, anume pentru a se dispensa de prezența vreunui chelner.

Pe masă se aflau câteva sticle de vin din pivnița restaurantului. Mai fuseseră aduse un filtru de cafea și ingredientele necesare pentru a pregăti cafeaua. Powell avea bani de acasă, așa că avea reflexul format să numere fiecare bănuț, chiar dacă era vorba de banii instituției.

Cei trei se instalară confortabil în fotoliile tapisate și acoperite cu piele, în jurul unei măsuțe. După ce se asigură că fiecare îmbucase câte ceva, Powell puse pe tapet problema. Powell era ceva mai mare în grad decât invitații săi și fu cât pe aci să spună: „Așa cum ați văzut...” Se opri la timp, dându-și seama că acel „ați” ar fi putut fi interpretat drept: „Așa cum *am* văzut”.

— Cred că am avut cu toții posibilitatea de a ne arunca ochii pe hârtiile aflate în posesia RDG-ului, zise el, zâmbind cam acru. După cât se pare, cineva a pus oala pe foc anume ca să dea în clocot. Mi-am zis că ar fi, poate, cazul să ne gândim la prietenul nostru „F”.

Se uită la cei doi invitați și zâmbi cu satisfacție, dându-și seama că izbutise să-i convingă că părerile lor aveau într-adevăr importanță.

Willis luă primul cuvântul, întrebând încruntat:

— Cine s-a ocupat, primul, de treaba asta?

— Cred că Slaney. O soluție disperată pentru un caz disperat, răspunse Powell, dând din umeri.

— Despre ce este vorbă acum?

— Despre ce este vorba întotdeauna, zise Powell cu zâmbetul pe buze.

— Spune mai departe, interveni Mitchell, care fusese

la Berlin cu câțva timp în urmă. În primul rând, trebuie să spunem că nimeni nu știe unde se află și să nu uităm lucrul cel mai important când este vorba de agenții dubli – că nu știm de ce parte e cu adevărat.

Făcu o mică pauză, ca să-și poată turna cafea în ceașcă. Reluă, uitându-se drept la Willis:

— De obicei, ni se dă o șansă de a sta de vorbă cu omul respectiv, pentru a ne putea face o părere. Nu l-am mai văzut pe prietenul nostru de când a trecut de cealaltă parte a Zidului. Mă întreb, adăugă el dând din umeri, de ce nu mergem pe calea pe care am apucat-o.

— Deoarece, răspunse Powell, dincolo lucrurile au început să se destrame. Mai devreme sau mai târziu, omul cu pricina trebuie să se hotărască de ce parte se află. De partea noastră sau a KGB-ului? Din informațiile primite, reiese că nu dispunem decât de câteva luni pentru a-l convinge.

— Dar contează chiar atât de mult?

— Este singurul în măsură să ne dea informații asupra celor ce se întâmplă dincolo de Zid, spuse Powell încruntându-se. După o scurtă pauză, adăugă: Mă gândesc să trimit pe cineva să vadă dacă se poate da de el și să ne spună cum stau lucrurile.

— La cine te-ai gândit?

— La Tarrant.

— În ce măsură îl vei informa?

— Cât mai puțin posibil. Atât cât să se poată descurca și porni în direcția socotită de noi a fi cea bună.

— Lui Slaney n-o să-i vină la socoteală când va vedea că se răscolește iar povestea asta, spuse Mitchell.

— Am să-l previn pe Tarrant să se comporte cât se poate de diplomatic, răspunse Powell, ridicând din umeri.

— Ai vreo idee de care parte va fi prietenul nostru dacă lucrurile se încurcă în Germania de Est?

— Nu. Tocmai asta dorim să aflăm.

— S-ar putea sfârși cu un nou cadavru plutind pe cine știe ce apă.

— Cum i-o fi scris.

Willis se ridică și se apropie de fereastră. Privi câțva timp strada, apoi se întoarse și se uită drept în ochii lui Powell.

— De ce l-ai ales pe Tarrant?

Powell se așteptase să-i fie pusă această întrebare.

— Fiindcă e un tip solid și cu multă experiență. Vorbește bine limba germană și se descurcă în rusește. Va ști să judece oamenii la justa lor valoare.

Dându-și seama că Willis îl privea mirat, dădu iar din umeri și adăugă:

— Mă rog, când spun oamenii, mă gândesc la bărbați.

— Nu cumva ați fost îmboldiți și de gândul de a-l trece pe Tarrant pe linie moartă, cel puțin pentru câțva timp?

— Din întâmplare, acum nu are nicio altă misiune, zise Powell, înăsprindu-și glasul.

Willis își dădu seama că nu era cazul să insiste, așa

»»

Încât zise:

— Cu ce îți pot fi de folos, Tony?

— Am nevoie de unele aranjamente de finanțare la Berlin, spuse acesta și adăugă, privindu-l drept în ochi pe Mitchell: Tarrant va trebui să consulte documentele din secția voastră.

Mitchell părea încurcat.

— De ce n-ar beneficia de înlesnirile pe care i le putem oferi la Berlin?

— Nu va contacta pe nimeni la Berlin. În această misiune va acționa de unul singur.

— Ai vorbit cu el?

— Nu. După ce va veni la mine, îl voi trimite să discute cu voi, spuse Powell și apoi începu să le vorbească

despre bugetul Secției Speciale, ce urma să fie discutat peste două luni.

Și Willis și Mitchell știau că Powell era șeful subcomitetului care se ocupa de bugetul secției lor. Deși nu făcuseră nicio aluzie la discuția care avusese loc la restaurant, când se aflară într-un taxi, Willis îl întreabă pe Mitchell:

— Ce crezi despre toată povestea asta?

— Faci pe prostul?

— Nu.

— Păi, toată povestea cu Tarrant îi folosește lui Powell pentru a putea spune că a discutat cu noi despre misiune, înainte de a-i fi încredințată lui Tarrant. Dacă nu va ieși bine, responsabilitatea nu va fi numai a lui, ci și a noastră.

— Bine, dar noi nici n-am aprobat-o și nici n-am dezaprobat-o. Nici măcar n-am fost întrebați dacă suntem de acord sau nu.

— Niciunul din noi n-a declarat că nu suntem de acord.

— Nici nu s-ar fi putut. Eu, unul, nu știu ce a pus la cale, așa că nu-mi pot da cu părerea.

Mitchell începu să râdă pe îndelete și zise:

— Ai putea întocmi un memoriu în care să se scrie negru pe alb că nu ești de acord.

— N-aș putea afirma că nu sunt de acord.

— Nici eu, zise Mitchell, râzând.

Powell făcuse eforturi pentru a-i da lui Tarrant o dovadă de prietenie, care nu era chiar atât de adevărată precum voia să pară. De fapt, credea că Johnny căpătase ce merita. Nevastă-sa era o damă ordinară. E drept că era foarte frumoasă, dar asta nu era o scuză. Un bărbat nu ia de nevastă o asemenea poamă. Își dă seama că poate obține ce vrea și fără acte în regulă. Se comportase ca un imbecil. Nu era mai puțin adevărat că Tarrant era un agent

destoinic și eficient și, în ochii lui Powell, asta conta în primul rând. Nu avea de gând să renunțe la serviciile pe care le putea aduce doar fiindcă o dată în viață o luase razna. De altfel, ca mulți ofițeri superiori SIS, Powell socotea că orice om care se hotărăște să devină agent este prin definiție suspect. În ciuda aparențelor – la prima vedere păreau dârji și perfect stăpâni pe ei înșiși – toți erau hiperemotivi. În viața particulară, se comportau ca niște aiuriți.

— Stai jos, Johnny, spuse Powell, adresându-se lui Tarrant. Vreau să stăm nițel de vorbă.

În timp ce Tarrant se instala în fotoliu, Powell îl măsură din cap până în picioare. Arăta bine. Mai calm și mai vioi decât fusese în ultimul timp. Poate că furtuna trecuse.

— Înainte de-a începe să vorbim despre treburile noastre, aș dori să-ți spun, Johnny, că toți am fost alături de tine în ultimele luni, când ai avut atâtea pe cap. Consider că te-ai comportat foarte bine în felul tău cam complicat și totodată înțelept. Fiecare om e ispitit să se apere cu dinții, dar, după cât se pare, când intră în joc avocații, degeaba îți arăți colții. Oricum, te felicit pentru felul cum ai rezolvat problema.

Se opri o clipă, zâmbi și apoi reluă:

— Hai să ne întoarcem la un subiect mai important, cu alte cuvinte la cariera ta, zise Powell, sprijinindu-se de speteaza scaunului și întrebându-l pe Tarrant: îți aduci aminte de un tip din echipa noastră, pe nume Foster?

— Numele îmi este cunoscut, dar de văzut nu cred să-l fi văzut vreodată. A fost implicat într-un scandal la Berlin, nu-i așa?

Powell strânse din buze.

— Poate fi calificat și așa. Cred însă că e vorba de ceva mult mai complicat. N-a fost doar un scandal. Hai să zicem că a existat o divergență de opinii între Foster și

echipa noastră de la Berlin din acea vreme. Aș zice că Foster a pus la inimă incidentul prea tare.

Tarrant ridică din sprâncene și zise:

— N-ai vrea să-mi traduci fraza asta în limbajul curent?

— Pentru a spune lucrurilor pe nume, Foster a luat-o la sănătoasa, zise Powell zâmbind.

— Și?

— Aici e aici. Nu știm ce s-a întâmplat după.

— Când s-a întâmplat?

— Acum un an. Pe la sfârșitul lui 1987.

— De ce oare povestea asta prezintă atâta interes acum?

— După câte știm sau, mai bine zis, după câte ghicim, Foster se află undeva în Germania. Nu știm nici măcar în care dintre ele. Poate în Germania de Vest, poate în cea de Est. Situația ne cam scapă din mână de ambele părți ale Zidului, așa că trebuie să aflăm unde este Foster din mai multe motive, care...

— Cum de sunteți atât de siguri că se află în Germania? îl întrerupse Tarrant.

— În momentul de față, nu vreau să intru în asemenea detalii, zise Powell. Lăsând la o parte problemele de securitate, s-ar putea întâmpla ca interpretarea dată de noi situației respective să nu fie tocmai exactă și, ca atare, te-ar putea induce în eroare.

— Și ce trebuie să fac când voi da de el?

— Qnd vei da de el...

Powell tăcu o bună bucată de vreme, măsurându-l din ochi pe Tarrant, și apoi reluă:

— Unul din motivele pentru care ai fost ales este că ai fler când e vorba de... tăcu o clipă, pentru a găsi un cuvânt mai potrivit decât cel care i se ivise pe buze - „impostori” - și continuă, utilizând perifriza „așa-ziși agenți”. Vrem să ne spui unde se află. Atât. Nu vei lua

legătura cu el. Supraveghează-l îndeaproape. Vrem să aflăm ce fel de viață duce, ce prieteni are, cu cine se află în contact, din ce trăiește, mă rog, tot ceea ce îl privește. Când vei primi aprobarea, vei lua legătura cu el și atunci vom vedea în ce constă problema. Având în vedere situația nesigură de acum, va fi nevoie să știm pe ce cale a apucat-o Foster. S-a dat de partea lor? E încă de-al nostru? Evident că n-o să-ți spună adevărul. Trebuie să afli multe lucruri înainte de a decide, în numele nostru, ce trebuie făcut.

— În ce problemă?

— Trebuie să decizi de ce parte este Foster și ce este de făcut în situația respectivă.

— Crezi că Foster vrea să se întoarcă?

— N-ar fi imposibil.

— A făcut vreo tentativă în acest sens?

— Nu, niciuna.

— Și dacă vrea să se întoarcă?

— Hai să ne oprim aici, e destul pentru astăzi, zise Powell surâzând.

— Cine răspundea de operațiile din Berlin când a tulit-o?

— Slaney. Se opri și trase adânc aer în piept. Au mai fost și alții atunci la Berlin. Aș vrea să-l las pe Slaney în pace. Cel puțin câțva timp.

— De ce?

— Are multe probleme la ora actuală. Nu vrem să-l sâcâim tocmai acum, dacă ne putem descurca și altfel.

— Bine, o să fac ce-ai zis, spuse Tarrant, dând din umeri. Când trebuie să plec?

— Qt se poate de repede, dar ia-ți câteva zile de concediu înainte de a porni la drum. După o scurtă pauză, adăugă: Ai să acționezi de unul singur. Vei avea un cont deschis într-o bancă berlineză și domnul Mitchell a fost înștiințat, așa că îți va pune la dispoziție documentația de

care ai nevoie.

Powell se ridică și Tarrant înțelese că întrevederea

luase sfârșit. În timp ce-l conducea spre ieșire, Powell adăugă:

— Ai să găsești niște instrucțiuni, cam sumare, la secretara mea. Și două numere de telefon la care mă poți contacta oricând vei socoti necesar, ziua sau noaptea. Îți doresc mult noroc.

În anticameră, secretara lui Powell îi întinse un plic mare, rugându-l să semneze o hârtie pe care stătea scris „Diverse 504”.

Când se urcă în ascensor pentru a ajunge la etajul unde lucra, Tarrant își aduse aminte că Powell calificase acțiunea pe care fusese însărcinat s-o întreprindă drept „misiune”. Eufemismul respectiv era folosit ori de câte ori se vorbea despre o operațiune care dăduse greș. Avea impresia că fusese trimis la o vânătoare de cai verzi pe pereți. Nu cumva Powell și Slaney se înțeleseseră să-i găsească ceva de făcut? Născociseră o vagă misiune care, probabil, n-avea niciun scop. Nițel mister, nițică aventură, ca să nu se mai gândească la ceea ce i se întâmplase.

Tarrant luă o ceașcă de cafea de la automatul din vestibul și intră în micul său birou. Toate camerele în care lucrase fuseseră mici. Nu se aflase decât arareori în Century House și nu pentru multă vreme, așa că n-avusese nevoie de un birou mai confortabil. Își agăță haina de spătarul scaunului și rupse sigiliul pus pe plic, răspândind conținutul pe birou. Fotografiiile căzură primele din plic. Trei la număr. Apoi șase pagini format A4, bătute la mașină, la două rânduri.

Privi fotografiile și pe fată și pe dos, ca să vadă dacă nu cumva era ceva scris pe ele. Nu, nu era nimic. Niciun cuvânt care i-ar fi putut da vreo indicație asupra identității respectivului. Prima reprezenta o familie compusă dintr-o

femeie, un băiețuș și un bărbat. Stăteau într-o grădină. Se uitau cu toții la aparatul de fotografiat. În cea de-a doua apărea un tânăr cam de douăzeci de ani, în uniformă de gală. Era un locotenent din Intelligence Corps, așa cum de altfel indica și insigna pusă pe beretă. Arăta ca toate fotografiile luate când tinerii își terminau instrucția la Templer Barracks. Cea de a treia – o fotografie luată din față, așa cum sunt cele făcute pentru actele de identitate – înfățișa un bărbat cu păr de culoare închisă, cu ochi negri, sprâncene stufoase și un nas mare și cam borcănat. Avea o gură de om dârz și fălci zdravene. Era evident că fotografia fusese făcută de câțiva ani. Și ochii și

O 9 9

gura arătau că tânărul se mai călise.

În plic se mai afla și o copie după un certificat de naștere, din care reieșea că Foster se născuse în luna august 1952, într-un spital militar aflat în apropierea orașului Hanovra. Ocupația tatălui: sergent în regimentul de transmisiuni al armatei britanice de pe Rin. Numele mamei: Helga. În plic se mai afla și o copie după un raport întocmit de secretariatul școlii King Edward din Aston, Birmingham, din care reieșea că Foster fusese un elev excepțional. Tot în plic se afla și copia unui articol apărut în septembrie 1970 în *Birmingham Mail*, în care se spunea că Charlie Foster, în vârstă de optsprezece ani, fiul consilierului Eddie Foster, renunțase să intre la Universitatea din Aston pentru a merge pe urmele tatălui său, ofițer de transmisiuni. Mama, Helga Foster, era profesoară de limbi străine la Mănăstirea Ursulinelor din Erdington.

Restul frazelor păreau mai degrabă un discurs funebru decât un raport SIS asupra unui ofițer dispărut. Se menționa, totuși, că Foster avusese un conflict cu șeful echipei SIS din Berlinul de Vest, în urma căruia, după două săptămâni, nu se mai prezentase la post. Se duseseră să-l

caute la domiciliu. După toate aparențele, apartamentul nu mai fusese locuit în ultimele zile. Din cercetările făcute ulterior la Tegel, ieșise la iveală că Foster luase un bilet de avion pentru Dublin, via Londra, de la British Airways. În altă notă se menționa că biletul nu fusese folosit

Nu reieșea de nicăieri dacă avusese loc sau nu vreo anchetă. Doar într-un raport destinat serviciului MI-5 se anunța că nu se înregistrase nicio acțiune. În timp ce vâra hârtiile înapoi în plic, pentru ca mai apoi să le pună în sertarul biroului, Tarrant își dădu seama că prima lui reacție fusese justă. Era vorba de o chestie necurată. Mirosea de la o poștă a rufe murdare. Până și din raport se vedea bine că voiseră să mușamalizeze toată tărășenia. Cei de la Londra îl puseseră pe urmele cuiva pe care nimeni nu-l mai aștepta de fapt. Poate că nu doriseră decât să-i dea ceva de făcut, ca să nu se mai gândească la ceea ce i se întâmplase în ultima vreme. Folosiseră o metodă terapeutică pentru a-l aduce pe linia de plutire.

Tarrant se uită la ceas și formă numărul de telefon al lui Powell. Acesta răspunse imediat. Când Tarrant îl întrebă cam cât timp crede că va dura misiunea lui, Powell îi răspunse scurt că „atâta cât va fi necesar”, adăugând că va dispune de fonduri serioase și că putea cere orice informații de la Century House. În timp ce se îndrepta spre chichineata lui din Fulham, Tarrant se întrebă dacă nu cumva greșise în privința noii sale misiuni. Nu ți se oferă fonduri nelimitate și toate informațiile dacă nu e vorba de o treabă serioasă.

Când ajunse acasă, își luă din cutie corespondența și începu să citească scrisorile, în timp ce fierbea ceaiul.

O notă de la biblioteca din Chelsea, prin care era avertizat că expirase termenul pentru restituirea volumului luat cu împrumut. Apoi o ofertă pentru un nou tip de geamuri duble și câteva scrisori trimise de diverse persoane, mai mult sau mai puțin cunoscute, care țineau

să-i spună că sunt alături de el cu ocazia divorțului. Una din ele, semnată de un tip pe care nu-l putuse niciodată suferi, îi scria pentru a-i spune că regreta amănuntele penibile pe care le dăduse în vileag ziarul *News of the World*. Mai era și o hârtie sosită de la banca lui, care-l anunța că dispunea de un credit mai mare decât crezuse el. Ultima scrisoare era expediată de avocat.

Tribunalul luase în discuție pensia alimentară cuvenită soției. Judecătorul declarase că reclamanta era tânără și sănătoasă și, ca atare, putea să se întrețină singură. I se atribuisese o sumă de o liră pe săptămână, pentru ca problema să poată fi reluată ulterior, dacă se considera că este cazul. Cheltuielile de judecată urma să le suporte el, însă nu erau prea mari. Era vorba de câteva sute de lire.

În timp ce puneă pliculețul cu ceai în ceașcă și turna deasupra apa clocotită, Tarrant își zise că trebuia să sărbătorească evenimentul. Lui Jenny n-o să-i cadă bine când va afla verdictul. Se așteptase, desigur, să-l curețe și de ultima lețcaie. În ciuda celor spuse de prietenii lui, care îl asiguraseră că lucrurile puteau lua o altă întorsătură, în timpul zilelor care se scurseseră de la proces, Tarrant socotise că Jenny avea să câștige. În timp ce-și sorbea ceaiul, începu să zâmbească, imaginându-și cum avea să reacționeze reclamanta când va afla vestea.

Își adună lucrușoarele răspândite prin casă și le băgă în cele două geamantane. N-avea niciun rost să mai rămână în chichineața aia. Avea să se urce în mașină, să se

— 7

ducă la tară și să stea câteva zile cu taică-său. Acolo își va

veni în fire. Proprietatea se afla în apropierea orașului Birmingham, așa că putea da o raită pentru a sta de vorbă cu tatăl lui Foster.

În fața grajdului era parcat un Ford Granada break, dar Tarrant izbuti să-și tragă mașina în spatele lui. Taică-său stătea de vorbă cu o femeie în fața grajdurilor. Când îl zări, îi făcu un semn cu mâna și Johnny înțelese că dorea să nu fie deranjat în cursul conversației. Probabil că discutau despre cine știe ce afacere.

Tatăl lui Johnny Tarrant era un bărbat bine, despre care femeile de o anumită vârstă spuneau că seamănă cu actorul Jack Buchanan. Era înalt, distins, și înzestrat cu un farmec care acționa asupra femeilor și bărbaților în egală măsură. Nu era de mirare că era adeseori luat drept o fostă vedetă. De fapt, fusese sergent în SAS înainte de a fi transferat la Intelligence Corps, datorită faptului că știa mai multe limbi străine. Nu spunea niciodată cu ce se îndeletnicise în timpul cât lucrase acolo, dar Johnny dedusese din câteva crâmpoie de frază că făcuse parte din SIS sau din altă organizație similară.

De altfel, câțiva colegi din Century House îi vorbiseră despre el. îi povestiseră niște întâmplări al căror erou nu era un bărbat „fermecător”, ci un tip dintr-o bucată.

Când se pensionase, înființase, împreună cu unul din colegii lui, o societate care se îndeletnicea cu vânzarea automobilelor sport. Primise chiar autorizația de a vinde mașini Jaguar. Acum, când trecuse de șaizeci de ani, trăia din banii pe care îi agonisise, precum și din cei pe care-i câștiga vânzând antichități pe care le depozita în fostele grajduri.

Johnny se uită la femeia venită în vizită la taică-său. O văzu așezându-se pe banca de lemn aflată în fața mesei din grădină. Scrise ceva pe un carnet de cecuri, rupse fila și o flutură în aer ca să se usuce cerneala, înainte de a i-o înmâna lui taică-său.

După câteva clipe, se îndreptară amândoi spre el și

bătrânul făcu prezentările. Înainte de a se urca în automobil, femeia întrebă:

— Când crezi că vei putea s-o expediezi, Tommy?

— Măine dimineată. Ți convine?

— De minune. O să am timp să-l înștiințez pe Arthur.

— Ți-l răscumpăr oricând la prețul pe care ți l-am cerut, draga mea.

Rămaseră pe loc, până când ea se urcă în mașină și porni la drum.

— M-am ușurat de o bibliotecă stil George al III-lea. O mobilă din lemn de mahon, ornamentată cu gâturi de lebădă și pusă pe două frumoase picioare concave, ca o paranteză deschisă.

— Câți bani a dat pe ea?

— Cinci mii de lire.

— Vorbeai serios când i-ai spus că i-o cumperi oricând vrea ea?

— Într-o clipită. Nu cumpăr decât lucruri de soi și nu mă tocmesc. Le vând cu un profit minim, în orice caz, mai ieftin decât oricare alt negustor. Clienții mei știu asta. Dacă vrea să vândă biblioteca, va căpăta un preț mai mare decât cel pe care mi l-a dat. Orice anticar va fi gata s-o ia, spuse el zâmbind și adăugă: Ce vânt te-a adus aici?

— Aș vrea să mă odihnesc câteva zile, ca să-mi vin

— 7

nițel în fire. Sper că n-ai nimic împotrivă.

— Știi foarte bine că întrebarea ta n-are niciun rost, camera de sus îți stă întotdeauna la dispoziție.

Seara se duseră amândoi să ia masa la cârciuma din sat și apoi se întoarseră acasă.

— Bem o cafea? Din păcate nu am decât solubilă, spuse tatăl lui zâmbind.

Johnny surâse și el și zise:

— M-am obișnuit. Aș zice chiar că a început să-mi placă.

După ce tatăl lui se întoarce din bucătărie cu ceștile de cafea, rămaseră în fața televizorului până la sfârșitul emisiunii.

— Ce zici de noul meu MG atât de alb?

— De culoarea magnoliilor. Nu chiar alb. Mi se pare că ar trebui să fie nițel pus la punct. Așa se întâmplă și cu tapetul. Nu se lipește peste tot la fel de bine. Am să văd despre ce e vorba mâine. Când ai cumpărat-o?

— Acum câteva luni.

— Ce ai făcut cu Mustangul dinainte? Era un Mustang, nu-i așa?

— Jenny avea de gând să pună mâna pe el, așa că l-am dat. Însă n-am făcut bine.

— Cum așa?

— Tribunalul a decis că, fiind tânără și sănătoasă, e-n stare să se întrețină, așa încât i s-a acordat doar o pensie simbolică.

— În valoare de?

— O liră pe săptămână. E suma minimă. Eu însă trebuie să achit cheltuielile de judecată. Și ale ei, și ale mele.

— La cât se ridică?

— Câteva sute.

— Și acum, spune-mi ce se întâmplă cu tine. Cum te descurci?

Johnny oftă, dădu din umeri și sfârși prin a spune:

— Merge.

— Cum a fost la serviciu?

— S-au purtat foarte bine, dar mi-au dat o misiune cu totul specială. Plec în Germania și am să stau acolo vreo câteva luni.

— Te-au deviat sau te-au pus pe linie moartă?

— Niciuna nici alta, după cât îmi pot da seama, zise Johnny zâmbind. Cred că au vrut să mă scoată din starea

în care mă aflu. Să mă oblig să mă gândesc la altceva.

— O poveste ca asta poate distruge un om, dacă n-are puterea s-o înscrie într-un trecut la care să nu se mai gândească.

— Așa s-a întâmplat și când te-a părăsit mama?

— A trecut destul timp până ce mi-am venit în fire. Nu poți da uitării o perioadă din viața ta. Așa se întâmplă când ai de-a face cu asemenea femei. Sunt rele. Nu toate. Binevoitorii încearcă să te consoleze, punându-le în cârcă tot felul de mârșavii. Până la urmă, ești silit să constăți cât de false sunt acuzațiile lor și rămâi cu un gust amar în gură. Îți vine să iei apărarea unei persoane pe care o disprețuiești, deși din cu totul alte motive.

— Niciodată nu mi-ai vorbit de ea.

— Era mama ta. Știam că o priveai cu alți ochi. De ce să mă amestec? Oricum, avea și calități, așa cum avea și fata pe care ai luat-o de nevastă.

— Care anume?

— Amândouă erau frumoase, zâmbi tatăl său. Trebuie să fi avut și calități, dacă ne-am însurat cu ele. Trebuie să le fi iubit măcar pentru una din ele. S-o lăsăm baltă. A fost... s-a dus...

— Te mai gândești la ea?

— Da. De ziua ei de naștere și în gări.

— De ce în gări?

— Ca și tine, plecam adeseori, așa că am avut parte de multe despărțiri în gări. Și de revederi. Nu cred să fie prea agreabilă viața unei femei căsătorite cu un tip care pleacă dimineața de acasă, pentru ca a doua zi să te cheme la telefon de la Stockholm sau Bonn.

— Unele femei se acomodează.

— Fără doar și poate. Cele care au ceva în cap. Cele care nu se gândesc doar la amor și la reuniuni mondene, spuse tatăl lui, zâmbind iar. Și tu, ca și mine, le-am ales fiindcă erau într-adevăr foarte frumoase. Picioare lungi și,

mă rog, toate celelalte. Dar ne-am lăsat păcăliți, crezând că aveau și virtuți. Când stai să te gândești, nici noi n-am fi fost cine știe ce podoabe.

— Ești un om foarte onest, tată.

— Dacă nu te privești pe tine însuși fără părtinire, o încasezi, zise tatăl său, îndreptându-se spre ușă. E timpul să mergem la culcare. Pe mâine.

Când ajunse în prag se opri, ca și cum ar mai fi vrut să adauge ceva. Se răzgândi și își mai luă o dată rămas-bun, de data asta ca sportivii, ridicând brațul și strângând pumnul.

După ce ușa se închise, Johnny se duse în bucătărie. Era o bucătărie mare, din vremuri apuse. Doar soba de gătit era modernă. Fostul proprietar avusese o moșie de patru sute de acri, dar taică-său cumpărase doar ferma și cinci hectare pentru terenul de călărie al soției sale. Grajdurile slujeau acum pentru păstrarea automobilelor și mobilelor de epocă. Fusesse însă o vreme când înăuntrul lor se aflau caii soției lui. Rămăseseră acolo și după ce Gabby plecase. Într-o bună zi însă, înainte de a se duce la universitate, trecând prin fața grajdurilor, văzuse ușile date de perete, scârțâind în bătaia vântului. În grajduri nu mai erau nici cai, nici șei, nici hamuri. Dispăruse totul, până la ultimul fir de pai. Taică-său nu-i spusese niciodată cum și de ce se despărțise de Gabby și nici el nu-l întrebuse.

Johnny bău un pahar cu lapte și mâncă o felie de pâine cu unt și miere, sprijinindu-se de masa solidă, de stejar. Sorbi pe îndelete din laptele fierbinte, gândindu-se la vorbele rostite mai adineauri de taică-său. Mulți fuseseră cei care își arătaseră simpatia față de el, criticând-o pe Jenny. Nici vorbele lor, nici faptul de a afla că Jenny pierduse procesul pe care i-l intentase nu-l putuseră consola. Deși nu-i spusese mare lucru, taică-său izbutise să tragă o linie peste tot ceea ce se întâmplase,

pentru a-l determina să pornească iar la drum.

Ceea ce i se păruse a fi o tragedie devenise un episod din care te puteai alege cu câteva învățături despre viață în general și despre propria ta persoană în special. Cum trebuia să procedezi pentru a putea avea un suflet și o minte ceva mai mari decât mulți alții dintre semenii tăi. Să înveți să te ferești de-a porni pe căi ocolite. Să iei întotdeauna viața în piept. În mai puțin de o jumătate de oră, taică-său făcuse mai mult pentru el decât toți cei care-l dăscăliseră ore în șir. îi arătase cum trebuia să se poarte un bărbat într-o asemenea situație. Johnny simți că niciodată nu fusese atât de împăcat cu sine însuși. Era din nou gata să pornească la drum.

5

Tarrant ieși de pe drumul național M 6, pentru a evita intersecția de la Spaghetti Junction, și o luă pe drumul care ducea la Sutton Coldfield.

Consultase ghidul turistic, așa că știa de ce categorie erau hotelurile și unde erau situate. Optase pentru cel aflat în apropiere de Sutton Park, deoarece de acolo putea ajunge în câteva minute la locuința tatălui lui Foster. Închirie o cameră, bău un pahar cu bere și mănca un sandviș la bar, în timp ce căuta pe hartă locul unde se afla casa.

Era chiar la marginea grădinii publice. O casă arătoasă, bine întreținută, care contrasta cu cele din jur. Sună. În prag se ivi o servitoare care-i spuse că domnul Foster era la prăvălie. îi dădu adresa, adăugând că pe firmă era scris „Aparate electrice” și că în stânga magazinului se afla o cafenea. Nu, nu era departe. Cel mult zece minute de mers pe jos.

Magazinul avea două vitrine mari. Într-una se aflau frigidere și mașini de spălat rufe, în cealaltă aparate de radio și televizoare. Ușa de la intrare era larg deschisă. Tarrant intră.

Un tinerel îi ieși în întâmpinare și-l întreabă dacă-i putea fi de folos.

— Aș dori să vorbesc cu domnul Foster.

Tânărul își roti ochii și zise:

— Domnul Foster tocmai îi arată unei cliente un televizor. Nu va dura mult, adăugă el, îndreptându-se spre proprietarul magazinului.

În timp ce-i vorbea cliente, Foster se uită la Tarrant și-i zâmbi, apoi își continuă conversația cu femeia care voia să cumpere un televizor.

Din dosarele consultate, Tarrant aflase că Eddie Foster avea șaiszeci și doi sau poate șaiszeci și trei de ani. Era un bărbat ciolănos, dar nu-și arăta vârsta. Părul nu-i încărunțise și fața nu i se fleșcăise. Purta un costum elegant, sacou și vestă bleumarin, și era încălțat cu pantofi negri, bine lustruiți. Tipul omului de afaceri prosper. După ce o conduse pe noua sa clientă până la ușă, se îndreptă spre Tarrant.

— Cu ce vă pot fi util?

— Aș dori să stăm puțin de vorbă, domnule Foster.

Proprietarul magazinului zâmbi, înainte de a spune:

— De aceea mă aflu aici. Vă stau la dispoziție.

— Nu ne-am putea retrage într-un colțișor unde am putea sta de vorbă între patru ochi?

— Desigur. Doriți să încheiem un contract de închiriere și cumpărare? Țin să vă spun că ne autofinanțăm, adăugă el zâmbind. Vă dați seama că această situație ne ajută pe amândoi să economisim bani, zise apoi, făcându-i semn lui Tarrant să-l urmeze.

Intrară într-un birou și Foster închise ușa.

— Ce anume vă interesează?

— Doream să vă pun câteva întrebări referitoare la fiul dumneavoastră, Charlie.

Preț de câteva minute, Foster se uită lung la Tarrant, fără să clipească. Într-un târziu, își îndreptă privirea spre o

fereastră pe pervazul căreia se găsea un ghiveci cu o begonie. Când își întoarse iar capul spre Tarrant, spuse cu o voce calmă:

— Arată-mi legitimația dumatăle.

— Nu sunt ofițer de poliție, domnule Foster.

— Nu mi-am închipuit așa ceva. Au mai fost câțiva pe aici. Știu cum procedează. Tăcu câțva timp și apoi întrebă: De fapt, ce ești?

— Lucrez în cadrul instituțiilor guvernamentale.

— MI-5?

— Nu.

— Celălalt departament?

Tarrant dădu din umeri și zise.

— E vorba doar de o anchetă de rutină. Dorim să încheiem dosarul.

— Ce vrei să afli?

— Doresc să stăm de vorbă despre Charlie.

— Îl cunoști?

I

— Nu. Am auzit vorbindu-se despre el. Nu ne-am întâlnit niciodată.

— Șefii dumatăle îl caută pe Charlie, nu-i așa?

— Ar dori, ce-i drept, să-l contacteze, dacă e posibil.

— De ce?

— Așa cum v-am mai spus, vor să se lămurească. Să închidă dosarul.

— De câtă vreme lucrezi acolo?

— De zece ani. Știți unde se află Charlie, domnule Foster?

— Nu, nu știu. Iar dacă aș ști, nu ți-aș spune. Dacă Charlie ar fi dorit să ia legătura cu voi, ar fi Scut-o direct.

— Dacă izbutesc să iau eu legătura cu el, ați dori să aflați unde este?

— Faci parte din echipa condusă de Slaney?

— Am lucrat cu el pe vremuri. Acum, nu.

— Ce zicea despre Charlie?

— Nu știu. N-am vorbit niciodată despre el.

— De ce?

— Mi s-a spus că are niște probleme personale și că nu e cazul să-l bat la cap. Nu știu sigur, dar se pare că soția lui are cancer. Așa am auzit... S-ar putea ca persoanele care vorbeau la serviciu despre Slaney să nu fi fost bine informate.

Foster tăcu și, după câteva momente, îl întrebă:

— Ești grăbit?

— Nu. Am venit anume pentru a sta de vorbă cu dumneavoastră.

— Unde ai tras?

— La hotel. Cred că îi zice Yenton, dar n-aș pune mâna-n foc.

— Te invit la mine acasă. Am putea sta de vorbă mai pe îndelete.

— Sunteți foarte amabil, domnule Foster.

— Am să-i spun adjunctului meu că plec. Te rog să mă aștepți aici.

Foster se întoarse după câteva minute și porni spre curtea din dos, unde se aflau două camionete pe care stătea scris numele magazinului. Automobilul lui Foster era un Rover 90, extraordinar de bine păstrat, mirosind încă a piele.

Nu făcură mai mult de cinci minute până ajunseră la casa unde locuia Foster. Gazda îl invită să intre în birou.

— Ceai? Cafea? Un pahar de bere?

— Ceai.

— Te rog, ia loc. Mă duc să-i spun fetei.

Rămas singur, Tarrant își aruncă ochii în jur. Mobilele nu erau autentice, dar erau copii frumos executate și, ca atare, scumpe. Personalitatea proprietarului putea fi ghicită mai ales din cărțile aflate pe rafturile bibliotecii. Tarrant se ridică și le privi îndelung. Pe unul din rafturi,

cărți de la un club al cărții, la care era abonat Foster. Vreo

— 7

Șase, șapte. O traducere din *Coran* și câteva biografii ale lui Karl Marx și Lenin, precum și niște volume referitoare la istoria Uniunii Sovietice. Două culegeri din poezia germană și un Palgrave legat în piele. Câteva romane apărute în anii '30 sau '40, dintre care patru semnate de Arnold Bennet. O *Biblie* în limba germană, alături de un volum intitulat *Istoria comparată a religiilor*. O biografie a mareșalului Montgomery, precum și o alta închinată generalului Rommel. Vreo câteva referitoare la istoria Angliei, din care două erau semnate de Carr și Trevelyan.

Foster se întoarce în birou cu o tavă în mână. Tarrant îl privește îndelung, în timp ce turna ceaiul, poftindu-l să ia loc într-un fotoliu.

— Ești un cititor pasionat, domnule...?

— Din păcate, citesc doar romane polițiste. Numele meu e Tarrant, Johnny Tarrant.

Domnul Foster puse ceașca de ceai pe măsută.

— Tarrant... Tarrant... Am cunoscut pe cineva care purta acest nume. Lucra la BAOR. Aparținea Corpului 30 sau 21 AG. Un bărbat chipeș. Max Tarrant, nu-i așa?

— Trebuie să fi fost taică-meu. Dar nu-l chema Max, ci Tom.

— Exact. Tommy Tarrant. Lucra la Hanovra parcă. Sau la Brunswick?

— Nu v-aș putea spune. Niciodată nu pomenea de acele vremuri.

— S-a însurat cu o dansatoare. Sau cu o cântăreață, nu-i așa?

— Prima oară. Căsătoria n-a durat mult. Apoi s-a cununat cu maică-mea. O fată de familie bună, cum se zice. Căsătoria a durat mai mult, dar și cea de-a doua nevastă l-a părăsit acum câțiva ani. Acum tata se ocupă de vânzări și

cumpărări de antichități.

— Mă bucur. Și eu sunt pe picioarele mele. Soția mea, mama lui Charlie, a murit acum trei ani. Nimeni nu mi mai poate sta alături de când s-a dus. Ținea mult la băiatul nostru. Dorea să devină un cărturar de seamă, așa cum

fusesse și tatăl ei. Era nemțoaică. Șefii au început să cotrobăie prin toate grămezile de gunoi când au auzit că doresc să mă căsătoresc cu ea. Au zis că e o lepădătură, o spioană din tabăra adversă care voia cu tot dinadinsul să se mărite cu un ofițer din serviciile noastre de securitate. Niște dobitoci siniștri. Dar aveam și eu pe cineva în spate. Un membru al Parlamentului. Ce-a făcut, ce n-a făcut, nu

DE O PARTE ȘI DE ALTA A FRONTIEREI 47

știu, dar am obținut aprobarea. Tatăl logodnicei mele era profesor de istorie la Universitatea din Göttingen. Un om încântător.

Domnul Foster tăcu câțva timp și apoi întrebă:

— Cu cine ai mai vorbit despre Charlie?

— Cu nimeni. Dumneavoastră sunteți prima persoană căreia m-am adresat.

— Cei care ți-au dat această misiune ți-au spus de ce s-a despărțit Charlie de ei?

— Nu. Am înțeles că s-au cam răfuit la Berlin, spuse zâmbind. Dar, dacă oamenii ar lua-o la sănătoasa ori de câte ori se înfruntă, n-ar mai rămâne nimeni la post.

— Niște idioți. N-aveau decât să procedeze așa cum le-a spus Charlie și gata.

— Ce dorea Charlie?

Foster dădu să spună ceva, apoi se răzgândi. Clătină din cap și zise:

— Întreabă-i pe cei care erau la Berlin în acel moment.

— Vă gândiți la cineva anume?

— Încearcă să iei legătura cu Shelley sau cu Mallins. Sunt încă la Berlin.

— Nu încape îndoială că Charlie v-a spus ce s-a întâmplat.

— Mi-a spus. A venit aici și a rămas câteva zile, încercând să-i convingă. Mi-a povestit cum stăteau lucrurile. Am vorbit cu Slaney și l-am avertizat. Mi-a răspuns că povestea lui Charlie constituia o ofensă în sine. Mi-a citat ce stă scris în actele oficiale ale Serviciului Secret. Auzi dumneata! Am rupt-o cu el.

— V-a spus Charlie ce avea de gând să facă?

— Nu tocmai...

— Ce vreți să spuneți?

— Mi-a dat să înțeleg.

— Ce i-ați răspuns?

— I-am spus s-o lase baltă. Așa i-a zis și maică-sa. Trăia încă pe atunci.

— Charlie avea o iubită? O fată la care ținea într-adevăr?

Tarrant zări o umbră de suspiciune strecurându-se în ochii domnului Foster, înainte de a spune:

— De ce mă întrebi?

— Ca să-mi pot face o idee despre Charlie. Nu era înșurat, așa că era normal să-mi zic că avea o legătură.

— Charlie era de părere că înșurătoarea nu poate face casă bună cu serviciul lui.

— Și avea perfectă dreptate, zise Tarrant zâmbind. Se ridică și adăugă: Vă mulțumesc pentru tot ce mi-ați spus, domnule Foster. Am să vă înștiințez dacă izbutesc să dau

de Charlie.

Gazda îi propuse să-l ducă cu mașina, dar Tarrant îi mulțumi, zicându-i că hotelul lui se afla la doi pași.

Domnul Foster îl însoți până la poartă și-i arătă pe ce

stradă trebuia s-o ia.

Apucă pe drumul indicat de Foster, dar, când ajunse în dreptul parcului, făcu cale întoarsă și se îndreptă spre parc.

Nu erau decât foarte puține persoane în parc la această oră, când mamele își duseseră deja bebelușii acasă și când îndrăgostiții nu începuseră încă să se plimbe pe alei. Ziua de lucru nu luase sfârșit.

Se așază pe o bancă și se uită la o rață sălbatică. Zbura deasupra lacului, înconjurată de puii ei.

Nu avusese de ce să mai stea de vorbă cu Eddie Foster. Aflase destul de multe din ceea ce-i spusese și chiar mai multe din ceea ce nu-i spusese. Știa fără îndoială unde se afla fiul său, căci, dacă n-ar fi știut, ar fi încercat să-l iscodească. Și mai știa domnul Foster că, acolo unde era, fiul său se simțea foarte bine. Nu părea deloc îngrijorat. Era evident că nu-i plăcuse felul cum se purtase Slaney la Berlin. Răspunsul la întrebarea pe care și-o punea

Tarrant se afla la Berlin. Eddie Foster era un om onest și

dintr-o bucată. Probabil că nu-i spusese nicio minciună, dar se ferise să-i dea vreo indicație. Era clar că, de fapt, hotărârile lui Charlie nu-i erau pe plac și că se obișnuise cu ideea abia după plecarea fiului său.

N-avea niciun rost să mai petreacă o noapte acolo. Tarrant se întoarce la hotel, plăti nota și porni la drum.

Taică-său nu era acasă. Găsi un bilet pus pe pat, prin care îl anunța că se va întoarce în jurul orei unsprezece. Mai spunea că trebuia să-i telefoneze unui domn numit Powell, care îl chemase în timpul zilei.

Se duse în bucătărie și formă numărul lui Powell.

— Powell.

— Tarrant. Mi s-a lăsat vorbă să telefonez.

— Da, da. Ar fi trebuit să-ți spun ieri. Când stai de

vorbă cu cineva, mai ales la Berlin, să nu cumva să dai de înțeles că îl căutăm pe prietenul nostru. Rostește-i numele așa, ca din întâmplare. Dă impresia că e vorba de cineva care, dintr-un motiv oarecare, te interesează personal, sau, în cel mai rău caz, că ne interesează povestea asta fiindcă n-am dori să se mai repete. Ai înțeles, nu-i așa? Fii cât se poate de discret. Powell tăcu o clipă și apoi zise: Cum te-ai înțeles cu Foster-senior?

— De unde știți că l-am văzut?

— Tatăl tău mi-a spus că te-ai dus la Birmingham. Ghici, ghicitoarea mea!

— N-a prea spus multe, dar sunt convins că știe unde se află Charlie Foster.

— Crezi? Ai mai aflat ceva?

— Socotește că Slaney e de vină.

— Mă rog... Ce-ai de gând să faci?

— Plec la Berlin la sfârșitul săptămânii.

— Noroc!

— Mulțumesc.

Tarrant zâmbi când închise telefonul. Avea impresia că Powell era cam nervos. Nu era omul care termina o conversație urând cuiva noroc.

A doua zi, Tarrant se duse la magazinul universal din sat cu o listă alcătuită de taică-său. Când se întoarse acasă, văzu că automobilul Jaguar dispăruse. O altă mașină era parcată în fața casei. O știa. Un automobil Morgan de culoare verde, cu prefixul TM înscris pe placa de înmatriculare. Era automobilul lui Tony Martin.

Ușa casei era, ca întotdeauna, deschisă. Johnny intră. Tony Martin stătea la fereastră. Se întoarse când îl auzi închizând ușa.

— Bun găsit, Johnny, spuse el cu o voce calmă. Tatăl-tău mi-a spus că pot să stau aici până te întorci.

Tarrant dădu din cap, invitându-l să ia loc.

Când se aflară unul în fața celuilalt, Tarrant zise:

— Dacă ai venit să-mi vorbești despre Jenny și despre bani, trebuie să-ți spun că-ți pierzi vremea.

Tony Martin zâmbi.

— Am venit într-adevăr să-ți vorbesc despre Jenny. Nu și despre bani. După o scurtă pauză, adăugă: Am luat legătura cu avocatul tău și i-am spus că aveam de gând să vorbesc cu tine. A zis că n-ar fi rău, dacă ești și tu de acord.

— Dacă e vorba de ceva pe linie legală, cu el trebuie să discuți. Nu cu mine.

— Într-un anumit fel, este vorba de ceva legal, dar nu de o controversă.

— Hai, zi ce-ai de zis, spuse Tarrant.

— De câtă vreme o cunoșteai pe Jenny înainte de a o lua de nevastă?

— O lună... Poate ceva mai mult, poate ceva mai puțin.

— Pot să te întreb de ce te-ai căsătorit cu ea?

— Dumnezeu știe. M-am lăsat îmbrobodit.

— Nimeni n-a izbutit să te prostească, Johnny. Trebuie să fi fost altceva la mijloc.

— Foarte bine. Vrei să afli? Fie. Era foarte frumoasă.

Tony Martin surâse și apoi zise:

— N-ai dus niciodată lipsă de femei frumoase, amatoare să se culce cu tine. Între voi doi n-a fost numai atât.

— Poate... Dracu' știe ce-a fost și ce n-a fost.

— De ce crezi că a vrut să divorțeze?

Tarrant se înfurie. Era roșu la față când zise:

— Ai citit declarațiile ei, așa că trebuie să fii la curent.

— N-am crezut o iotă din cele ce-a spus, declară Martin pe un ton calm. Nici eu, nici tribunalul. Pe scurt, nimeni.

— Atunci de ce te-ai băgat în povestea asta? Mai ales când știai că toate afirmațiile ei sunt niște minciuni gogonate?

— Nu *știam*, dar de la bun început nu mi-a venit să cred ce spune.

— Totuși... N-ai ezitat s-o accepți în calitate de clientă. Ești avocat. Noi doi eram prieteni înainte de a mă căsători cu ea.

— Am avut motivele mele.

— Care anume?

După câteva clipe de ezitare, Martin spuse:

— Îmi promiți că nu te vei folosi în niciun fel de ceea ce am să-ți spun?

— Dacă ții neapărat.

— Jenny a fost la doi alți avocați înainte de a mi se adresa mie. Aia i-au spus pe șleau că nu cred o iotă din ce povestește și că nu are nicio șansă să câștige procesul. După o scurtă pauză, adăugă: Când a ajuns la mine era într-un hal fără de hal. M-am temut c-o să facă o prostie.

— Cam ce anume?

— Vreun gest necugetat, răspunse Tony, dând din umeri.

— Nu încerca să mă duci, Tony. Femeia asta e tare ca piatra. Voia să mă vadă la pământ și să adune din gunoi tot ce se mai putea aduna.

— De ce crezi că voia asta?

— Dumnezeu știe! Poate că avea chef de un amant mai tânăr. Stătu o clipă pe gânduri și apoi întrebă: *Tu ce crezi?*

— Cred că a făcut-o din gelozie, din lipsă de respect pentru propria ei persoană și din incapacitatea ei de a suporta singurătatea.

— De unde până unde geloasă?

— Ești un bărbat bine, Johnny. Ai avut întotdeauna succes la femei. Știa și ea. Jenny e o femeie atrăgătoare și

avusese de-a face cu tipi care treceau de la o femeie la alta. Vorbea cu un fel de cinism despre bărbați. îi plăcea să fie admirată. Era conștientă de faptul că putea obține orice de la un bărbat. Credea că așa te porți și tu cu femeile. Și, fiind bărbat, că nici nu refuzi ceea ce ți se oferă.

— N-am călcat niciodată strâmb de când am cunoscut-o.

— N-ai cunoscut-o niciodată, Johnny. Asta-i de fapt problema.

— Nu prea înțeleg.

— Știi din ce mediu provenea?

— Știu că taică-său murise. Era chirurg. Specialist în operații cardiace. Maică-sa era bogată și snoabă. Jenny absolvise un „pension de domnișoare” la Geneva, o făcuse o vreme pe manechinul, apoi maică-sa o amenințase că nu-i mai trimite niciun ban dacă are de gând să continue. Cam atât...

— Ai văzut-o vreodată pe maică-sa?

— Nu. După câte mi-a spus Jenny, nu era de acord să ne căsătorim.

— Și-ai crezut ce ți-a spus?

— Și da și nu.

— N-ai încercat să vezi dacă ce spune este adevărat?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Ce-ar fi dacă ne-am apuca să ne verificăm prietenii, bănuindu-i că ar putea fi agenți ai KGB-ului? Am rămâne singuri-singurei.

— Într-un fel, ai dreptate. Iată faptele: Maică-sa se află într-un spital de reeducare a alcoolicilor. Taică-său era un funcționar șoarecare. A murit în închisoare, în timp ce-și ispășea pedeapsa. Condamnat la șapte ani pentru incest. În familie, nimeni n-a izbutit să pună vreun ban deoparte. Jenny a fost un fel de manechin. Poza pentru niște reviste destul de deochete. Când ai cunoscut-o tu, lucra într-un local de noapte. Apartamentul în care te-ai mutat când v-ați căsătorit aparținea unui anume Harris. Specialist în

jefuirea băncilor. Nu era acasă, fiindcă își ispășea pedeapsa - trei ani de închisoare - fără a beneficia de nicio circumstanță atenuantă.

Văzând că Tarrant se făcuse alb la față, adăugă:

— Îmi pare rău, Johnny, dar, mai devreme sau mai târziu, tot trebuia să afli. În asemenea situații, oamenii își făuresc o lume imaginară, pentru a se putea apăra. Jenny, de îndată ce și-a dat seama că tii într-adevăr la ea, n-a avut

— 7

curajul să-ți mărturisească adevărul. A avut de gând la început, pare-se, dar, pe măsură ce trecea vremea, n-a mai îndrăznit, temându-se să nu se scufunde corabia.

— Înțeleg din ce în ce mai puțin de ce a ținut cu tot dinadinsul să împrăște cu noroi căsătoria noastră și chiar pe mine însumi.

— Lipseai mult de acasă și nu prea aveai obiceiul să-i spui ce făceai pe unde umblai. Credea că nu-ți mai pasă de ea. I se mai întâmplase să fie părăsită. Îmi închipui că, în momentul când a intentat acțiunea de divorț, credea că o să te sperii și o să te întorci la ea. Că n-o s-o mai lași singură luni întregi. Când e vorba de persoane ca Jenny, fantezia e mai puternică decât realitatea. Începuse să creadă că scenariul născocit de ea oglindea exact viața pe care o dusesese alături de tine.

Tarrant tăcu o bună bucată de vreme. Într-un târziu zise:

— De ce îmi spui toate astea?

— Nu mi-a plăcut niciodată femeia asta. Mi se părea periculoasă. N-aș fi putut spune de ce. N-aveam nicio dovadă, dar îmi ziceam că, din moment ce o iubeai, probabil că mă înșelam. Nu ești tu omul care să se lase dus de nas. După un moment de tăcere, întrebă: Ai iubit-o mult, nu-i așa?

— Da, cred că am iubit-o mult.

— Ai putea să-mi spui de ce?

— Era frumoasă și credeam că și ea mă iubește. Era atât de blândă și nevinovată. Mi se părea că nu poate trăi fără mine. Uneori aveam impresia că îi țineam loc de tată, zise Tarrant, clătinând din cap. Totul mi se pare atât de bizar acum, când privesc în urmă. Acțiunea ei de divorț m-a umplut de furie. Vrea să se lupte cu mine, mi-am zis. O să aibă prilejul și o să vedem care pe care. Adăugă, încruntându-se: Părea atât de hotărâtă să distrugă tot ce-a fost.

— Ce sentiment nutrești acum?

— N-ai răspuns la întrebarea pe care ți-am pus-o adineauri, și anume: De ce ai venit să-mi vorbești acum despre Jenny?

— O duce rău, Johnny.

— Cu alte cuvinte, vrea bani.

— N-a făcut niciun demers în acest sens. A cerut, prin avocatul ei, să i se plătească cheltuielile și să i se dea o pensie alimentară modică, așa cum se face de obicei. Eu m-am ocupat de asta. Eu, nu ea. De altfel, nici ea nu prea știa ce voia... Ba zicea că vrea, ba că nu vrea pensie alimentară. În săptămâna dinaintea procesului, a declarat sus și tare că nu dorește să primească de la tine niciun ban.

— Atunci, cum poți afirma că o duce rău?

— Perioada când ți se urcă sângele la cap și ești gata să faci orice s-a terminat. Acum Jenny e la pământ. Nu se mai află în centrul atenției. Are răgazul necesar să se gândească la ce-a făcut. Își dă seama că n-a izbutit decât să distrugă singura legătură importantă pe care o avea. Îl privi lung pe Tarrant și apoi spuse cu o voce calmă: Jenny se află într-o stare depresivă foarte gravă. Nu numai eu, ci și alții am încercat să vorbim cu ea ca s-o aducem pe linia de plutire. N-am izbutit. A slăbit mult. Cauza? E obsedată de ceea ce a făcut. Are remușcări.

— De ce-mi spui toate astea?

Tonny Martin dădu din umeri și zise:

— Dacă te simți în stare, spune-i că ai iertat-o, zise Tony dând din umeri, iar după un timp adăugă: Chiar dacă nu-i așa.

— De ce crezi că vorbele mele ar sluji la ceva?

— Am stat de vorbă cu un prieten de-al meu. E psihiatru. A zis că s-ar putea ca metoda asta să izbutească.

— Unde locuiește acum Jenny?

— Secretara mea i-a dat o cameră. În Pimlico, într-un apartament destul de mic. După o pauză, adăugă: Nu-i nevoie să pui toate astea la inimă. Zi și tu că faci o faptă bună.

— O să mă mai gândesc. Da, da, o să mă mai gândesc.

Două zile mai târziu, Tarrant îl chemă la telefon pe Tony Martin. Împreună cu secretara lui Martin, porni spre apartamentul din Pimlico, unde locuia acum Jenny.

Rămase șocat când o văzu, stând pe un scaun din dormitor, îmbrăcată într-un capot. Crezuse că Tony Martin îi înfățișase un tablou sumbru anume ca să-l convingă să se ducă s-o vadă și că, mai devreme sau mai târziu, Jenny avea să-i ceară bani. Dar situația pe care i-o relatase Martin era mai prejos de cea reală. Jenny slăbise mult, era lividă și fața ei de acum îi reaminti de fotografiile copiilor aflați în lagărele de refugiați. Părea o fetiță. Nu era fardată și ochii ei mari și albaștri rămăseseră aceiași. Pe tâmpla stângă zvâcnea o vinișoară. Deși era vară și odaia era însorită, femeia dârdâia, ca și cum ar fi fost bolnavă de friguri.

Tarrant se așeză pe marginea patului, neștiind ce i-ar putea spune.

Jenny respiră adânc și zise cu o voce șovăielnică:

— Îți mulțumesc, Johnny, că ai venit să mă vezi. Tăcu un răstimp și apoi adăugă: Nu știam că Martin avea de

gând să te contacteze. Îți jur că n-am știut.

— N-are nicio importanță. Îmi pare rău că nu te simți bine.

— Mă urăști, nu-i așa?

— S-o lăsăm baltă. Se întâmplă uneori ca omul să facă din tântar armăsar, și când o ia așa, se duce totul de râpă. Când se amestecă și avocații, e și mai rău.

— Am fost o neroadă și meritam să mi se întâmple, spuse Jenny, clătinând din cap. Voiam doar să aflu că îmi pare rău de ceea ce am făcut. L-am rugat pe Martin să-ți spună. Doar atât. Că îmi pare rău.

— N-a fost numai vina ta, Jenny. Oi fi avut și eu păcatele mele. Așa se întâmplă întotdeauna. Când ajungi la un proces de divorț, orice fleac ia proporții și până la urmă totul se duce dracului. Totul.

— Lucrezi din nou? Tot acolo?

— Da.

— Ai să pleci iar?

— Peste câteva zile. Am fost la țară să-l văd pe tatăl meu.

— Ce bine de tine! Ai tată. La nevoie, poți să te bizui pe el.

— Da, zise Johnny și apoi adăugă: Tony mi-a povestit câte ceva despre familia ta. Îmi pare rău că nu mi-ai spus.

— Da, ți-am spus numai minciuni, fiindcă eram speriată că n-o să mă iei de nevastă dacă aflai adevărul.

— Nu tu erai vinovată, Jenny. Cei din jurul tău, da. Orice bărbat care ar fi dat înapoi aflând adevărul n-ar fi meritat să-ți fie soț.

Șiroaie de lacrimi curgeau pe fața femeii.

— Ce n-aș fi dat ca viața pe care am dus-o să semene cu lumea mea imaginară. Până la urmă, ajungi să crezi și tu în minciunile pe care le debitezi. Jenny dădu din umeri, neajutorată, apoi continuă: Dar, mai devreme sau mai târziu... Ai să-mi scrii din când în când? O carte poștală cu

salutări?

— Cu o condiție.

— Ce condiție? Întrebă ea atât de neliniștită, încât

Johnny se rușină de vorbele pe care le rostise.

— Să uităm amândoi de proces și de tot ce s-a întâmplat atunci. S-a terminat. Gata! Eu nu-ți port pică.

— Nu crezi ce spui, nu-i așa? Te porți drăguț cu mine doar fiindcă vezi unde am ajuns.

— Spui prostii, fetițo! A trecut. Uită ce-a fost. Țsta e cel mai important lucru, spuse Johnny ridicându-se. Îi luă mâna - o mână lăncedă - într-a lui și o sărută pe frunte. Nu te mai frământa, pușor. Uită tot ce a fost.

Jenny îl privi drept în față și zise:

— Ai să-mi trimiți din când în când câte o carte poștală, nu-i așa?

— Fără doar și poate, zise Johnny zâmbind. O să ținem legătura.

Când închise ușa în urma lui, Johnny o auzi plângând în hohote.

Când ajunsese în gara Paddington, intră într-o florărie și trimise un buchet pe adresa lui Jenny. Când fu întrebat ce fel de flori dorea, zise că nu conta, dar să nu fie trandafiri roșii.

După trei zile de la întoarcerea lui de la Londra, Johnny stătea de vorbă cu taică-său la o ceașcă de cafea. A doua zi urma să plece la Berlin.

— Unde ai locuit în ultimele luni?

— Într-o chichineată din Fulham. Atât îmi puteam permite. De abia mai puteam s-o scot la capăt cu toate cheltuielile pe care a trebuit să le fac din cauza ei.

— Ai lichidat?

— Nu încă. Am să-i scriu proprietăresei de la Berlin.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de chestia asta. Până ce te hotărăști ce-o să faci în viitor, casa ta o să fie aici.

— Îți mulțumesc, tată, chiar nu voiam să mai rămân nicio secundă acolo de când am aflat că Jenny nu mai e-n stare să mă jupoaie.

— Câtă vreme crezi că vei lipsi din țară?

— Habar n-am, zise Tarrant dând din umeri. Trebuie să dau de un tip care a dispărut. Am impresia că mi-au dat ceva de făcut ca să uit de ale mele până vor decide ce misiune să-mi încredințeze când se vor mai potoli lucrurile.

— Când unul din ai lor se află la ananghie, șefii nu sunt atât de haini cum le merge vorba, spuse tatăl său zâmbind. Pun în cumpănă și calitățile și defectele și hotărâsc cât și pe ce anume trebuie să mizeze. Mai întotdeauna știu ce au de făcut. Pleci cu trenul? întrebă el, ridicându-se în picioare.

— Da.

— Te conduc la gară cu mașina. Am să mă ocup și de automobilul tău cât timp vei lipsi. La ce oră pleacă trenul?

— Nouă și cincisprezece minute.

— Bine. Te trezesc la șapte.

6

Cu o jumătate de oră înainte de a ateriza pe Tegef, Johnny Tarrant scoase din servietă un plic și se îndreptă spre toaletă. Încuie ușa și verifică documentele. Un pașaport pe numele lui, emis de Noua Zeelandă, un al doilea emis de Marea Britanie, purtând fotografia lui, dar pe alt nume. O mie de mărci vest-germane - hârtii uzate de câte zece mărci fiecare - și o mie de mărci est-germane. Un cont în bancă la „Deutsche Bank” în valoare de cincisprezece mii de mărci, un carnet de cecuri, precum și contractul de închiriere, plătit anticipat, al unui apartament situat în Kantstrasse, cu două chei prinse într-un breloc al companiei Air France. Tarrant cunoștea casa. Locuise acolo când fusese cu alte misiuni în Berlinul de Vest. Era un apartament confortabil, compus din două dormitoare și cu o cameră de zi spațioasă, unde se puteau

întâlni câteva persoane. Avea televizor, telefon cu robot și un radio.

Tarrant băgă hârtiile în servietă și-și reluă locul în avion.

Nu trecu mult și se aprinseră luminile care îi avertizau pe pasageri să-și pună centurile, iar căpitanul luă cuvântul

— Aeroportul Berlinului de Vest înainte de reunificare (n.tr.).

60 Ted Allbeury pentru a le spune că, în timp ce coborau, vor avea prilejul să privească Berlinul.

Când ieși din aeroport, Tarrant se urcă într-un taxi și îi spuse șoferului să-l ducă la Savoy.

După ce se dădu jos din mașină, Tarrant o luă pe Fasanenstrasse și apoi coti pentru a ajunge în Kantstrasse.

Apartamentul era situat deasupra unei prăvălii. Totul era ca mai înainte. Doar în vitrină apăruse un fax.

Frigiderul era plin și în apartament se făcuse curat de curând.

Îi plăcea Berlinul. Știa să se descurce, întrucât mai fusese acolo în câteva rânduri, în diverse misiuni, toate duse cu bine la capăt.

Începu să despacheteze. Își puse hainele pe pat și le lăsă acolo până ce găsi cutiuța de plastic în care se afla contorul de frecvență. Îl puse în funcțiune și se îndreptă spre telefon, apoi cercetă prizele electrice, radiatoarele, ferestrele, toate ungherele unde s-ar fi putut plasa un microfon. Nu găsi nimic. Apartamentul era curat și pe dinăuntru și pe dinafară. Era de așteptat, dar nu te puteai dezbăra ușor de vechile obiceiuri.

Peste o jumătate de oră se îmbracă și ieși în stradă. Luă un taxi și-i spuse șoferului să-l ducă la Tauentzien. Coborî și o luă pe jos pe Marburgerstrasse, unde se afla un oficiu poștal. De acolo făcu cale întoarsă și ajunse la Club. Pe ușă erau două sonerii. Tarrant apăsă pe butonul sub

care scria simplu „L”. Se auzi un zbârnâit și peste câteva clipe ușa se deschise, închizându-se de îndată ce Tarrant păși pe prima treaptă a scării acoperite de un covor. Când ajunse la primul etaj, rămase în fața ușii prevăzute cu un vizor. Ușa se dădu în lături după câteva secunde.

Pe buzele femeii se ivi un surâs. Era fericită să-l revadă, iar după o clipă își încolăci brațele în jurul gâtului său și-l sărută.

— Ce vânt te aduce, Johnny? spuse ea apoi, lăsându-și capul pe spate și privindu-l drept în ochi.

— Pot intra? zise Tarrant zâmbind.

Drept răspuns, gazda încuie ușa în urma lui.

— Ești cam tras la față. Ce dracu’ ai mai făcut?

Tarrant se uită de jur-împrejur. Totul era așa cum știa.

Întorcându-și privirile spre amfitrioană, zise:

— Ești tot atât de frumoasă cum te știam.

— Nici tu nu te-ai schimbat. Un flecar ordinar. Așa ai fost, așa ai rămas. Vrei să bem ceva? Să nu-mi spui că dorești un pahar cu lapte.

— Ba da. Ai? Dacă nu, dă-mi un suc de fructe.

— Ia loc. Dacă ți-e foame, știi de unde să iei ce dorești.

Tarrant se uită în jur. S-ar fi zis că te aflai în Anglia. De fapt, nu erau prea departe de adevăr. În pofida numelui pe care îl purta - Leni Mundt - Laura Ashley se născuse în Anglia, la Croydon. Numele Mundt era o rămășiță din căsătoria ei - un adevărat dezastru - cu un impresar improvizat. Nu avea decât optsprezece ani când se măritase. Dorise cu tot dinadinsul să intre în lumea teatrului. Căsătoria nu durase decât patru luni. Soțul ei avea un pașaport german, dar Tarrant mirosise că era turc, unul din numeroșii *Gastarbeiter* care își începeau activitatea lucrând în domeniul construcțiilor și care sfârșeau prin a deveni proxeneți. Din fotografiile pe care i

le arătase, înțelesese de ce fusese atrasă Leni de el. Tipul semăna cu Clark Gable, se plimba într-un automobil Mustang și se scălda în bani. După câteva luni, urmașe catastrofa. Datorii ce nu puteau fi plătite. Viața lui se afla în joc. Mă rog, scenariul clasic al vieții unui asemenea tip. Avea nevoie, zicea el, doar de câteva luni pentru a se pune ar pe picioare, dacă prietenii lui i-ar fi dat o mână de ajutor... Nu trecuse apoi mult și tipul întorsese foaia. Când începuse s-o bată cu biciul, Leni fugise de acasă. Mai avea și acum o cicatrice care pornea de la urechea stângă

— Muncitori străini veniți să lucreze în Germania (n.tr.).

și se oprea doar în dreptul umărului. Cicatricea fusese, de altfel, unul din argumentele folosite de reclamantă în procesul de divorț. Sentința fusese pronunțată în favoarea ei. I Leni trăsese unele învățăminte. Dacă era vorba să fie I amabilă cu un bărbat bogat, ea-și nimeni altul - avea să profite de pe urma favorurilor acordate. Fusese animatoare la mai multe baruri berlineze, dar acum își avea clienții ei. Ducea o viață independentă. Nu avea niciun iubit. Locuia singură în apartamentul ei.

Tarrant o cunoscuse cu câțiva ani în urmă. Țineau mult unul la altul. Tarrant o simpatiza fiindcă era frumoasă și mai ales fiindcă îi plăcea să stea de vorbă cu ea. La rândul ei, Leni se simțea bine în tovărășia lui, deoarece Tarrant se purta cu ea ca un bărbat cu iubita lui.

Nu era una din acele proverbiale femei ușoare, înzestrate cu inimi de aur, dar era o fată de treabă.

Când se întoarse în cameră, cu un pahar de lapte și o sticlă de Coca-Cola, Johnny o întrebă:

— Apartamentul de la parter e ocupat?

— Nu. De o săptămână nu mai stă nimeni acolo.

— Pot să-l închiriez eu?

— În ultima vreme chiriile au crescut masiv. Vin din ce în ce mai mulți refugiați. Din est.

— N-au decât. Nu mă privește.

— Să zicem două sute de mărci pe săptămână... îți convine?

Tarrant scoase portofelul din buzunar, numără o mie de mărci și i le înmână.

— S-ar putea să stau mai mult. E-n regulă? O să plătesc în avans.

— E-n ordine, Johnny. Acum vorbește-mi despre tine. Cum ai mai dus-o în ultima vreme? Și ce mai face păpușica aia? Mă refer la nevastă-ta.

— Am divorțat. Ea a intentat acțiunea. Procesul s-a terminat acum o lună.

— Îmi pare rău, mare tâmpită.

Tarrant dădu din umeri, zâmbi și zise:

— Cine poate spune? Vrei să luăm masa de prânz împreună? Măine?

— Bucuros. Unde vrei să ne întâlnim?

— Am să rețin o masă la Kempinski, la ora unu, da?

— Perfect.

Tarrant se îndreptă spre ușă. Se opri în prag și zise:

— Mă bucur că am stat de vorbă cu tine, Leni. N-o spun din politețe.

A doua zi dimineață, Tarrant îi telefonă lui Waring, șeful secției SIS din Berlinul de Vest. Își dădură întâlnire la ora unsprezece la biroul lui.

Tarrant îl cunoscuse pe Waring în cursul ultimei sale misiuni la Berlin. Era un tip bine. Eficient și dornic să coopereze. Din păcate, nu era la Berlin când Foster o luase la sănătoasa.

Waring se afla în fața postului de control. Așteptă, fără să dea niciun semn de nerăbdare, ca soldatul să termine toate verificările.

Când ajunseră în biroul lui, Waring îl pofti pe Tarrant să ia loc într-un fotoliu și să bea o ceașcă de cafea caldă. Cafeaua se afla într-un termos.

— Powell mi-a telefonat pe firul special pentru a mă preveni de sosirea ta. N-a zis prea multe. Bănuiesc că ai fost însărcinat să alcătuiesti un raport referitor la perioada în care a dispărut Foster. Eram aici, dar nu eu, ci Slaney se ocupa de toată povestea, iar rețelele care operau dincolo de Zid erau strict secrete. Tăcu câteva clipe și apoi adăugă: în ce fel ți-aș putea fi de folos?

— Te-aș ruga să-mi vorbești despre Foster. Ce fel de om era?

— Am bănuț că ai să-mi pui această întrebare, zise Waring surâzând. M-am gândit mult ca să ți-l pot descrie. Un tip tare, care știa foarte bine ce face. Lucra cât cuprinde, iar rețeaua condusă de el ne-a furnizat o serie de informații importante. Ordine de bătălie, armament, starea de spirit a populației. Făcea tot ce-i stătea în puteri pentru cei din rețeaua lui. Și cred că asta a fost problema. Oamenii țineau foarte mult la el. Ar fi făcut orice le-ar fi spus. Când trei din rețeaua lui au fost prinși dincolo de Zid, Foster a fost gata să riște orice ca să-i elibereze. Slaney n-a fost de acord. Și nici cei de la Londra. Se spune că s-au târguit o săptămână întreagă, iar Foster nu s-a dat bătut. Mai târziu, zvonurile au încetat. Am crezut cu toții că problema a fost rezolvată, dându-i-se lui Foster câștig de cauză. După vreo două, trei zile, am aflat că Foster s-a evaporat. A urmat un du-te-vino între Berlin și Londra preț de câteva zile și pe urmă... ne-am întors cu toții la treburile noastre.

— Mai sunt și alții aici, în post, din cei care erau pe vremea lui Foster?

Waring stătu un moment pe gânduri.

— După câte știu, numai Sanders și Richards.

— Unde se află dosarele din acea vreme?

— Cred că majoritatea sunt la Londra. Poate or mai fi câteva și aici. Întreab-o pe Jane. Ea le ține.

— Ai ceva împotriva dacă stau de vorbă cu Sanders și

cu Richards?

— Nimic. Fă cum socoți că e mai bine, spuse Waring ridicându-se. Dă-mi de știre dacă ai nevoie de ceva. După o scurtă pauză, adăugă: Am auzit că ai avut anumite probleme conjugale. Îmi pare rău. Se pare că nici misiunea care ți-a fost încredințată nu e ușor de rezolvat.

Era evident că Freddie Sanders nu fusese încunoștințat că se reluase cazul lui Foster, așa că răspunse cu prudență întrebărilor lui Tarrant.

— Nu l-am cunoscut bine. Echipa noastră era foarte mare pe atunci și eu mă ocupam de tipii care organizau acțiunile subversive de partea noastră a Zidului.

— Unde crezi că s-a dus?

— Dumnezeu știe. Poate fi oriunde.

— Unde te-ai duce dacă ai face ce-a făcut el?

Sanders se încruntă, ca și cum ar fi pus în balanță mai multe răspunsuri, apoi zise, dând din umeri:

— Mai întâi ar trebui să știu de ce-aș face așa ceva. Presupun că Foster se știa vinovat căci, dacă ar fi fost vorba doar de niște fleacuri, și-ar fi putut da demisia, făcând demersurile obișnuite. Dădu iar din umeri și zise: La ce-i trebuia tot misterul ăsta?

— Ai vreo idee asupra eventualei lui vinovății?

— Am auzit vorbindu-se că s-a cam ciorovăit cu Slaney din cauza unei nereguli survenite în rețeaua al cărei șef era Foster. Cine știe ce-a fost sau ce n-a fost? Oricum, după vreo săptămână, două, nimeni n-a mai scos o vorbă.

— Când a plecat Slaney din Berlin?

— Cam la un an după Foster. Fusese înaintat în grad și s-a dus la Londra. Să revenim la Foster. Dacă s-ar fi încurcat lucrurile cu cei de la Londra și ar fi dorit să-și piardă urma, cred că s-ar fi dus undeva în Germania.

— Ce te face să spui asta?

— Foster era bilingv. Nemții îl luau drept unul de-ai

lor. Nu prea erau mulți care ar fi putut să-l dibuie. Putea ușor să dispară în culise.

— Îți mulțumesc, Freddie. Dacă îți mai amintești și de altceva în legătură cu Foster, întreabă-l pe Waring unde mă poți contacta.

În timp ce cobora scările pentru a ajunge la biroul lui Richards, Tarrant îl auzi pe Waring deschizând ușa. Când îl ajunse din urmă, zise:

— Adineauri, când m-ai întrebat ce fel de om era Poster, mi-a trecut prin minte că seamănă cu cineva. Acum știu de cine îmi amintea, adăugă el zâmbind.

— De cine?

— De tine. N-aș zice că semănați la chip, dar, în ce privește felul de a fi, da.

— Hai, zi-i înainte, spuse Tarrant zâmbind.

— Așa cum ți-am mai spus, Foster era un om dârz și eficient. Era iute la mânie. Se înfuria îngrozitor când cei aflați în subordinea lui nu lucrau bine. Pe de altă parte, aș zice că, sub aceste aparențe, se ascundea un om emotiv și inimos. Nu stătea mult pe gânduri înainte de a porni la drum și nu ținea niciodată seama de ceea ce putea risca.

— Așa mă vedeți și pe mine?

— Nu știu ce zic alții. Asta e părerea mea. De fapt, atât calitățile, cât și defectele sunt necesare pentru a face ceea ce facem noi.

— Ar putea fi și mai rău, zise Tarrant, ridicând din umeri. Am să mă mai gândesc la ceea ce mi-ai spus.

Waring zâmbi și-i dădu câțiva pumni ușori în braț.

— Dacă m-aș afla pe o cărare, singur, în beznă, și aș vrea să am pe cineva alături, m-aș gândi la tine. La nimeni altul.

— Și, desigur, la Charlie Foster, adăugă Tarrant.

Waring zâmbi și intra în biroul lui.

Când bătu la ușa lui Stan Richards, auzi pe cineva zbierând:

— Da' intră odată, pentru numele lui Dumnezeu!

Când îl văzu, își descreți fruntea și începu să zâmbească.

— Intră, băiete. Auzisem eu că bântui pe aici. Ia un scaun și stai jos. Cum o mai duci?

— Îmi merge bine. Și ție?

— Dracu'stie.

Se rezemă de speteaza scaunului, puse stiloul pe sugativa aflată pe birou și zise:

— Sunt pe urmele neonaziștilor, cum își zic ăștia. De fapt, sunt niște bezmetici. Huliganii de la meciurile de fotbal. Naziști? Nici pomeneală! Se simt importanți, văzând câtă osteneală ne dăm noi și ceilalți ca să fim la curent cu ce fac și spun. Li s-a luat un interviu la televiziune. Să-i fi văzut umflându-se în pene ca porumbeii pe jgheaburi.

— Ce-i de făcut, Stan?

— Îți spun eu ce este de făcut, băiețăș. Să găsești o fată nurlie. Oftă și se aplecă asupra mesei, suspinând. Hai să trecem peste asta. Doar n-ai venit aici să mă vindeci de hipertensiune arterială. Cu ce-ți pot fi de folos?

— Spune-mi ce știi despre Charlie Foster.

— Am să-ți spun, băiete. Nu-i nimic de spus împotriva lui. Măgarul ăla de Slaney a stârnit toată tărașenia. O lepră, asta e domnul Slaney. N-ar fi trebuit să fie pus în fruntea bucatelor și să dea ordine când e vorba de misiuni. Să-l fi lăsat să mucezească într-un birou din Century House. Nu într-unul important. În unu' mic, mic de tot.

— Hai, zi! Spune-mi ce știi despre Charlie Foster, reluă Tarrant zâmbind.

— A da, un băiat bun, dar cam romantic. Regina, țara și, mă rog, alte aiureli de genul ăsta. Și-a condus foarte bine echipa. Și avea grijă de oamenii lui. Unii au fost prinși dincolo. Charlie voia să-i salveze. Slaney a zis că e nebun și așa au zis și cei de la Londra, exprimându-se într-un limbaj

mai diplomatic. Apoi au tăcut mîlc. Credeau că Charlie se potolise. Eram în concediu când a șters-o. Am crezut că a făcut o criză de nervi sau naiba știe ce și că o să sfârșească într-un spital. Sau că o să se întoarcă. Tăcu o clipă, apoi zise: Cât de mult ne putem înșela uneori! Ce-ți veni să-mi vorbești despre el așa, pe nepusă masă?

— Vor să facă ordine în unele dosare înainte de a le închide definitiv.

Richards clătină din cap și zise:

— Foarte bine. Nu vrei să-mi spui și basta. Dar să știi că nu mă duci cu preșul. N-ai fi aici dacă nu te-ar fi trimis pentru o treabă serioasă.

Tarrant se ridică și zise surâzând:

— Se poate, dar nu mi-au spus despre ce este vorba.

— Halal! Eu n-aș trece cu vederea una ca asta.

— Unde o pot găsi pe Jane?

— Jane? Cine mai e și asta?

— La ea se află dosarele.

— A, da. Ai dreptate. E exact genul tău, puștiulică. Are niște țâțe, zise Richards printre dinți. Se opri brusc și adăugă, vorbind pe cu totul alt ton: Îmi pare rău, Johnny.

Cât putem fi de mârșavi uneori. Îmi cer mii de scuze. Așa sunt eu. Mă ia gura pe dinainte.

— Nu face nimic. Nu m-am supărat, Stan.

— Să-ți spun unde o găsești pe Jane. Lucrează la etajul de dedesubt, dar o să ai nevoie să te legitimezi înainte de a intra. Numele ei se află scris pe ușă. Na! Am uitat cum o cheamă. Ba nu. Mi-am adus aminte. Jane Morgan. Baftă, băiete. Vino la noi la masă. Dolly o să fie încântată.

Jane Morgan îl primi foarte amabil, dar ținu cu tot dinadinsul să-i telefoneze lui Peter Waring înainte de a-i îngădui să consulte vreun dosar. După ce închise telefonul, se îndreptă spre ușa blindată care dădea în camera unde se aflau dosarele.

— Dă-mi voie să-ți explic. Toate informațiile se află pe computer. Găsești esențialul, dar foarte puține amănunte. Te poți însă lămuri cercetând dosarele și documentele la care se face referință. Dacă există. Vei găsi mai ales nume. De-ale noastre și de-ale lor. Nume de cod. Nume de misiuni, de locuri. Dacă vrei să scoți ceva pe imprimantă, trebuie să ai codul scris. Și bineînțeles că n-ai voie să notezi nimic. OK?

— Dacă nu mă descurc, îți pot cere să-mi vii în ajutor? Întrebă Tarrant zâmbind.

— Desigur. Numai că, în momentul de față, sunt extrem de ocupată. Încearcă și vezi cum merge treaba.

Jane îl conduse până în fața calculatorului IBM și-l puse în funcțiune, indicându-i un fișier.

— Aici găsești tot. Încearcă acum, cât sunt și eu aici.

— E... un nume propriu.

— Foarte bine. Bate numele pe claviatură. Poate fi de grad superior, inferior sau de subofiter.

— Nu prea înțeleg.

— Literele mari înseamnă grad superior.

Tarrant alege numele FOSTER. Ecranul se luminează și apoi apărură cuvintele: PRECIZAȚI IDENTIFICAREA

— Bate inițială sau numele de botez al persoanei respective.

Tarrant bătă CHARLES și, aproape instantaneu, pe ecran apărură cuvintele: DOSARELE LA LONDRA. După un răstimp, informația fu precizată. PRELUATE PE DATA DE 9 DECEMBRIE 1989.

— Ai avut ghinion, zise Jane Morgan. Mai încearcă. — „ea să imprimi, introduci parola și apeși

— Îți mulțumesc pentru tot ce-ai făcut.

— N-ai pentru ce.

Când se întoarce în apartamentul lui din Kantstrasse, Tarrant se trânti pe pat și își recapitulă etapele acelei zile.

Petrecuse două ore cu Leni la restaurantul unde prânziseră. Fusese la bancă și scosese niște bani cu o carte de credit. Datele furnizate de computer puteau fi calificate în bloc drept nule. Doar un bob de aur într-un maldăr de zgură. O listă pe care erau înscrise numele a șase membri ai operațiunii CROWBAR, pe care o condusese Foster. Trebuia să aștepte până a doua zi pentru a-și tipări datele. Hârtia trebuia să fie semnată de Waring. Câteva nume precedate de un asterisc. Unul din ele era de femeie. Umbla vorba că trei dintre cei șase fuseseră prinși. Stătu să se mire, gândindu-se la cele auzite când analizase caracterul lui Charlie Foster și, mai ales, la comparația dintre el și Foster. Încercă să se gândească la altceva. Se bărbieri și se schimbă, căci avea de gând să ia masa la un restaurant de pe Kurfurstendamm, iar apoi să se ducă la Clubul Bleibtreu. Manuela plecase spre alte zări, mai senine, nimeni de-acolo nu o cunoștea, dar găsi o fetișcană tot atât de drăguță și tot atât de dotată. O invită să meargă să bea un păhărel. Apoi o pofti să vină la el. Când fata plecă, în zori, o conduse până în stradă. Făcu semn unui taxi și-i dădu adresa, plătindu-i dinainte cursa.

Apartamentul lui nu se afla departe de club, dar nu voia s-o lase să meargă pe jos. Fata mai avea de lucru. Clubul se închidea la ora șase dimineața.

— i

7

Tarrant ceruse permisiunea de a scoate pe imprimantă o singură pagină, așa încât Waring îi dădu imediat autorizația.

Hârtia conținea datele esențiale ale rețelei lui Foster. Nimeni din actuala echipă nu știa câți oameni făcuseră parte din ea. Fuseseră șapte. Unii din ei figurau cu numele lor adevărate, alții cu numele conspirative. Toate aveau și un nume de cod. Waring fusese de aceeași părere cu

Tarrant. Numele în fața cărora se afla un asterisc erau ale celor ce fuseseră prinși. Cel puțin găsiseră un punct de plecare. Două din adrese indicau Berlinul de Vest. Numai adresa unei femei din rețea se afla în Berlinul de Est. Undeva în apropiere de Universitatea Humboldt.

Prima adresă era cea a lui Martin Laufer. Numele de cod – Kern.

Tarrant caută în ghidul turistic. Se afla în Charlottenburg, nu departe de stația de S-Bahn și nici de apartamentul său din Kantstrasse. Avea să meargă pe jos.

Tarrant își făcu un sandwich cu șuncă, bău o cafea și se instalează în fața televizorului, ia știrile de la RTI. De la

— Tren urban rapid (n.tr.).

Bonn se anunța că suma oferită pentru instalare refugiaților din Est se ridică acum la o sută de mărci. Înainte refugiații primeau doar treizeci de mărci.

Tarrant închise televizorul și se îndreptă spre Charlottenburg. Nu mai fusese pe acolo, așa încât fu nevoit să întrebe un șofer de taxi ca să-și găsească drumul. Se miră, văzând că omul zâmbea cu subînțeles, în timp ce-i explica pe unde s-o ia. Nu se mai miră când ajunse într-o stradă plină de cluburi de noapte, de localuri de striptease, de prăvălii unde se vindeau reviste porno și de cafenele. Nu era ușor să dai de o casă anume deoarece majoritatea clădirilor n-aveau număr.

Intră într-o cafenea, bău o ceașcă de cafea și-l întrebă pe chelner unde se afla casa cu numărul respectiv. Nu știa, dar avea să-l întrebe pe patron. Se întoarse după vreo câteva minute. A treia casă, în susul străzii, îi zise el și adăugă că patronul îi atrăsese atenția că „fetițele” nu soseau înainte de ora șase.

Tarrant îi lăasă un bacșiș și ieși din cafenea.

Casa cu ușă albastră se afla între alte două clădiri. N-avea trecut pe ea niciun nume și niciun număr. Există, totuși, o sonerie. Tarrant apăsă pe buton. După câteva

minute, sună încă o dată. O femeie în jur de cincizeci de ani, îmbrăcată în negru, deschise ușa.

— N-am început încă, iubițel. Vino după o jumătate de oră. Ne-am înțeles?

— Îl caut pe Herr Laufer, doamnă. Pe Herr Martin Laufer.

— Cine ești? De la poliție?

— Mă numesc Francis. Johnny Francis. Sunt neozeelandez.

— Dar Laufer ăsta cine-i?

— Vreau să-l văd, atâta tot. N-am nimic deosebit să-i spun.

Femeia se uită lung la el și după câțva timp rosti:

— Atunci intră.

Tarrant urcă în urma ei treptele unei scări de lemn și ajunse la ultimul etaj. Porniră pe un coridor pe care se afla un covor uzat și ros de molii. Tarrant își dădu seama că de la primul etaj puteai ajunge direct în casa alăturată. Pe coridor mirosea a mâncare pusă la încălzit și de undeva se auzea slab vocea lui Elvis Presley cântând *Blue Suede Shoes*.

Femeia deschise o ușă și-i făcu semn lui Tarrant să intre.

— Mă întorc imediat. Fă-te comod.

Incinta semăna mai degrabă cu un compartiment decât cu o cameră de locuit. Nu era greu să-ți dai seama la ce era folosită. Un singur pat, acoperit cu o sumedenie de perne și pernute puse pe o cuvertură de satin, și câteva oglinzi așezate strategic, prin colțurile odăii. Într-un vas se afla un buchet de flori din plastic. Deasupra căminului unde ardea gazul se găsea o placă de metal, iar pe perete fuseseră lipite câteva afișe din *Playboy*. Lângă pat se afla un scrin mic, iar pe noptieră o veioză cu abajur roz.

Ușa se deschise și în prag se ivi un bărbat. Acesta îl

privi îndelung pe Tarrant și închise ușa.

Era un om ciolănos, îmbrăcat ca matrozii. Purta un tricou albastru și-și suflecăse mânecile, așa că i se puteau vedea bine brațele păroase. Ambele erau tatuate. O corabie se avânta spre larg, pe brațul drept. Pe celălalt, un steag al cine știe cărei țări.

— Mi s-a spus că ai venit să cauți pe cineva. Despre ce este vorba?

— Nimic special. Mi s-a dat adresa unui om pe care l-am cunoscut cu mulți ani în urmă.

— Câți?

— Patru. Poate mai mulți, poate mai puțini.

— Unde l-ai întâlnit?

— La intersecția din zona Friederichstrasse.

— În care parte?

— În Berlinul de Est.

— Ce căutai acolo?

— Mă plimbam, spuse Tarrant dând din umeri. Am intrat amândoi într-o cârciumă și am băut un păhărel. Am stat nițeluș de vorbă și când ne-am despărțit ne-am dat unul altuia adresa. Asta-i tot.

— Ce-ați băut?

— O ceașcă de cafea, zise Tarrant.

— Și unde anume ați băut?

— Într-o cârciumă numită *Zur Letzten Instanz*.

— Cum se numea individul?

— Ce-i asta? A făcut ceva? Și, în fond, vine pe-aici sau nu? Întrebă Tarrant ridicându-se.

Bărbatul care stătuse în prag se îndreptă spre el și-l împinse fără brutalitate, dar hotărât, silindu-l să se așeze iar pe pat.

— Ai pașaportul la tine?

— Nu. Și nu te privește.

Bărbatul își încrucișă brațele și se sprijini de ușă, privindu-l țintă pe Tarrant. După câteva clipe, întrebă cu o

voce calmă:

— Cunoști un tip pe nume Kern? Tarrant stătu câțva timp pe gânduri, înainte de-a răspunde.

— Da. Era prieten bun cu Martin Laufer.

— Eu sunt Georg Laufer, rosti bărbatul, aprobând din cap. Sunt fratele mai mare al lui Martin.

— Știi unde e?»

Bărbatul clătină din cap și zise:

— Nu. N-am putut afla niciodată. Nu ești din Noua Zeelandă, nu? Ești englez și nu ești deloc străin de ce-a făcut frate-meu.

— Când ai primit ultimele vești despre el?

— Am auzit că a fost arestat în Berlinul de Est și că a

fost acuzat de-a fi spion și dușman al statului.

— Țasta a fost ultimul lucru?

— Nu. Acum vreo șase luni am primit o scrisoare de la el.

— Ce-ți spunea?

— Că e bine și să n-am grija lui.

— Ești sigur că era de la el?

— Da, i-am recunoscut scrisul.

— Mai ai scrisoarea?

— Da.

— Mi-o poți arăta?

Omul dădu din cap și plecă. Se întoarse după câteva minute și îi înmână lui Tarrant un plic în care se afla scrisoarea. Îi relatase exact ceea ce îi scrisese frate-său. Hârtia era ruptă dintr-un carnetel cu pătrățele albastre, așa cum erau toate cele folosite de soldații din armata britanică. N-avea niciun rost să ceară expertiză. O băgă în plic și i-o înapoie lui Laufer, spunând:

— Ai vrea să stăm câteva minute de vorbă despre fratele dumitale?

Omul se uită la ceasul Rolex căruia îi înlocuise

brățara metalică cu o curelușă de piele neagră.

— Mai am de lucru cam o jumătate de oră pentru a pune la punct programul, pe urmă putem sta de vorbă cât vrei. Dacă poți să mă aștepți, te poftesc în apartamentul meu. Ai să găsești tot felul de băuturi. Iar dacă ai chef să-ți țină tovărășie vreo fetișcană, n-ai decât să-mi spui, adăugă el zâmbind.

— Dacă n-ai nimic împotriva, aş dori un pahar cu lapte, zise Tarrant, zâmbind și el.

— Oricum, e o schimbare, rosti Laufer. Hai să te duc la mine.

Laufer locuia la etajul de deasupra, într-un apartament surprinzător de civilizat. Mobilă de modă veche, dar de bună calitate. O linie muzicală Technics, un casetofon, CD-uri și casete cu muzică clasică. O mulțime de cărți. Unele despre politică, altele despre navigația pe mare și altele consacrate unor ofițeri de marină. Pe măsuta aco

Perită cu sticlă de geam pe care se așezau ceștile de cafea se afla un album cu reproduceri după nudurile lui André de Dienes.

Tarrant se apropiase de fereastră și îi privea pe bărbații care intrau într-un cinematograf cu filme porno când auzi o bătaie în ușă. Întoarse capul și se uită la fata care intrase ca să-i aducă un pahar cu lapte și o ceașcă de cafea. Era tânără, frumușică și goală de la brâu în sus. Tarrant se uită instinctiv la ceas. Era ora 5.55. Fata puse tava pe mäsută și zâmbi, pășind agale spre ușă și mișcându-și fundul atrăgător. Ajunsă în prag, se opri și zise:

— Numele meu e Joanna și lucrez aici în fiecare zi. Inclusiv duminica.

— Ești tare frumușică, Joanna. Am să țin minte numele.

Fata zâmbi și ieși. Zece minute mai târziu, Georg Laufer intră în cameră și se așează pe un scaun în fața lui Tarrant, făcând un semn în direcția paharului gol.

— Aveai într-adevăr chef să bei un pahar cu lapte?

Tarrant făcu semn că da, după care rosti:

— Acum hai să vorbim despre Martin.

— Era inginer și lucra la U-Bahn, la rețeaua de semnalizare. Uneori era obligat să treacă de cealaltă parte a Zidului, fiindcă tâmpiții ăia nu voiau să ridice un deget pentru a menține în funcțiune căile ferate. Nu câștiga cine știe ce, dar avea o slujbă sigură și-i plăcea treaba pe care o făcea.

Se opri o clipă, iar apoi continuă:

— Vreau să știu cine ești și cu ce anume te îndelet

nicești. Nu vreau să-i fac vreun rău lui Martin. A avut și așa destul de pățimit.

— E mai bine să nu-ți spun cum mă cheamă, Georg. Sunt englez și lucrez pentru o societate întrucâtva asemănătoare cu BND, *Bundesnachrichtendienst*. L-ai auzit cumva pe Martin vorbind despre un englez care se numea Foster?

— Serviciul de Informații din R.F.G. (n.tr).

— Tot timpul vorbea de el. Avea pentru el un adevărat cult. Îl considera un erou.

— Ți-a spus cumva ce făcea pentru Foster?

— Nu prea. Mi se pare că îi dădea unele informații despre ceea ce se petrecea dincolo de Zid. Mesaje și altele de soiul ăsta.

— Ce i s-a întâmplat lui Martin?

— Dumnezeu știe. A plecat într-o dimineață de acasă, ca de obicei, și nu s-a mai întors.

— Unde crezi că se află acum?

— Nu știu. Cred că într-una din închisorile de dincolo, dar asta nu se potrivește cu scrisoarea pe care mi-

a trimis-o. Presupun că, în momentul când au aflat cu ce se îndeletnicea, i-au pus lațul de gât.

— A mai primit și altcineva vești de la el?

— Nu, după câte știu.

— Avea vreo prietenă?

— Avea o droaie, dar nicio legătură serioasă, spuse Georg, ridicând din umeri. Părerea mea este că i se făcuse lehamite văzând ce se petrece aici și că a șters-o. Îi plăcea să nu depindă de nimeni.

— Dacă aflu unde este, vrei să te anunț?

— Mai întrebi? E singura mea rudă. Cu toate că eram frați, ne înțelegeam de minune.

— Ce i s-a întâmplat lui Foster?

Laufer păru surprins de această întrebare.

— Habar n-am. Nu știam că i s-a întâmplat ceva. Am fost la cei din conducerea armatei engleze ca să-i întreb dacă știu ceva despre frate-meu și mi-au zis că n-au auzit niciodată nici de el, nici de Foster.

După o scurtă pauză, se uită la Tarrant și adăugă:

— Știam că mint, dar oare ce puteam face?

— Crezi și acum că se află undeva în Germania de Est?

— Nu mi-ar fi trimis scrisoarea asta dacă ar fi rămas dincoace de Zid.

— Cine ți-a spus că a fost arestat?

— Un tip mi-a arătat o știre publicată într-un ziar din Berlinul de Est. A fost arestat împreună cu alți doi oameni, dar n-aș putea spune dacă aveau ceva în comun sau nu. Unul din ei era o femeie.

— Ai încercat să dai de urma lui?

— Nu. Nu pot risca să trec dincolo.

— Ai mai pomenit și în fața altcuiva de scrisoarea pe care ai primit-o?

— Nu, nimănui.

— Te-a mai întrebat cineva unde ar putea fi fratele

dumitale?

Laufer stătu câțva timp pe gânduri și apoi zise:

— Drept să-ți spun, uitasem. Acum mi-aduc aminte că, la câteva luni de la arestarea lui Martin, m-am pomenit cu un tip care a vrut să afle ce este cu el. S-a dat drept reporter, dar nu era. Nu vorbea bine nemțește. Nu știu ce era, dar sunt sigur că era străin.

— Englez?

— Nu, spuse Laufer, surâzând. Pe englezi nu-i socotim străini. Sunt și ei un fel de *Gastarbeiter*, ca turcii. Nu, venea dintr-o țară unde se vorbea o limbă slavă. Poate că era polonez.

— E posibil să fi fost din Uniunea Sovietică?

— Tot ce se poate, zise Laufer, dând din umeri. Nu pot să-i deosebesc.

— Ce întrebări ți-a pus?

— Dacă sunt fratele lui Martin. Ce făcea când era copil. Ce-i plăcea. Dacă avea vreo manie. Dacă se împrietenise cu alți copii. Dacă fusese sau nu arestat, lucruri de genul ăsta.

— Ce i-ai spus?

— Vrute și nevrute. I-am povestit niște șotii pe care le făcuse când era mic. Nimic care ar fi putut prezenta vreo importanță. Am mai zis că probabil că fusese arestat, fiindcă vreunui din tipii de la Stasi nu-i plăcuse mutra lui. Nu prea i-a căzut bine, adăugă Laufer, zâmbind. Asta m-a pus pe gânduri, așa că l-am trimis la plimbare.

— Am să te țin la curent, domnule Laufer, spuse Tarrant, ridicându-se. Numele meu e Johnny. Îți mulțumesc pentru ajutor.

Mergând spre casă, Tarrant își dădu seama că aflate multe lucruri, deși n-ar fi putut spune care din ele erau importante și care nu. Bănuia că vizitatorul nu era de la Stasi, ci de la KGB, și dorea să verifice anumite date, ca să vadă ce coincidea și ce nu. Poate că dorea să descopere și

unele minciuni care ar fi făcut parte din specificul misiunii sub acoperire. După cât se părea, cei trei membri ai rețelei erau încă în închisoare. Dacă ar fi fost altfel, Martin Laufer l-ar fi contactat în orice caz pe fratele său.

Tarrant îi telefonă lui Leni și-i spuse că un film pe care dorise foarte mult să-l vadă pe vremuri, *Un homme et une femme*, rula la unul din micile cinematografe din Kudamm. Voia să meargă să-l vadă împreună cu el în seara aceea? Leni ezită câțva timp, înainte de-a spune că ar fi încântată, numai că era nevoită să se întoarcă la ora 11 acasă. Tarrant zise că se puteau duce devreme după-amiaza și că aveau timp și să ia masa împreună. Leni acceptă invitația.

De-abia puse receptorul în furcă și telefonul începu să sune. Era Powell, care voia să afle cum mergea treaba. îi răspunse cât mai neutru cu putință. Fusese activat abia de câteva zile și ofițerii nu prea obișnuiau să se agite atât de repede. Într-un fel, faptul că-i telefonase era un semn bun. Era limpede că misiunea care îi fusese încredințată era o treabă serioasă.

Se gândi la Leni în timp ce se bărbiera și după aceea, când se pregătea de plecare. Își aduse aminte de vremea când Leni lucra într-un local de noapte. Se culcase de mai multe ori cu ea. Lucrurile luaseră altă întorsătură, atât Pentru Leni, cât și pentru el. N-o mai dorea, deși rămăsese tot atât de ispititoare ca pe vremuri. Însă își dădea seama Leni ducea acum o altă viață, în care nu mai era loc și pentru el. îi plăcea femeia. O admira pentru felul cum știuse să-și câștige independența, dar, din instinct, știa că nu trebuia să reînnoiești vechile relații.

Leni fusese încântată de film. Plânsese la episoadele triste și mai ales când totul se terminase cu bine pentru cei doi eroi. Era tot atât de vioaie ca pe vremuri. Cinară într-un restaurant intim. Când se termină masa și își puse mâna pe mâna lui, Leni îl întrebă:

— Ai fost foarte supărat pe fata aceea?

După o clipă de ezitare Tarrant zise, oftând:

— Am suferit de-ajuns și chiar în plus. Acum nu mai știu ce să zic. Dar de ce vrei să știi? Întrebă el după o clipă de tăcere.

— Fiindcă atunci când am avut nevoie, mi-ai dovedit că ții la mine. Și eu țin la tine.

— Mă descurc, scumpo. Totul e-n regulă.

— Ai venit să-ți petreci vacanța la Berlin, sau ești în misiune?

— Sunt în misiune.

— De aceea ai închiriat apartamentul. O ascunzătoare, nu? Întrebă ea zâmbind.

— Cam așa ceva. Hai să te duc acasă.

— Nu. Lasă, nu-i nevoie. Poate că mă așteaptă prietenul meu.

— Ți dau un telefon săptămâna viitoare.

— Ți mulțumesc pentru seara asta, zise Leni și, aplecându-se deasupra mesei, îl sărută.

Se ridică, își luă poșeta și-i făcu un semn cu mâna patronului restaurantului, care îi răspunse și continuă să zâmbească până ce Leni ajunse în stradă.

8

Una din adrese indica o stradă mică de lângă Universitatea Humboldt, în Berlinul de Est, iar a treia era în Wilmersdorf. Din instinct, Tarrant se hotărî să-și încerce norocul mai întâi în Berlinul de Est.

Își luă pașaportul neozeelandez și trecu de postul de control. Se îndreptă mergând pe jos, spre Unter den Linden, luând-o pe Friederichstrasse. Se împliniseră doi ani de când nu mai fusese în Berlinul de Est. I se părea că atmosfera era mai tensionată decât își amintea. Oamenii stăteau de vorbă pe la colțuri de stradă. Înainte, grupurile ar fi fost dispersate fie de polițiști în uniformă, fie de ofițeri

de securitate îmbrăcați în haine civile. În fața unor magazine unde se vindeau portocale, lumea stătea la coadă. Nimeni nu mai văzuse în ultimii douăzeci de ani un asemenea fruct în Germania de Est.

Pe strada pe care o căuta, se aflau pe o parte case din alte timpuri și pe cealaltă un atelier de reparații. Casele aveau trei etaje, dar în lățime nu măsurau foarte mult. Păreau să fi fost avariate în timpul bombardamentelor. Fuseseră reparate, dar nu și reclădite în anii care urmaseră. Casa pe care o căuta trebuia să fie a șasea sau a șap-lea, ceva mai încolo. Când ajunsese în fața ei, dădu de o carte de vizită pe care cineva scrisese că în acea pensiune se primeau numai studenți. Tarrant apăsă pe butonul soneriei. Ușa se deschise după câteva clipe și o femeie între două vârste, îmbrăcată într-o rochie înflorată peste care își pusese un șorț, apăru în prag, privindu-l cu vădită rea-voință.

— Ce vrei? Nu primesc bărbați în casă.

— O caut pe domnișoara Bayer. Ursula Bayer.

— Aici nu stă nimeni cu numele ăsta.

— Totuși, aceasta a fost adresa ei. Poate știți unde locuiește acum.

În spatele femeii se iviră două fetișcane.

— Nu mă privește unde locuiește acum. Și cine ești dumneata? Ești străin, așa-i?

— Vreau s-o văd pe domnișoara Bayer, zise Tarrant, dând din umeri. Atâta tot.

— Ei bine, nu-ți pot fi de folos. Vezi-ți de drum, dom'le, zise femeia, închizându-i ușa în nas.

Tarrant merse încet pe stradă, îndreptându-se spre artera principală. Când se opri la colțul străzii, auzi pe cineva venind în fugă din urmă. Întoarse capul. În fața lui se afla una din fetișcanele care stătuseră în spatele proprietăresei. Fata găfâia. Încercă să-și tragă răsuflarea înainte de-a zice:

— V-am auzit vorbind. Ați vrut s-o vedeți pe Uschi, pe Uschi Bayer.

— Știi cumva unde locuiește acum?

Fetișcana zâmbi, după care răspunse:

— Sunteți iubitul ei, nu-i așa? Bătrâna v-a dibuit că sunteți străin după accent. Îi e frică de străini și de cei de la Stasi.

Ridică din umeri și adăugă zâmbind:

— Cred că tuturor ne este frică.

— N-ai de ce să te temi de mine, te asigur. Ai cunoscut-o pe Uschi, nu?

— Da, zise fata, dând din cap. Era studentă în anul patru când am intrat la facultate. Locuia în camera de alături de mine, chiar în casa asta.

— Știi cumva unde putem bea o cafea?

— E o cafenea lângă terenurile de tenis. Cafeaua e oribilă. Putem să mâncăm însă o înghețată.

— Hai să mergem. Arată-mi drumul.

Pe drum, Tarrant o întreabă ce cursuri urma la facultate.

— Rusa și engleza, zise fata.

— Ai mers la două capete, nu?

— Nu înțeleg.

— Am făcut o glumă. Nu din cele mai bune. Ce ți s-a întâmplat între timp?

— Am să-ți spun în timp ce mâncăm înghețata.

Cafeneaua era lună, dar nu prea aveai ce consuma.

Însă când Tarrant scoase din buzunar câteva mărci vest-germane, apărură imediat prăjituri cu frișcă, ștrudele cu mere, ba chiar și niște cafea solubilă. Nu era prea grozavă, dar se putea bea. Se așezară în sala aproape goală. Fata devoră ștrudelul cu mere și, când Tarrant împinse lângă ea un platou cu prăjituri cu frișcă, nu zise „ba”.

— Dumneata nu mănânci nimic?

— Am mâncat bine dimineață, rosti Tarrant, amestecându-și cafeaua. Spune-mi ce știi despre Uschi.

Surprinsă, fata se uită lung la el înainte de-a începe.

— Mi-a mărturisit că ai scos-o din închisoare când au înhățat-o nemernicii ăia. Au acuzat-o de spionaj, zise ea clătinând din cap. Și de conspirație împotriva Statului. Dobitocii. Uschi era studentă și-și vedea de treaba ei.

— Ești membră de partid?

— Doamne ferește! Și să fi vrut nu m-ar fi primit.

— De ce nu?

— Din cauza lui taică-meu.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— Era membru al Partidului Social-Democrat. Când au venit la putere comuniștii, Partidul Social-Democrat a fuzionat cu al lor. Tata n-a vrut să facă parte din noul partid. A zis că el e social-democrat, nu comunist. A mai zis că nu va fi niciodată.

J

84 Ted Allbeui,

— Și ce s-a întâmplat?

— A fost judecat de Tribunalul Poporului. Vechea poveste. A fost calificat drept „dușman al statului”.

— Și?

— A fost găsit vinovat, zise fetișcana uitându-se în jur, după care, privindu-l drept în față pe Tarrant, continuă: Nu ni s-a spus niciodată ce s-a întâmplat cu el. Și n-am mai aflat nimic. Nu e voie să ceri informații despre deținuții care au fost calificați drept „dușmani ai statului”.

— Ce părere aveai despre iubitul lui Uschi?

— Am văzut-o pe Uschi la două luni după ce-a intrat la închisoare. N-a stat decât o lună. Mi-a spus că cineva, un bărbat, a intervenit pentru a i se da drumul și că acum găsisse o slujbă la o librărie. Am mai văzut-o iar după două luni. Părea foarte fericită. Lucra la un minister, spuse fata zâmbind și adăugă: Mi-a vorbit despre dumneata. Zicea că

locuiți împreună într-un apartament din Alexander-platz. Mi-a spus că ești o persoană importantă, că te bucuri de o seamă de privilegii și că ai acces la magazinele de unde se aprovizionează membrii guvernului, precum și persoanele importante din partid sau din soviete.

— Ți-a spus și cum mă numesc?

Fata se încruntă, încercând să-și aducă aminte, și zise:

— Parcă Sașa... N-aș băga mâna-n foc.

— Știi unde locuiește acum?

— Credeam că stați împreună. Am făcut o boacăna, mi se pare. Nu ești Sașa, nu-i așa?

— Nu, dar nu-ți face griji. N-ai făcut nicio greșală. Dacă Uschi are nevoie de ajutor, i-l pot oferi.

— Dacă nici rus nu ești, atunci ce?

— Nu-ți pot spune. Și nu e nevoie să știi. Să zicem că sunt de cealaltă parte a baricadei. Trebuie însă să-mi făgăduiești că n-ai să relatezi nimănui ceea ce am vorbit. Să fim bine înțeleși.

— Promit, dar mi-e frică. Grozav de frică. Spune-mi de ce o cauți pe Uschi.

— Nu pe ea o caut. Doresc doar să aflu, prin ea, unde se află cineva pe care trebuie să-l văd. După câte am înțeles, el a fost primul iubit al lui Uschi. O cunoștea bine. Era străin și cred că el a scos-o, de fapt, din închisoare.

— Era englez?

— Da.

— Și dumneata ești englez, nu? Trebuia să-mi fi dat seama mai înainte. Vorbești cu accent englezesc la început am crezut că e accent rusesc sau, mă rog, slav.

— Uschi e frumoasă?

— Da. Foarte frumoasă. E blondă. Are un păr lung, pe care îl împletește în două cozi. Nu e prea înaltă, dar are un corp frumos și este foarte inteligentă.

— Ai ținut mult la ea.

— Da. A fost cea mai bună prietenă a mea.

— Știi cumva unde se află apartamentul din Alexanderplatz? Poate că îți amintești numele străzii.

— Habar n-am. Uschi nu mi-a vorbit niciodată în amănunt despre viața pe care o ducea.

— Știi unde stau părinții ei?

— Nu. Cred însă că locuiesc în Berlinul de Vest. Uschi a venit aici la studii.

— De ce aici?

— Fiindcă voia să urmeze cursurile de limbă rusă. Iar la Universitatea Humboldt sunt cei mai buni profesori. Sunt primiți și studenți din Berlinul de Vest, fiindcă guvernul de acolo plătește taxe în valută forte.

— Maică-sa mai trăiește?

— Nu. Trăia numai pentru bărbatul ei. Și-a mai târât zilele vreo patru ani și și-a dat duhul. Au dus-o la spital. Doctorii au zis că a murit din cauza unui virus neidentificat încă, adăugă fata, dând din umeri. Nici pomeneală, atâta doar că medicii nu cred că poți muri de inimă rea.

— Spune-mi, cum te descurci?

— Am o bursă de la Universitatea Humboldt și mai primesc o sumă mică pentru casă și masă.

— Ai vreun prieten?

Fata clătină din cap, zâmbind.

— Când află că tatăl meu a fost calificat „dușman al statului”, o tulesc cu toții.

— De ce le spui?

— Nu le spun, dar proprietărea este informatoarea celor din Stasi. Dacă n-ar fi, n-ar avea autorizația de a închiria camere mobilate. Își vâra nasul peste tot. Pentru ei nu există lucruri fără importanță.

— Ce ți-a mai spus Uschi despre primul ei iubit, cel care bănuiești că a scos-o din închisoare?

— Am impresia că îl cunoscuse înainte de-a fi fost arestată și că nu erau doar buni camarazi. Era foarte

discretă. Nu prea mi-a spus cine știe ce. Dar, din câte mi-a povestit, am înțeles că nu era de prin partea locului. În orice caz, nu era neamț.

Suspină încet și adăugă:

— Înseamnă c-a ținut mult la Uschi dacă a încercat s-o elibereze, știind că fusese acuzată de spionaj.

— Poate că era membru al partidului comunist.

— Glumești, nu-i așa? zise fata râzând. Un membru de partid n-ar ridica nici măcar degetul mic pentru cineva care a fost arestat pentru spionaj.

— De ce crezi că erau convinși că a fost amestecată într-o poveste de spionaj?

— Dumnezeu știe. Ce informații putea da Uschi? Era studentă. Ca și mine. Nu știa nimic despre ce voiau să afle cei de dincolo.

— Ce-ai de gând să faci după ce îți termini studiile?

— Cine știe? O să-mi spună alții. Nu avem de ales.

— De ce ai fost de acord să stai de vorbă cu mine? Ce te-a făcut să ai încredere?

— Asta mă întrebam și eu. Probabil că mi-ai ghicit gândul. Nu știu. Am făcut-o din instinct.

— Intuiție feminină?

— Da. Intuiția asta îți poate pricinui tot felul de neazuri. Așa suntem noi, femeile. Avem inimă, dar nu și cap.

— Asta nu-i rău. Încurcăturile încep abia în momentul când iubești pe cineva atât de mult, încât nu mai ții seama de nimeni și de nimic.

— S-ar putea să ai dreptate, zise fetișcana râzând. Acum vorbește-mi despre dumneata. De ce ai stat de vorbă cu mine? Puteam să fiu și eu informatoare pentru Stasi.

— Intuiție feminină. A vorbit inima, nu capul.

— Ești romantic, nu-i așa? Te îndrăgostești la prima vedere. Te avânți fără să stai pe gânduri.

— Așa o fi, zise Tarrant. Cert este că ai avut

încredere în mine.

— Da. Asta-i adevărat.

— Ai vrea să faci ceva pentru mine?

— Ce anume?

— Află ce se întâmplă cu Uschi. Ce se spune pe seama ei.

Fetișcana stătu câteva clipe pe gânduri și, când se hotărî să răspundă, zise fără prea mare convingere:

— Am să văd ce pot face. Unde te pot găsi?

— Ce-ar fi să ne întâlnim tot aici, săptămâna viitoare, în aceeași zi și la aceeași oră?

— În regulă. Acum trebuie să plec. Scorpia aia o fi început deja să se întrebe unde sunt și ce fac.

— Nici măcar nu știu cum te cheamă.

— Mă numesc Ingrid. Ingrid Schumann. Dumneata?

— Johnny, Johnny și atât. E bine?

— E bine, zise fata zâmbind.

— Acum pleacă. Eu am să mai zăbovesc nițel. Ai grijă.

— Și dumneata.

Peter Waring avea prea multe pe cap ca să-și poată Pierde vremea încercând să dibuie cu ce se ocupa Tarrant, dar era gata să coopereze cu el, cu condiția să nu îl distragă de la celelalte lucruri. Când primi telefonul lui Tarrant, îl invită să vină la el în birou la ora prânzului la un sandwich și la o cafea.

Vorbea la telefon când sosi Tarrant, așa că îi făcu semn să ia loc la masa pe care se aflau o tavă cu sandwichuri și un termos cu cafea fierbinte. Când puse receptorul în furcă, Waring spuse:

— Se întâmplă ceva de cealaltă parte a Zidului. Nu prea știu bine ce.

— Despre ce este vorba?

— Să nu mai spui altcuiva, dar am început să-mi pun niscăi întrebări despre unii agenți Stasi aflați în posturi de

răspundere.

Dădu din umeri și-l întrebă pe Tarrant:

— Cum merge treaba?

— N-am făcut cine știe ce progrese, dar, când am stat de vorbă cu tatăl lui Foster, mi-a sugerat să-i contactez pe Malins și pe Shelley. Mi-a spus că erau aici pe vremea lui Charlie Foster. Unde pot da de ei? Mai sunt aici?

— Shelley mai este. Se ocupă de traficul de droguri.

Tarrant rămase cu gura căscată.

— Ce ne-o fi venit să ne amestecăm în chestia asta? Știam că cei din SIB se ocupă de așa ceva.

— Nu și atunci când drogurile sunt luate de Stasi pentru a fi înmânate KGB-ului.

— De ce vor droguri?

— Pe calea asta recrutează informatori: oameni politici, diplomați de vază. Obțin unele secrete comerciale și industriale.

Zâmbi și adăugă:

— Și, bineînțeles, se aleg și ei cu câte ceva. Devin proprietarii unor mici întreprinderi...

— Aș putea sta de vorbă cu Shelley?

— Cum să nu? Lucrează în aceeași clădire. E aici. Poți să te duci să-l vezi. După ce stăm de vorbă. Ia un sandviș. Și bea-ți cafeaua.

— Ce-i cu Malins?

Waring se instalează mai comod în fotoliu și începu să mestece sandvișul cu brânză, roșii și ou. Tarrant își dădu seama că dorea să câștige timp, înainte de-a vorbi despre Malins. Sfârși prin a spune:

— Malins a ieșit la pensie înainte de vreme. Dar e încă la Berlin. E proprietarul unei întreprinderi de import-export și al unei agenții de voiaj. Cel puțin așa îi zice el.

După o scurtă pauză, adăugă:

— Fii atent dacă ai de gând să stai de vorbă cu el.

— Nu vrei să-mi spui de ce?

— Mie nu mi-a plăcut niciodată individul. Totuși, trebuie să recunosc că făcea treabă. Scotocea peste tot și dădea de ceea ce căuta. Și nu se lăsa cu una cu două.

— Ce aveai împotriva lui?

— Era o canalie și se înhăitase cu niște răufăcători. Când și-a înaintat demisia, m-am apucat să-i cercetez dosarul, în legătură cu activitatea lui la Berlin. Avea patru proprietăți. O casă și trei blocuri închiriate unor birouri. Mai avea și niște conturi în patru bănci. Evident, nu mi s-au dat amănunte, dar am înțeles că nu era vorba doar de

7 *

câteva mii de mărci vest-germane, ci de câteva milioane. Am impresia că avea relații de cealaltă parte a Zidului. I-am informat pe cei de la Londra, dar ei au hotărât să dea curs cererii de pensionare depuse de Malins. I-au dat și referințe bune, de parcă ar fi avut nevoie de ele.

— Pe unde băntuie acum?

— Locuiește într-un apartament pe Ku'damm, deasupra unei agenții de voiaj. Acolo se află și biroul lui. E proprietarul blocului și totodată al agenției. Mai are și o casă în Grunewald, chiar pe malul râului.

Căută un carnet și un creion. În timp ce scria, zise:

— Așa cum ți-am mai spus, să nu dai nicio carte pe față când stai de vorbă cu Malins.

Rupse foaia din carnet, o împături și i-o întinse lui Tarrant.

— Voiam să-ți mai spun că Powell m-a chemat la telefon azi-dimineață. Soția lui Slaney a murit azi-noapte. Mi-a spus că trebuie să mă duc la înmormântare.

— Îmi pare rău, spuse Tarrant, întrebând după o scurtă pauză: Cum se purta Slaney când era aici?

— Foarte bine. Nu se abătea cu o iotă de la regulament. Oamenii ziceau despre el că n-are pic de imaginație, dar poți să știi? în afară de răfuiala cu Foster,

s-a purtat așa cum s-ar fi purtat oricine ar fi fost în situația lui. Echipa de la Berlin a avut parte de mai puține fonduri și de mai puțini oameni decât era normal, având în vedere activitatea pe care o desfășoară.

— Unde îl pot găsi pe Shelley?

— Te conduc eu, zise Waring zâmbind. Să nu te sperii. Când intri în lumea drogurilor, trebuie să ai aerul că ești de-ai lor.

Shelley era un om în jur de patruzeci de ani. Era înalt și slab, galben la față și părea să nu se fi bărbierit de două zile. În urechea stângă purta un cercl de aur și dădea impresia că privește ceva aflat undeva departe. îi întinse mâna și îl pofti să ia loc.

— De ce te interesează Foster? Credeam că povestea asta a fost rezolvată mai demult.

— E vorba doar de o problemă de rutină.

Râsetul lui Shelley îi dădu lui Tarrant să înțeleagă că minciuna lui nu prinsese.

— Bine, prietene. Ia spune-mi, cum aş putea să te ajut?

— Tatăl lui Foster mi-a spus că mi-ai putea da unele lămuriri cu privire la dispariția fiului său.

— Serios? Mă rog... Și cam ce ai vrea să afli? întrebă el, lăsându-se în scaun și zâmbind.

— Orice... Charlie Foster a organizat și infiltrat o rețea în Berlinul de Vest. Știu că era foarte apreciată, mă rog, așa ziceau cei care mi-au vorbit despre ea. Câțiva din oamenii din rețeaua lui au fost prinși în Berlinul de Est.

Lui Charlie i-a trăsnet prin cap să plece în căutarea lor ca să-i salveze. Slaney și șefii de la Londra au zis nu, iar Slaney s-a certat rău de tot cu Charlie. Au ținut-o așa cam o săptămână. Pe urmă, amândoi au reînceput să se poarte amabil unul cu altul. Și, după o săptămână de la împăcare, Charlie a tulit-o. Cam asta a fost.

— Ai vreo idee? Vreau să spun, bănuiești unde ar

putea fi acum?

— Poate fi oriunde.

— Unde te-ai fi dus dacă ai fi fost în locul lui?

Shelley zâmbi.

— Interesantă întrebare, spuse el, închizând ochii pentru a se putea concentra și continuând: Era bilingv. De mic copil a trăit în Germania. Acolo a mers la școală, în locul lui, așa fi rămas în Germania. M-aș fi asigurat de sprijinul unor oameni care mă știau înainte de a mă hotărî. Aș fi făcut rost de niște hârtii care să ateste că sunt un cetățean din Germania de Vest.

— Cam ce fel de viață ai fi dus?

— Dumnezeu știe. Dacă aș fi ajuns acasă, aș fi putut lucra la o agenție particulară de detectivi și paznici. Cei de aici sunt extrem de prudenți.

Clătină din cap și adăugă:

— Zău că nu știu ce să zic. Cine știe? Poate că aș fi intrat în traficul de droguri.

— Care ar fi fost primul motiv pentru a pleca?

— Știu și eu? Poate că m-ar fi apucat pandaliile văzând că nu pot să fac ce vreau... Mă rog, poate să mă fi îmboldit și altceva, rosti el, clătinând din cap.

— Era și o femeie în rețeaua lui Foster. A fost arestată. Crezi că între ei era ceva?

— Vrei să știi dacă se culca cu ea? Nu prea cred. Foster era un tip mai degrabă romantic, zise el, dând din umeri. Dar azi nu se mai poate ști cu siguranță. Fiecare din noi nutrește câte un vis năstrușnic în adâncul sufletului. Am renunțat să încerc să ghicesc ce anume îi face pe oameni să se comporte în felul cum se comportă.

— Dacă îți vine vreo idee, poți să iei legătura cu mine prin Peter Waring?

— Sigur.

Jane Morgan se afla în fața computerului când el intră în secție. Întoarse capul. Când dădu cu ochii de

Tarrant, se opri din lucru și se apropie de cealaltă masă de lucru.

— Cu ce îți pot fi de folos, domnule Tarrant?

— Aș dori să consult câteva dosare.

— Dorința dumitale este un ordin pentru mine, zise ea surâzând. Care anume?

— Dosarele „P” cu privire la domnul Shelley și domnul Malins.

Tânăra clătină din cap.

— Îmi pare rău. Nimeni nu are permisiunea de-a consulta dosarele ofițerilor activi, cu excepția domnului Waring personal. Nici dânsul nu-i poate autoriza pe cei din subordinea lui să consulte dosarele „P”. Trebuie să ceară acordul Centralei din Londra, dacă insisti efectiv să

7»

le vezi.

— Cărei persoane din Londra trebuie să i se adreseze?

— Șefului serviciului personal, arhivarului principal și mai ales domnului Powell. Nimeni nu are voie să-și dea acordul în numele lor.

— Bine, mulțumesc. Deocamdată n-are rost să insist.

9

Lui Tarrant nu-i veni să-și creadă ochilor când descoperi că agenția de voiaj era, de fapt, adresa lui Malins. Era sigur că, ultima oară când fusese la Berlin, apartamentul de deasupra birourilor slujise drept casă conspirativă pentru agenții SIS. La câțiva metri de intrarea în agenție se află o ușă. Tarrant ezită o clipă, înainte de a o deschide.

Trei tinere lucrau de zor, fiecare la alt birou. Tarrant întrebă unde putea fi găsit domnul Malins.

— Sunteți așteptat?

— Nu. Cred însă că, dacă îi veți menționa numele meu, mă va primi, zise el, zâmbind amabil.

— Vă rog să mi-l spuneți.

— Johnny Tarrant. Century House, Londra.

Tânăra apăsă pe butonul interfonului și, după câteva clipe, zise:

— Herr Malins. A sosit un domn care dorește să vă vadă. Spune că se numește Johnny Tarrant și că vine de la Century. Da, domnule. Imediat.

Fetișcana se ridică și, arborând un surâs, i se adresă lui Tarrant':

— Vă rog să mă urmați.

Tarrant urcă în urma ei treptele scării ce ducea la biroul lui Malins.

La etajul doi ușa era deschisă și în prag se afla un bărbat care purta un costum elegant.

— Trebuie să fii băiatul lui Tommy, nu-i așa? Intră, zise el, zâmbind.

Tarrant intră într-o cameră spațioasă și frumos mobilată.

— Dacă mi-aduc bine aminte, ai mai fost la Berlin acum câțiva ani. Te rog, ia loc, adăugă el, indicându-i un fotoliu îmbrăcat în piele. Vrei să bei ceva?

— O ceașcă de cafea.

Malins comandă la telefon două cafele care sosiră imediat. Își scoase haina, se așează în fotoliu și-și aprinse o țigară.

— Acum spune-mi cum ți-aș putea fi de folos.

— Voiam să vă întreb cum era pe-aici pe vremea lui Slaney și ce s-a întâmplat cu Foster.

— Am auzit că bietului Slaney i-a murit soția.

— Sunteți foarte bine informat.

— Când te ocupi cu ce mă ocup eu, e obligatoriu, zise Malins, surâzând. Ia spune-mi, ce anume dorești să afli?

— Orice știți sau vă aduceți aminte despre ce s-a întâmplat atunci.

— Nimic deosebit, zise Malins, dând din umeri. O

răfuială ca oricare alta. Nu știu din vina cui. De o parte erau șase, de cealaltă la fel. Slaney i-a judecat greșit sentimentele lui Foster. Nu era la curent cu ce se întâmplase. De altfel, nici nu putea să-i dea ce dorea. Nici el, nici altcineva. Doi tipi încăpățânați ca niște catări și din ce în ce mai arțăgoși. Până la urmă, Foster și-a luat tălpășița.

— După câte am aflat de la ceilalți, deși la început se aflau pe poziții opuse, până la urmă au căzut de acord.

— Au greșit amândoi. Dacă s-ar fi înțeles, Foster n-ar fi tulit-o.

— După câte înțeleg, dați vina pe Slaney?

— N-aș zice. Slaney a procedat cum scrie la carte. Numai că Foster nu prea ținea seama de regulamente.

— Ce a provocat divergența?

— Foster voia să se facă ceva pentru oamenii din rețeaua lui, pe care puseseră mâna cei de dincolo de Zid. Voia să fie eliberați.

— De ce ținea neapărat?

— Era un fel de cavaler răătăcitor, gen Galahad, gata oricând să sară în ajutorul celor năpăstuiți.

— Ce-ați fi făcut în locul lui?

— În niciun caz ce-a făcut el. Nu pornești la un drum care știi că nu duce nicăieri. Oamenii lui Foster erau cu lațul de gât și basta.

— Mi s-a spus că între Foster și fată era ceva mai mult decât o simplă prietenie. Ce credeți?

— E un punct de vedere nou, spuse Malins, după ce stătu câțva timp pe gânduri. S-ar putea. Mă îndoiesc, totuși.

— De ce?

— Dacă ar fi fost ceva între ei, ar fi scos-o din rețea. N-ar fi lăsat-o să-și riște viața. Cine ți-a sugerat ideea asta?

— Nimeni. Am pus câteva lucruri cap la cap și m-am gândit că era posibil și așa ceva.

— Te duce mintea, n-am ce zice, rosti Malins zâmbind.

— De ce spuneți asta?

— Lui Slaney nu i-a trecut prin cap. De altfel, nici altcuiva.

— Dar dumneavoastră știați, nu-i așa?

— S-ar putea, zise Malins râzând.

— Ce voiați să spuneți când ați afirmat că Slaney nu cunoștea toate faptele?

Malins ignoră întrebarea.

— Ce i-a apucat, așa, dintr-odată, să se intereseze iar de Foster?

— O problemă de rutină. Vor să închidă dosarul.

— Nu încerca să mă duci cu preșul, băiete. Nu uita că eu am făcut parte din echipa respectivă.

— Unde credeți că s-a dus Foster?

9

— Habar n-am.

Răspunsese prea repede și pe un ton mult prea categoric pentru ca Tarrant să nu fi înțeles că mințea. Poate I că Malins nu știa exact unde se dusesse Foster, dar, în orice caz, cunoștea niște lucruri de care Slaney nu avea habar. Știa, dar tăcuse.

— Acum mi-a venit și mie rândul să spun: „Nu mă duceți cu preșul”, zise Tarrant zâmbind. De ce nu vreți să-mi spuneți ce credeți?

Malins stătu câțva timp pe gânduri, înainte de-a întreba pe un ton blând:

— Ții vreodată seama de sfaturile care ți se dau, Tarrant?

— Depinde de cine mi le dă.

— Bine. Atunci am să-ți spun că te avânți pe un câmp minat. Și am să-ți mai spun că ștabii de la Londra o știau când ți-au dat această misiune. De fapt, cine te-a trimis aici?

— Powell.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Numai lapte și miere și de fapt viclean ca o vulpe, zise Malins, ridicându-se de pe scaun. Oricum, ia-ți capul în mâini și cugetă, zic și eu, așa cum ziceau moșii și strămoșii mei din Bradford. Gândește-te bine.

Tarrant își dădu seama că întrevederea luase sfârșit. În timp ce Malins îl conducea spre ușă, Tarrant întrebă:

— Aș putea veni să mai stăm de vorbă, dacă dau de un fir?

— Mi-ar face plăcere. Și te rog să-i transmiți toate cele bune din partea mea lui taică-tău.

Când intră în apartamentul lui, Tarrant găsi două mesaje înregistrate pe robot. Leni îi telefonase ca să-l invite să cineze la ea acasă. Al doilea mesaj era din partea lui Powell. Acesta îl înștiința că funeraliile soției lui Slaney avuseseră loc. Fusesse multă lume. Slujba fusesse oficiată de un arhidiacon care vorbise frumos, elogiind meritele defunctei. Mai vorbise și o actriță celebră, care evocase succesele repurtate de doamna Slaney pe scenele teatrelor de operetă, mai ales în roluri de subretă. O scurtă pauză. Powell ezitase o clipă înainte de a spune că ar fi preferabil să stea cât mai departe de Malins.

În timp ce forma numărul de telefon al lui Leni, Tarrant se întrebă cine oare îl informase pe Powell. Waring? Nu-i prea venea să creadă.

Tarrant și Leni se așezară pe canapeaua de piele din hol pentru a-și bea cafeaua. Pe măsuta din fața lor se afla, într-un vas de cristal, buchetul de trandafiri roșii pe care i-l adusese.

— Te duci des în Berlinul de Est? întrebă Tarrant pe un ton pe care îl voia indiferent.

— E ciudat că mă întreb tocmai acum, când mă gândeam să te întreb eu de ce postul de control se numește „Charlie”. Cine dracu’ a fost Charlie?

— Nu e numele nimănui, răspunse Tarrant, izbucnind în râs. E un cuvânt din jargonul armatei. Când soldații vorbesc la telefon sau prin radio, silabisesc nume de persoane sau de localități utilizând un cod anume pentru a evita unele confuzii. Vrei să pronunți sunetul exprimat prin litera F și interlocutorul aude S. Sunt nevoiți să se >

slujească de un alfabet special. Există trei puncte de control pe care le folosesc militarii. A., B. și C. în cod, asta înseamnă: Punctul de control Abel, Bravo și Charlie. Pari dezamăgită, conchise Tarrant.

— Chiar sunt. Mă gândeam că am să ascult o poveste romantică, al cărei erou să fie un bărbat ca nimeni altul.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Mergi des în Berlinul de Est?

— Destul de des. Cam o dată pe săptămână. Cum însă sunt cetățean german, trebuie să trec prin postul de control din Friederichstrasse. De ce mă întrebi?

— Așa, ca să spun și eu ceva.

— Mincinosule, zâmbi ea. Iar te-ai apucat de treabă?

— Nici vorbă, rosti Tarrant, făcând o scurtă pauză. De fapt, sunt în căutarea cuiva. Vreau să dau de un tip. Atâta tot.

— Și crezi că respectivul sau respectiva se află de cealaltă parte a Zidului?

— Încep să cred că da. Sper să mă înșel, zise Tarrant, uitându-se la ceas și apoi la Leni. Ai timp să bem ceva la *Dschungel* înainte să te duci la club?

Leni clătină din cap.

— În seara asta trebuie să fiu acolo mai devreme decât de obicei. Altă dată, dacă dorești.

1»

Mai stătură câteva minute de vorbă și apoi Tarrant plecă, îndreptându-se spre *Gedächtniskirche*. Stătu câțva timp să se uite la copiii care se dădeau pe gheață în fața bisericii și apoi la steaua de pe reclama firmei Mercedes,

care strălucea deasupra clădirii Centrului European.

Când ajunse acasă, ascultă știrile de pe Sat 1 și începu să se dezbrace. Se uită atent la televizor când auzi focuri de armă de pe străzile din Leipzig, unde oamenii începuseră să se încaiere. Zări pe o pancartă scrisă cu litere de o șchioapă următoarea lozincă: *40 Jahre Qualen – wirfor dern freie Wahlen* – după patruzeci de ani de chin, cerem alegeri libere – și pe alta: *Produzieren Nicht Spioneren* – să producem, nu să spionăm. Nu era posibil ca atâția oameni să iasă pe stradă pentru a manifesta în Germania de Est fără să intre imediat în acțiune gazele lacrimogene și tunurile cu apă. Oricum, dăduseră dovadă de mare curaj arborând pancartele pe stradă.

Se duse în bucătărie și-și făcu o ceașcă de cacao. Când se așază la masă, se gândi la spusele lui Malins. Oare acesta îl prevenise sau voise doar să-l sperie? De ce însă un fost spion ca Malins dorea cu orice preț să-l convingă să nu-l mai caute pe Foster? Când ai făcut parte din serviciile secrete, trebuia să știi că o asemenea abordare putea avea ca singur rezultat o îndârjire și mai mare. Oricum, informațiile referitoare la relațiile dintre Foster și fata aceea se potriveau pe alocuri cu ceea ce-i spusese Ingrid Schumann. Însă, dacă așa stăteau lucrurile, cine era al doilea iubit?

A doua zi, Tarrant începu să facă ordine prin hârtiile pe care notase conversațiile avute cu diverse persoane, încercând să dea de miezul cuvintelor rostite. Era evident că informațiile date de Ingrid Schumann erau cele mai importante. Potrivit celor spuse de ea, Uschi Bayer avusese doi iubiți și nu încăpea vorbă că primul fusese Foster. Cel de al doilea nu era englez și nici neamț. Pe de altă parte, trebuia analizat și faptul că fata se referise la ambii bărbații numindu-i „iubiți”. Dacă ar fi fost vorba numai de relații prietenești, ar fi folosit cuvântul *Freund*. Dacă dimpotrivă, ar fi vrut să spună că relațiile ar fi fost și

de altă natură, l-ar fi utilizat pe *Liebchen* - un cuvânt cam demodat. Însă Ingrid spusese *Liebhaber* iar acest cuvânt însemna „iubit” în cel mai deplin sens al cuvântului, incluzând nu numai o relație sexuală, ci și sentimentele

7 >

statornice și reciproce.

Dacă Uschi Bayer și Charlie Foster fuseseră într-adevăr amanți, de ce se despărțiseră atât de curând? Uitase de el fiindcă Charlie dispăruse? Să fi avut dreptate Malins când îi spusese că, dacă Foster ar fi ținut într-adevăr la fată, ar fi scos-o din rețea, de vreme ce știa că risca

7» 7»

să fie prinsă? auzise și alte povești asemănătoare. Inventai un scenariu, pentru ca persoana respectivă să poată fi plătită de „Imprest Account”, și-i găseai o sinecură la alt serviciu, ca de pildă la Informații. Cât despre cel deal doilea iubit, în Germania de Est forfoteau zeci, chiar sute de muncitori veniți din țările Tratatului de la Varșovia și din

Orientul Mijlociu. Tipul avea, desigur, o slujbă bună, de vreme ce locuia în Alexanderplatz.

Malins insistase asupra relației dintre Foster și Uschi. Dar cum de știa el ceea ce nu știa Slaney? Poate că ar fi fost mai bine să uite ce-i spusese Malins când îl prevenise că se avânta pe un câmp minat. Probabil că dorise să le mai dea o lovitură celor în serviciul cărora fusese și el. Majoritatea ofițerilor SIS n-aveau cale de mijloc. Ori urau organizația din care făcuseră parte, ori continuau să țină la ea. Poate că era important că aceia care urau erau ofițeri activi, iar ceilalți doar funcționari cantonați în birouri.

I >

Tarrant se ridică și închise televizorul, îndreptându-

se spre fereastră. Zâmbi recunoscând cântecul difuzat de postul British Forces Radio: *Smoke Gets in Your Eyes*. Ar fi putut fi titlul operațiunii în care era implicat.

În timp ce stătea la fereastră, își aduse aminte de asemănarea pe care Peter Waring o descoperise între el și Foster. Aveau același temperament, îi zisese acesta, și același comportament. Amândoi erau duri și eficienți. Ei și? Erau impulsivi. Gata să se avânte, fără să țină seamă de riscurile inerente. Porneau înainte, orbește, așa că, într-un anumit sens, erau și ei vinovați de buclucurile în care îi băgau pe cei din jurul lor, întrucât îi sileau să precipite o operațiune militară, fără a le da răgazul s-o pregătească minuțios.

Tarrant întinse mâna spre ceasul deșteptător, opri soneria și se ridică în capul oaselor, întrebându-se dacă ar fi mai bine să se bărbiezească sau să-și înceapă ziua cu o ceașcă de cafea. Se hotărî să se radă, așa că porni spre baie cu aparatul de ras în mână. Se opri în fața ferestrei și-și aruncă ochii pe stradă. Sosise ziua când avea să treacă dincolo de Zid, pentru a se întâlni cu tânăra pe care o văzuse cu câteva zile mai înainte. Nu se mai aștepta să capete și alte vești interesante, dar, oricum, trebuia să mențină contactul. Poate că avea să-și reamintească un amănunt

pe care uitase să i-l relateze cu privire la Uschi Bayer. Abia atunci își dădu seama că începuse să ningă. Cădeau doar câțiva fulgi, pentru a le reaminti berlinezilor că se aflau la sfârșitul lunii noiembrie și că zilele calde și înso - >

rite ale acestei veri târzii se sfârșiseră.

Două ore mai târziu, Tarrant se afla la postul de control Charlie. Arătă pașaportul englez, completat pe un nume fals. Când ajunse la cafeneaua aflată în preajma terenurilor de tenis, văzu un afiș care îi anunța pe clienți

că localul avea să se redeschidă în ziua de 1 aprilie. Tarrant se uită la ceas. Sosise la ora fixată. Era singur. Câteva minute mai târziu, pe stradă trecu o femeie care împingea un cărucior în care se afla un bebeluș.

Zăpada începuse să se așeze. Tarrant își ridică gulerul jachetei de piele.

Zări o fată îndreptându-se spre cafenea, dar nu era Ingrid. Tânăra se opri, apoi făcu cale întoarsă și, în cele din urmă, șovăind, se îndreptă spre el. îl privi lung și apoi șopti:

— Ești Johnny, nu-i așa?

Când îl văzu dând afirmativ din cap, adăugă:

— Eram pe scară, alături de Ingrid, când ai venit. Îi e frică să se întâlnească cu dumneata aici. Te așteaptă în Alexanderplatz.

— Unde anume?

— În stație. Lângă chioșcul de bilete.

— De ce îi este frică?

— O să-ți spună ea. Trebuie să plec.

Fata porni la drum, luând-o spre artera principală. Tarrant o urmări din ochi până când nu o mai zări. O luă pe Karl Liebnechtstrasse și abia când ajunsese în Alexanderplatz își dădu seama că fata nu-i spusese la care stație îl aștepta Ingrid. Se îndreptă la întâmplare spre una din ele, unde aștepta foarte multă lume. O zări din primul moment, stând în fața casei de bilete. Purta o căciuliță de lână roșie cu ciucur și un șal vărgat - alb și roșu - peste haina din imitație de piele.

Când se apropie de Ingrid, văzu că tremura din cap până-n picioare. De frig? De frică? O luă de braț și porniră spre restaurant.

— Nu te simți bine?

— Ba da, dar nu pot să stau mult.

— Am să comand o supă fierbinte.

— N-au supă.

— O să aibă când le voi arăta dolarii.

Supă, deși din cutie, era destul de bună. Tarrant insistă ca Ingrid să golească și a doua farfurie, înainte de-a o întreba de ce se temuse să vină la întâlnire.

— Cred că proprietăreaa a spus poliției sau celor de la Stasi că am fugit de acasă pentru a sta de vorbă cu un bărbat care nu e german.

— Bine, dar sunt mii de oameni în Berlinul de Est care nu sunt nemți. Aș fi putut fi un *Gastarbeiter*.

Fata zâmbi, puțin mirată.

— Nu prea ai mutră de *Gastarbeiter*, zise ea, după care continuă: Am descoperit unde stă Uschi. Nu cred că o să fie o veste îmbucurătoare.

— Rea sau bună, spune-mi tot ce știi.

— Locuiește într-un apartament, deasupra prăvăliilor din piața de lângă Karl Liebknechtstrasse. S-a măritat. Asta mă sperie.

— De ce?

— Fiindcă s-a măritat cu un rus din Uniunea Sovietică. În plus, Uschi e dactilografă la Cartierul General Sovietic din Karishort.

După o scurtă pauză, adăugă, privindu-l drept în față:

— Soțul ei este ofițer KGB.

— Știi cum îl cheamă?

— Nu. Tot ce știu este că e vorba de un bărbat tânăr. În jur de treizeci de ani. Foarte frumos. Ți poate servi la ceva ceea ce ți-am spus?

— Da. Cum ai descoperit toate astea?

— M-am dus la adresa indicată. L-am văzut ieșind din bloc. S-a urcat într-o mașină care avea o plăcuță cu însemnele armatei. Era îmbrăcat în uniformă, rosti ea, făcând o pauză. Uniforma celor care fac parte din KGB.

— De unde știi cum arată uniforma lor?

— Toată lumea știe, zise Ingrid zâmbind. Are petlițe albastre pe guler, niște însemne speciale pe mâneci și haina e încheiată cu nasturi de metal pe care se află stema KGB-ului.

— Ai mai aflat și altceva?

— Da. Ieri Uschi mi-a dat telefon. De ce oare, după atâta timp? Trebuie să fi aflat că pusesem unele întrebări, tot încercând să dau de ea. A vorbit ba de una, ba de alta. Mi-a spus că s-a măritat, dar a uitat să-mi spună că bărbatul ei e sovietic. Mi-a mărturisit că era fericită și că avea o slujbă bună.

Trase adânc aer în piept și continuă:

— Cred că unul din cei de acolo a aflat că am întrebat de ea. I-am spus că voiam să știu ce s-a întâmplat cu ea, mai ales după ce am citit în ziar ce pățise. Mi-a spus, râzând, că a fost o știre fără temeii. O tâmpenie, așa a zis.

După o scurtă pauză, Ingrid adăugă:

— Mi-e frică, Johnny. Ai să zici că sunt proastă, dar zău că mi-e frică.

Tarrant stătu câțva timp pe gânduri, după care spuse:

— Nu, nu ești proastă. Dimpotrivă. Spune-mi, ce ai de gând să faci după ce îți iei licența?

— Habar n-am, spuse fata, dând din umeri. Am să-mi iau o slujbă care să-mi permită să mă întrețin. Poate că o să fiu profesoară.

— Te-ai gândit cumva să pleci? Să mergi în Berlinul de Vest?

— Toată lumea visează să ajungă acolo, spuse fata, cu un zâmbet amar. Majoritatea celor care au încercat au murit.

— Dacă ți se oferă o șansă, pleci?

— Ca din pușcă.

— Ai lipsit de la facultate?

— Nu. Acum lucrez la un proiect.

- Ce anume?
- O ecranizare după *Război și pace*.
- Spune-mi unde vrei să ne întâlnim data viitoare.
- Știi unde se află Muzeul Hugheñoților? îl întrebă fata, după ce stătuse câțva timp în cumpănă.
- Cel din Piața Academiei?

— Da, acela. Lângă noua Sală de Concerte, dincolo de care se află Französische Strasse. Între sală și catedrala de acolo se găsește o cafenea. Se numește *Arkade Cafe*. O prietenă de-a mea lucrează acolo. Întotdeauna cafeneaua e plină de turiști. Ne putem întâlni acolo dacă vrei. Poți lăsa un mesaj pentru mine. Întreabă de Gerda. Am s-o previn că s-ar putea ca unul din prietenii mei să-i telefoneze, pentru a-i lăsa un mesaj.

— Ai puțin timp ca să mergem acum amândoi? Ar fi mai simplu. Spune-i că sunt unul din prietenii tăi. Sunt cam bătrâior pentru tine, dar n-avem altă soluție.

Ingrid izbucni în râs și zise:

— Vrei neapărat să-ți spun că ești un tip bine? În regulă, hai să mergem.

Când ajunseră la cafenea, Tarrant se așeză la una din mese și așteptă ca Ingrid să termine de vorbit cu tânăra ei prietenă. Sporovăiră și făcură mare haz de cine știe ce glumă sau întâmplare. După cât își putu da seama, Gerda ținea contabilitatea. Pe biroul ei se aflau un registru și un telefon.

După câțva timp, Ingrid veni și se așeză la masa lui.

— E în regulă, zise ea. I-am spus că te cheamă Johann. Mi-a dat o carte de vizită pe care se află adresa și numărul de telefon al cafenelei. Închid la ora zece, dar Gerda locuiește aici. Camera ei se află deasupra cafenelei. Mi-a dat și numărul de telefon de sus. Stai că vine și ea, ca să vă prezint.

După ce se făcură prezentările și Gerda se îndepărtă,

Tarrant comandă cafele și prăjituri, plătind în atât de binevenitele mărci vest-germane. Ingrid se ridică apoi și-i dădu întâlnire peste două zile, la aceeași oră.

10

Tarrant caută în carnet numărul de telefon al lui Keller. Cu ani în urmă, lucrase de două ori cu el. Se înțeleseseră foarte bine. Erau cam de aceeași vârstă. Keller lucra la BND, Serviciul de informații care se ocupa de Germania de Vest.

De două ori ridică receptorul, însă de fiecare dată se răzgândi. În cele din urmă, formă numărul lui Keller. îi răspunse secretara lui.

- Pot să vă ajut?
- Aș dori să vorbesc cu domnul Keller.
- Cum vă numiți?
- Tarrant, Johnny Tarrant.
- Nu știu dacă este liber. Stați să văd.

9 *

Nu se scurseră nici două minute și Tarrant auzi vocea lui Keller:

- Salut, Johnny. Cum o mai duci?
- Foarte bine. Pot să vin să-ți fac o vizită?
- Sigur. Cam pe când?
- Dacă se poate, chiar acum.
- Bine. Știi unde mă găsești.
- Stai tot acolo?
- Da.
- Sosesc peste zece minute. E bine?
- Perfect. Te aștept.

Biroul lui Keller se afla în dosul unei librării de lângă Centrul European. Magazinul, foarte căutat de clienți, îi servea lui Keller drept paravan, căci era greu să vezi cine intra să cumpere cărți și cine se ducea să-l viziteze pe Keller. Pe ușa apartamentului se afla un afiș pe care stătea scris - „Birou particular. Ediții speciale”. Era și ăsta un fel

de-a descrie ce se petrecea înăuntru, dar textul, destul de ambiguu, îi prilejuise secretarei lui Keller unele întâlniri neplăcute cu domni trecuți și de prima și chiar și de a doua tinerețe, care considerau că era vorba de un eufemism pentru ultimele realizări în materie de literatură deocheată din Hamburg.

Tarrant apăsă pe buton și ușa se deschise imediat. Keller se ivi în prag și-i întinse mâna, zâmbind.

— Chiar mă întrebam când o să mai vii să mă vezi.

Tarrant fu surprins de vorbele lui. Când ajunseră în biroul lui Keller, îl întrebă:

— Cum ai aflat că sunt la Berlin?

— Mi-a spus o păsărică, surâse Keller, făcându-i semn să ia loc, după care se așeză și el pe scaunul din spatele biroului.

Tarrant stătu câțva timp pe gânduri. Având în vedere cele spuse de Keller, era oare cazul să-i mărturisească pentru ce venise să-l vadă? Dat fiind că nu se duminise, începu prin a-i pune întrebări lui Keller despre membrii familiei și despre călătoria pe care aflate că o făcuse împreună cu ai lui în Jamaica. În timp ce sporovăiau, își dădu seama că nu-i convenea deloc faptul că gazda aflate, înainte de a-i fi telefonat el, că se afla la Berlin. Era din ce în ce mai sigur că nici Waring și nici cei de la Londra nu i-ar fi putut transmite această informație.

Keller puse capăt trăncănelii printr-o întrebare:

— Ai luat o hotărâre, Johnny?

— Referitor la ce?

Keller zâmbi, dădu din umeri și zise:

— Te-ai hotărât să spui ce voiai să-mi spui când te-ai decis să vii să mă vezi?

— Spune-mi, Max, iar asta rămâne între noi, cum ai aflat că sunt aici?

— Mi s-a spus.

— Cine ți-a spus?

— Nu cunoști persoana, zise Keller, clătinând din cap. O simplă coincidență, adăugă el și, privindu-l drept în ochi pe Tarrant, mai spuse: E vorba de o misiune chiar atât de secretă?

Tarrant nu răspunse la întrebare, hotărându-se să-l abordeze direct:

— Voiam să-ți cer părerea despre o încercare de-a scoate pe cineva din Berlinul de Est.

— Persoana a ajuns de bunăvoie acolo?

— Da.

— Dorește să se mai întoarcă?

— Nu.

— Atunci de ce mă întrebi pe mine? Oamenii voștri de la Olimpiadă fac chestia asta destul de des.

— Asta n-are nimic de-a face cu ei.

Keller se uită la el mirat.

— Vrei să-mi spui că te încumeți să-l scoți tu, de unul singur?

— Nu chiar. E vorba de o misiune oficială, dar n-are nimic de-a face cu oamenii din echipa lui Waring.

— Interesant. Și cam când vrei să începi?

— Într-una din săptămânile viitoare. Nu știu exact când. În caz că va fi necesar, voi pleca imediat.

— Ai bani de cheltuială?

— Da.

— Trebuie neapărat să mergeți din Berlinul de Est în Berlinul de Vest sau e posibilă și altă rută?

— Care anume?

t - Prin Helmstedt, poate... Sau pe alt drum, ceva mai a sud. Prin Harz, de pildă.

— Deocamdată nu mă pot pronunța, dar cred că s-ar putea.

Keller se sprijini de speteaza fotoliului. Era un om înalt și ciolănos, așa că scaunul începu să scârțâie din toate încheieturile.

— Cred că trebuie să mergem după tipic, Johnny. Trebuie să am dezlegare de la cei din Pullach și, așa cum știi, ei la rândul lor trebuie să obțină acordul Londrei.

— Asta înseamnă că se va vorbi cu Powell.

— Tot el e șeful cel mare în sectorul sovieticilor?

— După câte știu, da. El mi-a dat indicațiile necesare, dar mi s-a părut că vorbește despre o operațiune ce nu făcea parte direct din atribuțiile lui.

— E vorba de un bărbat sau de o femeie?

— Nu știu încă. Depinde de cum va merge treaba.

Keller stătu câțva timp pe gânduri, privind o fotografie atârnată în perete, care reprezenta Berlinul văzut din avion. Fotografia fusese făcută la sfârșitul războiului. Ruinele unor clădiri, făcute una cu pământul în timpul bombardamentelor. Semănau cu niște măsele cariate. Când se uită din nou la Tarrant, îi zise, cu o voce calmă:

— Ai fost să-l vezi pe Malins, nu-i așa? Acum câteva zile. Vrei să-mi spui de ce?

— Aveam nevoie de unele informații secrete.

— Ai venit să-mi ceri să colaborem, da? De ce nu-mi spui tot?

— Ce vrei să mai afli?

— Cine e persoana? De ce naționalitate? Despre ce este vorba de fapt? Care vor fi repercusiunile pe plan diplomatic? De ce nu li te adresezi celor de aici?

— Pe plan diplomatic nu se va întâmpla nimic. Hai să zicem că este vorba de o problemă internă, de serviciu. Nu pot spune mai mult.

— Te-ai dus la Malins pentru a discuta cu el problema asta?

— Oarecum.

— Trebuie să ai grijă când stai de vorbă cu el. Nu e, așa cum s-ar putea crede, un tăntălău care nu se abate nici

cu o iotă de la regulament. E băgat în tot felul de treburi, unele periculoase de-a binelea.

— Asta-i o poveste veche. N-avea de ce să nu-mi spună. Nu era vorba de ceva important. O poveste care ar putea fi trecută la rubrica „diverse” în dosarele noastre.

— Dă-mi răgaz să mă consult cu ai mei și pe urmă iau eu legătura cu tine.

— Nu lucrez la birourile pentru Olimpiadă.

— Știi, zise Keller, zâmbind. Lucrezi în Kantstrasse.

Când ajunsese acasă, Tarrant se întrebă cine îl informase pe Keller că sosise la Berlin. Și cum aflate de vizita făcută lui Malins. Năravul din fire n-are lecuire. Și acum se temea că era urmărit. Oricum, nu s-ar fi așteptat ca vizita lui să stârnească atâta interes. Precauțiile pe care le luase nu fuseseră destinate să-i deruteze chiar pe ai lui.

Keller îi telefonă lui Michaels la Pullach, pentru a-i relata felul cum se desfășurase întâlnirea cu Tarrant. După câteva clipe de tăcere, îl auzi pe Michaels întrebând:

— Ce părere ai, Max? Crezi oare că drumurile noastre se vor încrucișa cu ale tipilor de la Century House?

— Cam așa se pare. A zis că e o problemă internă. Se potrivește, nu? Mi-a spus că se dusesse la Malins pentru o chestie de demult. Despre cine poate fi vorba, dacă nu despre prietenul nostru?

— Crezi că pe el vrea să-l scoată din Berlinul de Est?

— Se potrivește. Se potrivește de minune.

— Ce părere ai? îl sprijinim, ca să vedem cum stau lucrurile?

— Cred că nu prea avem de ales. Trebuie să cooperăm, dar fără să-i spunem ce urmărim. Fără îndoială, se pregătește să pescuiască pe cineva de acolo.

— Păi tot la pescuit am pornit și noi, zise Michaels rîzînd. Se pare că Tarrant știe mai mult. Dacă ne duce spre prietenul nostru, n-avem de ce să ne plîngem. După ce dăm de el, preluăm noi controlul operațiunii. Avem

resursele necesare. După cât se pare, Tarrant a pornit de unul singur. Ține-mă la curent, oricum.

— Așa voi face.

Keller se uită la ceas. Probabil că Tarrant încă nu ajunsese acasă. O să-l lasă să fiarbă în suc propriu o oră, poate și mai mult.

PARTEA A DOUA

11

Ușa se deschise și un soldat în uniformă de campanie i se adresă bărbatului care meșterea ceva la aparatul de radio-recepție.

— Domnul sergent-major vă așteaptă la el în birou, domnule sergent.

Omul făcu un semn aprobator din cap, se ridică de pe banchetă, întoarse un buton pentru a închide radioul suedez Aga și se îndreptă spre cuier ca să-și ia cascheta, pentru orice eventualitate, căci nu i se spusese dacă era vorba de o întrevvedere obișnuită sau de una oficială. A

doua ipoteză i se părea puțin probabilă, dar nu era exclusă. Și el, ca și sergentul-major, erau tehnicieni, dar în același timp soldați, așa că trebuia să țină seama de regulamentul militar.

Bătu la ușa sergentului-major. McNay era un bărbat mărunțel, brunet și roșu la față. îl privi atent cu ochii vioi și inteligenți și-l invită să ia loc. După câteva clipe, zise:

— Te-am chemat în legătură cu cererea pe care ai făcut-o. Ești hotărât să o menții?

— Da, sunt hotărât.

— Cred că îți dai seama că nu vor fi de acord.

— De ce nu? Acum nu mai e interzis să te căsătorești cu o fată din Germania.

— Poate că nu le e interzis soldaților din infanterie. Dar nouă... Trebuie să înțelegi că treaba pe care o facem

noi este strict secretă, băiete.

— N-au decât să mă transfere la Divizia 5 ori la Corpul de Armată 30.

— Nici să nu te gândești, după ce ai făcut aici, zise sergentul-major, clătinând din cap. Ești legat și de mâini și de picioare. Ai semnat un document intitulat Actul Secretelor Oficiale.

După o scurtă pauză, adăugă:

— În definitiv, de ce nu vrei să te însori cu o fată de la noi? Te-ai uitat bine la fătușele care lucrează la Cartierul General? Unele sunt drăguțe foc.

— Nu zic nu, dar vreau să mă însor cu fata pe care mi-am ales-o eu.

Ezită o clipă înainte de a continua și apoi spuse:

— Nu există niciun paragraf în regulamentele în vigoare care să interzică soldaților să ia în căsătorie fete din altă țară. Ar fi primul caz.

McNay dădu din umeri și sfârși convorbirea spunând:

— Foarte bine. Dacă așa vrei, prezintă-te în biroul șefului la orele șaisprezece fix.

Sergentul Foster se întoarse în camera unde lucra și puse din nou în funcțiune postul de radio. În timp ce aștepta semnalul sonor, își aruncă ochii pe fereastră. Într-o vâlcea se afla o cabană. Ceva mai departe, o fermă. Pereții spoiți cu var se scaldau în razele soarelui blând de toamnă. Dincolo de fermă începea zona sovietică. Duderstadt se afla la nici trei kilometri de frontieră, iar clădirea afectată lor - UST 03 - Unitatea Specială de Transmisiuni - era înconjurată de o pădurice în care erau răspândite mai multe cabane, unde se receptau toate comunicațiile transmise de armata sovietică prin radio. Misiunea lui Foster era de a controla toate lungimile de undă și de a pune în funcțiune aparatul suedez Aga ori de câte ori posturile sovietice emiteau. Foster n-avea habar de conținutul mesajelor. Nu era treaba lui, ci a Cartierului

General din Göttingen. Foster descifra ușor alfabetul Morse, dar mesajele transmise de sovietici conțineau și litere chirilice, așa încât, și să fi vrut, tot n-ar fi putut înțelege. Cum însă sergentul Foster era un operator conștiincios, își vedea de treaba lui, controlând cele douăsprezece frecvențe de care răspundea.

Când sosi soldatul din celălalt schimb, Foster semna în registru și se duse în camera lui. După ce se bărbieri, începu să-și lustruiască ghetele, cum îi stătea bine unui soldat, în timpul războiului se purtase vitejește. Pentru faptele de arme săvârșite în campania din deșert, în Italia și în Germania, primise o serie de decorații. Camarazii de arme țineau mult la el, sentiment de altfel reciproc. Foster era un băiat care învăța repede și un om pe care te puteai bizui.

Când termină ce avusese de făcut, ieși în curte și se îndreptă spre hangarul unde se aflau motocicletele și un camion de mare tonaj.

Deși împlinise douăzeci și trei de ani, se bucura ca un copil că i se dăduse și lui o motocicletă - un BSA de 500 cc - care, asemenea tuturor motocicletelor aflate în serviciul Armatei, era vopsită în culori de camuflaj. Era foarte mândru că motocicleta lui avea dreptul să meargă mai repede decât cele folosite de civili. Încălecă, având grijă ca nu cumva să-și murdărească jambierele, și dădu drumul motorului. Îl lăsă să se încălzească și apoi porni, îndreptându-se spre postul de control, unde se opri pentru a-i spune paznicului că se va întoarce la orele douăzeci și trei, când va intra în schimbul de noapte.

— Ia loc, domnule sergent-major, zise maiorul Ryan, adresându-i-se lui McNay. Am auzit că ai stat de vorbă cu el.

I. Centimetri cubi (n.tr.).

— Da, domnule. Pare hotărât să facă ce-a zis. A mai spus că va înainta o cerere pentru a fi transferat în alt

serviciu, care să nu țină de cele secrete.

— Avem nevoie de el aici. Are multă experiență și lucrează bine. Nu ne putem permite să renunțăm la tot ce știe și poate face.

— Ce se spunea în raport despre fata aceea?

— Am primit un raport de la Serviciul de Informații pentru infanterie. N-am găsit nimic incriminator. Tatăl fetei a făcut parte din „Uniunea profesorilor naziști”, dar toți profesorii erau membri. Dacă n-ar fi făcut parte, ar fi fost dați afară. Nu-mi rămâne de făcut decât să-l iau tare și chiar să-l bag nițeluș în sperieți, ca să-l conving să rămână aici.

— Aș dori să vă mai spun ceva, domnule, dar v-aș ruga să rămână între noi.

— Dă-i drumul.

— Am auzit, indirect, ce-i drept, că Foster i-a scris acelui membru al Parlamentului pe care îl are în spate, pentru a-i spune ce demers a făcut.

— Ce vorbești! Mulțumesc pentru informație. Obrăznicătura! Nu, n-am să spun nimănui, dar nici n-am de gând să uit. Îi vom da, la timpul convenit, o lecție pe care n-o s-o uite ușor. Nu prea îmi plac avocații de ocazie.

Întrevederea avu loc după tipic. Foster fusese condus de un ofițer CSM. Salutase, ținându-și chipiul în mână și rămăsese în poziție de drepti, după ce-și pocnise călcâiele.

— Stai jos, zise maiorul Ryan, după ce ofițerul care-l introdusese pe Foster închise ușa în urma lui. Am acceptat să te primesc ca să discutăm cererea dumitale de a căpăta aprobare ca să te însori cu o tânără, ca să spunem lucrurilor pe nume, din tabăra inamică. Cu o nemțoaică. Așa e?

Foster începu să se foiască pe scaun. În cele din urmă se hotărî:

— Pentru mine e doar o fată pe care vreau s-o iau de nevastă.

— Ce ți s-a năzărit să te însori cu ea? N-ai găsit alta în Anglia sau aici, printre cele care lucrează la noi?

— N-am nimic împotriva fetelor de la noi.

Foster făcu o scurtă pauză, înainte de a continua:

— În regulamentul nostru, la alineatul 30, se stipulează că militarii se pot căsători cu fete din teritoriile unde își fac serviciul, cu condiția să nu existe vreo problemă referitoare la securitatea statului. După câte știu, nu s-a ivit o asemenea problemă. Fata pe care vreau s-o iau de nevastă n-avea decât zece ani când a izbucnit războiul.

— Nu tânăra ridică probleme referitoare la securitatea Statului, ci dumneata, sergent Foster. Te ocupi de controlul comunicațiilor transmise de sovietici. Poate că

>

nu știi despre ce este vorba, dar știi, desigur, ce facem aici și pentru ce am venit. Munca pe care o prestezi dumneata este strict secretă.

— Poate că ar fi mai nimerit să fiu transferat la divizia sau în secția de control a comunicațiilor obișnuite.

— Mă îndoiesc că ofițerii care lucrează la AG21 vor

aproba un asemenea transfer. Nu cred că vor să piardă un funcționar destoinic și foarte apreciat cum ești dumneata, numai pentru că ține morțiș să se însoare cu o nemțoaică. Nu prea mă văd înaintând o asemenea cerere. Nu facem parte nici din Divizia a 5-a și nici din Corpul 30, ci din Grupul 21 al Armatei Britanice.

— Aș putea să vă rog, cu tot respectul cuvenit, să-mi dați voie să înaintez o cerere pentru o întrevedere cu Comandantul Regimentului de Transmisiuni 21AG?

— Nu. Problema a fost rezolvată acum și aici, dar poți reveni cu altă cerere după un an de zile.

După câteva clipe de tăcere, maiorul întreabă:

— Logodnica a rămas însărcinată?

— Nu, domnule. Ar avea vreo importanță?
— Unde ai întâlnit-o?
— La o cantină militară din Göttingen, unde servea ceaiul.

— De câtă vreme vă cunoașteți?

— În curând se face un an.

— Crezi că a trecut destul timp pentru a lua o asemenea decizie?

— Da, domnule. M-am hotărât s-o cer de nevastă după primele luni, dar ea a ținut să mai amânăm câțva timp, ca să poată cumpăni bine lucrurile. Nu voia să-mi creeze dificultăți.

— Ce fel de dificultăți?

— Nu voia să fiu ținta unor atacuri din partea celor care le spun tuturor germanilor „naziști” sau „friți”. Se mai gândea și la faptul că așa putea avea unele probleme.

— E la curent cu ceea ce faci?

— Știe doar că fac parte din Corpul Britanic de Transmisioniști. Mai știe și că doresc să rămân în armată.

— De ce vrei să rămâi?

— Fiindcă îmi place.

— De ce anume?

— Îmi plac prietenii mei. Și munca pe care o fac. Armata este familia mea.

— Ești orfan, nu-i așa?

— Da, domnule.

— Ești sigur că ai ales bine? Că veți fi alături unul de altul și la bine și la rău?

— Da, domnule. Absolut sigur.

Timp de câteva momente, maiorul Ryan se uită îngândurat drept în ochii lui Foster și sfârși prin a spune:

— Foarte bine, sergent. Am să susțin cererea pe care ai depus-o. Asta înseamnă că te poți căsători în termen de treizeci de zile, începând de astăzi.

Ridicându-se în picioare, adăugă, îndreptându-și arătătorul spre Foster:

— Îți doresc numai bine, dar să nu cumva să scoți vreun cuvânt despre ce am vorbit. Să nu spui nimănui, nici celor din unitate, nici viitoarei dumitale soții. Ne-am înțeles?

— Da, domnule. Vă mulțumesc.

Șase săptămâni mai târziu, Edward Foster se cunună cu Ingrid Maria Schultz într-o biserică din Göttingen. La ceremonia religioasă nu asistă niciun membru al familiei miresei, ci doar câțiva prieteni de-ai ei și tot atâția camarazi de-ai mirelui. Mireasa fu condusă la altar de maiorul Ryan.

Tatăl lui Ingrid fusese de acord ca fiica lui să se mărite cu Foster, dar se temea că faptul de-a fi făcut parte - fie și pentru scurt timp și nu de bunăvoie - din Partidul Nazist îi va aduce prejudicii fetei. I se spusese că nimeni nu va afla de perioada respectivă, dar domnul Schultz era un om timid, nu doar temător. Ingrid era de părere că, deși prelegerile pe care le ținuse la facultate erau foarte apreciate, taică-său era îngrozit de gândul că va trebui să țină un discurs în timpul mesei festive.

Sergentul Foster nu avea unde locui în Anglia. După ce se duse cu soția la Hanovra, unde se afla consulatul britanic, căpătă un pașaport englez pentru Ingrid Foster și cei doi soți plecară la Amsterdam, pentru a-și petrece luna de miere.

Când se întoarseră în Germania, li se repartiză o locuință la Duderstadt. Fiul lor, Charles Foster, se născu într-un spital militar din Hanovra, în toamna anului 1952.

Când băiețașul împlini doi ani, socrul lui Foster le dăruie casa lui din Göttingen. Orașul avusese și el de suferit în timpul războiului, dar mai puțin decât alte orașe din Germania. Casa se afla într-o zonă liniștită și locuința era destul de încăpătoare pentru ca și el și copiii lui să se

simtă la largul lor. Bătrânul își adora nepotelul. Îl plimba cu căruciorul, când se ducea în parc să stea de vorbă cu unii din colegii lui de pe vremuri. Domnul Schultz fusese verificat de serviciul britanic de securitate, care nu-l considerase vinovat fiindcă participase la mișcarea nazistă. Fusese invitat să-și reia cursurile la Universitate. Se înțelegea bine cu ginerele său și îi era recunoscător Pentru că se căsătorise cu Ingrid, ferind-o astfel de multe

L neplăceri inerente în acei ani care urmaseră războiului.

În ciuda deosebirilor dintre ei – erau două persoane care se născuseră și crescuseră în țări diferite, fără a mai pune la socoteală faptul că aveau și firi diferite – Eddie Foster și soția lui erau pe deplin fericiți împreună.

Când Charlie împlini cinci ani, mama lui consideră necesar să-l înscrie la școala primară germană din localitate și nu la cea unde urmau cursurile numai copiii ai căror părinți făceau parte din trupele de ocupație ale guvernului militar. După părerea ei, era mai bine ca băiatul să învețe de mic două limbi străine.

Copilul vorbea în germană la școală și în engleză acasă. Eddie Foster învăța și el, de bine de rău, germana, mai mult din dorința de-a le face plăcere nevastei și socrului, căci nu-l prea interesau limbile străine.

Charlie Foster se dovedi a fi un elev foarte dotat și doritor să se folosească atât de simțul practic al tatălui său, cât și de imaginația și pornirile romantice ale mamei. Se legase foarte strâns de bunicul lui. Domnul Schultz vorbea cu băiețașul de opt ani așa cum ar fi făcut cu un om în toată firea, povestindu-i despre Germania de dinainte de război și mai ales de anii când naziștii încă nu veniseră la putere.

Când băiatul împlini zece ani, cursul vieții lui se schimbă radical. Atunci se stinse din viață domnul Schultz. Puțin mai târziu, Foster își termină stagiul în armată și luă,

de comun acord cu soția, hotărârea de a se stabili în Anglia.

Deși nimeni nu se opusese formal căsătoriei lui cu o cetățeană germană, Foster nu fusese niciodată înaintat în grad, în timp ce camarazii lui, de o seamă cu el, deveniseră ofițeri. Foster nu-și manifestase în niciun fel sentimentele când îi văzuse pe alții luându-i-o înainte. Era un tehnician cu o calificare superioară și, ca atare, știa că avea să-și găsească o slujbă bună când va ieși din cadrele armatei. De fapt, nu dorea decât să lucreze și să facă bine ceea ce știa să facă. Deși nu vorbiseră niciodată despre situația lui, Ingrid își dădea foarte bine seama că, de fapt, Foster era pedepsit pentru că se însurase cu ea. În ochii ei, situația lui Eddie Foster constituia o nouă dovadă a dragostei pe care i-o purta acel bărbat care nu-și prea manifesta sentimentele.

Eddie Foster părăsi postul, cu niște referințe excelente, semnate de câțiva ofițeri superiori, și cu o scrisoare entuziastă, adresată unuia din prietenii săi și semnată de către un ofițer. Acesta căuta un manager pentru lanțul de prăvălii pe care îl avea la Birmingham. Foster se duse să-l caute și, după ce stătură de vorbă, fu angajat, oferindu-i-se un salariu de trei ori mai mare decât cel pe care îl primise în armată.

Eddie Foster închirie o casă în Erdington și, în prima zi din săptămâna care urmă, își începu activitatea la noul loc de muncă.

Se scurse aproape un an de zile până când băiețașul și mama lui începură să se simtă ca la ei acasă în Anglia. În acest răstimp, se apropiară și mai mult unul de celălalt, căutând și găsind sprijinul necesar pentru a face față greutăților care li se iveau în cale pe acele ciudate meleaguri.

Viața era ceva mai ușoară pentru băiețelul care se străduia să se obișnuiască cu viața de elev din Anglia.

Căpătă o bursă la liceu și, mai târziu, i se oferă un loc la facultate.

Doamna Foster fu dezamăgită când Charlie se hotărî să renunțe la studiile universitare pentru a intra în armată. Taică-său nu încercă să-l convingă să se răzgândească, deși ar fi preferat ca fiul lui să devină student. Se mulțumi să-i arate cât de limitată era viața în Academia Militară, față de cea de care beneficiau studenții diverselor facultăți. Nu vru să se amestece, spunându-și că băiatul n-avea decât nouăsprezece ani și că, după trei ani, va putea să hotărască în cunoștință de cauză dacă ținea cu tot dinadinsul să rămână în rândurile armatei sau să se înscrie la facultate.

Charlie Foster depuse o cerere pentru a fi primit în regimentul de transmisiuni și, dat fiind că era bilingv, după o perioadă de inițiere, fu trimis în Berlinul de Est pentru a supraveghea emisiile radio ale armatei din Berlinul de Est, precum și pe cele ale celor din Stasi.

Nu trecură decât trei luni și Foster fu înaintat la gradul de sergent. Peste puțin timp, fu convocat de către locotenent-colonelul Ramage, comandantul unității din care făcea parte. Ofițerul știa că Foster era un foarte bun profesionist, dar nu meritele lui de tehnician îl determinaseră să-l cheme. Ramage intuise că Foster avea și alte valențe, bizuindu-se pe flerul lui proverbial. În serviciile de securitate, această calitate juca un rol esențial.

— Iată-te, sergent, zise Ramage zâmbind. Ia loc, te rog. Am socotit că e bine să stăm nițel de vorbă.

— Da, domnule.

— Îți place munca pe care o faci aici?

— Da, domnule.

— Ai făcut o serie de propuneri foarte pertinente cu privire la activitatea noastră. Evident, te-ai gândit mult până când ai ajuns la concluziile pe care ni le-ai comunicat.

— Nu prea mult. Mi s-a părut că îmbunătățirile pe care le-am propus se impuneau de la sine, zise Foster, dând din umeri. Știu eu cât o să dureze? Cred că cei din generația mai tânără privesc lucrurile dintr-o altă perspectivă, mai nouă, adăugă el surâzând. Cel puțin așa cred că va fi de-acum înainte.

— Să sperăm, zise Ramage, zâmbind și el.

Tăcu câțva timp, înainte de-a se hotărî să spună:

— Tocmai despre asta voiam să stăm de vorbă. S-a emis ideea că ar fi bine să ți se încredințeze o misiune. Te-ar interesa?

— Aș considera această eventuală misiune drept un semn de apreciere.

— În cazul acesta, va trebui să urmezi cursurile Școlii de Ofițeri. Nu văd, de altfel, niciun impediment. Există, totuși, o problemă pe care cred că trebuie s-o menționăm. Am să-ți vorbesc fără ocolișuri. Am auzit că îți petreci cea mai mare parte din timpul liber în compania germanilor. Mai mult cu ei decât cu propriii dumitale colegi. Ce părere ai? Au dreptate sau nu cei care susțin asta?

Foster stătu un moment pe gânduri, după care spuse:

— Cred că au dreptate. Înainte de-a fi primit aici, mi s-a cerut să întocmesc un memoriu în care să trec datele mele biografice. Presupun că memoriul a fost cercetat și abia pe urmă am fost primit să lucrez aici. Cred că dosarul se află și acum la dispoziția dumneavoastră, la secția „P”. Mama mea este germană sau, mai bine zis, era, înainte de-a se căsători cu tatăl meu. Am crescut și am mers la școală în Germania. Până la zece sau unsprezece ani am fost la școala germană, nu la cea unde au învățat copiii militarilor și, ca atare, îmi vine la fel de ușor să mă exprim în limba germană și în engleză. Mă interesează ce se întâmplă, pe plan politic, în Germania, dar sunt gata să întrerup orice contact cu prietenii mei de acolo, dacă se consideră că asemenea relații nu sunt de dorit.

Ramage dădu aprobator din cap și zise:

— Îmi pare bine că privești lucrurile așa și țin să-ți spun că eu, unul, nu văd nimic rău în toate astea. Dar, așa cum desigur că știi, informațiile au fost trimise mai departe. Cei de la secție au observat că, pe filele unde se găsesc datele referitoare la rezultatele obținute de dumneata în muncă, se află și unele comentarii. Nu ești singurul care procedează astfel, dar nimeni altul nu cunoaște țara respectivă și oamenii de acolo ca dumneata. Persoanele din secția de care îți vorbesc ar dori să fii mutat la ei. Ce părere ai?

— Persoanele de care îmi vorbești sunt de la Olimpiadă?

— Da. Îi cunoști pe unii din ei?

— Nu. Pe unii îi știu doar din auzite. Mi s-au spus lucruri vagi.

— Vrei să fii mai precis? Cu ce anume crezi că se ocupă?

— Cred că fac parte din serviciile secrete, MI6 sau altul similar.

— Nu ești departe de adevăr, dar trebuie să adaug că ceea ce fac ei este o treabă mai precisă și mai la obiect decât munca pe care o depunem noi, care se reduce, de fapt, la un simplu control. Crezi că te-ar tenta să lucrezi acolo?

— Nu văd de ce nu, dacă se socotește că sunt capabil să desfășor o activitate satisfăcătoare.

— Cred că nu mă înșel afirmând că ți-au cercetat cu mare atenție dosarul, precum și activitatea pe care ai desfășurat-o, zise Ramage zâmbind. N-ai mai fi aici, dacă ar avea dubii. Ești de acord să stai de vorbă cu persoanele respective? Pot să fixez data întâlnirii?

— V-aș rămâne îndatorat.

Ramage se ridică și, în timp ce-l conducea pe Foster

până la ușă, zise:

— Numele ofițerului care te va primi e Slaney. Nu știi prea multe despre el. Până nu demult lucra la Beirut.

Întâlnirea între Foster și Slaney se dovedi a fi prima dintr-o serie îndelungată, căci Foster fu convocat și de alți ofițeri. În timpul convorbirilor, Foster își dădu seama că, în majoritatea cazurilor, interlocutorii lui cunoșteau răspunsurile pe care aveau să le primească, mai ales când era vorba de datele biografice ale lui și ale părinților. Accentul cădea mai întotdeauna asupra mamei lui.

După aceste întrevederi, se trecu la teste și apoi la un control medical. Nu i se spuse rezultatul, dar, după o convorbire care avu loc într-o vilă de la țară, în comitatul Kent, și care durase două zile, i se comunică rezultatul: fusese acceptat.

Tocmai își terminase stagiul militar, așa încât deveni un lucrător civil, membru al SIS. După o pregătire care avea să dureze șase luni, trebuia să-și ocupe postul în Berlinul de Est sau la Rheindahlen.

Foster fu impresionat de amploarea programului. Avea cinci instructori care îl inițiau în munca de supraveghere, în modul cum trebuia să se poarte cu agenții și să controleze dacă se ridicaseră mesajele secrete din punctele stabilite. Pentru unele discipline, erau aleși doar unul sau doi cursanți. Foster urma cursurile referitoare la politica Germaniei de Est, serviciul de informații din țara respectivă și relațiile cu KGB-ul. Urma și un alt curs, în care se explicau metodele de depistare a organizațiilor și de identificare a agenților germani și sovietici, precum și a echipamentului lor militar.

Foster fu scutit de cursurile referitoare la manipularea aparatelor de recepție și, evident, nu i se propuse să-și îmbroască cunoștințele cu privire la limba germană, deoarece nu avusese timp s-o uite. Era bilingv. Vorbea nemțește curent, iar limba folosită de el era cea

vorbită după război.

În timpul acestei reciclări, fu însă obligat să urmeze un curs intensiv de limba rusă. Învăță, de bine de rău, să ducă la capăt o conversație ce nu comporta referințe tehnice și să citească documente redactate în limba rusă.

La sfârșitul cursului, fu supus unor teste referitoare la toate aspectele noțiunilor predate, iar examinatorii alcătuiră un raport în care scoaseră în evidență elanul lui Foster și via lui inteligență.

Cursurile ținuseră opt luni, din cauza predării limbii ruse. În acest răstimp, lui Foster nu-i fusese îngăduit să ia contact cu părinții săi. Înainte de a porni spre Berlin, i se îngădui însă să-și ia un concediu de două săptămâni.

Deși devenise ofițer SIS, în dosarele armatei era trecut drept ofițer de armată, cu gradul de căpitan de transmisiuni. Procedaseră așa din prudență, căci se putea ca Foster să fie nevoit să se îmbrace în uniformă pentru a avea acces, în anumite situații, în Berlinul de Est.

— 7

Își petrecu cele câteva zile de concediu împreună cu părinții. În unele zile îl ajută pe taică-său să aranjeze prăvălia pe care o închiriasse la Erdington, unde avea să vândă aparate de radio și televizoare. În ajunul plecării, cinară toți trei în piața din fata catedralei, la Kardomah Cald.

Un an întreg, Charlie Foster continuă să învețe, până ce se lămuri despre ce era într-adevăr vorba. Pricepu că în joc se afla soarta unor oameni și că ăsta era cel mai important lucru. Învăță cum să se apropie de oamenii din rețeaua al cărui șef era și să-i facă să se comporte loial față de el. Nu trebuia să-i farmece sau să invoce rangul pe care îl avea, ci să le câștige încrederea.

Făcuse parte din două rețele diferite. Una era condusă de un om mult prea sigur de el, care credea că știa ce motive aveau oamenii din subordinea lui să treacă

la acțiune. Altul, un ofițer cu gură mare, le cerea mult oamenilor, dar știa să-i răsplătească, dându-le sentimentul că, la nevoie, va fi alături de ei.

Foster mai învăță ceva în cursul aceluia an, și anume că

— 7 >

cei aflați de cealaltă parte a Zidului erau la fel ca ceilalți: ființe omenești care aveau copii, neveste și nepoți.

Da, așa aveau să se desfășoare lucrurile: luptând cot la cot sau împotriva unor oameni aflați de ambele părți ale Zidului. Și de o parte și de alta, unii aveau să prindă din zbor orice prilej pentru a-și manifesta duritatea și violența ce zăceau în ei. Din fericire, aceștia erau în mino - 7 >

ritate. Și, de fapt, nu prea izbuteau să-și pună gândurile în practică, izbindu-se mai des decât credeau de loialitatea de care dădeau dovadă alți oameni.

Soarta rețelelor aflate sub conducerea SIS în Berlinul de Est depindea mai ales de analizele făcute de experți.

Uneori, aceștia semnalau un amănunt care se dovedea a fi

7»

de o mare importanță: un nou sistem de șenile la un tanc sovietic, schimbarea însemnelor pe uniforme soldaților din Armata Roșie care stăteau de pază la *Die Wache*, indiciu clar pentru preluarea controlului de către o unitate nouă. Alteori, rapoartele specialiștilor vorbeau de dificultățile financiare ale unui soldat ce-și făcea serviciul la postul de control „Charlie”. Faptul că un sergent din regimentul de tancuri al Armatei Roșii nu mai juca în echipa de fotbal din Berlin putea fi un indiciu că unitatea lui fusese mutată în alt loc. Un *puzzle* enorm, în continuă schimbare, alcătuit din mii și mii de piese care i se păreau nesemnificative unui neinițiat. Totuși, aceste mici detalii aveau uneori darul să-i determine pe cei care lucrau la Century House sau la Foreign Office să ia alte decizii.

Când i se dădu oficial misiunea de a-și conduce propria rețea, Foster ceru voie să-și aleagă oamenii. Îi selecționa cu mare grijă, indiferent că era vorba de agenți sau de simpli curieri. În ochii lui Foster, fiecare din ei, agent sau curier, reprezenta o verigă importantă. Trei curieri se aflau în serviciul celor șapte agenți din rețeaua lui. Agenții erau cei care furnizau informații asupra noilor dispozitive militare și noilor echipamente, asupra activităților economice, asupra politicii locale, asupra stării de spirit a populației civile, asupra importurilor și exporturilor. Rețeaua mergea bine și pune la dispoziția celor ce aveau misiunea de-a evalua ceea ce se petrecea dincolo de Zid un spectru larg de informații de primă importanță.

12

Foster trecu pe la postul de control, utilizând pașaportul irlandez. Era îmbrăcat în haine civile și purta un aparat de fotografiat atârnat de gât.

Se lăsa seara. Prostituatele începeau să-și facă apariția în jurul fântânii din piață. Semnul pe care îl desenase cu o bucată de cretă, pe piatra din fața statuii, era tot acolo. Nu venise nimeni să ia mesajul.

Făcu vreo câteva fotografii din piațetă și apoi se îndreptă spre centru, unde se aflau magazinele de lux din Berlinul de Est. Ca de obicei, pe stradă se găsea multă lume, inclusiv niște infanteriști americani și câțiva soldați din armata britanică. În vitrine se aflau tot felul de lucruri. Articolele făcute din sticlă și din ceramică erau ieftine, ca și cearșafurile și fețele de pernă. Nu erau de proastă calitate, dar majoritatea mărfurilor expuse erau demodate și făcute de mântuială. Hainele erau confecționate din fibre sintetice provenite din România. Foster își croi drum, mergând agale prin dreptul magazinelor, și se opri în fața celui unde se vindeau eșarfe, niște biete imitații ale modelelor lansate de „Chanel” sau „Hermes”, care se

decoloraseră de când zăceau în vitrină.

Foster intră în magazinul unde nu exista decât o singură vânzătoare, o femeie între două vârste, deloc grăbită să afle ce anume doreau să cumpere clienții, **f** - Fata care servea aici mi-a spus că azi o să aduceți niște eșarfe noi.

Vânzătoarea se aplecă, sprijinindu-se de tejghea, își încrucișă brațele și-l privi agresiv; - Care fată?

— Nu-i știu numele. O tânără blondă. E angajată aici de cel puțin un an. Lucrează în schimbul de după-amiază.

— N-a mai venit, așa că m-au transferat pe mine de la raionul de „suveniruri”.

— I s-a întâmplat ceva?

Femeia dădu din umeri, vădit neinteresată.

— Habar n-am. N-a mai venit și pace. Atâta știu, atâta spun. Am fost angajată să vând suveniruri. Nu cumpără nimeni porcăriile astea, în afară de unii turiști și de militarii de la infanterie.

— Știți cumva dacă are de gând să se întoarcă?

Femeia nu-și dădu osteneala să-i răspundă. Întoarse capul spre stradă și-și aținti ochii asupra unui porumbel care se plimba pe pervazul ferestrei.

Foster ieși din magazin și se îndreptă spre Alexanderplatz. Nu era în apele lui. De fapt, era îngrijorat. Să nu vii la slujbă se mai întâmplă, e adevărat. Te poți îmbolnăvi. Poți avea altceva mai important de făcut sau poți trece printr-o criză în relațiile cu cei de-acasă. Da, se întâmplă, dar nu de două ori succesiv când ți-ai dat o întâlnire cu

BE. 9

cineva. Nu putea fi vorba de o coincidență.

Foster intră în cabina telefonică de lângă agenția de voiaj. Formă numărul și lăsă să sune de două ori. Nu ridică nimeni receptorul. Încercă din nou, lăsând telefonul să sune mult. Acesta sună o dată, de trei ori, de opt ori. A zecea oară se întrerupse brusc.

Foster înțelese despre ce era vorba. Rețeaua lui se afla la ananghie. Cei trei, printre care și fata, nu erau informatori de meserie, ci auxiliari însărcinați să transmită mesaje și instrucțiuni. Aveau misiunea de a depune mesaje în locuri dinainte convenite. Oricum, ei asigurau legătura dintre persoanele care îl interesau în mod deosebit și, fără ajutorul lor, rețeaua nu mai putea funcționa eficient. Trebuia să-și asume unele riscuri. Să ia contact direct cu informatorii. O serie de persoane puteau fi în pericol de moarte. Însă, înainte de-a lua o hotărâre, trebuia să afle ce se întâmplase.

În seara aceleiași zile, întorcându-se în Berlinul de Vest și dând drumul radioului, află ce se întâmplase de la un post de radio est-german. Trei oameni fuseseră arestați de serviciile de securitate a statului și acuzați de spionaj în favoarea unor puteri străine. O femeie și doi bărbați.

Abia în cursul zilei următoare, mijloacele de informare în masă din Berlinul de Est dezvăluiră numele „dușmanilor statului”. Ultimul paragraf al comunicatului de presă lăsa să se înțeleagă că toți cei trei spioni lucraseră pentru CIA. Această formulare vagă era ultima speranță a lui Foster. Dacă serviciile de securitate nu aflaseră pentru cine lucrau în realitate cei trei, înseamnă că știau foarte puțin. Probabil că agenții fuseseră atrași într-o cursă. Din cât se părea, arestările nu fuseseră efectuate în urma unei supravegheri îndelungate. Trebuia să afle ce sugestie avea de făcut Slaney în legătură cu ei.

Slaney îi trimise vorbă că nu-l putea primi decât spre sfârșitul după-amiezii. Foster îl găsi vorbind la telefon. Fără să întrerupă convorbirea, îi făcu semn să ia loc. Când puse receptorul în furcă, dădu la o parte un teanc de dosare și-l privi lung pe Foster.

— Am auzit că ai probleme, Charlie.

— Cam așa e. Mă întreb ce crezi despre toată chestia asta.

— Cu privire la înlocuirea celor trei?

— Nu, mă gândeam dacă știi cum i-am putea scoate de unde sunt.

Slaney păru surprins de cele auzite și tăcu o bună bucată de vreme.

— De cât timp ar fi nevoie pentru a-i înlocui? E vorba doar de niște curieri care nu făceau efectiv parte din rețea, nu?

— Lucrează pentru noi de aproape un an.

— Nu prea înțeleg ce vrei să spui.

— Și-au riscat viața pentru noi. Nu-i putem lăsa în voia sortii.

— În meseria noastră, cu toții ne asumăm anumite riscuri, spuse Slaney, oftând. Și știm bine ce ne așteaptă dacă suntem prinși.

— Dacă eu aș fi fost prins, ce-ați fi făcut?

— E cu totul altceva, Charlie. Și îți dai foarte bine seama. Ești cetățean englez și ofițer în armata Marii Britanii.

— Ce-ați fi făcut?

— Am fi căutat printre cei capturați de noi pe unul care să poată fi cedat la schimb și am fi început unele negocieri.

— Și de ce nu vreți să procedați așa și acum, când e vorba de oamenii mei?

— Ce propui?

— Să încercăm să facem un schimb.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Charlie. Oamenii tăi sunt nemți. Ar însemna să recunoaștem că-i folosim pe cetățenii germani pentru operațiunile secrete care presupun trecerea frontierei. Oricum, nu cred c-o să stea la răcoare mai mult de-un an. O să avem grijă de ei după ce-o să iasă.

— Vor fi judecați și condamnați ca spioni, iar asta poate să le-aducă o condamnare de zece ani. Poate chiar

mai mult.

— Uite ce e, Charlie. Înțeleg că asemenea lucruri te Pot copleși, dar ce vrei, ăsta-i jocul. Uneori câștigi, alteori pierzi. Ce le-ai spus când i-ai luat în rețea? Întrebă el, după câteva clipe de tăcere.

— Ce se spune de obicei. Că, dacă vor fi prinși, va trebui să se descurce fiecare cum poate. Că vom declara sus și tare că n-am auzit niciodată de ei.

— Mă rog, spuse Slaney, uitându-se la ceas. Trebuie să plec, Charlie. Mai stăm de vorbă mâine.

— La ce oră?

— Nu înțeleg.

— La ce oră mâine dimineată?

— A... Făcu un gest vag și zise cam într-o doară: în jur de ora nouă. Ai idee cum au fost dibuiți?

— Cred că a ciripit cineva.

— S-ar putea să ai dreptate. Trei dintr-odată e ceva neobișnuit. Bănuiesc că l-au prins pe unul din ei și că, după ce l-au luat la întrebări, i-a vândut pe ceilalți doi. N-ar fi primul caz, adăugă el, dând din umeri. Oamenii de care ne slujim nu sunt cavaleri înveșmântați în armuri strălucitoare. Majoritatea ne urăsc pentru curajul de care dăm dovadă.

— Și atunci de ce își riscă viața?

— Știi foarte bine de ce. Bani, privilegii, dorința de-a trăi o aventură fascinantă, poate și nevoia de-a părea importanți în propriii lor ochi. Și, să nu uităm, faptul de a le dăuna rușilor, pe care îi urăsc tot atât de mult cât îi urâm și noi. Acum trebuie să plec, zise Slaney zâmbind. Ne vedem mâine, la ora nouă, Charlie. Mai gândește-te până atunci. Poate găsim o soluție.

Foster se întoarce în biroul lui și deschise seiful în care se aflau dosarele. Scoase trei dintre ele. Se așeză la biroul lui și luă din sertar un carnet și un pix. Pe primul dosar se afla o etichetă: „Operațiunea Paintbox”. Pe al

doilea „Stasi - Stadt-Mitte” și pe al treilea, cu litere bătute la mașină, „Documente KGB”.

Timp de două ore, Foster citi dosarele de la cap la coadă și de la coadă la cap, notându-și mereu câte ceva în carnetel. Insistă mai mult asupra celui de-al doilea și al treilea. Când, în sfârșit, se hotărî să le pună la loc, închise seiful și rămase câțva timp în picioare, sprijinindu-și coatele de incinta de metal. Aceasta fusese vopsită și vopseaua se cam scorojise. În locul unde fusese o begonie pusă într-un ghiveci de plastic, se afla o scrumieră plină de petale veștede.

Cu capul în mâini, Foster se uită la harta care înfățișa centrul Berlinului și în care erau înfipite trei ace cu gămălie albastră și șapte cu gămălie roșie. Cele albastre erau curierii, cele roșii informatorii. Fără ajutorul curierilor, n-avea cum să afle dacă fusese capturat și vreunul din agenți. În afară de cazul când ar fi pornit de unul singur, încălcând regulile stipulate în regulamentul de funcționare a serviciilor de securitate.

Cei trei petrecuseră deja o noapte în închisoare și probabil că le fuseseră deja predați de cei de la Stasi sovieticilor. Laufer n-avea să vorbească, după toate probabilitățile, dat fiind că era greu de deșurubat. Spre deosebire de Klein, care probabil că fusese prins primul. Ciripise când fusese strâns cu ușa. Foster închise ochii, gândindu-se la fată. Biata Uschi! Era atât de tânără, atât de frumoasă și atât de încrezătoare. Și, în plus, atât de îndrăgostită. Oftă, întrebându-se dacă nu cumva de aceea o și recrutase.

La toate cursurile pe care le urmasese, li se atrăsese mereu atenția că nu trebuie să existe relații sentimentale între persoanele implicate într-o acțiune. Nu-și pusese niciun fel de problemă când o recrutase, deși îi plăcuse fata. Mai târziu chiar se atașase de ea. Cu adevărat, deși nu

se culcase cu ea. Se sărutaseră și se giugiuliseră, dar atât. Iar el se amăgise, zicându-și că, dacă nu făcuseră dragoste, nu se putea vorbi de o legătură amoroasă. Fata semăna cu mama lui. Același păr lung și blond și aceiași ochi albaștri, reprezentând ceea ce nemții numeau *Ein echt deutscher*

Typ.

— Un tip autentic german, (n.tr.).

Cineva bătu la ușă și, fără să aștepte răspuns, intră. Foster întoarse capul. Era Shelley. Purta o jachetă și pantaloni de piele negri. Și pe haină și pe pantaloni se aflau nasturi de metal, mai mulți decât ar fi fost nevoie. Rămase pe loc în prag și se uită lung la el. Până la urmă se hotărî să rupă tăcerea și zise:

— Ce dracu' faci aici în toiul nopții?

— Nimic special.

— Hai să bem o bere și să mâncăm ceva.

— Sunt frânt de oboseală. Vreau să mă duc la culcare.

— Nu-i nimic, mergem la restaurantul lui Maxi. N-avem decât cinci minute de mers. Hai, lasă nazurile.

Se așezară la masă și comandară o supă de legume și un șnițel vienez. Când li se aduseră cafelele, Shelley zise:

— Te frământă soarta nătărailor care au fost prinși, nu-i așa?

f

— Nu sunt nătăraii. N-aș zice că sunt niște oameni extraordinari, dar nu sunt nătăraii.

— Am citit unele din rapoartele pe care le-ai înaintat, rosti Shelley, făcând apoi o scurtă pauză. Am impresia că erai îndrăgostit de fata aia.

— Ce te face să spui asta?

— Nu știu exact, chestie de fler. Am dreptate?

— Oarecum. Era o fată foarte drăguță. Țineam mult

la ea.

— Ce-a zis Slaney?

— Nu-i pasă. Singurul lucru care părea să-l intereseze era când îi voi putea înlocui și de cât timp voi avea nevoie pentru a-i instrui și antrena pe noii recruți.

— L-am auzit la club spunându-i lui Miller că ai de gând să încerci un schimb între doi ostatici și cei din rețeaua ta.

— Ce-a zis Miller?

— N-a fost prea entuziasmat, dar nici n-a exclus varianta.

— Există cineva care poate fi dat chiar acum la schimb?

Shelley clătină trist din cap și rosti:

— Las-o baltă, Charlie. Slaney nu va da niciodată aprobarea. Așa a luat și el plasă în Beirut.

— Ce făcea acolo?

— Cam ce faci tu aici. Era șeful unei rețele de informații. Doi dintre oamenii lui au fost prinși de una din grupările inamice. Nu mai țin minte care, dar știu că era alcătuită din fundamentalisti fanatici, care nu se abăteau cu o iotă de la ordinele venite de la Teheran.

— Ce s-a întâmplat?

— Au venit cu o listă pe care se afla scris ceea ce voiau să primească în schimbul prizonierilor. Lista începea cu un AK 47 și se termina cu un tanc blindat și niște materiale de rezervă pentru căile ferate. Nimeni n-a fost de acord, nici chiar Slaney. S-au tot tocmit timp de trei săptămâni și, până la urmă, s-au învoit să facă târgul. Noi le ofeream un camion plin de medicamente pentru lagărele de refugiați, iar ei se angajau să ni-i predea pe cei doi arabi, pe care ne obligam să-i conducem la ambasada noastră.

— Ce s-a întâmplat? Nu ni i-au predat pe arabi?

— Ba da. Ni i-au dat. Șoferul camionului a dispărut,

ascunzându-se într-o clădire grav avariata de bombe, iar cei doi au rămas în partea din fund a camionului. Erau goi pușcă și li se tăiasse beregata. În jurul lor erau sticle sparte și chiștoace de țigări. Legistul a zis că muriseră de mai bine de zece zile. Slaney și un alt tip, MacArthur, au dat de ei.

Shelley își caută pachetul de țigări și, când îl găsi, adăugă:

— Adu-ți aminte de ce ți-am spus când mai stai de vorbă cu Slaney.

— Cât timp a trecut de atunci?

— Știu și eu? Trei sau patru ani, dar pentru Slaney toate astea s-au întâmplat ieri. N-o să uite niciodată că, într-o vreme, i-a îndemnat pe cei din preajma lui să nu

136 Ted Allbeury țină seama se reguli, așa cum nu ținea nici el, avântându-se ca un bezmetic. A pățit-o rău de tot. Cei de la Londra l-au lăsat cu ochii-n soare cel puțin un an.

— Ai vreo idee de felul cum ar trebui să procedez pentru a-i salva pe ai mei?

Shelley se uită în gol, iar apoi chemă chelnerița și-i spuse să aducă nota de plată. Întoarse din nou capul spre Foster și rosti.

— Spune-mi cum crezi tu că se poate face așa ceva.

— Așa cum am mai zis, trebuie să-i contactăm pe cei care i-au capturat și să le oferim un schimb de prizonieri.

— Nu-i va interesa propunerea, Charlie. Nu-i genul lor. Știu bine că toți tipii pe care-i avem, indiferent că sunt de la Stasi sau din KGB, nu sunt barosani. Sunt convinși că au spus ce știau, așa că nu vor să-și mai bată capul din cauza lor. Cu totul altfel ar sta lucrurile dacă li s-ar propune să-l primească în schimb pe Slaney, zise Shelley, arborând un zâmbet perfid.

Lui Foster nu-i veni deloc să zâmbească.

— Dar dacă le-am oferi bani, televizoare sau video-

casetofoane?

— În momentul de față nu se mai află sub controlul KGB-ului, ci al celor de la Stasi. Tipii din KGB își pot cumpăra acum tot ce-și doresc de dincolo. Știi doar că e una din tentațiile meseriei”.

— Dar dacă mi s-ar îngădui să organizez o echipă de șoc și să fac o încercare?

Shelley oftă. Se rezemă de speteaza scaunului și verifică nota de plată. Apoi scoase o bancnotă de cincizeci de mărci, spunându-i fetei să păstreze restul, dar cerându-i chitanța, pe care o băgă în buzunar.

— Renunță, Charlie. Asta e regula jocului. Se mai întâmplă și să nu-ți iasă socotelile. Caută alți curieri, dacă nu vrei să pierzi contactul cu agenții, zise Shelley, sculându-se de la masă. Hai să mergem. Trebuie să fiu la datorie peste câteva ore. Putem lua un taxi până la Grădina Zoologică. De acolo, drumurile noastre se despart, zise el, punându-și mâna pe umărul lui Foster. Te sfătuiesc să dormi câteva ore înainte de a te întâlni cu Slaney. Încearcă să te stăpânești. Nu e chiar sfârșitul lumii.

13

Olaney își scutură haina de picăturile de ploaie și o atârnă în cuierul de lângă ușă, după care îi făcu semn lui Foster să ia loc. Își șterse fața cu batista și apoi își netezi părul, înainte de-a se așeza la birou.

— Unde rămăseserăm?

— Vorbeam despre persoanele din rețeaua mea care au fost arestate.

— Da, așa e. Am luat legătura cu Londra. Le pare foarte rău, nici vorbă. Au zis să-ți transmit condoleanțe. Nu prea văd ce ar putea să facă în momentul de față.

Slaney se opri o clipă, ca să-și lustruiască pe îndelete ochelarii cu un șervețel de hârtie, după care își reluă ideea.

— Au multe pe cap. Mi-au spus că e foarte important

să menții rețeaua în funcțiune. În momentul de față, e nevoie mai mult ca oricând să știm ce fac cei de dincolo de Zid. Țin să adaug că au apreciat foarte mult materialul pe care l-ai trimis la Londra.

Slaney trase adânc aer în piept și continuă:

— Sunt gata să-i transfere la Berlin pe câțiva din cei de la Scorpio, dacă te ajută la ceva.

— Cum își pot închipui că o să mă bag într-o treabă ca asta? Alții mai răsăriți n-au găsit?

— N-au avut de ales, Charlie.

— De ce?

— Au biografii dubioase. Ne sunt datori cu vârful și îndesat. Așa că...

— Înseamnă că starea de spirit a agenților mei n-o să fie prea grozavă.

— Cred că ar fi bine dacă ai sta chiar tu de vorbă cu ei. Ar trebui să le explici că vom continua să-i sprijinim și că apreciem sprijinul pe care ni-l dau.

— Și când mă întreabă ce facem pentru cei care au fost prinși, ce le mai spun?

— Spune-le că dorim să mai treacă puțin timp înainte de-a face vreo mișcare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, oamenii ăștia au avut încredere în mine. Nu unul, ci toți. Nu sunt tâmpiți. O să-și dea seama că mint. Vreau să se facă ceva concret pentru curierii mei. Și asta repede.

Clătină din cap, se ridică, se uită lung la Slaney și zise pe un ton calm:

— Dacă nu, am să organizez eu ceva.

— Ce anume?

— Asta e treaba mea.

— Stai jos, Charlie, zise Slaney, roșu la față de furie. Ascultă-mă bine. Acum nu mai stăm de vorbă prietenește, ci oficial. Rețeaua ta nu este o unitate militară privată, ci face parte din cele însărcinate cu operațiunile pe care le

desfășurăm la Berlin. E foarte neplăcut faptul că trei oameni au fost capturați, dar te rog să te gândești bine. Nu cumva și tu porți o parte din vină? Poate din cine știe ce imprudență le-ai pus viața în primejdie. Ai tendința să acorzi prea mare importanță spiritului de camaraderie și prea puțină regulilor jocului. Ești profesionist, ce naiba. Luni de zile în șir te-ai antrenat pentru a fi în stare să faci ce ți se cere. Ai făcut treabă bună până acum.

Slaney ridică amenințător degetul mare și continuă:

— Nu strica, repet, nu strica ce-ai făcut. Nu stăm să ne târguim cu ceilalți la acest nivel și nici nu ne arde să ne jucăm de-a James Bond. Când vor ieși din închisoare, vom vedea ce putem face pentru ei.

Își apăsă palmele pe birou și conchise:

— Am terminat, Charlie. Du-te și odihnește-te câteva zile. Și calmează-te. Cheamă-mă când crezi că ești iar în formă pentru a te apuca de treabă. Te asigur că n-o să-ți port pică.

Foster tăcu câteva clipe, după care întrebă:

— Pot să cer ca această problemă să fie luată în discuție la Century House?

Slaney se ridică.

— Ai mers prea departe, băiete. E timpul să-ți bagi mințile în cap. Cine crezi că ești? Du-te și vezi-ți de treabă sau ia-ți câteva zile libere. Nu cumva să-mi mai vorbești de chestia asta. S-a înțeles?

Foster dădu încet din cap:

— Am înțeles, domnule Slaney. Am înțeles.

Când se întoarse în apartamentul lui, Foster se așeză la birouașul din camera de zi și începu să scrie într-un carnetel, tăind apoi unele cuvinte, ba chiar fraze întregi. Pe urmă reciti fiecare frază, fiecare pagină, încercând să-și facă o idee clară despre felul cum se prezenta cazul. Trecuse de ora patru dimineața când se hotărî să se ridice de la birou. Nu era vorba nicidecum de un caz pe care

Slaney sau cei de la Londra ar accepta să-l discute. Din când în când, scrisese în carnețel „Las-o baltă. Nu există niciun caz”. Scria, dar știa că nu era adevărat. Exista un caz. În joc se afla comportamentul loial față de cei care se purtasera la rândul lor loial. Trebuia să fie la înălțime. Cu orice risc.

Într-un târziu, se hotărî să procedeze așa cum învățase la cursuri, și anume să privească lucrurile din punctul de vedere al celor aflați pe poziția opusă. Se folosi de jargonul oficial și așternu pe coală doar patru rânduri. Scoase hârtia din mașina de scris și reciti de două ori și cu mare atenție textul. Chiar și exprimat în acest mod, mesajul tot era limpede. SIS nu negocia cu partea adversă, nici măcar în cazul când un agent fusese capturat, indiferent de gradul lui. Se putea discuta numai în anumite circumstanțe, și anume când oferta inițială venea de la partea adversă și când, pentru un motiv oarecare, se considera că persoana respectivă avea o importanță deosebită. Acest protocol le era băgat pe gât cursanților zi de zi, de la începutul și până la sfârșitul pregătirii. Regulamentul nu prevedea niciun caz când s-ar fi putut face excepții.

Foster se duse în bucătărie, arse toate notițele și aruncă cenușa în canalul de scurgere, lăsând apa să curgă mai bine de un sfert de oră.

Închise robinetul și se trânti îmbrăcat pe pat. Adormi imediat.

A doua zi dimineață, Foster citi ziarele apărute atât în Berlinul de Vest, cât și în cel de Est, începând din ziua când fuseseră capturați cei trei oameni din rețeaua lui. Nu găsi nimic, în afară de notița pe care o știa, unde se menționa doar numele celor trei și de ce anume se făcuseră vinovați.

După amiază, căută pe rafturile unde se aflau

dosarele care conțineau date despre poliția secretă din Germania de Est - Stasi. După cât își putea da seama, arestarea fusese efectuată de cei care făceau parte din *Abteilung X*, definit prin formula *Aktive Massnahmen*. Dând de aceste denumiri, Foster își reaminti de mesajele pe care le primea când lucra la postul de control. Îi telefonă unuia din foștii lui colegi și-l întreabă ce lungimi de undă ale celor de la Stasi controlaseră pe vremuri și ce zone acopereau. I se spuse că erau câteva sute de lungimi de undă, pe care le controlau prin sondaj. Doar douăsprezece erau controlate în continuu, și ziua și noaptea. Patru din acestea din urmă țineau de *Abteilung X*, iar două din ele acopereau regiunea denumită *Stadt-Mitte*", în care lucrau oamenii din rețeaua lui.

Departamentul operativ (n.tr.). Centrul orașului (n.tr.).

Luă un taxi și se îndreptă spre Cartierul General, aflat într-o impunătoare clădire din Grünewald. Vechiul lui prieten Garrett fusese înaintat la gradul de locotenent, dar nu ezită nicio clipă să-l primească, chiar dacă asta însemna o încălcare a regulamentului. În definitiv, nu scria nicăieri că persoanele care făceau parte din SIS nu puteau consulta dosarele aflate în posesia transmisioniștilor din cadrul serviciilor secrete.

Stătură câteva minute de vorbă prietenește. Foster păru foarte impresionat de aparatura modernă cu care fusese dotată secția. Văzu câteva scannere AR 3.000 și zece înregistratoare R 9.000, prevăzute fiecare cu câte un magnetofon. Fusese pusă la punct o secție nouă, unde se aflau patru aparate R 9.000, cuplate la decodificatoare M-7.000, cu câte un monitor și o imprimantă Epson.

— De ce ai nevoie de un aparat M-7.000?

Garrett dădu din umeri și zise:

— Agenții le folosesc mult în mesajele oficiale pentru Moscova. Cei din Stasi le utilizează și ei din belșug. Ce

anume cauți?»

Foster îi explică, fără a intra însă în amănunte, de ce se afla în conflict cu Slaney. Garrett îi propuse să-l însoțească la fișierul unde se aflau dosarele.

— Informațiile despre agenții Stasi din *Stadt-Mitte* sunt pe acest raft. Ai aici activitatea lor din ultimele două luni. Când expiră termenul, sunt fișate și trecute în rezerva principală. Dacă există ceva în legătură cu oamenii din rețeaua ta, trebuie să fie aici. Dosarele sunt actualizate și controlate periodic.

— Nu s-a trimis nimic referitor la aceste arestări și celor din SIS?

— Depinde. Cei de dincolo arestează zilnic câțiva. Nu cred că s-ar fi considerat necesar să-i informăm cu privire la arestarea celor despre care mi-ai vorbit.

— Mai aveți computerul ăla IBM 370?

— Evident.

— Datele cu privire la Stasi sunt computerizate?

— Da. Avem nevoie de două zile pentru a le înregistra.

— Programarea cuprinde și nume de persoane?

— Da. Există o listă cu cele trei categorii, lipită chiar pe computer. Urmărește atent listingul codurilor. Cred că o să te lămurești. Dacă nu, vino la mine. Știi drumul.

Timp de trei ore, Foster căută numele celor trei în programul computerului. Dădu doar de cel al fetei. Totuși, acest nume trimitea la alte secțiuni din programul computerului. Ajuns în acest punct, Foster își dădu seama de ce numele respective nu stârniseră interesul celor însărcinați cu decodarea. Nu erau însoțite de niciun amănunt în legătură cu fapta pentru care fuseseră acuzați. Era vorba doar de numele fetei și adresa ei, însoțite de datele când fuseseră redactate raporturile Stasi. Totuși, acolo găsi numele și adresa ofițerului care condusesese

ancheta. Așa cum bănuise, de proces se ocupase un ofițer din *Abteilung X*, pe nume Kolbe, care locuia în preajma Bibliotecii. N-avea nevoie de alte amănunte.

Sosi la ora 10 fix la biroul său din clădirea Olimpiadei și, după ce se prezentă la postul de control, se duse la arhivă. Acolo căută sectorul unde se păstrau dosarele cu informații asupra persoanelor care lucrau pentru Stasi.

Erau douăsprezece dosare voluminoase, dar – Foster răsuflă ușurat – exista, din fericire, și un index alfabetic, îl el se găseau puține nume de persoane cu grad mai mic decât cel de maior, cu excepția celor de la *Abteilung X* și *Abteilung III*, care erau înregistrate fără să se țină seama de grad. Cei care făceau parte din *Abteilung III* erau însărcinați să spioneze ceea ce se petrecea în ambasade, consulate și alte locuri unde-și desfășurau activitatea funcționarii străini.

Locotenentului Ernst Kolbe nu i se acordaseră decât câteva paragrafe. Avea treizeci și cinci de ani și nu era căsătorit. Făcuse parte timp de un an de zile, din *Volkspolizei*, Poliția Populară, înainte de-a fi recrutat de Stasi, fiindcă avea o experiență apreciabilă ca polițist și mai ales fiindcă vorbea curent limba rusă. Era șeful unei echipe alcătuite din șase persoane care se îndeletniceau cu contraspionajul în sectoarele din centrul Berlinului de Est. Fusese, ca mulți alții, membru al organizațiilor comuniste de tineret încă din adolescență. Circulau diferite zvonuri, din care reieșea că ar fi fost homosexual, dar, într-o notă scrisă de mână, se preciza că aceste zvonuri erau neîntemeiate. Locuia singur, într-un apartament din blocurile puse la dispoziție ofițerilor necăsătoriți de către Stasi. Își făcuse studiile la Universitatea Humboldt și-și t J

luase licența în istorie. Nu avea niciun prieten apropiat. Fusese ofițer Stasi timp de șapte ani. Nu părea să aibă vreo manie și nu părea interesat să-și aprofundeze cunoștințele în vreun domeniu. Din raportul făcut de șefii

lui, reieșea că era considerat ceva mai sus de „mediocru”. Faptul că fusese calificat astfel nu era un compliment.

Ofițerii Stasi nu se asemănau între ei. Unii erau mai inteligenți, alții mai puțin; unii aveau mai multă experiență, alții mai puțină, dar, în marea lor majoritate, erau oportuniști a căror autoritate se baza pe felul necruțător în care se purtau cu populația civilă. Profitau de orice ocazie pentru a îngrădi libertatea oamenilor. Ofițerii Stasi erau, de fapt, moștenitorii acelor *blockleiters* care, pe timpul hitleriștilor, îi spionau pe locuitorii fiecărei case aflate pe teritoriul celui de-al Treilea Reich. Niște tirani mărunți.

temuți și disprețuiți până și de cei care se slujeau de ei.

Satisfăcut de rezultatele obținute, Foster se întoarce în apartamentul lui. Se așază și bătu la mașină o cerere adresată lui Slaney, în care-și exprima dorința de-a avea o întrevedere cu cei de la Century House, păstrând o copie la indigo pentru el.

A doua zi, când intră la el în birou, i se înmână un plic oficial în care se afla cererea lui. Era originalul, șampilat și purtând data - ziua și ora exactă - când fusese primit. Cererea lui fusese barată cu o cruce, atât de apăsată, încât te mirai cum de nu se rupsese hârtia. Deasupra semnăturii lui era scris. „Cererea se respinge”. Dedesubt se afla semnătura lui Slaney.

14

Slaney tocmai își învărtea lingurița în ceașca de cafea când sună telefonul. O clipă mai târziu, pe ecran apăru o lumină roșie. Apăsă pe ambele butoane și ridică receptorul. Vocea pe care o auzi era atât de furioasă și atât de puternică, încât abia înțelese cuvintele.

— Îmi pare rău, dar nu vă aud bine. Trebuie să fie ceva pe fir.

— Tu ești, Slaney?
— Da. Tony Powell, tu ești?
— Păi cine? Ce dracu' se întâmplă la voi acolo?
— Nu înțeleg.
— E vorba de Foster ăla. Bate câmpii că vrem să-i lăsăm pe ai lui pradă lupilor și...

Slaney îl întrerupse:

— Îmi pare rău, Tony. O să-l chem imediat și te asigur că o să știu cum să-l iau...

— E aici, nenorocitul! Aici, la Century House. Zice că vrea să pună presa la curent. De ce dracu' nu l-ai potolit când era la Berlin? Pentru numele lui Dumnezeu, nici măcar nu știi unde ți se află oamenii?

— I-am spus să-și ia câteva zile de concediu ca să-și vină-n fire. Nu de la mine a pornit ideea să vină la C.H.

— Asta mai lipsea. Oricum... Ți-l trimit înapoi imediat. Tu trebuie să știi cum să-l iei. Dacă mai zice că vrea să informeze presa, spune-i că o să-i dăm niște picioare în fund de n-o să știe pe ce lume e.

— Cum ai reacționat la ce ți-a povestit?

Powell păru să se mai liniștească și zise:

— L-am luat la sentiment. Tărâmul Speranței și al Gloriei, faptele de arme ale lui Henric al V-lea la Agincourt, mă rog, niște povești siropoase, ca să mai dreg busuiocul.

— Îl trimiți aici, deci.

— S-a dus să-și vadă părinții. I-am sugerat, vorbindu-i cu mult tact, că, dacă va fi la Berlin vineri la amiază, dar nu mai târziu, nu-l vom da lipsă la apel.

— A fost satisfăcut?

— De unde vrei să știi? O să vezi singur.

— Cum vrei să mă port cu el?

— Doamne, Dumnezeule, zise Powell, ridicând iar vocea. Am vorbit destul de limpede, nu? Tu trebuie să hotărăști ce și cum îi spui. Un lucru trebuie să știi. Nu

vreau să se întâmple vreo nenorocire, nici aici și nici la Berlin. Ia-l cu binișorul. Găsește o cale de mijloc. Un compromis.

— Inclusiv pentru ceea ce dorește el? Un schimb de prizonieri?

— Nu fi caraghios, spuse Powell și trânti receptorul.

Când se întoarse la Century House, Powell îi spuse lui Harris, în timp ce-și îndrepta cravata:

— În următoarele două, trei luni, pune-ți mintea la contribuție și caută un mijloc pentru ca Slaney să se întoarcă aici și să stea frumușel la birou, ca să nu-l mai pierdem din ochi.

— N-ar fi mai bine să-l scoatem la pensie înainte de termen?

— Nu. E vina mea că l-am propulsat în locul unde se află acum. A avut un dosar excelent, până s-a întâmplat chestia de la Beirut. Probabil că l-a dat peste cap. Mai mult decât credea, mai mult decât își dă acum seama. În orice caz, nu mă așteptam să reacționeze așa. S-a băgat cu vârf și îndesat într-o poveste cu niște afurisiți de arabi și nu poate să uite. Acum nu se mai abate de la buchea cărții, numai că treaba asta nu ajută la nimic când e vorba de Berlin. Mai ales când ai de-a face cu tipi ca Foster. E tare ca piatra. Și foarte isteț. Are însă și o doză de naivitate.

— Vrei să vorbesc cu Slaney și să încerc să...

— Nu. Lasă-l să termine ce-a început. O să primească o lecție.

După o scurtă pauză, adăugă:

— Oricum, n-ar fi rău să controlezi dacă omul nostru se îndreaptă spre Berlin. Comunică-i lui Slaney data și ora sosirii la Berlin.

Slaney se duse la Aeroportul Tegel pentru a-l aștepta pe Foster. Cei doi stătură vreo zece minute de vorbă la bar, iar Slaney se strădui să se poarte cât mai amabil cu puțință cu Foster, care păru calm, dar nu se arătă entuziasmat

când Slaney îl înștiință că aveau să lucreze împreună.

A doua zi, Slaney îl convocă pe Foster în biroul lui și-i dădu misiunea de a evalua – punându-și la contribuție cunoștințele pe care le avea cu privire la condițiile în care acționau cei aflați dincolo de Zid – rapoartele expediate de rețelele din Leipzig și Dresda. Foster primi știrea cu indiferență, deși își dădea seama că era nu numai o dovadă de prețuire, ci și un semn că relațiile dintre ei se restabiliseră, cu toate că trecuse vremea ramurilor de măslin...

Se decise asupra modalității de acțiune. Poate că n-aveau să-i iasă socotelile, dar, oricum, trebuia să încerce. Totul depindea de felul cum aveau să reacționeze cei de dincolo. Taică-său îi zisese deja că ceea ce avea de gând să facă era curată nebunie, dar maică-sa fusese de partea lui.

Dacă operațiunea nu reușea, era singurul care avea să suporte consecințele.

După ce se întoarse în apartamentul lui, își strânse toate lucrurile de care se putea dispensa și le băgă într-o geantă pe care o puse într-unul din seifurile de la Zoo Bahnhof. Apoi se duse la hotelul Reintor din Marburgenstrasse. Plăti anticipat o cameră pentru trei nopți, dar prima noapte dormi tot la el în apartament.

15

Foster telefonă de la agenția de turism. De acolo nu era greu să obții legătura cu Berlinul de Est, de vreme ce numeroși turiști, doritori să petreacă vreo câteva zile în Berlinul de Est, rețineau mereu camere prin telefon.

Formă numărul și auzi cum sună telefonul. După puțin timp, cineva răspunse și-i dădu numărul pe care îl ceruse.

- Doresc să vorbesc cu locotenentul Kolbe.
- Numele dumneavoastră?
- E vorba de o convorbire personală.
- Nu închideți, vă rog.

Foster auzi zgomotul înfundat făcut de receptorul pus pe birou și vocea celui care vorbise, spunând: „Sunteți chemat la telefon. Persoana zice că e vorba de o convorbire cu caracter personal”.

Se auzi un nou zgomot, care îl avertiză pe Foster că i se dăduse legătura cu un alt birou, iar apoi locotenentul rosti:

- Kolbe la telefon. Cu cine vorbesc?
- Aș dori să ne întâlnim, domnule locotenent.
- În ce problemă? Cine ești?
- Vreau să-ți propun să cooperăm.
- De unde telefonezi?
- Din Berlinul de Vest.

Urmară câteva clipe de tăcere, după care discuția continuă.

- Spune-mi despre ce fel de cooperare este vorba.
- Tocmai asta vreau să vorbim.
- Am să mă mai gândesc. Unde te pot contacta?
- Nu poți. Te poți întâlni cu mine azi, în Berlinul de

Est.

Se făcu din nou liniște, iar apoi Kolbe zise:

- În regulă. Unde vrei să ne întâlnim?
- Știți unde se află restaurantul *Zur Letzten Instanz?*»

— Da.

— Spune la ce oră și ne întâlnim acolo.

— Bine. La două, înăuntru. Cum te recunosc?

— O să port niște blugi Levi's și pantofi de sport Reebok.

— Sper că n-o să-mi pierd vremea. Să fii singur, altfel întâlnirea nu va avea loc.

— Condiția e valabilă și pentru dumneata.

Foster auzi zgomotul receptorului pus în furcă. Se îndreptă încet spre strada însorită. Lucrurile merseseră mai bine decât se așteptase. Crezuse că se va recurge la

tergiversări și că va trece câțva timp, pentru ca interlocutorul lui să ia legătura cu cei din Normannenstrasse.

Mâncă în picioare un sandwich cu șuncă la un chioșc și se uită la ceas. Era 12 fix. Se urcă în autobuzul ce mergea de la Zoo Bahnhof la Friederichstrasse și coborî la trecerea

de pietoni. Folosi pașaportul canadian și nu avu probleme. Schimbă câteva mărci vest-germane contra unora est-germane la biroul de schimb de lângă stația de autobuze. Nu avusese cum să fie identificat. Nu se luase nimeni pe urmele lui. Totuși, se mai învârti câțva timp pe stradă și, când se convinse că nu era urmărit, luă un taxi până în Alexanderplatz.

La orele 14 fix, urcă scara din restaurantul *Zur Letzten Instanz*. În bar se aflau mai cu seamă oameni din lumea teatrului. La etaj se bea vin, la parter bere. În timpul verii, lumea putea lua masa în grădină.

În această perioadă, grădina era goală. Nici în restaurant nu prea era lume. Foster se așază la o masă de lângă fereastră, de unde putea privi pe stradă. Se uită în jur, dar nu văzu niciun bărbat stând de unul singur la o masă. Când chelnerița se apropie de masa lui, ceru un pahar cu bere.

Tocmai se pregătea să comande încă unul, când văzu intrând în sală un bărbat care purta un veston verde închis, o cămașă albastră și pantaloni gri. Pe închizătoarea centurii de piele se afla o cataramă de metal. Nu era nevoie de mai mult pentru a-și da seama că sosise cel pe care îl aștepta. După ce se uită de jur-împrejur, noul-venit se îndreptă spre masa unde se afla Foster. În timp ce se așeza, zise:

- Ești mai tânăr decât îmi închipuiam.
- Și dumneata.
- N-ai vrea să mergem la etaj? Vom fi mai liniștiți.

La etaj nu erau decât două persoane care beau ceva la bar. Kolbe și Foster luară loc la o masă aflată într-un colț, cel mai îndepărtat de bar.

— Ce fel de cooperare ne propui?

— Spune-mi, te rog, tot colonelul Wagenbreth e comandant *la Abteilung XI*?

Foster văzu cât de surprins fusese Kolbe auzind acest nume. Era nu numai mirat, ci și suspicios.

— Cine dracu' ești, de fapt?

— Lucrez în același domeniu cu dumneata.

— BND?

— Nu.

— Kripo?

— Nu, rosti Foster, adăugând după o scurtă pauză: doresc să capăt ceva de la dumneata și îți pot da ceva în schimb.

— Știi, desigur, că orice tentativă de a mitui un funcționar guvernamental constituie un delict foarte grav în RDG.

Foster zâmbi și zise:

— Nu numai în Germania de Est, ci și în Germania Federală. Nu vreau să te mituiesc. Îți ofer serviciile mele în schimbul unui lucru la care ții foarte mult. Nu te va costa nimic.

Kolbe își puse palmele pe masă, lăsând să se înțeleagă că avea să pună capăt convorbirii și să plece. Cu toate acestea, nu se ridică.

— Cred că e preferabil să discutăm despre ce vrei în biroul meu și în prezența altor persoane. E tot ce pot face, adăugă el, dând din umeri.

— Nu mă așteptam să-mi dai un răspuns înainte de-a comunica propunerea pe care ți-am făcut-o celor din Normannenstrasse sau celor din Karlshorst. Am considerat, totuși, că e preferabil să stau mai înainte de vorbă cu dumneata.

- De ce ai pomenit de Karlshorst?
- Fiindcă și KGB-ul va fi interesat.
- Îți voi răspunde după ce voi da un telefon.

Foster clătină din cap și zise:

— Nu. Ori stăm de vorbă aici și acum, ori plec și iau contact cu altcineva de la Normannenstrasse.

— De ce ai dorit să vorbești cu mine?

— Nu am nicio armă la mine. Am să scot din buzunar doar un petic de hârtie pe care se află trecute trei nume, de acord?

Kolbe dădu afirmativ din cap.

Cele trei nume erau scrise cu majuscule pe fața unui plic alb. Foster împinse plicul până ce ajunse în fața lui Kolbe, care, după ce-l privi câțva timp, i-l dădu înapoi.

— Ce reprezintă?

— Nu recunoști numele?

— Nu.

— Sunt numele celor trei agenți pe care cei din unitatea voastră i-au arestat acum câteva săptămâni.

— De ce au fost învinuiți?

— Spionaj. Inamici al statului.

— Nu-i pot ține minte pe toți. Sunt prea mulți. Termenul de „spionaj” e mult prea cuprinzător. Ne trebuie timp să vedem cine e și cine nu e spion.

— Numele celor trei sunt ale oamenilor mei. Transmiteau mesaje. Atâta tot. Nu erau importanți.

— Mai departe.

— Aș dori să fie eliberați.

Pe fața lui Kolbe se ivi umbra unui surâs.

— Ești foarte îndrăzneț, nimic de zis. De vreme ce au fost implicați, nimeni în afară de Honecker în persoană nu poate să le dea drumul. Și de ce am elibera niște criminali?

— Fiindcă ceea ce veți primi în schimb este mult mai de preț.

— De ce te preocupă atât de mult acești oameni?

— Pentru că sunt oamenii mei. Sunt niște oameni fără importanță, dar de la mine din rețea. Transmiteau mesaje, atâta tot. Habar n-aveau de conținutul lor.

Își dădu seama că cel din fata lui nu avea aerul să-l» creadă.

— Înseamnă că ești Foster, zise el și după o clipă adăugă, încruntându-se: Totuși, SIS-ul nu se folosește de germani.

— Nu sunt cetățean german. Sunt englez.

— Vorbești nemțește ca unul de-ai noștri.

— Mama mea era nemțoaică. Am crescut în Germania.

— Și superiorii dumitale vor să înceapă negocieri pentru oamenii ăștia?

— Nu. Eu vreau.

— De ce? Mi-ai spus că erau simpli curieri. De ce înseamnă atât de mult pentru dumneata?

— Fiindcă nu sunt spioni. Sunt doar niște oameni care socoteau că ceea ce făceau era o treabă bună.

— Cum poți negocia când șefii dumitale nu sunt interesați de acest caz?

— Vă ofer serviciile mele. Sunt dispus să lucrez pentru voi un an de zile.

— Făcând ce?

Foster ezită un moment, dădu din umeri și zise:

— Aproape orice, dar nu împotriva celor din Marea Britanie.

— Îți arde de glumă?

— Nu. Vorbesc cât se poate de serios.

Kolbe se reazează mai comod pe scaun, neslăbindu-l din ochi pe Foster, după care zise:

— N-o să mă creadă nimeni când le voi repeta ce mi-ai spus.

— Poate că voi avea prilejul să-i întâlnesc.

— Ai dori?

— Desigur.

— Nu ți-e teamă că or să te înhațe? Când izbutești să
9 9 9

pui mâna pe un ofițer SIS, te poți aștepta să fii înaintat în grad.

— S-ar putea, dar, în acest caz, nu v-ați mai putea bucura de roadele unei colaborări cu mine.

— De cât timp dispui azi?

— De cât timp ai nevoie.

— Lasă-mă să telefonez la Cartierul General. Vreau să văd dacă îi interesează propunerea dumitale.

— Sper că nu e vorba de un tertip.

— Din partea mea, în niciun caz.

— În regulă, aștept.

În timp ce Kolbe vorbea la telefon, Foster se întreabă cum aveau să reacționeze superiorii lui Kolbe. Probabil că vor crede că este vorba de o încercare a celor din SIS de a se infiltra în Stasi. Se gândise la această eventualitate și pusese la cale un scenariu în consecință. Era aproape sigur că, până la urmă, va izbuti să-i convingă că oferta lui era sinceră. Era curios să afle dacă vor comunica acest caz KGB-ului. Sortii lui de izbândă depindeau de nivelul la care avea să fie discutată oferta lui. Știa că șansele erau cu atât mai mari cu cât discuția avea să fie purtată mai sus. Kolbe părea să fie interesat. Semn bun. Și încă nu-i arătase toate cărțile pe care le avea în mână.

Se scurse aproape un sfert de oră până când Kolbe se întoarce la masă.

— Îmi cer iertare că am întârziat atât de mult, dar îți dai seama că n-a fost prea ușor. Mă rog, ca să nu lungesc vorba, întrevederea va avea loc peste o jumătate de oră. Tipul pe care l-am contactat e maior. Trebuie să-ți spun că este extrem de suspicios.

— Crede că e vorba de o încercare de infiltrare, nu-i așa?

— Da, cam așa ceva.

— Unde se află acum oamenii mei?

— Am verificat. Bărbații sunt într-una din închisorile din Cottbus. Încă n-am putut da de urma fetei.

— Maiorul vine aici?

— Nu. Vrea să ne ducem noi la el. La Cartierul General, pe Normannenstrasse. Ne va trimite o mașină. Să nu te miri dacă nu se vor arăta entuziaști când le vei spune ce ai de gând, adăugă el după o scurtă pauză.

— Nu mă aștept să fiu primit cu onoruri, zise Foster, zâmbind.

— Hai să mergem. Cred că a sosit mașina.

Într-adevăr, sosise o Lada la volanul căreia se afla un șofer în uniformă. În buzunarul din stânga, se deslușea conturul unui revolver de mare calibru. Semn rău.

Nici șoferul și nici Kolbe nu scoaseră vreun cuvânt, în timp ce automobilul își croia drum pe Karl Marx Allee. Întoarse la intersecție cu Frankfurter Allee și nu opri în fața intrării principale, ci se îndreptă spre curtea unde se aflau mai multe clădiri – unele vechi, altele noi – care la un loc alcătuiau așa-numitul *Staatsicherheit*, Cartierul General al poliției politice est-germane, cunoscută și sub numele de Stasi. Se opri în fața uneia din ele. Șoferul se dădu jos și se îndreptă spre ghereta unde se afla soldatul de pază. Foster îl văzu înmânându-i o hârtie. Când se urcă din nou în mașină, șoferul se îndreptă spre o parcare aflată cam la o sută de metri distanță și așteptă ca pasagerii să se dea jos.

Intrară în clădire și fură poftiți să treacă într-o cameră cu o ușă cu geamuri, unde Foster fu cercetat cu de-amănuntul, în prezența lui Kolbe, care se mărgini să aștepte.

Fură conduși spre ascensor de o femeie între două

vârste și urcară până la ultimul etaj. Când ieșiră din lift, fură poftiți să aștepte într-un birou. Femeia se îndepărtă și bătu la o ușă. Câteva minute mai târziu, se întoarse și le făcu semn să se apropie și să intre.

Era o cameră spațioasă, mobilată cu fotolii din crom și lemn de tec. Pe jos era un covor în care ți se înfundau pașii. Pe unul din pereți atârna nelipsita fotografie a lui Honecker. În odaie se aflau doi bărbați, unul în uniformă, celălalt în haine civile, bine croite. Foster zări pe birou un dosar. Pe copertă, numele lui. Prinse curaj când văzu cât de subțire era.»

Ofițerul îl pofti pe Kolbe să ia loc pe un scaun ce se afla ceva mai departe, în timp ce lui Foster îi făcu semn să se așeze pe cel din fața biroului. Foster se așeză, în vreme ce bărbatul pe care îl găsiseră în cameră luă loc pe un scaun, undeva în fundul odăii.

— Te ascult. I-ai povestit lui Kolbe tot felul de basme. Acum e rândul meu să le aud. O să vedem dacă îmi plac sau nu.

— Povestea nu este deloc complicată, domnule maior. Aș dori ca acei oameni, deloc importanți, care făceau parte din rețeaua mea să fie eliberați. În schimb, vă propun să lucrez pentru dumneavoastră timp de un an.

Maiorul era un tip solid și chipeș, dar cam butucănos. Când se rezemă de spetează, scaunul începu să trosnească din toate încheieturile.

— În ce rahat au mai intrat oamenii dumitale? Ia să te-aud.

Foster nu răspunse. Maiorul își puse coatele pe birou, își încrucișă mâinile și începu să-l privească lung și insistent. Se folosea de o metodă învechită de a lua interogatorii. Nu-i putea descumpăni decât pe novici. Totuși... Pe tunică erau agățate o serie de decorații. Și asta spunea ceva.

— Dorești, deci, ca acești criminali să se ducă în Vest,

nu-i așa?

— Nu. Doresc doar să fie eliberați și să li se distrugă dosarele. De altfel, doi dintre ei locuiesc în Berlinul de Vest.

— Unde vrei să ajungi?

— Oamenii despre care vă vorbesc nu au nicio importanță. Nu sunt criminali și nici spioni.

— I-ai spus lui Kolbe că superiorii dumitale n-au vrut să audă de așa ceva. De ce nu execuți ordinele primite?

— Cred că ar fi trebuit să încerce să cadă la învoială cu dumneavoastră. Să se facă un schimb de prizonieri. N-ar fi prima oară când serviciile britanice ar proceda astfel.

— Kolbe mi-a spus că mama dumitale era nemțoaică.

— Da. Era.

— Te-aș fi luat drept cetățean german. N-am văzut niciodată un englez vorbind nemțește ca... ca un neamț. Cred că le-ai fost de mare folos alor dumitale, adăugă maiorul după o scurtă pauză.

— Le-am fost, câțiva ani buni, zise Foster, dând din umeri.

— Faci parte din echipa de control al comunicațiilor prin radio, nu?

— Nu. Am făcut parte, dar am fost mutat de acolo acum câțiva ani. De atunci, am condus rețelele care își

— 7»

desfășurau activitatea în Berlinul de Est.

Maiorul se uită o clipă la bărbatul îmbrăcat în haine civile care se afla în fundul odăii și apoi la Foster.

— Spune-mi cinstit, de ce dorești atât de mult ca oamenii din rețeaua dumitale să fie eliberați?

— V-am mai spus. Erau oamenii mei. S-au comportat corect față de mine. Merită să-i ajut.

— Adică noi îi eliberăm pe nemernicii ăia, iar dumneata îi infiltrezi în Berlinul de Vest, după care n-o să mai auzim nimic despre dumneata. Nu e greu de ghicit ce

haz o să facă prietenii dumitale când le vei istorisi cum ți-ai bătut joc de Stasi.

— Nu. N-o să se întâmple așa. Eu rămân aici, în Republica Democrată Germană. Aici o să-mi desfășor activitatea.

Maiorul îl privi vădit surprins, dar nu rosti niciun cuvânt. Vorbi în schimb celălalt, omul îmbrăcat în haine civile.

— Domnule Foster, după câte am înțeles, dezertezi de la dumneata din SIS și ne propui să lucrezi pentru noi aici, în Germania de Est. Așa este?

7 *

— Exact. Dar nu voi face nimic împotriva compatrioților mei.

— Împotriva cui vrei și poți să acționezi?

— Împotriva altora, oricare ar fi ei. Nu mă interesează.

— Împotriva americanilor? A germanilor din Vest?

— Da.

Bărbatul îmbrăcat în civil se ridică, se uită lung la maior și zise:

— Preiau eu cazul, Franz. Ținem legătura.

Maiorul se ridică, iar bărbatul în haine civile se îndreaptă spre Foster.

— Vom sta puțin de vorbă, domnule Foster. O să vedem dacă putem să ajungem la un rezultat. Mă numesc Hartmann, Peter Hartmann.

În timp ce conducea mașina, un Mercedes alb, printr-un labirint de străduțe lăturalnice, Hartmann vorbi despre tenismenii germani Boris Becker și Steffi Graf. Opri în fața unei case mari din Wilhelmsberg. Un grădinar deschise poarta din fier forjat. Intrară într-o grădină cu peluze bine îngrijite. Pe aleea care ducea spre casă era așternut pietriș.

În timp ce se îndreptau spre intrare, Hartmann

spuse: – Țin să te previn că prietenii noștri nu te vor slăbi din ochi cât vei sta aici, chiar și când ești cu mine. Am crezut de cuviință să-ți spun.

16

Casa era încăpătoare și bine întreținută. Fațada era acoperită cu plăci de piatră albă, dar nu din marmură. Probabil că aparținuse unui negustor bogat. Fusesse bombardată și reparată. Hartmann îl pofti înăuntru pe Foster. Trecură printr-un vestibul pardosit cu gresie și intrară într-un living spațios. Mobilele erau de epocă și foarte frumoase. Într-un colț se afla un pian Steinway, iar în fața lui un vitraliu.

Hartmann apăsă pe butonul unei sonerii și-i făcu semn lui Foster să ia loc într-unul din fotolii. Când se ivi valetul, Hartmann îi ceru să aducă două cafele.

În timp ce așteptau să se întoarcă servitorul, Hartmann aduse vorba despre fotbal, părând să fie la curent cu activitatea celor mai cunoscute echipe din Bundesliga.

Declară zâmbind că ținea cu F. CKâln. Când Foster îl»

Întrebă de ce, Hartmann nu răspunse imediat. Așteptă ca valetul să pună ceștile pe masă și să părăsească odaia, înainte de-a continua:

— Ca și dumneata, am mers la școală în Germania, dar tatăl meu era rus. Era ofițer în Armata Roșie. Maică

1

mea era la Berlin când germanii au depus armele. Au avut o relație, spuse el, ridicând din umeri. Mama s-a dus la părinții ei, în Koln. Acolo m-am și născut. Întotdeauna am purtat numele maică-mii.

Se ridică de pe scaun și zise:

— Vreau să te simți bine aici. Însă trebuie să știi că nu îți este îngăduit să ieși din casă. Acum iartă-mă, am de dat câteva telefoane.

Foster își umplu din nou ceașca și se uită în jur, fără

să se ridice din fotoliu. Hartmann era un tip fascinant și... ciudat. Intrai ușor în vorbă cu el. O calitate deloc neglijabilă când era vorba de un ofițer din serviciile secrete. Dar nu era numai atât. Hartmann avea farmec și felul lui de a se purta nu se potrivea de fel cu ceea ce știa despre Stasi. Te ducea cu gândul la anumiți actori celebri. Cary Grant, David Niven, Rex Harrison cel din *My Fair Lady* și actorul francez Maurice Chevalier, în piesa *Gigi* de Colette.

Se ridică din fotoliu și începu să umble prin odaie. Tablourile erau toate moderne. Câteva voluptuoase nuduri care păreau să fie de Armigon. Un teanc de reviste și de ziare, majoritatea rusești, pe o masă îngustă și lungă. Nu exista nicio partitură muzicală pe pian. Foster ridică într-o doară capacul și se așază pe taburet. Își puse degetele pe claviatură și încercă să vadă cum sună. Nu cântase nicio-*

dată pe un pian Steinway. Fu uluit de minunatele și blânde acorduri. Întoarse capul pentru a se convinge că nu era nimeni în cameră și începu să cânte câteva din piesele îndrăgite de mama lui: cântece la modă la Viena și cântece populare din Germania, apărute după sfârșitul războiului. Cântă în surdină *Drunst in der Lobau*. Se opri înainte de-a ajunge la capăt. Ce-l apucase? Numai un nebun de legat se apucă să cânte la pian, în timp ce se discuta situația lui de către niște lucrători din Stasi. Gândurile îi fură întrerupte de glasul lui Hartmann.

— Qntă mai departe. Îmi place să te ascult.

Foster se uită lung la Hartmann și zise:

— Mi-a trecut prin cap că e curată nebunie să cânți la pian, cum făceam acasă, când se află în joc atâtea lucruri importante.

— Vino să stăm de vorbă, spuse Hartmann, zâmbind.

După ce se așezară unul în fața celuilalt, Hartmann spuse:

— Sunt câteva întrebări pe care trebuie să ți le pun.

Poate însă că ar fi corect să te informez că nu sunt ofițer Stasi. Fac parte din KGB.

Fosior, deși foarte mirat de ce auzise, nu scoase niciun cuvânt.

— Am parcurs câteva din dosarele Stasi, continuă Hartmann. Aș dori să aflu dacă te-ai implicat în povestea asta din cauza acelei fete pe nume Uschi Bayer.

După câteva clipe de tăcere, Foster spuse:

— Mă îngrijorează soarta tuturor, dar mai ales soarta fetei. E foarte tânără. Țineam mult la ea. Și ea avea nevoie de mine.

— Erați amănți?

— Nu, dar țineam mult la ea. Cred că și ea ținea la mine.

Hartmann făcu semn din cap că a înțeles despre ce era vorba și continuă:

— La ce anume te gândeai când te-ai hotărât să lucrezi pentru noi?

— Voi face orice doriți, atâta vreme cât nu mi se va cere să acționez împotriva celor din țara mea. Rețeaua voastră de control radio e într-o stare deplorabilă. Aș putea s-o pun la punct.

— Ce-ai zice de formarea unei rețele în Germania de Vest?

— De cine va fi controlată? De Stasi sau de KGB?

— Are vreo importanță? Întrebă Hartmann, ridicând din sprâncene.

— Din rețelele Stasi fac parte mulți indivizi, nu toți de bună calitate. Stasi plătește bine, dar își irosește banii. Recoltează bârfe, nu știri importante. Aruncă banii de pomană.

— Ce părere ai de rețelele KGB-ului?

— Nu sunt prea multe, dar unele sunt bine plasate și bine controlate.

— Vreau să-ți mai pun o singură întrebare înainte de-

a merge la masă. Credeai că te vei întoarce în Berlinul de Vest în această seară?

— Da. Socoteam că va fi doar o discuție preliminară.

— Ai spus adevărul când ai declarat că ești gata să rămâi în Berlinul de Est?

— Da, cu condiția ca oamenii mei să fie eliberați.

1 *»

— Mă tem că nu te vei mai putea întoarce în Berlinul de Vest. S-a mers prea departe.

— Bine, dar hainele și banii pe care îi am au rămas acolo.

— Vei primi totul înapoi. Te vom despăgubi. Trebuie să consideri că te afli, mai mult sau mai puțin, în stare de arest.

— Pe ce temei?

— Nu ne va fi greu să găsim o sumedenie de culpe. De fapt, nici n-ar fi nevoie.

— Și ce s-ar întâmpla dacă m-aș răzgândi?

— Hai să nu vorbim despre asta acum. Suntem doar în etapa preliminară a discuțiilor.

Foster se ridică și spuse:

— Ar fi bine să mă băgați chiar acum la închisoare. Nu am intenția să colaborez dacă se vor face presiuni asupra mea.

— Stai jos, Foster, spuse Hartmann, încruntându-se. Nu e vorba de închisoare. Vei sta aici, în casa mea, până ce vom pune lucrurile la punct.

Se uită lung la Foster și adăugă:

— Herr Foster, nu ai venit aici ca ambasador plenipotențiar, ci ca lucrător care dorește să-și ofere serviciile noi instituții rivale. Îi făcu semn să tacă și continuă: Ai invocat un motiv care stă în picioare și te onorează, dar - pun accentul pe acest *dar* - aici nu ai niciun drept. Soarta dumitale depinde de felul cum vor fi evaluate propunerile pe care le-ai făcut. Până acum te-ai

descurcat foarte bine, dar îți sugerez să te gândești ce s-ar fi întâmplat dacă unul din ai noștri s-ar fi dus la vechii dumitale prieteni cu o propunere similară și le-ar fi vorbit de sus, dictându-le ce trebuie și ce nu trebuie să facă. Hai să nu ne mai gândim la toate astea, spuse Hartmann ridicându-se. A sosit ora mesei.

Se îndreptară amândoi spre sufragerie.

Cina era de soi. Rată cu sos de vișine și salată de» fructe. Stătură de vorbă despre America în general și despre politica americană în special. În timp ce-și beu cafeaua, Hartmann zise:

— Voi lipsi de acasă câteva ore. Cântă la pian, sau ia o carte din bibliotecă și du-te în camera dumitale. Vreau să te simți ca acasă. Oamenii mei îți vor purta de grijă, adăugă el zâmbind.

Hartmann se duse în salonul „special” al ambasadei sovietice pentru a vorbi cu Moscova. Încercase să comunice pe linia directă a lui Litov, dar fusese nevoit să aștepte mai mult de cinci minute până când adjunctul lui Litov izbuti să-și scoată șeful dintr-o ședință. Litov era georgian și se născuse într-un orașel de lângă Tbilisi. Mulți dintre cei care îl cunoșteau credeau că moștenise de la maică-sa, care era armeană, mintea iscoditoare și subtilă datorită căreia devenise general KGB când abia trecuse de patruzeci de ani. Activitatea depusă de Litov era esențială și cuprinzătoare în Piața Jerjiński, având profunde și multiple implicații. Totuși, principala lui misiune era de a controla Unele operațiuni speciale care ieșeau din sfera vastei structuri birocratice a KGB-ului. Hartmann fusese doi ani omul de încredere al lui Litov în Berlinul de Est. O serie de hotărâri înțelepte, precum și felul cum dirijase anumite operațiuni, îl apropiaseră de general. Era un om de nădejde în KGB și acest titlu era foarte rar acordat de superiori celor aflați în slujba KGB-ului.

Când obțină legătura telefonică, auzi vocea

generalului:

— Iar o să-mi spui că trebuie să vin la mai știu eu care ședință de reorganizare. S-auzim, despre ce e vorba?

— E vorba de un ofițer SIS. Vrea să ni se alăture. Doresc să primesc aprobarea dumneavoastră pentru a mă putea folosi de el.

— Mai departe.

Timp de cinci minute, poate chiar mai mult, Hartmann îi povestește în detaliu cele întâmplate.

— Ce te-a frapat în mod special la tipul respectiv? Întrebă Litov după ce stătu câțva timp pe gânduri.

— E o adevărată comoară. Un amestec bizar. Pe jumătate neamț, pe jumătate englez. E foarte versat în electronică și a condus o rețea. E un tip dur și în același timp maleabil. Nu e ușor să-i faci portretul. Un om care n-a șovăit să-și pună viața în joc din loialitate față de cei care au lucrat pentru el, persoane fără niciun fel de importanță, de altfel. Erau simpli curieri, folosiți când și când.

— Și cum ai de gând să-l folosești?

— Vreau să-mi spună ce crede despre felul cum controlăm mesajele transmise prin radio. Cum evaluează dotarea serviciilor și procedeele utilizate. Pe urmă, vreau să aflu ce părere are despre modurile noastre de penetrare în Germania de Vest.

— Continuă.

— Ce vă face să credeți că mă mai gândesc și la altceva? zise Hartmann, izbucnind în râs.

— Fiindcă știu cum îți merge mintea, băiete. Dacă nu te-ai fi gândit și la altceva, nu m-ai fi chemat la telefon.

— În cazul când va trece cu bine toate testele, mă gândeam să-l folosesc drept agent de legătură între noi și Stasi la nivelul operativ. În calitate de observator. Nu vreau să-l pun să facă ceva. Să fie doar cu ochii în patru. După un moment de tăcere, adăugă: Cred că înțelegeți ce vreau să spun.

— Da, înțeleg perfect. Tăcu iar o clipă și apoi întrebă: Ești sigur că îl poți ține sub control?

— Da. Dacă vom ști cum să-l luăm, va fi tot atât de loial față de noi cum a fost față de cei trei pe care i-au înhățat ai noștri.

— În regulă. Dă-i drumul, dar nu-ți lua prea mare avânt. Ține-mă la curent. Era să uit. Ai auzit că Gavrilov a pățit-o?

— Nu. Qnd?

— Ieri. Cel care i-a luat locul are de gând să le vină de hac, încetul cu încetul, tuturor dinozaurilor. Nu e momentul ca vechea gardă să ceară favoruri. Bagă bine ta, cap.

— Așa am să fac.

Hartmann așteptă ca Litov să închidă telefonul, înainte de a pune și el receptorul în furcă. Aprinse o țigară și începu să se gândească la știrile aflate de la Litov. Era bine să chibzuiești înainte de-a te avânta, oricare ar fi fost relațiile cu Moscova. Trebuia să analizeze fiecare cuvânt în parte, pentru a descoperi dacă nu avea și un sens ascuns. În 1982, când murise Brejnev și venise la putere Andropov, KGB-ul sperase că fostul său șef avea să acorde mai multă putere instituției lor, dar Andropov murise după patru ani. În locul lui venise Cernenko și, odată cu el, marele îngheț. Și acum nu trecuse nici măcar un an, iar la putere se afla altcineva, un om numit Gorba-ciov. Nimeni nu mai putea spune de unde avea să sară iepurele. Totuși, cei mai mulți credeau că lucrurile aveau să se schimbe, dar încă nu se știa dacă în bine sau în rău. Gorbaciov cedase locul de președinte lui Gromîko, dar el conducea, de fapt, țara, în calitate de Secretar General al Partidului. Gorbaciov era un om în jur de cincizeci de ani, comunist convins, dar toată lumea credea că va face anumite reforme. Qnd cei doritori să schimbe lucrurile ajung la putere, e cazul să stai să te întrebi ce anume va fi reînnoit și cine vor fi cei

care vor pune în practică deciziile luate.

Hartmann comandă, prin telefon, o cafea și începu să analizeze mersul lucrurilor. Scenariul pe care-l ticluise era interesant. Să iei un om din Intelligence Service și să faci din el, încetul cu încetul, un spion al KGB-ului... Se gândise la asta mai de mult, văzându-se pe sine însuși jucând acest rol, dar făcuse prea multă vreme parte din KGB pentru a i se încredința o astfel de misiune. Fără a mai pune la socoteală faptul că era un ofițer cu grad mare. Nu poți deveni spion când ai fost cândva în fruntea bucatelor. Pe plan inferior, se deschidea însă un câmp mult mai larg de acțiune. Supravegheat de aproape, Foster putea fi foarte util. O biografie dintre cele mai potrivite scopului urmărit, o mare experiență, un agent care dorea din toată inima să colaboreze. Pe scurt, un om de caracter și o personalitate parcă anume făcută pentru rolul respectiv. Părea să se fi desprins dintr-unul din romanele lui Thomas Mann.

Hartmann se uită la ceas. Zece și câteva minute. Era timpul să se întoarcă acasă.

Foster își dădea seama că era supravegheat discret. Servitorii purtau haine obișnuite, dar se vedea de la o poștă că, de fapt, erau soldați. Stăteau în poziție de drepti când le vorbeai, iar când o luau din loc, mășcăluiau în loc să meargă ca oamenii. Dădu drumul radioului și găsi postul american care emitea pentru Berlinul de Vest. Tocmai se anunța - era a doua știre de la începutul emisiunii - că un ofițer din marina americană, James Walker, fusese condamnat pentru spionaj în beneficiul sovieticilor. Foster citise dosarele cu privire la cazul Walker. Se afirma că ofițerul primise sume mari de bani de la KGB. Era un tip bine, un *macho*, cum se spunea mai nou. Înclinația lui pentru adolescente l-ar fi dus la pierzanie, iar soția lui îl denunțase FBI-ului din gelozie. Foster închise radioul și se îndreptă spre pian.

Ontă ce-i trecea prin minte, fără să știe ce anume.

Tresări când unul din servitori se apropie de el și-l întreabă dacă n-ar vrea să cânte și unul din șlagărele lansate de Beatles, și anume *Yesterday*.

Foster fu de acord și, când ajunsese la cuvintele *Yesterday all my troubles seemed so far away*, se întreabă dacă vorbele acelea aveau sau nu vreo legătură cu prezentul. Când ajunsese la sfârșitul cântecului, Foster cugetă, pentru prima oară, dacă ceea ce făcea era bine sau rău. Închise pianul și se duse în camera lui. Se apropie de fereastră și privi în grădină.

Lângă copaci se aflau câteva reflectoare, iar umbrele ramurilor înfrunzite brăzdau peluza. Un câine lătră chiar sub fereastra lui. Auzi scârțâitul unor pași pe aleea acoperită cu pietriș, iar pe urmă răpăitul unei puști. Cineva se părea că trăsesese cu un AK 47, golind un încărcător întreg.

Pentru prima oară în acea zi, Foster se simți deprimat. Nu-și dădea seama de ce. De bine de rău, lucrurile merseseră așa cum se așteptase, ba chiar mai bine, din momentul când intervenise Hartmann. Părea să fie un om foarte civilizat. Se așteptase, ce-i drept, să nu-i fie îngăduit să se întoarcă în Berlinul de Vest și nu exclusese nici posibilitatea de-a fi închis. De ce oare acum, când se afla în această casă extrem de elegantă, se simțea atât de deprimat? Își dădu seama dintr-odată că nu era vorba de o stare depresivă, ci de altceva. Era singur și i se făcuse dor de casă, de ai lui, de taică-său și de oamenii alături de care lucrase. Clătină din cap, ca și cum nu i-ar fi venit să creadă ce i se întâmplă, și se îndreptă spre baie. Știa că acolo va găsi tot ce-i trebuia: pastă de dinți, o mașină de ras și o perie de modă veche, pentru haine.

Când își termină toaleta, se întoarse în camera lui. Abia intrase, când auzi o bătaie în ușă. Înainte de a spune ceva, Hartmann deschise ușa. Rămase în prag, uitându-se de jur-împrejur.

— Ei bine, prietene, ai început să te simți ca acasă?
— Ieri toate necazurile mi se păreau departe (n.tr.).
— Nu chiar, dar voi supraviețui, rosti Foster, ridicând din umeri.

— Te simți prea obosit ca să stăm puțin de vorbă?
— Nu.

Hartmann închise ușa și luă loc într-un fotoliu. îi făcu semn lui Foster să se așeze în fața lui, dar acesta rămase pe marginea patului. Hartmann trase adânc aer în piept și apoi spuse:

— Fumez prea mult. Am luat legătura cu Moscova și cred că am scos-o la capăt. Evident, e vorba de un târg. Mai dai ceva, mai lași din preț... ca la piață.

K - Ce înseamnă asta?

— Problema numărul unu este că nu izbutim să dăm de urma unuia din cei trei din rețeaua dumată. Trebuie să văd rapoartele. Era în închisoarea din Cottbus. Lucra în sectorul unde se assemblează aparatele de fotografiat. A fost mutat, dar nu știm unde. Mă rog, o să dăm cumva de el. Cât despre ceilalți doi... Martin Laufer va fi eliberat mâine, dar va trebui să rămână în Berlinul de Vest. Ca și fata, de altminteri. Cred că înțelegi de ce, nu-i așa?

— Consider că ați procedat corect.

— Și acum să vorbim despre dumneata, Herr Foster. În primul rând, aș dori să te ocupi de acea unitate Stasi care are grijă de supravegherea emisiunilor radiofonice și să-mi spui dacă și cum poate fi ameliorată situația.

— Cei care lucrează acolo vor fi de acord?

— Fără doar și poate, zise Hartmann, zâmbind.

— Cui anume trebuie să prezint rapoartele?

— Mie personal. Acum aș vrea să-ți dau anumite amănunte cu privire la viața de toate zilele. Vei fi plătit în moneda valabilă aici. Vei primi o leafă echivalentă cu cea a unui căpitan KGB și o alocație specială pentru faptul că știi mai multe limbi străine și pentru activitatea dumată de

specialist. Vei locui într-o casă agreabilă. Ca personal de serviciu, vei avea o fată în casă și o bucătăreasă. Ți se

Lva pune la dispoziție un automobil. Nu un Mercedes, dar niciun Trabant. După toate probabilitățile, o Lada.

— Qnd încep?

— Întâi trebuie să te documentezi. Am să-ți pun la dispoziție niște materiale alcătuite de Stasi, ca să te lămurești cum funcționează. Ulterior vom sta de vorbă. Am să-ți spun care sunt relațiile KGB-ului cu Stasi și cu guvernul din Germania de Est. Să zicem că o săptămână, sau cel mult zece zile, vei locui aici. Pari mirat... sau poate neîncrezător?

— Mirat, zise Foster, zâmbind.

— Ce anume te miră?

— Dumneavoastră.

— De ce oare?

— Felul dumneavoastră de-a fi nu se potrivește cu imaginea pe care mi-o făcusem despre ofițerii KGB.

Hartmann izbucni în râs.

— Nu semănăm cu toții cu Gingis Han, rosti el, continuând pe un ton calm, după o scurtă pauză: E o imagine perimată. Acum vreo cinci, șase ani, cei de sus și-au dat seama că mutrele mohorâte și crunte nu mai sunt la

modă. Nu prea te invită ambasadorii din Vest la recepții dacă nu ai aerul unui om civilizat și dacă nu te porți ca atare. Așa că au început să pescuiască nu numai la mal, ci și în larg. Felul cum gândești dumneata oglindește într-un anumit fel situația în care ne aflăm. Nu ne privești ca pe un popor. Nu-ți aduci aminte că din acest popor au făcut parte oameni ca Rahmaninov, Ceaikovski, Cehov și Tolstoi. Erau cu toții ruși. Mai sunt și alții. Chiar acum. Nu» *t* vorbim unii cu alții în calitate de reprezentanți a doua națiuni diferite, ci strigăm.

Incriminările noastre au la bază frica și ignoranța. Asta ne scutește de oboseala de-a gândi și de-a înțelege. Unde mai pui că ne oferă și scuza de a crea armate și arme capabile să radă de pe fața pământului tot ce există, ba chiar și de zece ori mai mult. Așadar, noi, ca și voi, suntem sclavii unor prejudecăți. Ne uităm pe hartă și harta ne spune că suntem inamici și nu ființe omenesti care ar putea năzui la o viață mai bună. Aici ia sfârșit predica, zise Hartmann, zâmbind.

Foster rămase pe gânduri. În cele din urmă, zise:

— Există, totuși, o diferență, domnule colonel.

— Care anume?

— Ai mei nu torturează și nu ucid oamenii care nu sunt de acord cu sistemul nostru de guvernământ.

Hartmann zâmbi și spuse cu o voce blândă:

— Aș vrea să te întreb când ai fost ultima dată în Mississippi, prietene.

Foster nu răspunse. Hartmann se ridică și se îndreptă spre ușă. Se opri și zise:

— Trebuie să te botezăm altfel. Să-ți găsim un nume german. Ai vreo sugestie?

— Schultz, de pildă.

— De ce ai ales acest nume?

— Fiindcă era numele de fată al mamei.

Hartmann stătu o clipă pe gânduri și apoi zise:

— În regulă. Și acum du-te și te culcă. Somn ușor, prietene.

Foster rămase singur. Începu să se dezbrace, punându-și hainele pe spătarul scaunului. Se întinse în pat și stinse lumina. În întuneric se simți ca pe vremuri acasă, când aștepta să vină mama lui cu o sticlă de apă caldă în mână. I-o pune la picioare și apoi îl învelea, înainte de a-l săruta și de a-i spune noapte bună.

A doua zi, fu trezit de unul din servitori, care îi spuse

că trebuia să coboare peste o jumătate de oră pentru micul dejun. Foster se uită la ceas și fu foarte mirat constatând că era deja nouă.

După ce mâncară și ajunseră la cafea, Hartmann îi arată o masă pe care se aflau niște dosare.

— Citește-le. Îți dau două zile ca să le parcurgi și ca să te familiarizezi cu problemele respective. Mă întorc diseară. Dacă ai nevoie de ceva, îmi spui atunci.

Pe masa lungă și îngustă se aflau douăsprezece dosare numerotate și ștampilate. Niciunul din ele nu era prea voluminos. Deasupra primei file se găsea o foaie de hârtie îndoită.

Foster își trase un scaun și-l așează în fața mesei. Se»

>»

așează și citi. De fapt, era vorba de o diagramă a tuturor departamentelor – principale sau secundare – ale Stasi. Fiecare departament era însoțit de o notă în care se aflau numele ofițerilor superiori și atribuțiile lor. Era originalul copiei pe care o citise cu câteva zile mai înainte, când făcea încă parte din SIS. Titlul aflat pe pagina de gardă era *Struktur der Hauptverwaltung Aufklärung (HVA) des Mts.*

În dosare se descriau, în linii mari, diferitele departamente și funcțiile respective. Găsi și informații referitoare la spionajul efectuat în Marea Britanie și în Statele Unite, la supravegherea trupelor germane care acționau în Berlinul de Vest. Găsi de asemenea un capitol cu privire la controlul granițelor și un altul referitor la supravegherea populației civile. Într-un alt dosar se vorbea despre interceptarea emisiunilor radiofonice, supravegherea tehnică, activitatea serviciilor de fotografiere, recrutarea și pregătirea agenților, legăturile cu Politburoul din Republica Democrată Germană. Altele erau consacrate traducătorilor, interpreților și acțiunilor de spionaj întreprinse împotriva armatei vest-germane,

împotriva NATO și a Comunității Europene.

Spre sfârșitul după-amiezii, Foster izbutise să le citească pe toate. În afară de câteva detalii, nu află nimic nou, dar reținu faptul că în niciunul din dosare nu se vorbea despre secția care era însărcinată să mențină legătura cu KGB-ul în Karlshorst.

În jurul orei șase, se auzi huruitul unui automobil. Hartmann dădu câteva ordine, răstindu-se la servitori, și, câteva minute mai târziu, bătu la ușa lui. Zâmbi când îl văzu lungit în pat.

— Să nu-mi spui c-ai adormit din cauza dosarelor Stasi.

Foster se ridică în capul oaselor și se așeză pe marginea patului.

— Le-am lăsat pe masă.

— Le-ai citit pe toate?

— Da.

— Ai aflat ceva nou?

— Nu.

— Ca atare, n-ai de pus nicio întrebare, zise Hartmann, zâmbind.

— Una singură. N-am găsit niciun dosar care să cuprindă descrierea legăturilor dintre Stasi și KGB.

Hartmann își aținti ochii asupra lui și zise:

— Nu e cazul să fii informat despre asta. Zâmbi și reluă pe un ton amical: Mă duc să mă spăl. Pe urmă mergem la masă. Vreau să-ți dau câteva informații despre ce vei avea de făcut când vei lucra în secția de radioficare, zise el, îndreptându-se spre ușă. Se opri și adăugă: Voiam să-ți spun că fata și Laufer au fost eliberați astăzi. Am dat dispoziții ca Laufer să rămână în Berlinul de Est. O să i se dea o slujbă unde o să aibă prilejul să facă ce se pricepe.

— Vă mulțumesc.

— Mai am ceva să-ți spun. Am găsit o casă pentru dumneata. Nu e prea mare, dar sper că ai să te simți bine,

acolo. Se află pe Friedrichsfelde, nu departe de Cartierul General al Stasi.

După ce luară masa, Hartmann îi comandă servitorului câte o cafea pe care s-o bea în camera de zi. Foster constată că dosarele nu mai erau pe mäsută.

După ce sosiră cafelele, Hartmann spuse:

— Nu cred că mă înşel afirmând că n-ai găsit nimic nou în dosarele pe care ți le-am dat să le citești.

— Nu prea. În afară de unele detalii. Câteva nume de ofițeri, altele decât cele pe care le știam eu. Probabil că au fost înlocuiți.

— Oamenii dumitale au cârțițe infiltrate în Stasi?

Foster clătină încet din cap.

— V-am mai spus că n-am de gând să vă vorbesc despre activitatea mea din trecut.

— Fie, zise Hartmann, dând din umeri. Să trecem la altceva. Vreau să-ți dau câteva lămuriri cu privire la prima dumitale sarcină. Vei fi prezentat drept „consultant”. Vei avea posibilitatea să vezi tot ce dorești și dreptul de-a pune orice întrebare pe care o consideri necesară. Dacă cineva îți va pune vreo întrebare cu privire la proveniența dumitale, sau va încerca să afle cui îi vei da raportul, te faci că n-ai auzit. Nu răspunzi. Fii cât se poate de colțos.

— La ce vreți să mă uit în mod special?

— La tot. Vreau să-mi spui părerea dumitale despre tot ce vei vedea. Echipamentul, procedurile, mă rog, spune-mi ce socotești că scârțâie.

— Și despre cei care lucrează acolo?

Hartmann șovăi o clipă.

— Nu. Poți să gândești ce vrei, dar nu vreau să-ți aud comentariile.

— De cât timp voi dispune?

— De cât vei avea nevoie.

— Cui voi da raportul asupra celor constatate?

— Mă anunți când ești gata, iar eu voi stabili o

întâlnire în cursul căreia vei raporta în fața mea și a unui alt ofițer KGB ceea ce ai constatat.

— E cazul să mă folosesc de un limbaj diplomatic? Să dau dovadă de tact?

— Nu, zise Hartmann, clătinând violent din cap. În niciun caz. E vorba de un test. Atât cu privire la dumneata, cât și la cei pe care îi vei supraveghea. Asta mă interesează.

— Ce nume voi folosi?

— Noul dumitale nume, Schultz.

— Aș dori să vă întreb de ce ați păstrat numele mamei, când tatăl dumneavoastră era de fapt rus?

Hartmann tăcu câteva clipe.

— Tatăl meu era soldat. M-am născut fiindcă a violat-o pe mama. Ea a descoperit cine era. I-a aflat numele, dar n-a mai vrut să audă de el.

— Ca să fii ofițer KGB, trebuie să fii cetățean sovietic.

— Comandantul batalionului din care făcea parte tatăl meu i-a dat mamei o hârtie în care se atestau faptele. Datorită acestui certificat, am putut să cer cetățenia sovietică.

— De ce ați făcut această alegere?

— Fiindcă în Germania de Est, ocupată de sovietici, este preferabil să fii rus și nu neamț.

— Nu le purtați pică pentru felul cum s-au comportat față de mama dumneavoastră?

I

— Nu poți urî un întreg popor din cauza unui om care s-a purtat mârșav. Și oamenii din țara dumitale au violat femei în Germania. Așa au făcut și americanii și francezii. Asta e soarta celor înfrânți. Nici în Uniunea

Sovietică nu s-a întâmplat altfel. Soldații din Wehrmacht și din SS au violat și au ucis și ei în timpul campaniei duse pe teritoriul Uniunii Sovietice, zise

Hartmann. Întreabă-l pe tatăl dumitale. Era aici, în zilele de după război.

— Cum ați aflat?

— M-am documentat, zise Hartmann, zâmbind. Ia această informație drept un compliment. Nu mi-a fost ușor. Am beneficiat de un regim privilegiat.

— De ce v-ați bătut atât de mult capul?

— Fiindcă mi-ai făcut o impresie bună. Mi s-a părut că ne vei putea fi util dacă ne vom purta cum se cuvine cu dumneata.

— Să sperăm că ați avut dreptate.

Hartmann se ridică și își întinse brațele, ca să se dezmoștească.»

— Mâine dimineată, în jur de ora nouă, vin să te iau. Vom merge în Normannenstrasse. Acolo se află un automobil Lada, la dispoziția dumitale. Pe urmă ne vom întoarce aici. Vei sta la mine până ți se va pregăti apartamentul, zise Hartmann, înainte de-a ieși din cameră. Pe mâine, la ora șapte și jumătate.

Hartmann opri mașina în fața unui bloc impunător, unde se afla nu numai Cartierul General al Stasi, ci și secțiile de control al mesajelor telefonice sau transmise prin radio. Operațiile efectuate erau de o anvergură mai mare decât se așteptase și își dădu seama că SIS subestimase activitatea celor de aici.

Le fu prezentat drept Schultz șefilor de departamente și directorilor de secții. Tuturor li se spusese că Schultz era un consultant independent, care primise misiunea de-a întocmi un raport global asupra întregii operațiuni.

Din atitudinea celor cărora le fusese prezentat, Foster înțelese că nu era deloc binevenit și că, în consecință, nu aveau să coopereze cu prea mare trageră de inimă.

După-amiază fusese condus la baza militară din Karlshorst, unde se afla Statul Major KGB. Fusese fotografiat și apoi i se aduseseră acte de identitate în germană și în rusă, din care reieșea că este un colaborator civil al statu-lui-major sovietic.

Când ajunseră acasă, Hartmann și Foster mâncară un sandviș și băură o ceașcă de cafea. Apoi porniră iar spre Karihorst, unde Foster fu rugat să semneze de primire pentru un automobil Riva Saloon din 1984, unul din cele mai durabile modele de Lada. I se înmână și un permis de conducere, precum și o legitimație datorită căreia avea dreptul să cumpere câtă benzină dorea și să facă apel la serviciile secției de transport a armatei sovietice ori de câte ori avea nevoie.

După ce luară cina, Hartmann îl înștiința că, în casa unde avea să locuiască, sosise deja o menajeră care începuse să pună lucrurile la punct în vederea apropiatei lui sosiri. Hartmann îi dădu un teanc de mărci est-germane și o legitimație care îi dădea dreptul să cumpere ce voia din magazinele de unde se aprovizionau persoanele oficiale cu mărfuri din țară și din străinătate, i >

— Am dat dispoziție ca unul din tinerii mei colaboratori să locuiască în casa pe care ți-am pus-o la dispoziție. Va avea grijă ca lucrurile să meargă bine și nu te va deranja în niciun fel.

— Face parte din armată sau din KGB? întrebă Foster zâmbind.

— Din KGB. E locotenent. Vorbește excelent nemțește. E foarte bine crescut. Și-a făcut studiile universitare la Moscova. Tatăl lui este om politic.

— Ceea ce-mi spuneți mă face să cred că voi avea în casă un om cu urechile ciulite.

— Aș zice mai curând că e vorba de o gardă personală. Te poate salva la nevoie, zise Hartmann,

zâmbind. Cred că am făcut o descriere corectă. Se ridică și zise: Era să uit. Dacă vrei să păstrezi legătura cu tatăl dumitale, voi avea grijă ca scrisoarea să plece, cu condiția să nu-i spui unde te afli. Evident, scrisorile vor fi citite de oamenii de la cenzură.

Foster clătină din cap și zise:

— Nu vreau să-i scriu înainte de-a ști exact cum stau

lucrurile. Nu prea a fost încântat când i-am spus ce aveam de gând să fac.

— Colegii dumitale aflați de cealaltă parte a Zidului – au tăcut mîlc. Cred, totuși, că Slaney a mirosit ceva, dar varianta oficială este că ai avut o depresiune nervoasă, datorată suprasolicitării. După o scurtă pauză, adăugă: Oare acum, când am început să ne cunoaștem mai bine, îmi vei da un alt răspuns la întrebarea „De ce ai făcut asta?”

Foster stătu câțva timp pe gânduri.

— Cred că au fost mai multe motive corelate, dar factorul decisiv a fost răspunsul lui Slaney când l-am rugat să negocieze eliberarea alor mei. A dat din colț în colț și pe urmă a zis: „De ce ne-am bate capul pentru ei? Sunt doar niște nemți”. Niciodată nu mi-a plăcut omul ăla. E un ofițer foarte destoinic, dar și un aristocrat snob. Se uita la mine ca la un țărănoi.

— Ar fi fost de acord cu un schimb dacă ar fi fost vorba de dumneata?

— Probabil. Dar numai fiindcă știu prea multe. Și-a zis că, dacă voi fi bătut, voi vorbi. Da, ar fi fost de acord cu un schimb, dar n-ar fi făcut-o bucuros.

Hartmann întrebă pe un ton blând:

— Te așteptai să fii bătut?

— Da, dacă aș fi căzut în mâna celor din Stasi. Am spus de la bun început că vreau să vorbesc cu un ofițer KGB.

— Care e diferența?

— Un ofițer KGB poate vedea din capul locului că sunt o achiziție importantă. Cei din Stasi nu sunt decât niște polițiști plini de ei. Niște gestapoviști fără pic de imaginație.

— Interesant, zise Hartmann, dând din cap, fără a se ști dacă era de acord cu afirmația făcută de Foster.

Dintr-un motiv sau altul, mutarea lui Foster fu amânată. Acesta avea să părăsească locuința lui Hartmann după ce va fi depus raportul despre secția pe care fusese însărcinat s-o inspecteze. Îi spuse lui Hartmann că va fi gata în trei săptămâni. I se răspunse că avea să participe peste două zile la o întâlnire cu un alt ofițer KGB. Hartmann avea să fie și el de față. Întâlnirea urma să aibă loc >»

chiar acasă la Hartmann. Ofițerul respectiv era locotenent-colonel KGB și sosea de la Moscova. Nu i se spusese însă ce rol avea. Află doar că se numea Nikolas Granov.

18

Cei trei, Hartmann, Granov și Foster, luară prânzul împreună. Granov era un bărbat înalt și zvelt. N-avea mai mult de patruzeci de ani. Vorbea binișor nemțește, dar nu prea spunea multe. Din felul cum se exprima, Foster își dădu seama că avea studii universitare. Își căuta vorbele până dădea de cuvântul care i se părea cel mai potrivit. Evita să-l privească drept în față pe Foster. Conversația se desfășură pe teme literare și artistice. Granov asistasese la Praga la spectacolul *The Red Poppy* de Glier și vorbea cu entuziasm despre muzicanții cehi. Singura dată când îl privi drept în față pe Foster, îi declară că-i plăcea foarte mult *Simple Symphony* a lui Benjamin Britten, mai ales pasajul *pizzicato*.

Când se termină masa, Hartmann îi conduse într-o cameră unde Foster nu fusese până atunci. Cărțile puse pe

rafturi arătau că era camera de lucru a lui Hartmann, dar obiectele aflate pe biroul din lemn de tec – piese de aparatură electronică și trei telefoane printre care unul roșu care, bănuî Foster, îi permitea posesorului să vorbească

— Macul Roșu (n.tr.).

direct cu Moscova – demonstau că nu era vorba doar de biroul unui intelectual.

Se așezară toți trei la o masă lungă și Hartmann îi făcu semn lui Foster să ia cuvântul.

— Spune-mi ce-ai văzut.

— Aș dori să încep cu observațiile făcute asupra dotării. Făcu o scurtă pauză, uitându-se când la unul când la altul din cei doi interlocutori, și adăugă: Am fost surprins atât de calitatea, cât și de diversitatea aparatelor. De fapt, singurul...

Hartmann îl întrerupse:

— Iartă-mă, dar aș dori să ne vorbești în primul rând despre felul cum s-au comportat cei de-acolo. Păreau dornici să coopereze cu dumneata?

Foster ezită câteva momente și apoi spuse:

— După cum era de așteptat, oamenii dintr-o echipă atât de mare au reacționat în mod diferit. Tehnicienii s-au arătat gata să coopereze. Erau foarte mândri de felul cum era înzestrată secția și de faptul că le era apreciată strădania de-a menține în bună stare mașinile. Au semnalat și

anumite deficiențe cu privire la computerizare. Unii au rostit chiar cuvântul „catastrofă”. Adăugă, zâmbind: De o-bicei, în asemenea cazuri, se spune că slăbirea activității se datorează uzurii. În ce-i privește pe șefi, unii și-au manifestat dorința de cooperare, alții s-au opus cu o înverșunare, aș zice, de-a dreptul patologică. Cei din defensivă s-au comportat exact ca directorii unei fabrici de

șuruburi. Zâmbi iar și zise: Nu voiau ca niște oameni veniți din afară să le judece roadele muncii.

Granov spuse pe un ton împăciuitor:

— Au încercat să afle de la cine ai primit sarcina de-a le controla activitatea?

— Nu prea. Fusesem prezentat de colonelul Hartmann și, după părerea mea, erau interesați nu atât de rolul meu, cât de prezența lui.

— Ce le-ai spus despre mine? Întrebă Hartmann.

— Nimic. Le-am spus adevărul și anume că habar n-am cu ce vă îndeletniciți.

— Și s-au mulțumit cu acest răspuns?

— Nu prea îmi vine să cred, dar n-au mai pus nicio întrebare. Totuși, o persoană...

— Cine anume?

— O femeie cam trecută, doamna Lange. Se ocupă de dosarele inginerilor și mecanicilor.

Hartmann ridică din sprâncene și întrebă:

— De ce crezi că o interesau în mod special atribuțiile mele?

— Nu cred că atribuțiile dumneavoastră o interesau în mod special. Am impresia că e îndrăgostită de dumneavoastră și că voia să afle dacă sunteți căsătorit.

— Doamne, iartă-mă! Hai să ne vedem de treabă. Spune mai departe.

— Principala mea observație cu privire la felul cum se desfășoară activitatea din punct de vedere tehnic se referă la lipsa unui computer de mare capacitate, capabil să analizeze cuvintele-cheie.

— Vrei să fii mai explicit?

— În fiecare zi, ies pe imprimanta o mulțime de materiale. E nevoie de sute de persoane pentru a le citi și a le analiza. Se introduc cuvintele-cheie în computere. Fiecare computer caută cuvintele respective și apoi elaborează o listă în care apar acestea. Uneori e nevoie de

o nouă analiză, pentru a te putea lămuri dacă ai lucrat cu folos sau dacă ți-ai pierdut vremea.

— Și nu se face acest control?

— Ba da, dar numai în cazul când unul din aparate nu are altă sarcină. Aveți nevoie de un computer numai pentru așa ceva. Moscova posedă un număr apreciabil de computere ICL și, ca atare, ar putea să le indice celor din Stasi de ce aparate au nevoie. Moscova le-a cumpărat direct de la Londra, invocând motivul că le sunt folositoare în industrie.

— Bun. Continuă, spuse Hartmann.

— Apoi am căutat să aflu cum sunt utilizate resursele, în această privință, cred că ar trebui să examinați îndeaproape întreaga activitate. Felul cum este examinată activitatea NATO și a celei a forțelor care acționează în Germania de Vest e cu totul depășit. Se analizează listele de frecvență furnizate și, din rezultatele obținute, se vede limpede că n-au făcut decât să râcăie pământul la suprafață. Nu controlează decât cinci la sută din emisiunile radio.

— De ce merge atât de prost?

— N-aș vrea să vă supăr, dar consider că e de datoria mea să vă spun că se irosește prea mult timp, că se utilizează prea mulți oameni și că se cheltuiesc prea mulți bani pentru controlul vieții personale.

— Poți justifica această părere prin exemple? întrebă Hartmann.

— Cred că da. Optzeci la sută din resurse și timp sunt alocate supravegherii vieții private a cetățenilor. Există sute de mii de dosare despre viața lor de zi cu zi. Foarte rar numele respective sunt menționate și în legătură cu alte probleme. Am luat la întâmplare câteva din ele și le-am citit. N-aveau nicio importanță. Adevărată pierdere de timp.

— Vrei să dai un exemplu?

— O femeie i-a spus vecinei că băiatul ei n-a văzut niciodată o banană. Conversația a fost considerată subversivă. Au început să-i controleze convorbirile telefonice. Au făcut percheziții în toate încăperile din apartamentul unde locuia. Ca să nu se afle cu ce se îndeletniceau, anchetatorii au dat o alarmă falsă, pretextând că era vorba de un incendiu. A fost evacuat tot blocul. Două sau trei sute de oameni. Au continuat operațiunea ani în șir. Exista o înregistrare pe bandă a unor conversații banale, transcrise și păstrate... Eticheta de pe copertă demonstra că nimeni nu deschisese vreodată dosarul cu pricina.

Foster tăcu un moment și apoi își reluă ideea:

— Cred că există mii de cazuri similare. S-a considerat necesar să se închirieze patru clădiri pentru păstrarea unor astfel de dosare. S-ar fi putut face un spital cu atâta bănet.

Trecu câțva timp, în care Foster așteptă un răspuns. În cele din urmă, Hartmann întrebă:

— Mai ai ceva de semnalat?

— Nimic de ordin tehnic.

— Dar de ce ordin?

— Moralul nu este bun. Nu vorbesc despre șefi. Cei din subordinea lor, indiferent de grad, spun că nu au șanse de a fi înaintați dacă nu fac anumite servicii stabilor.» >

— Ce fel de servicii?

— Să lucreze ca zidari sau ca zugravi. Există printre ei electroniști de primă mână, care zugrăvesc bucătăriile șefilor. În două secții au fost semnalate abuzuri de ordin

9

sexual. Ori cedezi avansurilor făcute, ori s-a zis cu înaintarea în grad. Nu e exclus să fii dat afară.

Foster îi văzu pe cei doi, Hartmann și Granov, schimbând unele priviri semnificative. În cele din urmă, Hartmann întrebă:

— Mai ai ceva de adăugat?

— Nu. Nimic important.

Hartmann dădu din cap și zise:

— În regulă. O să ne revedem în curând. Am luat bilete la *Staatsoper* pentru spectacolul de diseară. Îmi pare rău, dar nu se joacă nimic de Glier. În program e Ceaikovski. După câte mi s-a spus, dirijorul, tânărul Kirov, e absolut remarcabil.

După ce Foster ieși din cameră, Hartmann și Granov se așezară în fotoliile aflate în jurul unei măsuțe rotunde.

— Ce-ai de zis, Niko?

— Competent, mai solid decât s-ar crede. Pare marcat de ceva.

— De ce anume?

— Ca toți socialiștii, vrea să li se facă dreptate muncitorilor. Din instinct, îi suspectează pe toți șefii și instituțiile unde activează. Dar poți să-l folosești. Aș putea băga mâna-n foc.

— De ce ești atât de sigur?

— E un tip care are o nevoie înăscută de a-și crea idoli. Caută în jur unul pe potriva idealurilor lui. Cred că și tu poți juca acest rol.

Hartmann se uită câțva timp în grădină și apoi îl privi drept în ochi pe Granov.

— De ce eu, Niko? De ce eu?

— Cine știe? Mi-ai spus că te-a întrebat dacă trebuie să fie diplomatic în legătură cu cei din Stasi și că i-ai răspuns negativ. A înțeles că vrei să afli adevărul? Așa e?

— Da.

— Îți poți închipui un cetățean german care și-ar pune viața în joc criticându-i pe cei din Stasi?

— Nu. De altfel, nu-i văd nici pe sovietici făcând așa ceva. Dar nu pricep ce are de-a face acest lucru cu rolul meu de model. Te referi la vreun pasaj din tratatele

moderne de psihologie?

— Nu există psihologie modernă, zise Granov, râzând. Învățăm pur și simplu pe măsură ce înaintăm în vârstă. Eu nu mă dau în vânt după teorii. Mă mulțumesc să bag la cap. Tu, sau un altul tot atât de inteligent ca tine, ar putea face la fel, dacă ar avea pe parcurs posibilitatea să exploreze ce se află în mintea oamenilor, așa cum am avut eu. Anumite tipare revin. Le pun deoparte, așa cum fac și cei despre care am vorbit, cei din Stasi. Dar, spre deosebire de ei, eu le răsfoiesc neîncetat. Îți spun din experiență că acest tânăr are nevoie de un om în care să se poată încrede. De cineva pe care să se poată bizui, de cineva pe care să-l poată respecta. Cineva tot atât de tare ca el.

Hartmann trase adânc aer în piept și apoi zise:

— Am să țin minte, Niko. Știi drumul spre camera ta. Mă duc să fac un dus.

Când puse mâna pe clanță, îl auzi pe Granov spunând:

— Vreau să mai adaug ceva, Peter.

Hartmann întoarse capul, vădit surprins:

— Ce anume, Niko?

— Poți să-i faci și un mare rău.

Câteva momente, Hartmann nu se clinti din loc. Nu-l privea pe Granov. Se uita la ceva care se afla în fața lui, dar undeva departe. Într-un târziu, se îndreptă spre ușă. Ezită o clipă în prag, apoi închise ușa, încet și fără zgomot.

După spectacol, Hartmann îi invită la restaurantul Ganymed, aflat pe Schiffbauerdamm. Din considerație pentru Hartmann, care era cunoscut acolo, fură conduși la o masă lângă fereastra ce dădea spre râul Spree.

Atmosfera era agreabilă, iar mâncarea - rață à la Singapore, salată de varză roșie și vin - se dovedi foarte

bună. Hartmann le făcu istoricul restaurantului. Spre marea lor surpriză, aflară că, prin anii '20, acolo fusese cel mai elegant bordel din Berlin și că pe vremuri patronii restaurantului fuseseră Bertold Brecht și Hélène Weigel.

Foster îl vedea pentru prima oară pe Hartmann într-un cadru neoficial. Părea mai sofisticat și totodată mai în

largul lui decât fusese chiar în propria lui casă. Să fi fost din cauza lui Granov, vădit impresionat de felul cum vorbea Hartmann despre romancierii și oamenii de litere? Nu era pedant, ci foarte bine informat. De mai multe ori, Hartmann izbutise să-l atragă și pe Foster în cercul lui magic, cerându-i să spună ce credea despre scriitorii englezi. Nu manifestase entuziasmul rușilor pentru Dickens și Shakespeare, ci voia să afle mai multe despre unii scriitori, pe care îi socotea angajați din punct de vedere politic, ca de pildă John Osborne și Kingsley Amis, scriitori evident protestatari.

Când se întoarseră acasă, Hartmann îl rugă pe Foster să le cante la pian tot ce-și amintea din partiturile lui Gershwin, Jerbme Kern, Irving Berlin și Cole Porter. Abia pe la patru dimineața se duseră la culcare.

Foster nu putu închide ochii. Își aminti că, în timp ce dădea raportul, pricepuse că nici Granov și nici Hartmann nu manifestau cine știe ce interes pentru observațiile pe care le făcuse. îi puseseră câteva întrebări, ce-i drept, care semănau cu cele din perioada de pregătire. Răspunsul nu avea importanță în sine. Întrebările erau puse pentru a se putea constata cum avea să reacționeze cel interogat într-o anumite situație, care cerea să fie rapid rezolvată, deși (sau mai bine zis, pentru că) respectivul era constrâns să rezolve un conflict de ordin moral. Convorbirea se desfășurase ca și cum ar fi avut loc între prieteni. Foster își dădea din ce în ce mai bine seama că pe Granov nu-l interesau nici realizările și nici defectiunile constatate de

el. Fusesese supus unui test, știa bine, dar nu-și dădea încă seama dacă ieșise bine sau nu.

A doua zi de dimineață, Hartmann stătu iar de vorbă
— 1

cu Granov. După o oră, dacă nu și mai bine, Hartmann puse întrebarea decisivă:

— Ai de gând să mă sprijini, Niko?

— N-ai nevoie de sprijinul meu, știi prea bine. Ți-au dat mână liberă. Îl poți folosi cum dorești.

— Îți cer părerea. În mod neoficial, ca să zic așa.

— Părerea mea? Despre ce?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Niko. Știi bine că vreau să-i dau misiunea de-a conduce o rețea în Germania de Vest.

— Bine. Voi fi avocatul diavolului de data asta. Ai deja rețele în Germania de Vest. De ce dorești una în plus?

— Fiindcă cele de acum sunt practic inutile. Agenții au fost pregătiți la Moscova. Sunt nemți. Informațiile pe care ni le procură se reduc la bârfe sau zvonuri. Unde mai pui că jumătate din știri provin din ziare. În ultimii patruzeci de ani, n-am avut decât șase sau șapte agenți capabili în Germania de Vest. Fuseseră instruiți la Moscova, un an, poate chiar doi. Cei de care mă folosesc acum au urmat cursuri la Stasi, timp de o lună de zile. Toți cred că, dacă te culci cu secretara vreunui ștab de la Bonn, devii imediat un nou James Bond. Taie frunză la din, asta fac agenții mei de-acum.

— Încă n-ai pomenit și de cel de-al doilea motiv pentru care Moscova să-ți dea mână liberă.

— Care anume?

— E vorba de prietenii noștri din Stasi.

— Cei de la Moscova mi-au spus să nu vorbesc cu nimeni despre asta. Au discutat cu tine?

— Foarte pe scurt. Vor să aibă o cârțiță în cadrul

instituției dirijate de ei, nu-i așa?

— Ba da.

— Nu m-am lămurit de ce, așa, dintr-odată, manifestă atâta interes pentru prietenii noștri.

Hartmann oftă și apoi zise:

— Au multe pe cap acum. Schimbările de la Moscova, neliniștea produsă de zăzania existentă între aliații Moscovei din Tratatul de la Varșovia. Se tem să nu se întâmple ceva în Germania de Est. Vor să afle în ce măsură se pot bizui pe Stasi dacă nemții se revoltă.

— Vor să știe și în ce măsură se pot bizui pe Honecker și echipa lui, nu-i așa? zise Granov, cu un surâs viclean pe buze.

— Exact. Și acum să revenim la Foster. Ai de gând să mă sprijini?

— Da, dar nu-ți pot da nimic scris. O să comentez în mod favorabil inițiativa ta, când o să ajung la Moscova.

— Vrei să te țin la curent?

— În niciun caz. Problema asta nu mă interesează, rosti Granov, dând din umeri. Nu sunt decât unul din psihologii - unul domesticit, de altfel - care le dau sfaturi celor din Piața Jerjiński. Un salahor care dăltuiește fațada de piatră a înșelăciunii și...

— Și?

— Era cât pe-acți să spun a trădării, dar nu eu sunt cel care a trădat. Le furnizez celorlalți motive pentru acțiune. Dar și eu simt nevoia să mi se ofere unele justificări.

Hartmann zâmbi, dar nu făcu niciun comentariu. Granov nu era un personaj fără importanță, așa cum voia să pară. Era consilierul personal al lui Chebrikov. Nu poți fi consilierul șefului KGB-ului, dacă nu posezi un dosar verificat și răsverificat. În orice caz, era evident că cei de la Moscova nu-i spusese lui Granov ce rol îi atribuiseră lui Foster. Ca dovadă că lucrurile se schimbaseră, își

dăduseră imediat acordul, scriind pe dosar „Informații necesare”. Probabil că unul din șefii de la Moscova avusese brusc cine știe ce revelație și i se arătaseră unele răspunsuri derutante la întrebările pe care și le pusese. Nu era exclus ca Granov să fi venit la Berlin nu numai pentru a-l examina pe Foster. Nu puteai ști ce gândesc cei de la Moscova. Poate că și el era supravegheat. Nu exista nicio hârtie de turnesol care să indice când loialitate, când trădare, mai ales acum, când Gorbaciov devenise secretar general al partidului și când toți pionii aflați pe eșichier fuseseră mutați din loc.

Lui Hartmann îi reveniră în minte cuvintele dintr-un cântec auzit la New York: *There's gonna be changes made*. Își reaminti cu plăcere de călătoriile lui la New York. Oamenii discutau în barurile din Greenwich Village despre tot felul de lucruri, făcând și refăcând lumea, în timp ce un pianist cânta din compozițiile lui Fats Waller, și stând acolo până în zori.

Când ateriza pe Aeroportul Șeremetievo, Hartmann avea de fiecare dată impresia că se stinseseră toate luminile.

O să se schimbe multe (n.tr.).

19

A doua zi de dimineață, Foster se uită pe fereastra din dormitorul său și văzu că în cursul nopții ninsese. Își dădu brusc seama că mai era doar o lună până la Crăciun. Sărbătoarea Crăciunului din anul de grație 1987. Pentru prima oară în viață, nu avea să petreacă zilele de Crăciun cu tatăl lui. Probabil că, în momentul de față, acesta se afla la magazin. Înainte de prezentarea noilor mașini de gătit și a frigiderelor, care avea loc în luna ianuarie, stătea aproape tot timpul în prăvălia lui. Îl invidia uneori pe taică-său pentru felul cum își organizase viața și mai ales pentru faptul că nu se abătea nici cu o iotă de la programul pe care și-l propusese. Știa întotdeauna cum aveau să i se

desfășoare zilele. Marea sărbătoare era pentru el ziua când se ducea la Villa Park, unde asista la câte un spectacol. Hartmann îi spusese că voia să stea cu el de vorbă spre sfârșitul dimineții. Despre ce oare?

În biroul lui Hartmann, Foster simți că ofițerul KGB

7» >

ezita să treacă la subiect. Vorbiseră despre vacanțele de vară de pe vremea când erau amândoi copii. Foster se ducea la Weston Super Marc. Hartmann își petrecea zilele însozite într-o vilă de pe malul Mării Baltice. În cele din urmă, Hartmann zise:

— Aș vrea să-ți dau unele lămuriri cu privire la noua dumatle misiune. Mai întâi însă, îți voi vorbi despre altceva. Sper că va fi o surpriză plăcută. M-am tot gândit dacă să-ți spun sau nu și până la urmă mi-am luat inima-n dinți.

— Despre ce este vorba? întrebă Foster, zâmbind și el. Pare interesant.

— S-ar putea să fie, rosti Hartmann. E vorba de Ursula Bayer. Mi-am zis că poate te-ai simți mai acasă în noua dumatle locuință dacă domnișoara Bayer se va ocupa de gospodărie. Am stat cu ea de vorbă și părea încântată de propunerea mea. Dumneata ce zici?

— Un gând foarte frumos, spuse Foster, vădit surprins. Îmi convine de minune. S-a făcut.

— Vei avea de lucru mai mult acasă. Evident, cel pe care dumneata l-ai botezat „urechi ciulite” va locui tot acolo.

Foster dădu din cap, dar nu făcu niciun comentariu. Hartmann începu să se foiască în fotoliu. Era limpede că nu-i făcea nicio plăcere să continue instructajul.

— Acțiunea este un secret de stat. Ar fi un dezastru dacă cineva din afară ar prinde de veste. Iată de ce s-a hotărât că, deși e vorba de o operațiune de mare amploare și extrem de complicată, misiunea trebuie să fie dusă la

capăt de o singură persoană. Cel căruia i s-a încredințat această misiune trebuie să aibă experiență în două domenii diferite, performanță greu de realizat când e vorba de un singur om. (Hartmann îl privi îndelung). Cred că ți-ai dat seama că ne-am purtat cu dumneata într-un mod neobișnuit. Lăsând deoparte talentele dumitale, ești omul care cunoaște diferitele aspecte ale celor două direcții în care avem nevoie de un expert. Operațiunea respectivă a fost aprobată acum două luni, dar nu s-a prezentat niciun candidat care să poată corespunde misiunii. Dumneata ești omul de care avem nevoie, încheie Hartmann.

— De ce aveți nevoie?

— De o persoană care să aibă suficientă experiență în domeniul radioficării și computerizării, un tip capabil să se folosească de toate facilitățile de care beneficiază Stasi, fără ca aceștia să știe cu ce se îndeletnicește. În același timp, de un om care are experiența necesară pentru a recruta și instrui agenții unei rețele.

— O» *

— Cum arată ținta?

Hartmann oftă, se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre ușă. Se întoarce din drum și stătu locului, privindu-l îndelung pe Foster. Apoi, evitând să-l privească în ochi, zise:

— Sunt mai multe ținte. Pentru moment, ca să zicem așa, e vorba mai ales de germanii din Vest, cu precădere cei din BND, de neonaziștii din RDG și de Stasi însuși.

— Pentru asta aș avea nevoie nu de una, ci de cel puțin douăzeci de rețele. Evaluările de ordin tehnic, cercetătorii... Bineînțeles, și acces nelimitat la toată documentația existentă. Trebuie să treacă luni de zile pentru a pune lucrurile la punct înainte de a începe o asemenea operațiune.

Hartmann clătină din cap și spuse:

— Ești pe cont propriu, prietene. Ar trebui să te simți măgulit.

— De ce?

— Fiindcă ești singurul în care ne încredem pentru a duce la capăt o asemenea misiune.

— Cum rămâne cu posibilitatea de-a cerceta documentele?

— Libertate totală cu privire la examinarea dosarelor aflate în posesia celor din Stasi.

— De aceea m-ați trimis să le controlez echipamentul?

— Oarecum. Acum, cel puțin, știi unde să cauți.

— Voi putea copia dosarele? Dacă da, aş avea nevoie de un computer și de dischete.

— Vei avea la dispoziție tot ce dorești. Îmi spui de ce aparate ai nevoie și am să am grijă să ți le procur, zise Hartmann, așcându-se pe sofa, lângă Foster. Multe lucruri depind de această operațiune. Are o deosebită importanță, mai ales pentru mine, dar și pentru alții.

— Cine sunt acești „alții”?

— 77»

— Doi tipi din Moscova, care lucrează pentru KGB.

— E vorba de o misiune oficială?

— În oarecare măsură, da, zise Hartmann, după un moment de ezitare.

— De ce n-ați ales un sovietic?

— Fiindcă, în momentul de față, nu avem niciunul competent.

Pentru prima oară de când începuseră să stea de vorbă.

Foster își dădu seama că ofițerul KGB mintea.

— i >

— Cei din Stasi vor face tot ce le stă în putință ca să-

mi pună bețe în roate.

— Nu vor ști ce cauți. Ia și dosare pe care nu le socotesti necesare. N-ai nevoie de sfaturile mele ca să te

descurci.

La amiază, Foster se afla la volanul mașinii Lada, care o urma pe cea condusă de Hartmann. Începuse iar să ningă. Casa unde avea să stea se afla în apropierea locuinței lui Hartmann. Ajunseră în câteva minute. Casa cu acoperiș de țiglă și ferestre cu obloane albastre era, la scară mai mică, o copie a locuinței lui Hartmann. Intră într-un garaj și parcă mașina alături de cea a lui Hartmann. Când se opriă în capul scării care ducea din grădină în casă, Hartmann zise:

— Nici fata și nici ofițerul KGB n-au habar de misiunea dumitale. Le vei spune doar că ești însărcinat să cercetezi unele documente.

Foster făcu semn că a înțeles. Hartmann scoase din servietă o legătură de chei și i-o înmână lui Foster, Păstrând una.

— Poftim cheile. Când camera de lucru va fi gata, documentele vor fi în deplină securitate. Hai să intrăm. Ești așteptat.

Prima întâlnire dintre Foster și Uschi Bayer avu loc în prezența lui Hartmann și a lui Sașa Tolstoi, tânărul ofițer KGB. Deși amândoi doreau să afle ce li se întâmplase între timp, își dădeau seama că situația se schimbase, așa că se purtară ceremonios, ba chiar rece, unul față de celălalt.

Casa avea trei etaje și era frumos mobilată. Cel de-al treilea etaj îi era rezervat exclusiv lui Foster și consta într-o cameră de zi, un dormitor și un cabinet de toaletă. Mai exista și o cameră de lucru, unde se aflau un birou și o masă. Ușa era făcută din fier și încadrată de bare metalice. Două broaște foarte sofisticate și un zăvor îl păzeau pe cel

aflat înăuntru de vizitatori nedoriți.

Când ieșiră din apartament, Hartmann spuse cu o voce calmă:

— Locotenentul Tolstoi va controla camerele de două ori pe zi, pentru a se asigura că n-a încercat nimeni să pună microfoane. Îți va da detectorul ca să-l folosești chiar dumneata în dormitor.

După plecarea lui Hartmann, Foster dădu de Uschi Bayer în bucătărie. Fata se îmbujoră când îl văzu și apoi îi zâmbi.

— Te simți bine?

— Foarte bine, spuse fata, întrebându-l după o scurtă pauză: De ce ai făcut chestia asta?

— Ce anume?

— Colonelul mi-a spus că te-ai oferit să lucrezi pentru ei, dacă îmi vor da drumul mie și celorlalți doi.

— Da, e adevărat.

— Bine, dar de ce?

— Fiindcă învinuirile care v-au fost aduse erau ridicole. Erați tot atât de puțin inamici ai statului ca atâția și-atâția politicieni din Germania de Est, care trec pe șest frontiera pentru a cumpăra mărfuri din Occident.

— Bine, dar nu te-ai gândit la familia ta, la slujba ta? La viața ta?

— Nu-ți face griji, spuse Foster, zâmbind. O să iasă bine. E în regulă. Vorbește-mi despre tine. Ce ți s-a întâmplat?

— Au venit să mă ia de la Universitate, spuse fata, dând din umeri. M-au dus la unul din sediile Stasi. Mi-au pus tot felul de întrebări. Voiau să știe ce făceam, cu cine luam legătura. Am refuzat să le spun. Era evident că știau tot. Cineva înaintea mea vorbise.

— Cine?

— Cred că omul tău de la bibliotecă.

— Ce te face să spui asta?

— Vorbeau deschis de Laufer, muncitorul de la căile ferate, dar niciodată n-au pomenit de Braun.

— Acum nu mai are importanță. I-au dat drumul lui Laufer și i-au făcut rost și de o slujbă aici.

— Mi s-a spus că voi lucra pentru tine. N-aveam de ales. Ai ceva împotrivă?

— Da' de unde. Mă bucur că ești aici. Văd și eu o figură cunoscută. Ție îți convine?

— Sunt încântată. O să mă simt foarte bine.

— Te-ai întâlnit cu locotenentul Tolstoi?

— Da. E.O.K. Face tot ce-i spune colonelul, zise Uschi și adăugă, râzând: Face, de altfel, și tot ce-i spun eu.

— Ți s-au impus anumite restricții?

— Nu. Mi-au spus doar că trebuie să încerc să-ți fiu pe plac. Pot să cumpăr orice doresc pentru casă. Pot să merg unde vreau. Am o cameră foarte drăguță. Am avut noroc, zise Uschi, dând din umeri.

— Ce faci seara?

— Am sosit aici abia de două săptămâni. De obicei, mă duc în vizită la două familii pe care le cunosc de-o viață. Două familii care nu seamănă deloc între ele. Prima e alcătuită din niște oameni simpli, dar de treabă și foarte buni la suflet. Ceilalți sunt intelectuali. Discută întruna și nu cad niciodată de acord asupra felului cum ar trebui să arate lumea.

— Mi-ar face plăcere să-i întâlnesc. Și pe unii, și pe alții.

Uschi stătu o clipă pe gânduri. Părea stânjenită. Apoi se hotărî și zise.

— Ce să le spun când mă vor întreba cine ești? Fiindcă sunt sigură că o să mă întrebe.

— Spune-le că sunt consilier guvernamental pe probleme de computerizare. De fapt, adăugă el zâmbind, nu vei spune nicio minciună. Chiar asta sunt.

— Anunță-mă când vrei să ieși masa. Și mai spune-mi cum ai de gând să-ți petreci Crăciunul?

— Crăciunul?

— Da, Crăciunul. E săptămâna viitoare.

Foster dădu din umeri și zise, zâmbind:

— Te las pe tine să decizi.

Foster se așeză la masa de lemn din camera de lucru și întocmi o listă foarte lungă, în care își notă tot ce-i trebuia, după care se urcă în mașină. Când fu primit de Hartmann, îi înmână lista. Ofițerul KGB o citi cu atenție și, privindu-l drept în ochi, zise:

— Nu mă prea pricep la computere. Piese înscrise aici pot fi procurate cu ușurință?

— Majoritatea sunt piese standard. Le-am subliniat pe cele care fac excepție. Dacă nu am cum să le procur, pot să-i îndrum pe oamenii de la aprovizionare. Știu în ce magazine din Frankfurt pot fi cumpărate.

— O.K. Mă ocup eu de treaba asta.

Nu trecu nicio săptămână și tot materialul cerut sosi la destinație. Foster stătu de dimineată până seară, controlând fiecare aparat în parte. Când fu chemat la telefon de Hartmann, îi spuse că era gata să pornească la drum. Hartmann le telefonă de acasă mai multor ofițeri de la Cartierul General al Stasi, aranjând o întrevedere pentru a doua zi dimineată.

20

La întâlnirea fixată de Hartmann veniră patru ofițeri din Stasi, plus Foster, pe care Hartmann îl prezentă spunând că are autorizația să consulte toate dosarele Stasi. Cei patru nu-și ascuseră nemulțumirea, iar un ofițer pe nume Kurth exprimă resentimentul general:

— Cu tot respectul cuvenit, tovarășe colonel, țin să vă spun că accesul acestei persoane la dosare strict secrete și care, în consecință, nu pot fi scoase din secțiile respective, neaflându-se uneori nici măcar la dispoziția noastră, mi se

pare inoportun.

— Știi foarte bine acest lucru, Herr Kurth. Dacă doriți să puneți în discuție instrucțiunile mele, va trebui să luați contact cu generalul Ustinov de la Cartierul General al KGB.

— Am dorit doar să vă prezint situația, tovarășe colonel.

Hartmann zâmbi și zise.

— Mulțumesc, Herr Kurth. Se uită de jur-împrejur și adăugă: Mai e ceva?

Cum nimeni nu părea să mai aibă de pus vreo întrebare, Hartmann se ridică, zicând:

— Domnul Schultz îmi va raporta zilnic rezultatele obținute. Vă voi rămâne îndatorat pentru entuziasta dumneavoastră participare.

La sfârșitul ședinței, Hartmann și Foster se îndreptară spre parcare.

— Când mi se adresează zicându-mi „tovarășe colonel”, știu că nemernicii ăștia încearcă să-mi vină de hac.

Nu te lăsa intimidat. Dacă nu obții imediat ce dorești.

telefonează-mi. Nu aștepta să sosească seara, când ne întâlnim de obicei. Și acum, du-te și pune-te pe treabă.

Foster își petrecu ziua notând detalii din indexul referitor la domeniile de interes, și anume: informatorii aflați

7»

În serviciul ofițerilor superiori din Stasi, contactele neonaziștilor și ale agenților Stasi în Germania de Vest. Găsi și o referire la dosarele SIS din Berlin și o înscrisă pe lista pe care o alcătuia.

Informațiile respective fuseseră înregistrate pe o duzină de dischete. Foster își dădu seama că va avea nevoie de cel puțin două zile ca să le transfere pe

aparatele sale. Din fericire, mare parte din aparatura Stasi era alcătuită din produse standard.

Agenții Stasi se făceau că nu-l bagă în seamă, dar Foster își dădu foarte bine seama că încercau să descopere ce anume îl interesa, așa încât cercetă câteva dosare care n-a-veau nimic de-a face cu ceea ce căuta de fapt, anume pentru a-i deruta.

Luă carnetul cu însemnări și, când ajunse acasă, îl încuie în camera de lucru, înainte de-a coborî să bea o cafea.

Se bucură când, trecând prin camera de zi, văzu pomul de Crăciun împodobit cu poleială și cu ghirlande de hârtie colorată.

O invită pe Uschi să ia masa cu el la *Zur Goldenen Gans*, un local plăcut, care făcea parte din Grand Hotel, pe Friederichstrasse. Comandară o supă de găină și apoi vânat. Pentru prima oară în viață, Uschi lua masa într-un restaurant de mare clasă.

În timp ce Foster își căuta mașina în parcare, Uschi îl întreabă dacă ar fi de acord ca, înainte de-a se întoarce acasă, să se oprească din drum pentru a face o vizită familiei Mundt.

Porniră într-acolo. Pe drum, Uschi îi vorbi despre prietenii ei, spunându-i că erau oameni simpli și că părerile lor despre oameni și viață erau cam demodate.

Se îndreptară spre blocul locuit de muncitori și, înainte de-a ajunge, Foster îi reaminti lui Uschi că se numea Schultz, că era originar din Nieder-Sachsen și că părinții lui locuiau în Austria.

Micul apartament de la etajul trei, destinat în principiu unei tinere perechi de muncitori, găzduia acum patru persoane. Era compus dintr-o bucătărie, unde se lua și masa, o cameră de zi și două dormitoare. Baia avea duș, dar nu și cadă. În prețul chiriei de trei lire pe săptămână intrau și patru bilete la baia publică. Pe podea era un

linoleum de proastă calitate.

Domnul Mundt, un bătrânel trecut de șaizeci de ani, era electrician la o fabrică de ambalaje. Făcuse de când se știa parte din sindicatul breslei lui, dar nu părea să-l intereseze politica. Părea mulțumit: era în viață, avea o slujbă bunicică și îi îndrăgea pe ai lui. Dragostea și-o manifesta mai puțin în vorbe decât în fapte. Soția lui era mult mai tânără. O femeie durdulie și voioasă, care își câștiga existența într-o fabrică de îmbrăcăminte pentru copii. Leafa ei, împreună cu a lui, le permitea să supraviețuiască. Doamnei Mundt îi plăcea compania celorlalte femei care lucrau la mașini de cusut, în aceeași fabrică. Băiatul lor, Karl, avea în jur de douăzeci de ani și lucra la un garaj mare. Fiica lor, Paula, n-avea decât șaisprezece ani și era elevă.

Când Foster și Uschi intrară în casă, gazda opri televizorul. Era evident că Uschi era considerată o membră a familiei. Îl primiră bine și pe Foster, dar modul lor politicos de-a se purta dădu la iveală faptul că voiau să mai aștepte până să-și facă o părere despre el. Până una alta, singura lui calitate era cea de-a fi prieten cu Uschi. Foster crescuse în ochii lor, când aflară că se ocupa de computere. Doamna Mundt îi aruncă lui Uschi o privire care spunea limpede că îi plăcea noul ei prieten. Bărbații aduseră vorba despre fotbal și femeile începură să comenteze lipsa de pe piață a fructelor și a hârtiei igienice. Petrecură cam o oră în casa familiei Mundt, după care își luară rămas bun. În drum spre casă, Uschi îl întrebă:

— Ce impresie ți-au făcut?

— Mi-au adus aminte de părinții mei. N-au avut posibilitățile de care s-au bucurat ei, dar și unii și alții sunt oameni de treabă. Muncesc din greu, nu se plâng și nu cer mult de la viață.

— Vorbește-mi despre ei.

— E mai bine să nu știi, Uschi. Oricum, sunt oameni obișnuiți și cumsecade. Fac și ei ce pot.

— Ești singurul lor copil?

— Da.

— Îți este dor de ei?

— Într-un fel, da, dar n-am încotro. Îmi pare rău de ei. Îmi duc lipsa și nu pot înțelege de ce am făcut lucrul ăsta.

— Cum de vorbești nemțește ca un om de aici?

— Mama e nemțoaică. S-a născut în Germania. Am mers la școală aici.

— Ai să te întorci vreodată în Anglia?

— Habar n-am. Voi vedea cum evoluează situația.

— Sașa mi-a spus că domnul colonel este foarte mulțumit de ceea ce faci.

— Cine-i Sașa?

— Locotenentul KGB.

— Ce părere ai despre el?

— E.O.K. spuse fata, dând din umeri. Nu-ți face probleme.

La o săptămână după Crăciun, meraseră să facă o vizită familiei Westphal. Erau cu totul diferiți de ceilalți prieteni ai lui Uschi.

Și domnul și doamna Westphal erau membri convinși ai Partidului Comunist, însă fiii lor, Frederick și Johann, nu le semănau. Erau în total dezacord cu părinții lor, indiferent despre ce era vorba. Nu puteau tolera faptul că nu le era permis să călătorească în Occident. Nu se sfiau să vorbească în termeni foarte duri despre cei care se aflau la conducerea statului. Nu mai terminau când începeau să vorbească despre corupție și nepotism. Părinții îi lăsau să turuie în voie, cu condiția ca toate vorbele lor să rămână

7»

În casă.

Tatăl lor era profesor de istoria Germaniei la un liceu din oraș, iar soția lui era una din personalitățile marcante ale Asociației Femeilor Comuniste. Ambii socoteau că

9

neîncrederea băieților lor era tipică generației de după război. În ciuda divergențelor de opinie, familia Westphal era o familie unită, alcătuită din persoane cu minte ageră, așa încât aveai impresia că era vorba de o discuție în plan teoretic, neavând nimic de-a face cu viața de zi cu zi.

În cursul săptămânii, Foster începu să transfere informațiile care-l interesau pe computerul lui, folosind calculatoarele din Normannenstrasse. Lucra mai ales noaptea, când erau mai puțini agenți Stasi în clădire (doar cei care erau de pază) și când munca se desfășura mai ușor. Ziua lucra acasă. Controla informațiile obținute și înregistrate pe dischete și lucra la formatarea dischetelor pentru ziua următoare.

La zece zile după ce începuse, înregistrase tot materialul de care avea nevoie, dar asta însemna că trecuse abia prima etapă. Înregistrase aproape 50.000 de dosare. Probabil că doar vreo sută din ele aveau să se dovedească utile operațiunii încredințate. Materialul de bază era codul prin care se preciza felul contactelor menționate în fiecare dosar. Se specifica statutul fiecărui individ, dacă era vulnerabil sau nu și în care punct. Alături de numele real, era trecut cel de cod. Descoperirea asta îl scutea să parcurgă o sumedenie de dosare, operațiune care i-ar fi luat zile și nopți întregi.

Îi telefona în fiecare seară lui Hartmann, pentru a-i da raportul.

Fiindcă lucra și noaptea, aproape că nu-i vedea pe colocatarii săi, Uschi Bayer și Sașa Tolstoi.

Prima noapte când veni acasă și nu se duse sus la el ca să lucreze, Uschi îi spuse că era invitată la o „masă vege-tariană” la familia Westphal. Le telefonă pentru a-i întreba dacă putea veni însoțită de prietenul pe care îl cunoscuseră. Primi un răspuns afirmativ. Era vorba de o cină în cursul căreia se va vorbi mai mult decât se va mânca. Dacă prietenul ei era dispus să vină, avea să fie bine primit. Tema discuției era arestarea unui număr de germani, membri ai Partidului Social-Democrat din Germania de Est, care se reuniseră în ziua de 17 ianuarie la Berlin, pentru a comemora asasinarea Rosei Luxemburg și a lui Karl Liebknecht. Cei arestați fuseseră deportați de cealaltă parte a Zidului, în Berlinul de Vest.

Discuția începuse deja când sosiră ei. Întreaga familie era de față. Fusesse de asemenea invitată o pereche de oameni între două vârste. Atât soțul, cât și soția lucrau la Cartierul General al Partidului, în Dresda.

Domnul Westphal se așezase pe dușumea, între soția lui și Johann. Era în culmea indignării și se lua mereu cu mâinile de cap.

— De ce vor indivizii ăia să ne reamintească de niște dinozauri ca Rosa Luxemburg și Liebknecht? Au murit acum cincizeci de ani, dacă nu și mai bine.

— Se împlinesc aproape optzeci, strigă Johann. N-au murit de moarte bună. Au fost asasinați de ofițerii din

Wehrmacht.

Domnul Westphal își privi fiul cu mânie:

— Karl Liebknecht era un burghez. Avocat de meserie. Făcea parte din Partidul Social-Democrat. Nu era comunist.

Frederick îi luă partea fratelui său:

— Rosa Luxemburg era membră de partid. A stat mulți ani în închisoare, fiindcă n-a vrut să renege partidul. Nu merita oare să fie pomenită?

— De ce să nu ne cinstim eroii pe care îi cunoaștem - oameni ca Pieck și Ulbricht? Pe cei vii, nu pe morți. Tăcu o bună bucată de vreme și apoi zise: Dumneata ce părere ai, domnule Schultz?

Foster șovăi câțva timp, după care spuse:

— Poate că ar fi bine să ne-aducem aminte de cuvintele rostite de Rosa Luxemburg: „Libertatea constă în putința de a gândi altfel decât ceilalți”.

Doamna Westphal încercă să potolească spiritele, zicând:

— Dragul meu, adu-ți aminte că la Moscova amintirea Rosei Luxemburg este încă vie. Mâncarea e pe masă. Pofțiți, vă rog.

În mașină, Uschi spuse:

— Ce zici? Niciodată nu l-am văzut pe Otto ieșindu-și din sărite ca acum.

— Chiar n-ai înțeles ce-l frământă?

— Nu. Ce anume?

— Oamenii care au fost arestați au fost expediați în Berlinul de Vest. Cu alte cuvinte, acolo unde aspiră să ajungă mulți oameni din R.D.G. Pedeapsa lor a fost, de fapt, o răsplată, dar Otto nu putea să spună asta.

— De ce?

— Fiindcă cei rămași credincioși partidului descriu Berlinul de Vest ca pe un iad, așa încât nu poate declara că pedeapsa a fost dată pe nedrept. O atitudine revelatoare, adăugă el, după o clipă de tăcere.

— În ce sens?

— A dezvăluit gândurile pe care nu îndrăznește să și le mărturisească, și anume că la Berlin oamenii duc o viață mai bună.

— Așa să fie?

— Depinde ce dorești, spuse Foster, dând din umeri. Dacă tânjești după libertate și democrație, da. Însă trebuie

să plătești pentru ceea ce capeți.

— Care e prețul?

— Trebuie să te gândești bine. Să hotărăști în cunoștință de cauză. Majoritatea oamenilor se simt mai bine când li se spune ce să facă. Cu ce ocazie i-ai întâlnit pe prietenii tăi de acum?

— I-am dat lecții de rusă lui Johann. Mă cam plictisea, așa că i l-am trecut lui Sașa. Avea nevoie de niște bani în plus.

Când coborâra din mașină, fata se uită lung la Foster și spuse:

— Nu ți-am mulțumit pentru că m-ai scos din închisoare.

— Pentru mine, lucrul cel mai important este să știu că ești liberă.

Uschi îl sărută pe gură. Foster o luă în brațe. Fata își lipi trupul tânăr și viguros de al lui. Se uită la el, privindu-l drept în față și-l întrebă:

— Vrei să te culci cu mine?

Foster nu răspunse imediat. O sărută din nou și apoi se îndepărtă.

— Evident, zise el, ești foarte frumoasă și întotdeauna mi-ai fost dragă. Dar trebuie să mai așteptăm. N-am nevoie de răsplată. Vreau să-ți spun că prezența ta răspândește un fel de pace. O atmosferă sănătoasă și blândă totodată, care mă face să uit de preocupările mele.

Porniră spre casă. Foster își trecuse brațul în jurul taliei fetei.

Când deschise ușa, Uschi dădu un țipăt și arătă locul unde locotenentul Tolstoi zăcea întins pe podea, lângă scară. Era alb la față ca un mort, iar o rană sângerândă îi brăzda obrazul. Foster se aplecă și apăsă pe carotidă, pentru a-i lua pulsul. Tolstoi începu să geamă. Mirosea a eter.

— O să scape. Telefonează-i colonelului. Spune-i ce s-

a întâmplat. Eu mă duc să cercetez casa. Avem nevoie de o salvare.

În timp ce Uschi se îndrepta spre telefon, Foster porni spre scară. Când ajunse la etajul trei, văzu că ușa de lemn fusese spartă. Broasca atârna în afară. Cel care făcuse această treabă încercase să pătrundă în camera lui de lucru, utilizând aceeași metodă, dar cadrul metalic și ușa de fier rezistaseră. Încercase să facă o gaură în zid, dar dăduse de rețeaua metalică, așa că fusese silit să se lase păgubaș. Când ajunse la parter, dădu de Hartmann.

— Au încercat să spargă ușa de la camera mea de lucru, dar n-au izbutit.

— Ești sigur?

— Absolut sigur.

— Am cerut să trimită o salvare. Ai simțit că miroase

a eter?

— Da.

— Du-te la culcare, domnișoară. Uită tot ce s-a întâmplat. Avem noi grijă.

Uschi porni spre scară cu pași șovăitori și Foster își dădu seama că fata era tare speriată. O conduse până la camera ei, se asigură că acolo nu intrase nimeni și apoi coborî în încăperea unde se afla Hartmann.

Doi agenți sanitari, în halate albe, îl ridicau pe Tolstoi pentru a-l așeza pe o targă cu roțile. Coborâră spre curtea unde parcase o mașină cu număr de înmatriculare rezervat KGB-ului. Automobilul era prevăzut cu o rampă de lemn care mergea până la partea din spate a mașinii. Hartmann și Foster stătură pe scară până când salvarea ieși în stradă. Sprijinindu-se de zid, Hartmann zise:

— Și acum, spune-mi ce crezi despre toate astea?

— Exact ce credeți și dumneavoastră.

— Te gândești la cineva anume?

— Nu, din păcate.

— Unde ați fost în seara asta?

— La niște prieteni de-ai lui Uschi. Familia Westphal. Și domnul și doamna sunt membri de partid.

— Ați fost invitați?

— Uschi era invitată. M-a luat și pe mine. Nu știau dinainte că o să vin.

— Am dispus ca una din unitățile speciale de investigație ale KGB-ului să ancheteze cazul. Trebuie să sosească din minut în minut.

— Mă duc să pun de cafea, spuse Foster.

Nu apucase să-și termine fraza când auzi ușile unei mașini deschizându-se. Hartmann coborî scările ca să-i întâmpine pe noi veniți.

Era aproape șase dimineața când echipa își termină investigațiile, atât în interiorul casei, cât și în exterior. După ce îi pusese lui Foster o serie de întrebări, plecară. Începuse să ningă.

Hartmann spuse, îndreptându-se spre ieșire:

— Se pare că au rămas unele puncte neclare. Unul din vecinii dumitale a declarat că un automobil Lada de culoare albastră a stat pe stradă, în fața casei, mai mult de o oră. Au chemat la telefon postul de poliție, care, neștiind că locuința dumitale este păzită, n-a trimis o mașină să patruleze, ci s-a mulțumit să consemneze apelul telefonic.

Hartmann oftă și zise:

— Du-te la culcare, prietene. Voi fi aici mâine pe la ora prânzului. O să punem mâna pe ticăloșii ăia, oricine ar fi. Și pe cei care i-au trimis.

— La ce spital a fost dus locotenentul?

Hartmann clătină din cap.

— Nu fi îngrijorat. O să se facă bine în câteva zile.

21

Foster se trezi dimineața în zgomotul unor ciocane.

Se duse la fereastră și văzu că în curte se ridica o nouă gheretă în fața porții. Era aproape gata. Pe aleea ce ducea spre casă, un om derula un cablu.

Se bărbieri, se îmbracă și apoi se duse să bată la ușa lui Uschi. Niciun răspuns. Coborî în bucătărie și dădu de două femei. Una din ele, cam pe la cincizeci de ani, era voinică și simpatică. Își tot trecea degetele prin părul cărunt. Se uita când la el, când la cealaltă femeie, mult mai tânără. Aceasta n-avea mai mult de treizeci de ani. Cea tânără i se adresă zâmbind:

— Domnișoara Bayer și-a luat câteva zile de concediu. Doamna Kramer și cu mine am preluat treburile gospodărești. Numele meu e Gala. Doriți să luați micul dejun?

— Mulțumesc. Doar o cafea și câteva felii de pâine cu unt. Domnișoara Bayer a pățit ceva?

Gala zâmbi. Era foarte frumoasă. Înaltă și subțire, cu ochi mari și negri, nas drept și o gură cu buze cărnoase.

— Nu. Domnul colonel a hotărât că ar fi mai bine să nu vină câteva zile. Dânsul va sosi aici în jurul prânzului.

— Ce-i cu zgomotul ăsta?

— Au venit niște oameni ca să ridice o nouă gheretă pentru paznici, ca să nu se mai întâmple asemenea lucruri, spuse Gala, dând din umeri.

Foster luă tava pe care se aflau cafeaua și bucățile de pâine cu unt și se duse în camera de zi. Deschise aparatul de radio, înainte de a se așeza pe canapea ca să-și ia gustarea. Ascultă știrile difuzate de postul Pace și Progres din Moscova, care transmitea în limba germană.

Un fost profesor fusese ales președinte în Haiti. Mai multe mii de oameni rămăseseră fără adăpost în Tain Shan, o provincie din China. În comitatul Armagh, câțiva tineri care luptau pentru independența Irlandei ucisese patru soldați ce făceau parte din trupele de ocupație britanice. Forțele armatei sovietice aflate în Afghanistan veniseră în

sprijinul guvernului care se străduia să restabilească ordinea și să reinstaureze pacea și democrația în regiunea Kandahar.

Foster închise radioul și se duse în camera lui. Broasca din ușa camerei de lucru se cam înțepenise din cauza încercării de-a o forța din ajun, dar până la urmă se deschise. Foster intră și puse în funcțiune aparatul ICOM, bransându-l pe postul BBC World Service. Se difuza un interviu luat antrenorului echipei engleze de fotbal. Acesta arăta motivele pentru care era recomandată pasa lungă. Amintea, de asemenea, de posibilitatea de-a începe meciul cu Polonia folosind un libero în spatele fundașilor de marcaj.

Aproape fără să se gândească, Foster trecu pe altă lungime de undă. Se opri la postul american care emitea pentru Berlin, iar pe urmă încercă să asculte un alt post, de data asta din KOln.

Americanii își concentrău toată atenția asupra liderului unei formații de muzică pop care dădea un concert în seara respectivă în folosul copiilor, iar germanii comentau, pe un ton solemn, discuția care avea loc între directorul Băncii Germane și un om politic din opoziție despre adevărata semnificație a inflației și despre ceva pe nume „rata Lombard”.

În timp ce se îndrepta spre radio ca să-l închidă, Foster își dădu seama că, de fapt, auzise în câteva minute părerile celor patru mari puteri din lume despre ceea ce ele considerau că era de mare importanță. Moscova – propagandă în favoarea sovieticilor; Marea Britanie – sport; America – generozitate pe bază de rock and roll; Germania – bani.

Așa cum se spune în evanghelii, „Unde se află comoara, acolo e și sufletul tău”.

Pe la sfârșitul zilei, sosi Hartmann. Părea nervos, deși se străduia să nu dea la iveală ce anume îl tulburase.

— Spune-mi despre Uschi Bayer și dumneata. Erați amănți?

— Nu. V-am mai spus asta prima oară când am stat de vorbă.

— Știu. Dar de atunci? Vreau să aflu ce s-a mai întâmplat după sosirea duminică aici.

— Nu, spuse Foster zâmbind. Nu, n-am fost. Are vreo importanță?

— N-aș zice. Totuși, mi-ai luat o piatră de pe inimă, îți pot relata mai ușor ce s-a întâmplat.

— Mi-ai stârnit curiozitatea.

— S-a dus la spital azi dimineață ca să-l vadă pe Tolstoi, zise Hartmann zâmbind și dând, ca de obicei, din umeri. Mi-a telefonat ca să-mi ceară permisiunea. Se pare că se vor căsători. Dragoste la prima vedere, cum se spune. După evenimentele de ieri noapte, și-au spus tot ce aveau pe suflet. Am înștiințat-o pe fată că totul depinde de ce hotărâre vei lua dumneata.

— În ceea ce mă privește, totul e O.K. Când va avea loc evenimentul?

— În curând. Se pare că Uschi așteaptă și un copil.

— Habar n-aveam, spuse Foster râzând. Au fost foarte discreți.

— Fata era extrem de îngrijorată. Credea că, după tot ce ai făcut pentru ea, te-ai fi așteptat să-ți fie recunoscătoare.

— În niciun fel, zise Foster. Ai mai aflat ceva în legătură cu cele întâmplate aseară?

— Numai vești rele.

— De pildă?

— Am presupus că vinovați sunt vechii duminică prieteni din unitatea de control din Stasi. Dar nu e mâna lor.

— Cum puteți fi atât de siguri?

— Să zicem că sunt și basta.

— Cine în afară de ei putea ști că locuiesc aici?

— Chiar asta vreau să aflu.

— N-aveți niciun indiciu?

— Ba da, mai multe, dar niciunul nu se potrivește.

Tăcu și se uită lung la Foster, înainte de-a continua: Se întâmplă multe lucruri, care de care mai ciudate, de o bună bucată de vreme.

— Ce fel de lucruri?

— N-aș putea spune. Simt ceva în aer. Un nou val de furie împotriva noastră. Oamenii se adună pentru a pune ceva la cale, așteptând să se întâmple ceva.

— Ce fel de oameni?

— Neonaziști, disidenți, persoane subversive, chiar și agenți Stasi. S-au creat noi grupări pentru a stabili legături între Est și Vest. Mitinguri au loc nu doar aici, ci și în Ungaria și în Austria. Credem că cei din Germania de Vest sunt cei care creează grupări de disidenți aici. Poate că le dau și arme.

— În ce scop?

— Ca săiste tulburări.

— Ce crede Moscova?

— Mi-au sugerat să-mi iau un concediu, zise Hartmann, zâmbind strâmb. Cică aș fi victima unui stres nervos. Ca să dau Cezarului ce este al Cezarului, trebuie să spun că au alcătuit o echipă care să treacă în revistă toate scenariile posibile. De la rebeliune armată împotriva Uniunii

Sovietice până la posibilitatea ca trupele NATO să treacă frontiera dintre Est și Vest.

— Ce aveți în vedere când spuneți asta?

— Frontul Național recrutează din ce în ce mai mulți oameni. Au loc din ce în ce mai multe mitinguri ilegale. Mulți poartă banderole cu zvastică. Urlă pe străzi exact sloganurile pe care le strigau pe vremea lui Hitler.

— Bine, dar nu e vorba decât de niște indivizi care o caută cu lumânarea. Nu e un partid politic care să știe ce vrea.

— Lozinca lor e „Germania e a germanilor. Afară cu străinii”. Din ce în ce mai mulți se duc la biserică. Duminica mai ales. Se vinde la negru în stil mare. Mărfuri venite de dincolo de frontieră. Oamenii care participă la demonstrații strigă în gura mare: „Să se pună capăt corupției! Să fie mărfuri pe piață!”

Hartmann se ridică de pe scaun și se îndreptă spre masa unde se aflau dosarele lui Foster. De fapt, se uita la ele, dar nu le vedea. Într-un târziu, se întoarce și-l privi lung pe Foster.

— De fapt, în ciuda a celor ce se tot spune, cei de la Moscova sunt speriați.

— De ce anume?

— Fiindcă totul se duce de răpă. Gorbaciov, cu *glasnostul* și *perestroika* lui, a ridicat capacul oalei care fierbea. Nu-l mai poate pune la loc. E criticat pe față. Nu se poate bizui pe cei care l-au precedat. Poate vorbi cât vrea și cât îl ține gura, dar nu va putea schimba mersul lucrurilor. E curată nebunie să-ți închipui că cei dinaintea lui vor ceda puterea și vor renunța la privilegiile de care au beneficiat, fără să se lupte. Hartmann se opri o clipă, apoi continuă: Ciudat! Ce se petrece acum în Rusia reflectă exact ceea ce se petrece aici. Bisericile sunt pline. Oamenii demonstrează pe străzi. Comerțul ilicit e în floare.

— Bine, dar știați asta mai demult, domnule colonel.

r»

Pe acest fundal ne desfășurăm activitatea. Trăim aceste evenimente, dar știm, din experiență, că temerile noastre nu sunt întemeiate. Ne tot uităm în jur pentru a descoperi de cine și când vom fi trădați. Devenim cu toții paranoici, zise Foster, zâmbind. Ne slujim de paranoia ca și cum ar fi o terapie. Poate că de data asta se află în joc și

alte lucruri mai grave, de care nu mi-ați vorbit.

— Ce te face să spui asta?

— Când te îndeletnicești cu ce ne îndeletnicim noi, intră în funcțiune un fel de instinct. Încep să sune niște clopoței, să se aprindă becuțele roșii. Nu știi de ce, dar îți dai seama că ceva nu este în regulă.

— Aici e diferența dintre noi. Mă rog, una din ele. Eu sunt un organizator, un om care plănuiește ce are de făcut. Dumneata ești un om care înfăptuiește. Cariera mea poate fi în joc, însă nu și viața mea.

Foster izbucni în râs și zise:

— Asta ar trebui să însemne că analiza făcută de dumneavoastră are mai multe șanse de a fi corectă, echivalând ca atare cu o redare exactă a situației, decât cea efectuată de un paranoic. Vreți să-mi spuneți mai multe despre fata care a zis că se numește Gala?

— Numele ei este Galina Mihailovna Leonova. Are douăzeci și șase, poate chiar douăzeci și șapte de ani. A terminat studiile universitare la Moscova. E o foarte bună specialistă în lingvistică. Cam sofisticată. A călătorit mult, chiar foarte mult pentru o cetățeană sovietică.

— Ce-mi puteți spune despre familia ei?

— Taică-său este unul din cei mai reputați regizori de film din Moscova. Maică-sa era o foarte apreciată cântăreață de operă. A murit acum doi ani. Într-un accident de automobil, la Roma. Amândoi erau oameni de vază și se bucurau de mult respect. Niciunul din ei n-a făcut politică.

— Și fata?»

— Face parte din KGB.

— De ce v-ați hotărât să-i dați acest post? Pare inferior pregătirii.

— Uschi era O.K. dar mi-am zis că ai nevoie de o companie mai potrivită din punct de vedere intelectual, zise Hartmann, zâmbind. Gala are foarte mulți prieteni.

Majoritatea sunt artiști. Oameni care creează ceva. N-ai făcut încă bine cunoștință nici cu Berlinul de Est și nici cu R.D.G.-ul. Cred că a sosit momentul să ai, în afară de munca dumată, și o viață particulară.

Tăcu câteva clipe și adăugă:

— Gala știe multe despre dumneata, dar nu și că lucrezi pentru noi. I-am spus doar că te-am rugat să faci niște cercetări științifice care mă interesează personal.

Foster căzu pe gânduri. După câteva momente, zise pe un ton calm:

— Când aveți de gând să-mi spuneți care este adevărata mea misiune?

— Când vei fi terminat ce ai de făcut vom sta iar de vorbă, zise Hartmann, îndreptându-se spre ușă.

Când se uită pe fereastră, Foster îi văzu pe paznici.

Erau soldați din Armata Roșie, îmbrăcați în uniformă.

»»

Echipa se afla sub comanda unui sergent. Foster se întrebă ce fel de om era cel care încercase să intre în casă, determinându-i pe cei care îi cunoșteau misiunea să ia asemenea măsuri.

Urcă la etajul trei și intră în camera lui. Nu prea avea chef de lucru. Își aruncă ochii pe planșeta de câțiva metri pătrați, acoperită cu vinilin și pusă pe doi căpriori. Deasupra planșetei se aflau o serie de dulii. La unul din capete, o duzină, la celălalt doar jumătate. Tot acolo se găsea un înregistrator ICOM conectat la telefon și un scanner AR 3.000, precum și un teanc de hârtii ieșite de pe imprimantă, un computer cu două dischete și un aparat Sonny ICF-2001 D.

Foster nu prea avea chef să se apuce de lucru, așa încât se îndreptă spre peretele unde, pe un panou acoperit cu plută, fixase cele mai importante indexuri. Filele conțineau o serie de categorii de informații și doar câteva din ele făceau efectiv parte din programul alcătuit de el.

Una din foi îi atrase imediat atenția. După ce își puse haina pe spătarul scaunului și se așază, citi titlul: „SIS, Berlin, Republica Federală”. Ezită preț de câteva secunde și apoi notă numărul dosarului, înainte de-a se îndrepta spre computer.

Prima pagină care apărură pe ecranul monitorului era un index. Pe următoarele cinci pagini se afla o succintă descriere a principalelor funcții ale unei unități SIS în afara frontierelor Marii Britanii. Se menționau activitățile

desfășurate, precum și închirierea unor locuințe de către SIS în Berlinul de Vest. Existau și câteva fotografii, în care se puteau vedea intrările în diferite clădiri despre care se bănuia că erau sedii SIS în Berlinul de Vest. Mai găsi alte două pagini unde erau înscrise adresele cutiilor poștale conspirative, precum și ale caselor agenților și ale stațiilor de metrou unde își dădeau întâlnire. Pe alte trei pagini se aflau fotografiile locurilor unde agenții conveniseră să-și lase mesajele.

Descrierea activității desfășurate de către SIS nu se

deosebea prea mult de traducerea așa-numitelor „istorii”.

ale MI-6, transcrise și stilizate de istoricii din Marea Bri

7»

tanie: ample colaje de supoziții, ipoteze, opinii și concluzii la care ajunseseră pe ghicite, aseasonate cu unele fapte depășite și nume proprii uitate. Din toate reieșea limpede că SIS era o instituție incompetentă și că era condusă de niște trădători. Ofițeri cu state importante și îndelungate de serviciu erau calomniați după ce muriseră. Alții, care mai erau în viață, trimiteau scrisori indignate ziarului *The Times*. SIS nu reacționa în niciun fel. Dacă publicul din Marea Britanie lua drept bune calomniile,

KGB-ul știa însă foarte bine despre ce era vorba.

Dimpotrivă, informațiile despre activitatea SIS în Berlin erau surprinzător de exacte și de actuale, atât cu privire la numele ofițerilor, cât și la misiunile lor. Cu toate aces - 7 >

tea, unele detalii referitoare la misiunile lor prezente sau trecute prezentau unele lacune. De mare interes pentru Foster erau informațiile cu privire la fundalul pe care se mișcau personajele, unele din ele cunoscute lui. În mod deliberat, Foster lăsă la urmă paginile în care se vorbea despre el. Fu din ce în ce mai uluit, citind informațiile. Câte lucruri știau despre el și despre părinții lui. S-ar fi zis că dosarul fusese alcătuit chiar de SIS. Era un dosar pe care nu avusese niciodată prilejul să-l parcurgă. Nu se dădeau amănunte despre misiunile lui, dar se indicau, corect, domeniile în care își desfășura activitatea și

responsabilitățile pe care le avea.

Se afirma, în ultimul paragraf, că nu mai făcea parte din SIS, specificându-se și data exactă a ieșirii din serviciu și adăugându-se că fusese dat afară deoarece comportamentul manifestat putea pune în primejdie viața oamenilor din preajma lui.

Foster se întrebase de mai multe ori când aveau să afle că și-a luat tălpășița. Se așteptase să inventeze un pretext oarecare - că fusese transferat în alt post, sau că se îmbolnăvisese. Însă iată că izbutiseră să-i facă cel mai mare rău cu un minimum de informații. Cu un astfel de dosar, n-ar fi fost primit să lucreze nici măcar într-o prăvălie din suburbia vreunui orașel. Ghiciseră probabil că dezertase, dar încă nu erau siguri. Nu voiau s-o declare. Probabil că fuseseră avertizați de consilierul juridic că, în cazul când nu puteau dovedi că dezertase, sau în cazul când se va ivi pe neașteptate de cine știe unde, inculpatul

s-ar fi putut îmbogăți scriind o broșură despre felul cum fusese calomniat. La sfârșitul fiecărei pagini se afla, în subsol, un paragraf în care se menționa sursa de unde proveneau informațiile. În paginile consacrate activității SIS la Berlin, sursa indicată era „MOWE”, ceea ce însemna „pescărușul”.

Undeva în dosare dăduse de câteva file în care se aflau numele de cod ale informatorilor. Dosarul era destinat să fie pus numai la dispoziția generalului Schumann, șeful serviciului de contrainformații Stasi care se ocupa de Marea Britanie, Statele Unite și NATO.

Foster avu nevoie de aproape un ceas pentru a trece dosarul pe dischetă, înscriind numele în ordine alfabetică.

Ajunse la litera „M”. Alături de numele MOWE se aflau nouă numere care indicau trei pagini de informații, iar asta însemna că trebuia să treacă pe altă dischetă.

Pe prima pagină se găsea titlul „*Strengste Geheim Abteilung J.X. General Major Schutt*”.

Pe această pagină nu se aflau decât câteva rânduri.

Cod MOWE

Nume real MALINS Roger Frederick

Puncte de contact Tel.981476 // Autoverkauf GERHARD/Zoo

Subiecte Bundesnachrichtendienst / SIS Berlin

Grad A A

Pe următoarele pagini se aflau, în aliniate diferite, specificări cu privire la data întâlnirilor, locul unde avuseseră loc, subiectele discutate și plățile făcute. Se menționau peste cincizeci de întâlniri în ultimii doi ani.

Subiectele discutate erau rezumate, cu mențiunea că
7»

detaliile se aflau pe file separate. Se vedea însă limpede că Stasi era bine informat cu privire la personalul și sediile BND, serviciul de informații al germanilor din Vest, nu numai cu privire la activitatea desfășurată la

Berlin, ci în toată Germania de Est. Informațiile despre scopul operațiunilor efectuate în Germania de Est erau mai generale și mai puțin la obiect.

Găsi și alte informații similare despre operațiile efectuate de SIS în Berlinul de Est și Germania de Est.

Accentul cădea pe rețelele care aveau misiunea de-a trece frontiera. Reieșea limpede că Malins nu avea decât o idee vagă despre aceste operațiuni, cu excepția celor efectuate de rețeaua condusă de el.»

Când ajunse pe la mijlocul celei de-a treia pagini, dădu de unele detalii cu privire la declarația lui Malins. Reieșea că el fusese cel care-i denunțase pe cei din rețeaua lui Foster. Descoperi că unul din curieri, Braun, care lucra la bibliotecă, avea unele contacte cu proprietarii unui magazin porno din Berlinul de Vest, de al cărui bun mers Malins era interesat din punct de vedere financiar.

Pe paginile următoare se dădeau informații despre ultimele întâlniri ale lui Malins cu cei din Berlinul de Vest. În ultima, care data doar de două săptămâni, Malins îi informase pe interlocutorii săi că Foster fusese dat afară din serviciu.

Câteva minute, Foster stătu nemișcat, privind ecranul monitorului. În cele din urmă se aplecă, învârti un buton și apăsă pe două din tastele claviaturii computerului, pentru activarea imprimantei. Când fu gata, extrase discheta și scoase computerul din funcție.

Stătu câțva timp pe gânduri. Nu-l supăra și nici măcar nu-l dezgusta trădarea lui Malins. Fapta lui era conformă cu activitatea lor.

Se ridică, luă cele trei pagini tipărite și-și notă în calculatorul de buzunar sumele încasate de Malins. Cea mai mare parte din plăți fusese făcută în mărci vest-germane, câte 25.000 DIN de fiecare dată. Suma globală se ridica la 1, 4 milioane mărci germane. Aproximativ o

jumătate de milion de lire sterline. îi jumulise bine Malins. În afară de cazul când le-ar mai fi furnizat și alte informații, neconsemnate în paginile respective. Era posibil, de asemenea, ca Stasi să fi avut prea puține contacte cu cei din Intelligence Service, așa încât se străduiau să nu rupă legătura cu Malins, oricât ar fi fost de costisitoare.

Foster ieși din odaie, zicându-și că avea să se mai gândească la problema asta a doua zi dimineață, când va fi cu mintea mai limpede.

Hartmann puse pe masă un pistol și un plic.

— De ce le-ați adus? întrebă Foster, vădit surprins.

— Pentru dumneata.

— Cine a ales arma? se interesă Foster, zâmbind.

— Armurierul - un sergent-major de la Karlshorst. De ce mă întrebi?

— I-ați spus în ce scop i-ați cerut-o?

— Nu am dat prea multe amănunte. Am cerut doar să mi se dea o armă pentru uz personal.

— Arma asta este un Ruger 357 Magnum.

— Și ce-i cu asta?

— Pistolul e prea mare și prea greu ca să mă plimb cu el în buzunar și mult prea puternic pentru a-l folosi la nevoie.

— Ce fel de armă dorești?

— Dacă trebuie neapărat să port o armă, atunci vreau să am un pistol Walther PPK sau Beretta.

— Scrie-le pe hârtia asta.

După ce le notă, Foster îl privi lung pe ofițerul KGB și zise:

— Ce vă face să credeți că am nevoie de o armă?

— Să zicem că am o intuiție. Aici se află permisul pentru portul de armă.

— Vă mulțumesc pentru bunele intenții, dar nu am nevoie de nicio armă. Mă pot descurca și fără. N-ați vrea

să-mi spuneți cam ce fel de intuiție aveți?

— Am un musafir la masă. Aș vrea să-l întâlnești. Vino la cină diseară, cu Gala. Pe la opt.

Foster deschise gura pentru a mai spune ceva, dar, văzând expresia de pe fața lui Hartmann, se răzgândi, mulțumindu-se să întrebe:

— Cine este musafirul?

— Vine de la Moscova. O persoană importantă.

— KGB?

— După ce o să-l vezi, o să te lămurești.

În timp ce se îndreptau spre locuința lui Hartmann, o întrebă pe Gala dacă știa ceva despre musafirul colonelului.

— Cred că l-am văzut la noi acasă, când eram mică. Nu și în ultimul timp, zise ea, privindu-l lung pe Foster. E un om foarte puternic. Și dur. Nu seamănă cu Hartmann.

— Face parte din KGB?

— Hartmann mi-a spus să nu răspund la nicio întrebare referitoare la musafirul lui. Ia seama la ce spui. E un om care știe multe. Și nu de azi, de ieri.

Persoana care stătea pe canapeaua din camera de zi a lui Hartmann era un bărbat în jur de șaiszeci de ani. Păr cărunt, tuns scurt, ochi albaștri. I se citea pe față că trecuse prin multe. Purta un pulover cu guler răsfrânt și niște pantaloni ponosiți. Pieptul, umerii și brațele erau cele ale unui pugilist. După ce Hartmann făcu prezentările, omul care stătea pe canapea se mulțumi să-i arate lui Foster un fotoliu, poftindu-l să ia loc.

În timp ce Foster se așeza, omul se uită cu mare atenție la el și continuă să-l privească mult timp. În cele din urmă, se hotărî să vorbească.

— Nu-i prea am la inimă pe trădători. Un om care își trădează patria este un laș.

Se uită la Foster ca și cum s-ar fi așteptat să riposteze, dar cel aflat în fața lui nu scoase niciun cuvânt

asa încât fu silit să continue:

— De ce am avea încredere în dumneata?

— Nu e nevoie să aveți încredere, tovarășe. Nu mi-am trădat țara și o știți prea bine.

— Acum câteva luni erai capitalist și acum ești comunist. Așa-i?

— Politica mă interesează doar în măsura în care este implicată în ceea ce fac.

— Ce crezi despre Stasi acum, când ai avut prilejul să-i vezi de aproape?

— În anumite privințe, sunt mai eficienți decât credeam, zise Foster, dând din umeri. N-aș zice însă că excelează în domeniul informațiilor.

— De ce nu?

— Fiindcă se ocupă doar de transmiterea informațiilor obținute în R.D.G. Poate că acționează așa din ordinul KGB-ului.

— Ai fost vreodată la Moscova?

— Nu. N-am fost niciodată în Uniunea Sovietică.

— Ce părere ai despre noul nostru tovarăș, Gorbaciov? Și de toată hărmălaia asta în jurul *glasnostului*?

— Cred că are într-adevăr de gând să facă ce-a spus.

— Frumos, ce să zic! Și voi, ăia de dincolo, stați și vă vedeți liniștiți de ale voastre, ba vă mai și odihniți, așteptând ca Uniunea Sovietică să se ducă de râpă. După câteva momente de tăcere, adăugă: Poate vă gândiți că a sosit momentul să ne strângeți de gât și să terminați odată cu treaba asta, nu?

— Nu-mi pot imagina nicio împrejurare în care Vestul să atace Uniunea Sovietică, dacă n-a fost în prealabil atacat.

— Așadar, îi împingeți pe alții s-o atace? Pe cine? Pe germani, pe cehi, pe unguri? Spune-mi pe cine.

— Forțele de ocupație sovietice vor sta deoparte și vor privi cum merge treaba?

— Revoluționarii vor fi răsplătiți. În dolari. Vor fi recunoscute drepturile de autodeterminare. Banca Mondială și FMI-ul vor fi gata să le dea tot ce vor cere, zise omul așezat pe canapea și ochii lui albaștri se ațintiră asupra lui Foster, care îi răspunse cu aceeași privire neîncrezătoare.

Foster era sigur că rusul voia să-l vadă ieșindu-și din sărite. Nu știa că mai fusese în aceeași situație de multe ori și că nu se lăsase niciodată îmboldit de dorința de a riposta pe același ton, de dragul de-a avea ultimul cuvânt.

— Ce ai de spus, prietene?

— Voi spune că președintele Gorbaciov a făcut mult mai mult în ultimele luni pentru ca să nu izbucnească un nou război decât toți cei care au condus Uniunea Sovietică în ultimii cincizeci de ani.

— Iată, deci, motivul pentru care se bucură de atâta popularitate în Occident și este criticat zilnic în Uniunea Sovietică, nu?

— Cunoașteți tot atât de bine ca și mine răspunsul la această întrebare.

— Spune, totuși.

— Poate că mai sunt unii la Moscova care s-ar bucura văzând că se iscă un conflict.

— Și cine, mă rog, sunt ăștia? Să te-aud.

— Niște oameni asemenea celor care au trimis Armata

Roșie în Afghanistan.

— Nu uita că două milioane de ruși au murit în cursul celui de-al doilea război mondial.

— Stalin a ucis mai mult de două milioane înainte de începutul războiului.

Foster văzu un val de mânie cotropind fața bărbatului. Apoi rusul se potoli și, întorcându-și capul spre Gala, zise:

— Nu mi-ai spus ce mai face renegatul ăla de taică-tău. Tot filme pentru intelectuali? Nu și pentru muncitori?

Gala izbucni în râs și-i răspunse:

— Evident, dragul meu. A obținut două premii speciale pentru ultimul film. Unul la Cannes și altul în SUA. La Kiev, oamenii stau toată noaptea la coadă ca să obțină un bilet. Ar trebui să-ți mai aduci aminte, dragul meu, că acum am devenit cu toții intelectuali, adăugă fata râzând și îndreptându-și degetul arătător spre el, așa cum faci când vrei să dojenești pe cineva.

Rusul îi zâmbi indulgent, ca unei fete frumoase și zburdalnice. Gala era, într-adevăr, foarte frumoasă.

În timpul cinei, oaspetele lui Hartmann deveni cu totul altul. Își spuse și numele: Serov, Igor Serov. îl întrebă pe Foster ce părere avea despre politica dusă de Marea Britanie și despre părerile oamenilor de rând de acolo cu privire la Uniunea Sovietică. Omul părea să știe tot ce se putea ști, atât despre politica dusă în Anglia, cât și despre cea din Uniunea Sovietică, și poate și mai multe despre oamenii politici.

Devenise prietenos față de Foster și îl asculta cu mare atenție, ori de câte ori zicea ceva. îl mai contrazicea din când în când, de exemplu atunci când Foster semnală analogia dintre comunism și creștinism. După ce medită puțin asupra celor spuse de Serov, Foster zise, zâmbind:

— Ați ridicat o problemă interesantă, tovarășe Serov. După părerea mea, au un punct comun. Amândouă ar fi valabile, dacă n-ar fi puse în practică de oameni. Noi, oamenii, suntem problema. Și dacă stăm să ne gândim, nimeni n-a încercat să pună în aplicare doctrinele respective. În Uniunea Sovietică e bolșevism, nu comunism.

Privilegiile pentru cei aflați la putere și mizerie pentru toți ceilalți. În Occident, nimeni nu trăiește urmând învățăturile lui Iisus Cristos. Așa stau lucrurile. Nu e

îmbucurător, desigur.

Serov se uită la Hartmann și zise:

— Ai drept oaspete un om cu inimă de piatră, un cinic, tovarășe.

— De ce n-am zice că e realist? spuse Hartmann.

Încruntat, Serov se uită iar la Foster și-l întreabă:

— Ce sentimente nutrești cu privire la Uniunea Sovietică?

— Nu mă gândesc niciodată la Uniunea Sovietică. Mă gândesc la ruși, nu la sovietici. Sistemul de acolo este, ca toate celelalte, corupt și tiranic.

— Și rușii?

— Ceaikovski, Rahmaninov, Glazunov, Tolstoi, Cehov, Soljenițin Boris Pasternak a spus tot ce era de spus în *Doctor Jivago*. Să nu uităm nici echipa KGB-ului, Dinamo Moscova.

Pentru prima oară un zâmbet se ivi pe buzele lui Serov.

— Și americanii?

— Pentru numele lui Dumnezeu! Cum puteți susține așa ceva?

— Sunt la fel. Mari. Familii mari, copii mulți, spectacole mărețe. Și unii și alții vor să fie primii, indiferent dacă e vorba de Jocurile Olimpice sau de zborurile în spațiu. Fiecare om luat în parte, fie el rus sau american, e cumsecade și generos. Dar e destul să-i fluturi în fața ochilor un steag ca s-o ia razna. Dar despre nemți, ce zici?

— Cam același lucru. Schubert, Brahms, Thomas Mann. La fel ca ceilalți. Băieți buni, băieți răi. Ar trebui să vă amintiți, tovarășe Serov, că naziștii au fost cei care au înființat lagărele de concentrare, că nu sovieticii au violat femei din Berlin și că nu capitaliștii au ucis țăranii din Vietnam.

— Și cine, mă rog?

— Oamenii. Numai oamenii. Nu era obligatoriu să facă ce-au făcut. Toate poveștile astea cu oameni care au acționat la ordin sunt aiureli. N-aveau decât să se împotrivească ordinelor.

— Dacă refuzi, te împușcă, fiindcă n-ai executat ordinul.

— Bun. Totuși, nu pot fi împușcați toți. Și nu toți sunt lași.

I

— Ești un tip ciudat, domnule Schultz. Evident, astea sunt părerile dumitale despre viață. Îmi pari curajos, căci e nevoie de curaj ca să treci frontiera, așa cum ai făcut dumneata. Am ascultat pe bandă ce ai spus când ți s-a luat primul interviu. Ai declarat că ești dispus să lucrezi pentru noi un an de zile, dacă vor fi puși în libertate agenții dumitale. Ce vei face la sfârșitul anului?

Instinctiv, Foster își dădu seama că era o întrebare

7»

crucială.

— Va trebui să văd cum vor evolua lucrurile. Ce-am spus este valabil și pentru oamenii dumneavoastră.

— Dacă lucrurile vor merge bine, ai fi tentat să rămâi?

Foster știa foarte bine că decizia nu putea fi numai a lui. Aveau să-i dea mereu impresia că este liber, dar nu-i va fi îngăduit să treacă de cealaltă parte a baricadei decât în momentul când KGB-ul îi va da undă verde.

— Se prea poate. Totul depinde de ce mi se cere să fac.

Serov dădu din cap. Se ridică, sprijinindu-se de genunchiul lui Foster, și zise:

— Desigur.

În timp ce se îndepărtau de casa lui Hartmann, Gala puse mâna pe grațul lui Foster, care se afla la volan, și

întrebă:

— Câte ceasul?

— În jur de unsprezece.

— Ce-ai zice dacă am merge la club? Putem sta acolo o oră...

— Ce club?

— „Papagalul albastru”. E lângă Alexanderplatz.

— Ai chef să mergem?

— Da.

— O.K.

— Ia-o la stânga la prima intersecție și apoi drept înainte, spre centru.

Când ajunseră, portarul dădu în lături perdelele făcute din mărgel. Evident, Gala era o persoană cunoscută acolo, în local, câteva mese erau dispuse în jurul unui mic ring de dans. În fundul sălii se afla barul. Coborâră câteva trepte. Un bărbat în blugi și canadiană se îndreptă spre Gala și o sărută pe amândoi obraji, după obiceiul rusesc, apoi îi invită să intre în local.

Sala era slab luminată, dar muzica te asurzea. O melodie a formației Genesis se auzea la boxele conectate la casetofon. Fumul care plutea în jurul unei lămpi cu abajur roz nu provenea numai din țigări.

Gala se îndreptă, împreună cu Foster, spre o masă de unde le făceau semne un domn și o doamnă, după cât se părea buni prieteni ai femeii. Bărbatul, un om cam de vreo patruzeci de ani, și cea care-l însoțea, o fetișcană care nu părea să fi împlinit douăzeci, erau amândoi actori. Veniseră să sărbătorească încheierea unui contract pe două luni la *Volksbühne*. Conversația era axată pe teatru și film și, ca atare, comentară ce se spunea despre noua altercație dintre tatăl Galei și Moscova. Regizorul dăduse un interviu la televiziune, pe postul principal. După toate aparențele, i se scosese din frazele rostite o serie de cuvinte, căci regizorul critica aspru și mânios încercările făcute de

autorități de a-i cenzura ultimul film, intitulat „Scrisoare pentru Politburo”.

Gala îi mai prezintă lui Foster câțiva prieteni de-ai ei: pictori, fotografi, muzicieni. Plecară nu mult după miezul nopții. În timp ce urcau scara ce ducea spre ieșire, Gala îl luă de braț și zise.

— Hai să mergem în piața principală. E atât de frumos acolo noaptea.

Făcură înconjurul fântânii și se așezară pe bordura de ciment. Reflectoarele erau îndreptate asupra statuii și marele glob de pe turnul Televiziunii era încă aprins.

Gala își întoarse fata către el și-l întrebă:

— Ce părere ai despre Serov?

— Așa cum mă preveniseși, e un tip dur. Dar calificativul ăsta nu-i suficient pentru a-l defini.

— Continuă.

— E greu de spus. Mă duce cu gândul la unele filme în care apar lei sau leoparzi, gata să atace. Încordați, dând din coadă, se pregătesc să se repeadă asupra prăzii. A ascultat cu mare atenție toate cuvintele pe care le-am rostit, dumicându-le, pentru a le digera ulterior. Nu cred că va izbuti cineva să înșele laserele ochilor lui Serov.»

— Am mai auzit și pe alții vorbind despre Serov, dar cred că nimeni n-a izbutit să-l descrie atât de bine. Unii zic că e un fanatic, alții îl califică drept un monstru. Și nu e niciuna, nici alta.

— Cu ce se ocupă?

— Nu știu, zise Gala clătinând din cap. Nu te uita așa la mine. Zău, nu știu. A fost general în Armata Roșie într-o anumită perioadă. Oamenii care l-au cunoscut atunci spun că avea rolul de a prezice ce se va întâmpla în viitorii trei sau patru ani, de a anticipa schimbările care aveau să survină în lume și de a sugera cum va trebui să procedeze armata. Nu știu dacă se uita într-un glob de cristal sau nu,

dar oamenii spun că este un clarvăzător. Pe urmă a fost mutat la Kremlin, anume pentru ca talentul lui să fie pus în slujba șefilor.

— Cine este șeful lui?

— Umblă zvonul că n-are așa ceva, că e total independent. La el se duc mulți să-i ceară sfatul. Dacă lui Serov nu-i place mutra unui tip, nu spune nimic. Ceea ce este sigur e că cei de la Kremlin recurg la el. Are multe legături. Pretutindeni. Prieteni de nădejde. Știe nu numai tot ce se petrece în toate colțurile lumii, ci și ceea ce se va întâmpla ulterior. Taică-meu mi-a povestit că Serov i-a spus că noul secretar general al partidului va fi Gorba-ciov, când mulți nici nu auziseră de el.

— În ce relații se află cu Hartmann?

— Nu cred că relațiile lor sunt oficiale. Mă rog, asta este părerea mea. N-aș putea băga mâna-n foc că am dreptate. Serov are pretutindeni tot felul de prieteni la cataramă. Tipi cam ciudați. Se pare că alcătuiesc un fel de asociație secretă. Taică-meu le zice „cei aleși”. Serov este unul din ei. Hartmann, de asemenea. În cercul lor, fiecare poate spune cu adevărat ce crede, știind că vorbele lui nu vor ajunge unde nu trebuie. Nu au niciun fel de tabu. Nici de natură politică, nici de altă natură.

— De ce a vrut să mă vadă?

— Hartmann consideră că ești un om deosebit, iar Serov a fost poftit ca să-și dea cu părerea. Bineînțeles, în urma unor teste.

— În ce scop?

— Nu mai face pe prostul! Știi foarte bine de ce. Consideră că poți fi unul dintre „cei aleși”, zise Gala, ridicându-se. Ai să afli curând. Iar acum, hai să mergem!

Stătuseră de vorbă mai mult de o oră.

În timp ce Hartmann umplea iar paharele de whisky, Serov zise:

— A sosit momentul să te hotărăști, tovarășe. Ce

părere ai?

— Dumneata întâi.

— Nu, dumneata. Care ar fi avantajele?

— Cel mai important este că e o persoană neutră, cel puțin în ochii noștri. Nu e sovietic, nu e neamț, nu face parte nici din Stasi și nici din KGB.

— Altceva?

— Ce mai știu, păstrez pentru mine.

— Nu. Argumentul principal în favoarea lui este însuși omul. E un bărbat autentic și loial. Dacă vom izbuti

DE O PARTE ȘI DE ALTA A FRONTIEREI 227

să-l convingem, nu va fi doar un mesager, ci va contribui efectiv la realizarea planurilor noastre.

— Când îi vom propune?

— Măine, zise Serov. Mai are o calitate vitală omul ăsta. Înțelege foarte bine în ce constă politica. Nu se lasă amețit. Nici chiar în materie de religie.

— Ce-i vom spune pentru a-l convinge?

— M-am gândit la ceva, dar trebuie să mai reflectez.

— Îmi ascunzi ceva?

— Da.

— De ce?

— Fiindcă nu prea îmi vine să cred că vei fi de acord cu ideea mea.

r

22

Când coborî la micul dejun, Foster găsi pe masă un bilețel. Hartmann și Serov aveau să vină să-l vadă pe la zece dimineața. Sosiră, într-adevăr, la 10.30. Foster îi auzi stând de vorbă cu Gala și cu cealaltă menajeră. Când intrară în odaia lui de lucru, își dădu seama că Serov nu mai semăna cu cel din ajun. Omul care îi întinse mâna zâmbea prietenos.

— Ai câteva minute libere? Aș dori să văd și eu ce-ai

lucrat.

— Mai încape vorbă? Stați, vă rog, pe scaunele pliante.

După ce se așezară în jurul mesei de lucru, Foster i se adresează lui Serov:

— Am extras din rapoartele întocmite de Stasi date referitoare la detalii cu privire la contactele avute cu cei din afara granițelor Germaniei de Est.

— Ce fel de contacte?

— Cu oameni politici din Germania de Vest. Din toate partidele. Funcționari de stat, administratori. Câțiva membri ai BND-ului, Serviciul de Informații din Germania

7 >

de Vest. Ofițeri și civili din NATO. Câteva persoane cu funcții înalte din SUA, unii ofițeri, alții civili. Oameni de

— 1 >

vază în domeniul transporturilor. Membri în *Kriminalpo* – DE O PARTE ȘI DE ALTA A FRONTIEREI 229

lizei și *Grenzpolizei*. Diplomați. Persoane importante din ambasadele aflate în Germania de Vest, precum și alte contacte. Oameni de afaceri, membri ai Partidului Comunist. Am mai extras și unele informații asupra unor întâlniri cu persoane din Anglia și Statele Unite, care, pentru diferite motive, s-au arătat gata să ne dea anumite informații.

— Ce ai urmărit?

— Să selecționez cam douăzeci de oameni apți să facă parte din rețeaua destinată să opereze la nivel înalt în Germania de Vest. Am dorit de asemenea ca, paralel cu organizarea rețelei, să selecționez câteva persoane, probabil din țările neutre, care ar putea acționa ca agenți de influență, oameni care ar putea determina în mod subtil atât mass-media, cât și personalitățile care pot lua decizii.

— În cât timp crezi că vei termina ce ai început?

— Problema agenților de influență va fi rezolvată cam

în șase luni. Pentru alcătuirea rețelei, va fi nevoie de

mai mult. Un an, cred, înainte să fie pusă la punct. Am să fac o schemă, în caz că altcineva va prelua această misiune.

— Există un loc unde am putea sta de vorbă mai confortabil? zise Serov, uitându-se la Hartmann, care dădu din cap.

— Haideți la mine. Putem sta liniștiți de vorbă în

biroul meu.

Luaseră cu toții loc în confortabilele fotolii din jurul măsuței pe care era pus un vas de sticlă cu tot felul de fructe, o cafetieră din porțelan și tot ce era necesar pentru a lua o gustare.

Serov turnă cafeaua în cești și le întinse gazdei și lui Foster.

— Am vorbit ieri despre ce vei face când se va încheia perioada contractului cu noi. Te-ai gândit la asta?

— Nu.

— Există vreun motiv important, de ordin intim, care te-ar determina să te întorci în Anglia?

— Taică-meu. Numai el.

— N-ai lăsat acolo nicio iubită?

— Nu.

— Nu cumva ești unul din ăia?

Foster îl privi lung și vădit surprins.

— Nu. Ce dracu' v-a făcut să-mi puneți o asemenea întrebare?

— După câte știm, de când ai sosit aici n-ai avut niciun contact sexual. Nu te-ai culcat cu Uschi Bayer, așa-i?

— Exact. Dar ce-ați fi zis dacă aș fi afirmat că m-am

culcat cu ea? Că sunt un desfrânat?

— N-are nicio importanță. Trebuia să-ți pun această întrebare.

— L-ați întrebat și pe căpitanul Tolstoi dacă i-am făcut avansuri?

— Ne-ar fi spus chiar el. N-ar fi așteptat să-l întrebăm, zise Serov, clătinând din cap. A fost o întrebare de rutină, adăugă el zâmbind. Mai dorești cafea?

— Nu, dacă mai doresc, îmi torn singur.

— Să ne întoarcem la ce vorbeam mai înainte. Ce atitudine crezi că vom lua când vom vedea că răsuflă ușurat la sfârșitul anului cu pricina?

— N-am nimic de zis, spuse Foster.

Serov se uită lung la el, ridică din sprâncene și zise:

— Vrei să mă faci să-ți vorbesc pe alt ton, mai puțin amabil?

— Aș vrea să aflu despre ce este vorba.

Serov își dădu seama că ieșirea lui îl iritase pe Foster, așa încât se hotărî să schimbe placa.

— Ai să înțelegi de ce am luat-o pe după piersic, când voi termina de vorbit. Și dumneata ai fi făcut la fel, dacă ai fi fost în locul meu, adăugă el, așezându-se mai confortabil în fotoliu. Am ajuns la concluzia că ar fi preferabil să-ți dăm altă misiune decât cea despre care am vorbit până acum - rețeaua din Germania de Vest etc., etc., zise

Serov. Săptămâna trecută, în ziua de 12 martie, s-a deschis Târgul de Primăvară de la Leipzig. A avut loc o mare ceremonie. Oamenii cereau dreptul de a călători în afara granițelor Republicii Democrate Germane. Patru sute din manifestanți au fost arestați. Guvernul nu a încuviințat difuzarea acestei știri, dar oamenii au aflat, căci unii au televizoare la care pot prinde emisiunile din Germania de Vest. Din surse sigure, am fost informat că ungurii sunt gata să distrugă rețelele de sârmă ghimpată de la granițele cu Austria. Toate aceste știri ne arată că se vor isca tulburări în toată Germania, începând cu Leipzig și cu

Dresda. Peste două săptămâni, vor avea loc alegeri în Germania de Est. Dacă voturile nu vor fi falsificate, opoziția va ieși învingătoare. Honecker și banda lui vor fi alungați. Cei din Stasi spun că sunt capabili să țină situația sub control, dar nu credem. Ce părere ai?

— Depinde de ce atitudine ia Moscova față de Honecker.

— Continuă.

— Qnd secretarul general Gorbaciov s-a dus în vizită oficială în Germania de Est, s-a văzut că s-a bucurat de o popularitate mai mare decât Honecker. Și s-a văzut tot atât de bine că Gorbaciov nu voia să se pună semnul egalității între el și Honecker și nici între cele două sisteme de guvernare. Demonstrațiile de pe străzi au început după vizita lui Gorbaciov. Dacă Honecker le va îngădui celor din Stasi să atace lumea din stradă, cum va reacționa Moscova?

— Am încercat și noi să scrutăm viitorul, dar nu știm care din scenariile pe care le-am elaborat va fi pus în practică. Mai mult, trebuie să spun că niciunul din ele nu ne este pe plac. Fiecare opțiune pare să ducă doar la un teren minat. Poate că n-am izbutit încă să ne îndepărtăm destul de problemă ca s-o putem privi la rece. Aici ne-ai putea fi de folos. Bineînțeles, dacă ești dispus să ne ajuți. Problema se compune din patru puncte și dumneata ești la egală distanță de toate. Noi, nu.

— Vorbiți-mi, vă rog, de aceste puncte.

— Nu ești sovietic, nu ești din Germania de Vest și nici din cea de Est, și nu ești din Stasi, spuse Serov, numărând pe degete. Mai ai și avantajul de-a nu fi american. Dar, pe legea mea, știi o groază de lucruri despre toate piesele aflate pe eșichier pentru a putea rezolva problema.

— N-ați vrea să-mi vorbiți chiar de problemă?

— Îmi displace profund să vorbesc despre ea cu

cineva care nu este sovietic, dar nu se poate altfel. Tocmai fiindcă nu ești sovietic, tocmai fiindcă nu faci parte din niciunul din partidele care se confruntă, avem nevoie de dumneata, îți poți imagina, cred, că mă îndurerează faptul că sunt nevoit să vorbesc despre eșecurile sistemului de la noi. Să începem cu Moscova. Gorbaciov a devenit o figură cunoscută în lumea întreagă, dar în țara lui are mai mulți dușmani decât prieteni. Toți nomenclaturiștii cărora le mersese atât de bine înainte de venirea lui sunt pe cale să-și piardă privilegiile.

Mai trebuie să spun că sunt și alții care au crezut cu adevărat în doctrina marxistă. Ca atare, nu vor și nici nu pot s-o ia pe altă cale. Asta înseamnă că nu ne putem bizui pe Armata Roșie și nici pe celelalte organizații militare. Alții de-abia așteaptă să preia ștafeta. Asta ar fi problema cea mai importantă. Va rezista Gorbaciov? Vor rezista *glasnostul* și *perestroika*? Și dacă nu, ce se va întâmpla? Acum să vorbim despre Germania de Est. Se poate ca nemții să-l iubească pe Gorbaciov, dar, dacă îl iubesc, e numai fiindcă văd în el o posibilitate de a deveni independenți față de Moscova. S-ar putea ca Gorbaciov să retragă armatele de ocupație și să-i lase pe nemți să se descurce singuri. Dar aici e aici. Nimănui nu-i sunt pe plac Honecker și acoliții lui. După unele informații pe care le-am primit recent, se pare că populația se va revolta. Honecker a fost avertizat, dar nu crede că s-ar putea întâmpla așa ceva. Zice că el și agenții Stasi sunt în stare să țină situația sub control. Singura problemă care pare să-l preocupe serios este următoarea: Dacă vor fi multe pierderi de vieți omenești, germanii din Vest nu vor profita oare de acest fapt pentru a veni și a se așeza definitiv în Germania de Est? Am văzut într-una din publicațiile NATO un articol în care vorbea despre această posibilitate. Concluzia era următoarea: în cazul când sovieticii nu vor veni în ajutorul lui Honecker și al clicii lui, NATO îi va

sprijini pe germanii din Vest. Așa cum stau lucrurile acum, pot să te asigur că Moscova nu va ridica nici degetul mic pentru a-l salva pe Honecker. Și acum să revenim la Stasi. Acesta poate lua hotărârea de-a pune mâna pe cei potrivnici regimului, înainte ca ei să treacă la fapte. Echipa de asalt, arestări. Vor uza de toate mijloacele pentru a-i înspăimânta pe civili atât de tare, încât nici nu se vor mai gândi la revolte sau la revoluții.

Serov tăcu o clipă și în încheiere spuse:

— Nu ți-am zugrăvit o imagine prea frumoasă, nu-i așa, prietene?

— Așa e, zise Foster. Câți oameni din Moscova sunt
»»

de acord cu scenariul pe care mi l-ați înfățișat?

— Mulți. Nu asta e problema. Ne întrebăm însă ce trebuie făcut. Colonelul Hartmann și cu mine am dori să adoptăm o politică de natură să ne permită să facem față tuturor eventualităților.

I

— Pe ce poliță de asigurare vă bizuiți?

— Pe dumneata, dragă prietene.

— Nimeni din Moscova nu va da o pară chioară pe părerile mele.

— Se prea poate. Totuși, Hartmann și cu mine îi putem determina pe cei de la Moscova să le asculte. Și poate să și acționeze înainte ca situația să le scape din mână.

— Sunt foarte măgulit, tovarășe Serov, dar nu prea văd în ce mod v-aș putea fi de folos.

— Îți dai seama că, dacă treaba nu iese bine și dacă dușmanii vor avea câștig de cauză, ne ducem de râpă cu toții? Și dumneata împreună cu noi. Vor fi necruțători.

Foster dădu să spună ceva, dar Serov ridică mâna, făcându-i semn să tacă.

— Vreau să-ți fac o propunere, înainte de-a te hotărî.

Dacă, dintr-un motiv oarecare, nu dorești să te bagi în treaba asta, te vom elibera chiar acum de angajamentul pe care ți l-ai luat față de noi. Îți vom da fonduri și un pașaport. Dumneata vei alege. Te vei putea duce în ce țară vei dori. Poți pleca în trei zile. Ne vom despărți în termeni buni și nu-ți vom purta pică. Vom distruge toate documentele. Nu s-a întâmplat nimic. Niciodată n-am auzit de numele dumitale. Nici noi, nici Stasi.

— Și dacă rămân?

— Ți se va da înapoi pașaportul britanic. Și un al doilea pașaport, pe alt nume. Autentic și el. Vei căpăta și un pașaport sovietic, emis pe numele Schultz, precum și un document eliberat de KGB, prin care devii inatacabil, în afară de cazul când lucrurile se încurcă rău de tot la Moscova. Dacă totul merge bine, atunci vei putea avea tot ce-ți pofteste inima. Orice.

— Sunteți un om foarte abil, tovarășe Serov.

— Ce te face să spui asta?

— Știați dinainte de a-mi face această ofertă cum vă»

>

voi răspunde. Nu contest esența ofertei și o apreciez la justa ei valoare. Vă asigur că vă voi fi alăturat de dumneavoastră atât cât va fi nevoie.

Serov se ridică. Era evident satisfăcut de felul cum se desfășuraseră lucrurile. Răsuflă ușurat și zise:» >

— Acum hai la masă!

Cinci ore în șir îi explicară lui Foster ce avea de făcut. Planul era întocmit conform unei logici destul de bizare. Din acest caleidoscop lipseau doar piesele pe care americanii și britanicii aveau să le pună în joc în eventualele și diversele tulburări pe care nu era greu să le întrevezi. Foster avea să-i îndrume cu privire la posibilele reacții ale celor din Vest față de atacurile și contraatacurile Moscovei.

Oare când aveau să renunțe la nou creată destindere

din

tre' ei și Moscova și să mizeze pe discordia dintre Moscova și Germania de Est?

Foster își dădu seama că se gândiseră să-i încredințeze această misiune de la bun început. Poate doar la câteva zile după discutarea informațiilor pe care le extrăsese din dosarele Stasi: numele informatorilor din Germania de Vest, contactele din cadrul BND, numele oamenilor de afaceri și ziariștilor care ar fi putut, eventual, uza de influența lor în favoarea Germaniei de Est, pentru a nu li se dezvălui jocurile dubioase. Erau destule dovezi de trădare. Sute și sute de oameni erau antrenați într-un dublu joc. Da, se afla destul material pentru a doborî orice guvern. Foster intuia că Hartmann și Serov adunaseră și ei dovezi similare cu privire la diferitele aspecte ale activității puterii sovietice, neexcluzând nici KGB-ul.

Începuse să se însereze când Foster ajunse la locuința lui. În hol îl aștepta Gala.

— M-au chemat la telefon ca să-mi spună că te îndrepti spre casă, zise Gala zâmbind. îl privi lung, înclinând ușor capul pe umărul drept, și adăugă: Pari obosit. Hai să bem ceva. Apoi vom merge să cinăm la restaurant.

Gala îl luă de braț și se îndreptară spre camera de zi. Surâse când Foster o rugă să-i aducă un suc de portocale. Când se întoarse, puse paharul pe masă și se îndreptă spre televizor. De pe ecranul unde se afla acesta luă un pachet învelit în piele de căprioară.

— Bagă de seamă, atârnă greu, zise ea, înmânându-i pachetul. L-a adus un bărbat în lipsa ta. A zis că vine din partea colonelului. S-ar zice că-i o armă.

Foster desfăcu pachetul și dădu de un revolver Beretta, uns cu ulei. Instinctiv, desfăcu arma și se uită să vadă dacă era încărcată. Nu era. O așeză alături de el pe

canapea.

— De ce surâzi? îl întrebă Gala.

— Îmi aduce aminte de o vorbă din timpul când îmi făceam stagiul militar.

— Cum suna?

— Sergentul zicea mereu: „Arma îți este cel mai bun prieten. Ține-o curată. Să strălucească. Să n-o lași niciodată neunsă”. Se uită la Gala zâmbind și zise: Cred că așa se petrec lucrurile și în Armata Roșie. Au turnat prea mult ulei.

— Nu pari prea încântat de cadou.

— Nici nu sunt.

— De ce? Hartmann a dorit să fie sigur că te vei putea apăra la nevoie.

— N-am nevoie de revolver ca să mă apăr. Asta nu pricep ei. Dar, evident, au fost bine intenționați.

— Și, mă rog, ce faci când cineva îți proptește un pistol în spate?

— I-l iau din mână, spuse Foster, râzând.

— Cum faci?

— Am să-ți arăt, dar nu acum. Oricum, te avertizez: dacă vei fi nevoită vreodată să tragi în cineva, stai la cel puțin trei metri depărtare de el. Numai idioții te atacă din spate.

Gala se uită lung la el. Apoi rosti pe un ton grav:

— N-au înțeles cine ești, nu-i așa?

— Ce te face să spui asta?

— Faptul că sunt bărbați. Ți-au pus o seamă de întrebări, dar niciuna adecvată.

— Pune-mi-le tu, spuse Foster, surâzând.

— În regulă, rosti ea, privindu-l. La ce te gândești seara, înainte de-a te duce la culcare?

Foster medită îndelung. În cele din urmă, clătină din cap și zise:

— Pune-mi altă întrebare.

— Ai avut vreo iubită înainte de-a veni aici?
— Am avut mai multe în cursul anilor, dar niciuna din legăturile mele nu a fost trainică.

— Te-ai culcat cu ele?
— Cu două din ele, da.
— Ai fost îndrăgostit de vreuna?
— Am fost atras de toate. Tu cum ai defini dragostea?
Gala dădu din umeri.

— Ți-e dor de vreuna din ele? Sau de părinții tăi?
— Uneori mi-e dor de taică-meu.
— De ce? Erați foarte apropiați?
— Nu în mod conștient, dar acum, când mă uit în urmă, cred că țineam mult unul la altul. S-a opus când i-am zis ce-aveam de gând să fac.

— De ce? Ce motiv a invocat?
— A spus că sacrificiul e prea mare.
„Disproporționat”, așa a zis.

— Tot așa ți-ai spus și tu mai târziu?
— Era un lucru care trebuia făcut.
— De ce?
— Nu-i puteam lăsa să zacă în închisoare fiindcă au transmis niște mesaje referitoare la unele întâlniri sau la locuri secrete unde se pot pune scrisorile. Au făcut-o din loialitate. Nu din convingere sau din dorința de-a căpăta o răsplată.

— Ce recompensă le-ai oferit?
— Bani, celor doi bărbați. Fetei i-am spus că va locui în Berlinul de Vest când își va termina studiile la Universitate.

— E vorba de Uschi, nu-i așa?
— Da. Gala zâmbi.
— Peste două zile, vom merge amândoi la nunta ei, zise ea, zâmbind. Și când te gândești că se mărită cu unul din tabăra adversă.

— Tolstoi e din tabăra adversă?

— Da, spuse Gala scurt, adăugând: Hartmann mi-a spus că te-ai hotărât să rămâi aici și că o să lucrezi cu ei. Cu el și cu Serov. E adevărat?

— Da.

— Mi-a spus că ți-au oferit posibilitatea să te desparți de ei chiar acum și să te duci unde vrei. Așa e?

— Da.

— Faci o greșeală. Nu-ți dai seama?

— Spune-mi de ce, zise Foster, zâmbind.

— Nu pricepi că nu ai o viață normală? N-ai niciun prieten, nici măcar niște cunoștințe pe care să le întâlnești din când în când și cu care să petreci câteva ceasuri agreabile. Nu ieși din casă. Muncești de dimineața până seara, de parcă ai fi un condamnat care-și ispășește pedeapsa într-o închisoare. Treci de la o zi la alta cu ochii închiși. N-ai niciun stimulent din afară. Nu te aștepti la nicio surpriză plăcută. Nu privești niciodată înainte, spre viitor. Nu te uiți la nimic. Trăiești ca un pustnic, în afara vieții de zi cu zi. N-ai nicio ambiție, nicio speranță? Nu nutrești niciun vis?

— O să mă descurc, Gala, zise Foster, zâmbind. În orice caz, îți mulțumesc pentru gândurile tale.

— Cum îți zicea maică-ta când erai mic?

— Charlie. Iar înainte, când locuiam în Germania, îmi spunea Karl.

— O.K. De-acum înainte, îți voi spune și eu tot Karl. Am să mă străduiesc să te reintegrez speciei umane. Sper că vei putea iarăși să vezi că a trecut iarna și că a venit primăvara, să bagi de seamă că afară ninge sau că bate soarele.

După câteva momente, adăugă:

— L-am întrebat odată pe t: iică-meu cu ce învățătură s-a ales din viața pe care a dus-o. A stat destul de mult pe gânduri, iar apoi mi-a zis: „Să nu uiți ce-ți spun acum,

puișor: Profită de prima șansă care ți se ivește în cale. Prima. Nu există o a doua". Așa îți spun și eu ție acum.

După un lung moment de tăcere, Foster întrebă:

— De ce te frământă din cauza mea, Gala?

— Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș spune că aștepți să-ți fac complimente. Hai, invită-mă la masă. Mergem să cinăm în oraș.

— Dă-mi răgaz o oră. Trebuie să transcriu niște notițe.

— Bine. Să nu uit. Prietenii noștri mi-au spus că ești un pianist de mare forță. De talia lui Fats Waller. O să cânti și pentru mine cândva?

— Fără nicio îndoială, Gala.

În timp ce Foster admira grădina, își dădu dintr-odată seama că pomii înfloriseră. Unul din gardieni săpa pământul de la rădăcina lor. Întoarse capul când auzi pe cineva bătând în ușă. Era Gala, care îl anunță radioasă:

— A sosit tata. A tras la hotelul Berolina și ne-a invitat la cină. Ceilalți oaspeți sunt Serov și Hartmann. Ce zici, îți convine?

— Desigur. Mă schimb și pornim.

Serghei Leonov semăna mai mult a american decât a rus. Impunător ca statură, dar și mai impozant prin faptul că părea atât de viu și de prezent. Pe chipul lui de împărat roman se vedea bine că știa că nu putea trece nicăieri neobservat și că nu se prea sinchisea. Avea un fel direct de-a se comporta și de-a vorbi. Fără să-i pese dacă vorbele lui erau ascultate sau nu, Leonov critica fără ocolișuri birocrăția de la Moscova. Râdea adeseori, dând din când în când din mâini, ca și cum s-ar fi aflat nu într-un restaurant, ci pe platoul de filmare de la Cine Città. Până și chelnerii se însuflețiră. Serveau cu un entuziasm manifestat prin gesturi teatrale.

Era evident că Leonov a cunoștea bine pe Serov. Aducea uneori vorba de anumite acțiuni împotriva

nomenclaturiștilor de la Kremlin. Față de Hartmann se arăta mai reticent, ascultându-l cu atenție ori de câte ori lua cuvântul, dar fără să-i dea replica. Față de Gala se purta ca un om care știa că afecțiunea reciprocă, țesută de-a lungul anilor, nu putea fi destrămată. Se hărțuiau în glumă, se îmbrățișau și își aminteau împreună de zilele petrecute la Roma, Los Angeles, New York și Madrid. Din când în când, Leonov se uita la Foster cu ochi binevoitori. Dacă își făcuse o părere, fie bună, fie rea despre el, nimeni nu putea ghici.

Foster își dădu seama că Leonov avea obiceiul să-i cântărească din ochi pe prietenii fetei lui, dar nu și să adopte o poziție pentru sau împotriva lor.

Ieșiră cu toții din restaurant ca niște lei sătui. Leonov salută lumea din jur care îl aclama zgomotos. Apoi fu de părere că ar putea continua cheful acasă la Hartmann. Tot el îi făcu semn șoferului să tragă la scară. Era vorba de șoferul lui Hartmann.

Când sosiră, radioul era deschis. Se îndreptară spre camera de zi, cu Leonov în frunte. Acesta le făcu semn celorlalți să tacă pentru a asculta muzica.

— Ascultați, ascultați cu toții! strigă el, bătând tactul și privindu-i rînd pe rînd. Ce bucată este asta? Cine a scris-o? Hai, ziceți ceva. Ar trebui să vă fie rușine că sunteți atât de ignoranți!

Foster fu cel care răspunse pe un ton calm:

— Este o sonată de Glazunov, intitulată *Melodie*. Opus 20 sau poate 21.

Leonov își întoarse privirile spre Foster, și zise:

— Așa e, bravo. Tâmpiții ăia care au ascultat-o atunci au zis că e o dulcegărie, bună doar pentru filme. I-au conferit titlul de artist al poporului, adăugă el, clătînând din cap. Glazunov și-a dat seama că erau de rea-credință și a plecat la Paris. Dumnezeu să-l aibă în paza lui. A compus bucata asta când n-avea mai mult de douăzeci și unu sau

douăzeci și doi de ani, zise el, oftând. Ce să-i faci! Hai, Peter, spuse apoi, adresându-i-se lui Hartmann. Dă dispoziții să ni se mai aducă ceva de băut. Fii băiat de treabă.

În timp ce stăteau în jurul mesei, Foster își dădu seama că atât Serov, cât și Hartmann, deși nu se temeau de Leonov, aveau o mare considerație pentru regizorul de film. Într-un fel, erau cu toții egali, dar Leonov era un personaj ce nu putea fi integrat în nicio categorie. Era unic. Îndrăzneți erau toți, dar Leonov nu se sfia să-și trâmbeze independența. Mult după miezul nopții, Foster începu să-l înfrunte pe Leonov. Nu chiar fățiș, dar în conversația lor începură să apară unele tăceri semnificative. Holbându-se la Foster, Leonov îl întrebă:

— Și, mă rog, de ce nu-ți vine a crede că nu-i vor da un șut în fund lui Honeker și hăndrăliilor lui?

— Fiindcă le dă ceea ce vor să capete. O viață tihnită. Și o slujbă. Poate că nu-ți prea place treaba pe care o faci, dar ai de lucru și nu muncești din greu, fie vorba între noi. Ai un acoperiș deasupra capului. Ai o casă. Nu te prea poți învârti în ea, dar mă rog, o ai. Dacă te îmbolnăvești, beneficiezi de asistență medicală gratuită. Există foarte puține delictе. Femeile bătrâne pot circula pe stradă fără să se teamă că vor fi jefuite. Este exact Germania de dinainte de război. Perdele cu dantelă la ferestre și cărți de Thomas Mann.

— Doamne Dumnezeule! Asta numești dumneata viață? Să faci mașini din piese vechi ca să-ți câștigi existența? Să-i spionezi pe cei din jur, știind că și ei tot asta fac? Să execuți ce ți s-a ordonat? Ziua de mâine e exact la fel cu cea de azi. Ascultă-mă, băiete, zise el, uitându-se țintă la Foster. Într-o bună zi, o să vină un nenorocit de nazist cu un steag în mână. O să-l fluture și o să le promită că le va da tot ce-și cer. Vor cere să trăiască în libertate.»

Mai trist e faptul că, atunci când o vor avea, nu vor ști ce să facă cu ea.

— O să se găsească un altul care să le arate.

— Zău? Așa a zis și Hitler. Au rămas mulți Hitleri

»

pe pământ. Arată-mi o democrație în Africa. Sau în America de Sud. Spune-mi și mie unde se află, în lumea întreagă, un stat democratic!

— Poate că suntem cu toții mult prea înțelepți pentru a dori să trăim într-un stat democratic, zise Foster, zâmbind.

Leonov izbucni în râs și puse paharul cu vin pe masă.

— Are dreptate, zău așa! Ia gândiți-vă ce s-ar întâmpla dacă ar veni la cârmă un guvern ales de majoritatea cetățenilor. Adică vocea poporului. Spanac. Am auzi răcnetele unor gangsteri, ale unor arierăți, ale unor bufoni și ale unor huligani – cu toții naziști. Cămăși negre, cămăși cafenii. Vânătorii de evrei. Țștia sunt cei care vor fi în prim-plan. Ei vor oferi bani și putere, mă rog, tot ce-ți pofteste inimioara, tuturor dobitocilor și nemernicilor care au votat cu ei. După toate probabilitățile, mai mult de nouăzeci și opt la sută din alegători.

Era două noaptea când Foster și Gala ajunseră acasă, în timp ce așteptau în mașină ca gardienii să efectueze controlul, înainte de-a deschide poarta, Gala zise:

— După cât se pare, te consideră acum ca pe unul de-ai lor.

— Asta ce înseamnă? zise Foster, întorcând capul spre ea.

— Că ești unul din puținii oameni care gândesc fără să se lase influențați de cineva, fiind, ca atare, capabil să schimbe în cincizeci de ani soarta lumii, sau cel puțin a Europei.

— Se îmbată cu apă rece dacă într-adevăr cred asta.

— Nu ei se îmbată, ci eu. Și mă tem destul de tare.

— De ce?

— Să zicem că e vorba de un presentiment. Am senzația că lumea se duce de râpă. Repede. Și că nimeni nu-și dă seama de asta.

— Dă-mi un exemplu.

Gala tăcu preț de câteva clipe, apoi zise:

— Așa-zișii neonaziști. Știu că ești de părere că e vorba doar de o mână de huligani care se dau în vânt după meciurile de fotbal. E drept că unii sunt așa. Ăștia însă spun: „Germania e a germanilor. *Ausländer raus!*” Și nimeni nu-i poate opri. Poliția stă și se uită la ei. De ce oare? Fiindcă este de acord cu lozincile lor. Nu-i neapărat nevoie să porți o zvastică pe braț ca să fii nazist. Știi și tu. I-ai văzut pe ăștia din Stasi? Naziști care poartă alt nume. Au secera și ciocanul în loc de zvastică.

— Și tu ce părere ai despre ei? Despre taică-tău, Hartmann și Serov?

— Cred că sunteți cu toții neghiobi. Niște romantici incurabili, dornici să facă bine. Vă iubesc pe toți.

— De ce?

— Fiindcă vă pasă de ce se întâmplă. De asta te-ales Hartmann. Nu numai pentru statele tale de serviciu, ci și fiindcă ți-a păsat de soarta tâmpiților ălor care au fost arestați.

23

Foster se sculă devreme a doua zi. Luă micul dejun la repezeală și se întoarse în camera lui. Lucră toată ziua pentru a extrage din dosarele Stasi numele persoanelor pe care avea de gând să le contacteze.

Știa că avea să înceapă cu Malins. De fapt, acesta era singurul care se afla la Berlin. Toți ceilalți erau în Germania de Vest, iar Foster trebuia să ajungă la ei trecând prin Berlinul de Vest. Era nevoit să caute un punct de trecere în apropiere de Helmstedt.

Notă cu mare atenție direcțiile pe care trebuia să se

axeze întrevvederea cu Malins. Mai întâi, șocul posibilei dezvăluiri a ceea ce știa despre el și apoi un scenariu mai puțin brutal, în care figura eventualitatea unei colaborări prietenești. Nu trebuia să întindă coarda. Aveau să stea de vorbă din când în când, ca doi vechi prieteni, despre ceea ce se petrecea în lume.

Discută câteva ore în șir cu Hartmann, arătându-i planul pe care-l avea în vedere pentru a verifica numele selecționate, ca nu cumva vreunul din ofițerii Stasi, care fuseseră implicați în procesul agenților din rețeaua lui, să mai revină în discuție.

Mai discutară și despre aspectul financiar al misiunii. Foster avea nevoie să primească, în numerar, mari sume de bani de cealaltă parte a frontierei, ceea ce implica folosirea unor coduri speciale pentru a putea comunica în caz de nevoie. Hartmann avea să se ocupe și de felul cum avea să treacă frontiera, fără a fi nevoit să prezinte legitimația la punctele de control. Era nevoie de vreo zece zile pentru a pune la punct lucrurile. În acest răstimp, Foster avea să înceapă negocierile cu Malins.

Foster se hotărî să-l sune pe Malins pe linia secretă din casa lui Hartmann. Așteptase să se însereze, ca să fie sigur că Malins avea să fie acasă. Formă numărul lui Malins, dar nu răspunse nimeni. Așteptă să mai treacă o jumătate de oră și încercă din nou. Recunoscuse vocea lui Malins de la primul „alo”. Malins era un agent mult prea experimentat pentru a răspunde la un apel telefonic spunându-și numele. Rosti doar cifrele numărului de telefon. Foster nu spuse niciun cuvânt și Malins întrebă pe un ton răstit:

— Cine-i acolo? Tu ești, Kennie? Dacă da, termină cu tâmpeniile!

— Sunteți cumva domnul Malins? Roger Frederick Malins?

— Dumneata cine ești?

— Numele meu este Foster. Charlie Foster.

Se lăsă tăcerea. Timp de câteva minute, bărbatul de la celălalt capăt al firului nu scoase niciun cuvânt. Apoi, după ce îi pică fisa, întrebă:

— E vorba de o glumă proastă?

— Deloc, amice. Foster tăcu câteva clipe și continuă: Mă gândeam că ne-am putea vedea ca să stăm puțin de vorbă.

O nouă pauză, de data asta mai lungă. Desigur că Malins cumpănea cum să reacționeze. Foster zâmbi în sinea lui, zicându-și că interlocutorul lui ezita între curiozitate și dorința de a pune mâna pe un trădător. În cele din urmă, îl auzi spunând:

— Nu mă interesează ce ai să-mi spui, amice. Ți-ai așternut cum ai vrut. Acum n-ai decât să te întinzi în culcuș și să vezi cum o să dormi.

— Mă gândeam că am putea sta nițel de vorbă despre Pescăruș. Ți-l amintești, desigur. E vorba doar de o convorbire care va rămâne între noi. Numai între noi doi.

Urmară iar câteva clipe de tăcere. Apoi Malins întrebă:

— Unde vrei să stăm de vorbă?

— Ce-ai zice de magazinul de articole porno de la intersecția de lângă Zoo Bahnhof?

— Qnd? întrebă Malins, oftând.

— La noapte. În jur de ora zece. Îți convine? Nu cumva să încerci să-mi tragi clapa, sau să-mi faci vreo porcărie. Te asigur că am multe de povestit în ceea ce te privește, dacă mi se întâmplă ceva.

Malins trânti telefonul. Foster se bucură că vorbele lui stârniseră o asemenea reacție de mânie și de frustrare. Avea să meargă bine treaba.

Foster trecu frontiera prin punctul de control de pe Friederichstrasse, arătând pașaportul emis în Germania de Est pe numele de Schultz. Hartmann îi dăduse o hârtie

care i-ar fi fost de mare ajutor, dacă cineva ar fi încercat să-i pună bețe în roate sau să-l percheziționeze.

În timp ce se îndepărta de postul de control, își dădu seama cât de ciudat era faptul că se afla iarăși în Berlinul de Vest. Era aproape nouă seara, dar încă nu se întunecase. Era destul de cald. Fetele umblau îmbrăcate în rochii de vară, fără pardesie.

Se urcă într-un tren care era aproape gol. La această oră târzie, oamenii nu mai treceau dintr-o parte în alta a Berlinului. Coborî la stația din dreptul Grădinii Zoologice și o luă pe Hardenbergstrasse. Coti în dreptul Școlii de Arte Frumoase, o luă pe Fasanenstrasse și apoi pe Kantstrasse. Dădu de magazinul porno. Vizavi era un restaurant. Foster intră, se așază la o masă de lângă fereastră și comandă o cafea și un sandviș. Până sosi chelnerul, se uită pe fereastra care dădea spre o șosea mare cu patru benzi, câte două în fiecare sens. Podul de deasupra șoselei își coborâse umbra peste magazinul din colț. De la locul lui, Foster nu putea identifica persoanele care intrau în magazin, așa că, de îndată ce-și termină sandvișul, plăti și plecă. Se uită la ceas. Mai erau zece minute până la ora când se închidea prăvălia. Foster iuți pasul.

Din magazin ieși un bărbat care ținea în mână o pungă de hârtie. Când Foster ajunse în fața intrării, omul îl opri, zicând:

— Îmi pare rău, am închis.

— Am întâlnire cu cineva înăuntru.

— Îmi pare rău, dar la noi nu găsiți fete, spuse omul, zâmbind. Știu eu o adresă, dacă vă interesează.

— Am întâlnire cu domnul Malins.

— Englezul?

— Da.

Tipul șovăi câțva timp, apoi zise:

— Hai, intrați. Mă duc să văd dacă vă poate primi.

Foster intră în prăvălie. Se uită la rafturile cu reviste

și casete video. Mai rămăseseră doi clienți, care încă nu se hotărâseră ce să cumpere. Omul se întoarce și îi spuse:

— Luați-o pe scară în jos. Dincolo de magazin, veți da de un birou. Se află la capătul coridorului. Intrați fără să bateți la ușă.

Malins stătea într-un fotoliu și-l aștepta.

— Încuie ușa.

Foster se făcu că nu aude ordinul dat și se așeză pe marginea unui birou de stejar.

Malins se holbă la el. În cele din urmă, se hotărî să ia cuvântul:

— Nu te-ai schimbat deloc, Charlie. Mi-am zis că o să apari cu barbă.

— Unde putem merge să stăm de vorbă?

— Putem vorbi și aici.

Foster clătină din cap, zâmbind:

— Ca să-ți dau de lucru? Vei avea nevoie de câteva ceasuri bune ca să tot râcăi cu lama de ras banda pe care o vei imprima. Nu, mulțumesc.

— Ce propui?

— Ce-ar fi dacă am merge la tine? Adică în casa de lângă garaj, unde îi dădeai adeseori întâlnire lui Steiner?

După o scurtă ezitare, Malins își luă haina din cuier și spuse:

— Bine. Luăm un taxi.

Nu făcură decât cinci minute cu mașina până la destinație. Malins plăti cursa, scoase din buzunar o legătură de chei și se îndreptă cu pași vioi spre biroul puternic luminat, care se afla deasupra pompelor de benzină. În timp ce deschidea ușa, îl întreabă:

— La noapte te întorci dincolo?

— Nu-ți face griji în ce mă privește, Roger.

— Punctul de control se închide la miezul nopții. Trebuie să ne spunem foarte scurt ce avem de spus.

— Nu-ți face griji, zise Foster, râzând.

Malins aprinse lumina. Biroul era curat și frumos mobilat. În fiind se afla un bar bine aprovizionat cu tot felul de băuturi.

— Vrei să bei ceva, Charlie, sau ești tot abstinent?

— Dacă ai un suc de fructe, cu plăcere.

Malins îl invită din ochi să ia loc într-unul din fotolii. Se îndreptă spre bar și reveni peste puțin timp, cu paharele pline în mână. Se așează lângă Foster.

— Noroc, amice, zise el, ridicând paharul. Care-i problema?

— Voiam să stăm nițeluș de vorbă.

— Nu mai e cazul, bătrâne, zise Malins, zâmbind. După ce m-ai chemat la telefon, am stat mult și m-am gândit. Până la urmă, am ajuns la concluzia că e timpul să pun punct. Ce-i prea mult strică.

— Ascultă-mă, Roger. E vorba de niște bănuți care nu-s de lăsat.

Pe fata lui Malins se citi deodată un viu interes. Se

gândise, probabil, că zilele bune n-aveau să se mai întoarcă și că, în consecință, trebuia să facă față situației cât putea mai demn. Oferise un spectacol în cursul căruia jucase rolul unui om plin de virtuți. Acum însă piesa luase sfârșit. Își apropie scaunul de fotoliul în care stătea Foster și zise:

— De ce ai vrut să mă vezi, Charlie?

— Cred că am putea cădea la învoială. Și că va merge treaba mai bine decât înainte. Am lucrat cam după ureche până acum, nu găsești?

— Nu eu am pus la cale treaba aia. Ei m-au silit.

— Cred că ar fi bine să lăsăm deoparte bârfelile celor de la SIS și să ne concentrăm pe alte probleme.

— Ce vrei să spui?

— Te tentează?

— Cred că da, spuse Malins, dând din umeri.

— Cei de la Londra se mai ocupă de evaluările alea globale?

— Da, zise Malins, zâmbind. Acum le zic „analize raționale”.

— Le primești regulat?

— Da, în fiecare săptămână.

— Am plăti un preț dublu dacă am obține copii după cele mai recente. Vreau să spun, din ultima săptămână. Crezi că poți face ceva?

— Vorbești de copii oficiale sau simple?

— Simple.

— În zece zile vei avea tot ce dorești. Nu-i o problemă.

— Ne-am înțeles?

— Asta-i tot ce vrei?

— Da. Plătim în dolari. Două mii în fiecare săptămână.

Malins deveni dintr-odată alt om. Dădu din cap, parcă pentru a sublinia importanța înțelegerii, și zise:

— În regulă.

— Spune-mi, de ce-ai băgat bani într-un magazin porno?

— Nu eu am băgat banii, spuse Malins râzând și părând mult mai în largul lui decât la începutul convorbirii. SIS a dorit să avem un loc unde oamenii să poată intra și ieși fără să fie luați la ochi. E drept că eu le-am sugerat ideea. Au întors problema și pe față și pe dos și până la urmă au fost de acord. Eu plătesc chiria pentru prăvălie, ei pentru restul casei. Tăcu, se uită la Foster și apoi rosti: A umblat vorba că ai fost văzut la Dublin.

— Cine a zis asta?

— Nu-mi aduc aminte. S-a creat o oarecare panică după ce te-ai făcut nevăzut. Pe urmă a apărut versiunea

oficială, așa că s-a pus capăt ipotezelor, cel puțin aici, în Berlinul de Vest. Cum o duci acolo?

— Mă descurc. Ți-am lăsat pe hârtiuța asta un număr de telefon la care mă găsești. Mă pot întoarce aici în câteva ore dacă mă chemi la numărul respectiv.

— Înseamnă că ai fost foarte sigur pe tine, dacă te-ai apucat să pui la punct toate amănuntele înainte de-a ne întâlni.

— Ești un tip independent. Ca și mine, de altfel. Am știut că ai să-ți dai seama că e o afacere bună. După o scurtă pauză, Foster întrebă: Mai ești încă la conducerea rețelei pe care o știam?

— Da. Oamenii cu care lucrezi acum sunt la curent?

— În dosarele lor nu se află nimic referitor la problema asta.

— Nu le-ai spus?

— Ce ochii nu văd, inimii nu-i strică, zise Foster rânjind. Cu ce te ocupi acum?

— Cu așa-zișii naziști. Cei de la Londra cred că în

curând ne vor da de furcă. Mișună peste tot. Au spioni și în poliția de-aici și în cea de dincolo. Majoritatea sunt niște nătărăi, dar cei care se află în spatele lor au contacte peste tot. În Marea Britanie, în Statele Unite. Cei de la Londra sunt foarte îngrijorați.

— Ați infiltrat și agenți de-ai voștri în rândurile lor?

— O mână de oameni. Câțiva acționează în Berlinul i

>

de Est, alții la Leipzig și la Dresda. Acolo va începe, dacă se va face vreo mișcare, zise Malins, ridicându-se de pe scaun. Fiindcă tot veni vorba, te anunț că Honecker e

7»

unul dintre cei mai statornici clienți ai magazinului porno. I se expediază o duzină de reviste săptămânal, poate și mai mult. Îmi vine să râd când îl văd după aceea la

televizor.

Malins îi întins mâna lui Foster, care însă se făcu că n-o observă, căutându-se prin buzunar. Găsi ce căuta și îi înmână lui Malins un plic, zicând:

— Aici sunt dolarii.

Malins vârî banii în buzunar și spuse rânjind:

— Cred că i-a usturat rău când s-au despărțit de ei. Și acum, înainte de a-mi lua rămas-bun, trebuie să-ți spun că ar fi bine să te mai fâțâi nițel înainte de a porni spre frontieră. E mai prudent.

Foster zâmbi și spuse:

— Știi unde se află chioșcul de ziare? Cel de lângă *Gedächtniskirche*?

Malins făcu semn că știe.

— Când o să ai ceva pentru mine, lasă materialul acolo într-un plic. Scrie doar numele „Laufer”. Plicul va fi luat în mai puțin de o oră. Când vrei să ne întâlnim, telefonează-mi și o să fiu în fața chioșcului la ora pe care o vom fixa.

— S-a făcut.

Foster luă un taxi și se îndreptă spre postul de control, pentru a evita trenul. La sosire îl aștepta Hartmann, aflat la volanul propriei mașini.

— A mers bine?

— Cred și eu. N-am avut niciun fel de problemă.

24

Pe lista întocmită de Foster, imediat după numele lui Malins figurau încă două. Théo Müller, care făcea parte din personalul BND, și Franz Lemke, un ziarist cu dublă cetățenie: germană și canadiană.

Müller nu mai avea mult până la pensie. Numele lui, ca al tuturor informatorilor Stasi care fuseseră plătiți pentru serviciile aduse, figura în dosare. Trebuia, totuși, să se țină seama că primul lui contact cu Stasi se datora legăturii cu o femeie foarte ispititoare, care nu lucra decât

sporadic pentru Stasi. Era profesoară. Müller se îndrăgostise de ea imediat după ce se cunoscuseră. Deși era mult mai în vârstă decât ea, Müller era un bărbat seducător. La începutul legăturii lor, femeia se culcase cu el în interes de serviciu, dar relațiile dintre ei se schimbaseră cu timpul. Dragostea devenise reciprocă. Stasi își dăduse seama că afecțiunea lor era o garanție mai puternică decât banii. Nu abordaseră niciodată acest subiect, dar atât Müller, cât și iubita lui știau că trebuiau să continue să joace în hora în care intraseră, dacă voiau să scape cu viață. Lui Müller i se făgăduise că, de îndată ce va ieși la pensie, i se va da o casă în Germania de Est și pensia la care avea dreptul, împreună cu binecuvântarea și felicitările agenților Stasi r pentru căsătorie. Müller era funcționar superior în secția de planificare a BND-ului de la Pullach.

Franz Lemke, ziaristul, avea în jur de cincizeci de ani. Părinții lui erau germani care emigraseră în Canada. Franz se născuse la Hamilton, în Ontario, și era cetățean canadian. Tatăl lui era un om de afaceri care avea o firmă de import-export. Îi mersese bine. Păstrase contactul cu cei din Germania, nu numai pe plan comercial, ci și social. Deși majoritatea relațiilor lui erau cu cei din Germania de Vest, își ajutase unii prieteni din Germania de Est, trimițându-le piese de schimb din domeniul electronicii și asigurându-se în prealabil că respectivii le vor folosi doar în scopuri comerciale. Nimeni n-avea să facă mutre pentru câteva dischete și niște cipuri de computere. Când taică-său vorbea despre casa lui, se gândea la cea din Frankfurt.

De îndată ce-și terminase studiile universitare, Franz fusese angajat de revista *Hamilton Spectator*. După cinci ani, fusese avansat și i se propusese să lucreze la redacția care se ocupa de relatarea evenimentelor locale. Era un om harnic și destoinic. După alți trei ani, cu acordul redacției, fusese transferat la redacția jurnalului *Toronto*

Star, în calitate de șef al secției care se ocupa de difuzarea știrilor politice din Ottawa. Reușise să-și impună punctul de vedere. Ulterior, i se oferise un post de corespondent de presă la Paris. Primise vestea cu entuziasm. Când se schimbase conducerea și postul de redactor-șef fusese preluat de un editor străin, Müller își dăduse seama, de la prima întâlnire, că zilele lui în redacție erau numărate. Nu trecuse mult și începuseră să i se cenzureze articolele. Müller își căutase un alt post. Fiindcă era bilingv, făcuse primele tentative în Germania. Primise trei oferte de la diferite ziare încă din primele două săptămâni. Se hotărâse să se lanseze ca ziarist independent la un ziar care avea să-și informeze cititorii despre evenimentele din Germania.

Legăturile lui Müller cu Stasi erau asigurate de Lena Bekker, așa încât Foster se hotărî să se întâlnească cu ea, înainte de a-l contacta pe ziarist. Lena Bekker locuia la Halle, iar orașul se afla la vreo douăzeci de kilometri nord de Leipzig.

După ce vorbi cu Hartmann, hotărâră de comun acord că se va duce la Halle peste două zile. În ajunul plecării, Foster primi un telefon de la Müller și se duse să ia plicul. Era mai voluminos decât se așteptase. Nu-l deschise înainte de a ajunge acasă, în camera lui de lucru.

Hârțiile aflate în plic conțineau o analiză a activității desfășurate de Stasi în ultimele opt săptămâni. Raportul avea douăsprezece pagini, bătute la mașină la un rând. Foster îi telefonă lui Hartmann, care sosi imediat. Citiră împreună raportul.

Deși purta mențiunea „Strict secret”, acesta era redactat în termeni generali, semănând mai degrabă cu articolele care apăreau în *The economist*. Nu se făcea nicio referire la sursele de informații. Concluziile erau atât de ferme, încât s-ar fi zis că asistai la relatarea unor evenimente istorice, când, de fapt, informațiile aveau drept scop să te ajute să descoperi cum va arăta viitorul.

Din toate știrile relatate, reieșea teama de neonaziști.» *i»*

Activitatea lor putea fi dăunătoare nu numai în Germania de Est, ci și în restul Europei și în Marea Britanie. Conducătorii lor erau considerați inteligenți și rafinați, precizându-se că unii din ei aveau contacte cu persoane importante din USA, primind și fonduri de la acestea. În raport se mai vorbea și despre huliganii care manifestau pe străzi. Erau asemuiți cu naziștii de pe vremuri, care purtau cămăși cafenii. Cea de-a doua parte a raportului era consacrată tulburărilor din Germania de Est. Acestea erau calificate drept mișcări similare întrucâtva celor provocate de neonaziști. Se mai afirma că la aceste manifestări participau atât tineri, cât și oameni în vârstă și că manifestațiile deveneau din ce în ce mai numeroase pe tot cuprinsul țării. Nemulțumirile proveneau din interdicția oamenilor de a se exprima liber cu privire la cei care dețineau puterea, precum și din imposibilitatea de a călători în străinătate.

Raportul nu era bine redactat. Totuși, din analiza prezentată reieșea că această nemulțumire generală trebuia avută în vedere când serviciile de informații vor planifica unele operațiuni în țările care aderaseră la Tratatul de la Varșovia.

În ultimele două părți ale raportului se aflau scurte referiri la o eventuală instituire a unei comisii NATO, care ar fi putut să se ocupe de analizarea reacțiilor față de tulburările din Germania de Est, precum și de cele ale sovieticilor și ale guvernului Germaniei de Est. Se exprimau temeri cu privire la reacția oficială, conform căroră, dacă se ajungea la acțiuni violente, era posibil ca Occidentul să riposteze.

După ce parcurseră împreună toate paginile, Hartmann se uită lung la Foster și-l întrebă:

— Ce părere ai? Crezi că spun adevărul?

— Aș zice că da. Felul cum sunt formulate arată că da. Multă prudență și nicio sugestie la obiect, zise el zâmbind. Un raport despre care nu se poate spune că nu te-a avertizat la timp, dacă lucrurile iau altă întorsătură. Dacă se întâmplă să nu fi avut dreptate, nimeni nu-și mai aduce aminte ce stătea scris acolo.

— Cu toate astea, evaluează situația la fel ca noi, dacă citești și printre rânduri, zise Hartmann. Una din piedicile aflate în calea noastră constă în faptul că nu poți ști efectiv ce crede o masă de oameni care nu au libertatea de a se exprima. Dacă ni s-ar intenta un proces, mie și lui Serov, niciunul din noi n-am putea invoca ceva în favoarea noastră. Ce să spunem? Că am acționat din instinct? Că am mirosit ceva? Cei care fac parte din SIS pot spune exact același lucru. Ar trebui să știm mai multe despre ei și uite că nu prea știm.

— Ce credeți că se va întâmpla?

— Nu știu. Efectiv, nu știu. Mă aflu în situația unui meteorolog care zice că există unele vagi semne pe cutare ocean, prevestitoare de furtuni și uragane. Uraganele se pot potoli pe drum, după cum se pot năpusti asupra noastră, distrugând tot ce se află în calea lor. Știi prea bine că animalele, chiar și cele domestice, simt când vine furtuna. Știu cu câteva ore mai înainte de a izbucni. Oricum, cu cât mai iute vom putea pune cap la cap informațiile pe care le avem, pentru a ghici felul cum gândesc cei care vor participa într-un fel sau altul la evenimentele respective, cu atât vom putea lua mai ușor precauțiile necesare, zise Hartmann, clătinând din cap și continuând: Ceva se va întâmpla. Plutește în aer.

— Când ați început să aveți asemenea presentimente?

— Când am fost în Afghanistan.

— De ce atunci?

— Fiindcă nimeni nu mi-a spus ce avem de făcut. Și,

zău așa, nici acum nu pot spune ce-am căutat acolo. Afghanistanul unde am fost noi este aidoma Vietnamului unde s-au dus alții.

Mai stătură o oră pentru a pune la punct călătoria lui Foster în Germania de Vest. Hartmann era categoric. Nu avea să treacă prin niciun punct de control unde ar fi putut da de soldați SIS. îl asigură pe Foster că va întocmi un itinerariu de-a lungul căruia nu va fi nevoit să treacă frontiera prin niciunul din numeroasele puncte de control.

Când, în 1945, trupele americane luptaseră la Halle, cucerind stradă cu stradă, în orașul devastat rămăsese intactă, într-o piață, doar statuia lui Georg Friederich Händel.

Casa domnișoarei Bekker se afla într-o aglomerare urbană de dincolo de St. Moritzkirche. Vilisoarele fuse

seră ridicate imediat după sfârșitul războiului, pentru funcționarii mai răsați din Consiliul Municipal. Tatăl domnișoarei Bekker lucrase într-unul din departamentele Consiliului, așa încât i se repartizase și lui o locuință. După moartea lui, în casă rămăseseră soția și fiica. Domnișoara Bekker avea, de altfel, tot dreptul, de vreme ce era profesoară la o școală elementară. În spatele bisericii se afla un teren pe care jucau fotbal niște băiețandri.

Foster trecu pe lângă ei, îndreptându-se spre locuința domnișoarei Bekker. Apăsă pe butonul soneriei și ușa se deschise aproape imediat.

Femeia care se ivise în prag părea să fi avut vreo treizeci de ani. Era chiar mai frumoasă decât o arătau fotografiile pe care le văzuse în dosar.

— Domnișoara Bekker?

— Da. Cu ce vă pot fi de folos?

Foster îi arată legitimația de ofițer KGB.

— Numele meu este Schultz, domnișoară. Mi s-a spus că veți înțelege despre ce este vorba când voi rosti

cuvântul „Schwalbe”.

„Schwalbe”, „Rândunica”, era parola prin care cei din Stasi se recunoșteau reciproc.

Tânăra păru foarte îngrijorată.

— I s-a întâmplat ceva lui Théo?

— Nu. E bine. Voiam să schimb câteva cuvinte cu dumneavoastră. Am putea merge undeva să bem un păhărel?

— E un bar chiar la colțul străzii. Mă duc să-i spun mamei că voi lipsi nițel din casă.

Închise brusc ușa. Foster se întrebă dacă rămăsese în spatele ferestrei pentru a-l observa mai bine, dar tânăra se întoarse imediat. N-avusese timp decât pentru a-și pune o jachetă de lână pe umeri.

Luară loc la o masă din fundul localului. Foster se îndreptă spre bar și se întoarse la masă cu două halbe de bere.

— Păreți îngrijorată, domnișoară, așa e? spuse el pe un ton calm.

Fata îi ocoli privirea își contemplă propria mână crispată, care se încleștase pe cana cu bere.

— Doar din cauza prezenței dumneavoastră. N-ar trebui?

— Nu, deloc. Nu vreau să pronunț niciun nume cât timp vom sta aici de vorbă, dar țin să vă anunț că mă voi întâlni, peste câteva zile, cu prietenul nostru comun. Dacă doriți să-i duc ceva, vă asigur că mă voi conforma bucuros.

— Și ce doriți în schimb?

— E neapărată nevoie să dai ca să primești ceva în schimb?

— În cazul de față, oarecum ciudat, răspunsul meu va fi afirmativ.

— Voiam să vă aud vorbind despre el ca om. N-am avut prilejul să-l întâlnesc.

— Știți care sunt relațiile dintre noi?

— Da.

— Evident, cred că este un om minunat. E bun, cumpătat și rezonabil. Așteaptă să iasă la pensie, ca să... ca să trăim fericiți, până la adânci bătrâneți.

— Îi place munca pe care o face?

— Da, îi place.

— Ce lucruri îl interesează în mod special?

— Cu alte cuvinte, vreți să aflați dacă are vreo manie? Am să vă spun. Muzica, muzica de jazz în special și... modelele, prototipurile de trenuri. Îi place să se ducă la pescuit. N-are rival când e vorba de peștii care trăiesc în lacuri și râuri. După ce-i prinde, îi aruncă la loc în apă.

— Îl interesează politica?

— Desigur. Cu asta se ocupă. Dar nu ia partea nici unui partid.

— Ce zice de situația politică de aici?

Domnișoara Bekker clătină din cap.

— Nu comentez.

— Și dumneavoastră?

— Răspunsul anterior e valabil și pentru mine.

— Dacă vi s-ar ivi posibilitatea de a trăi în Vest, ați pleca de aici?

— Cred și eu! Vă imaginați că s-ar putea?

— Nu imediat. Poate peste câteva luni. Cum stau lucrurile aici?

— Ca mai înainte. Cei din vârful piramidei au de toate, restul nimic. Majoritatea copiilor n-au văzut niciodată o portocală sau o banană. Toți își spionează vecinii. Nimeni nu muncește din greu, fiindcă toți știu că n-are niciun rost. Nu ești plătit mai bine. Unde mai pui că, și dacă ai bani, n-ai pe ce să-i cheltuiești. Cel puțin nu ești chemat să iei hotărâri. Faci ce ți se spune și cu asta basta. Oi, nu oameni, asta suntem.

— Lumea se plânge?

— Nu prea. În afară de cazul când cineva dorește cu

tot dinadinsul să petreacă câțiva ani la închisoare, acuzat de-a fi inamic al poporului... într-o bună zi, o să se spargă buboiul ăsta.

Domnișoara Bekker îi spusese astfel lui Foster tot ce dorise să afle. Acesta o conduse până acasă și apoi merse la hotelul unde trăsesese. Îi propusese fetei să-i ducă lui Müller o scrisoare. Dacă voia, o putea lăsa la recepție pe numele lui.

A doua zi, i se înmână un pachet în care părea să se afle o carte.

Ajunse la noua lui casă pe la ora nouă. Gala îi lăsase un bilet, dându-i de știre că trebuia să-i telefoneze urgent lui Hartmann. La orice oră.

Una din știrile pe care i le comunică Hartmann era într-adevăr neliniștitoare. Malins îl chemase la telefon, iar Hartmann trimisese pe cineva să ia pachetul. Înăuntru nu se afla decât un plic în care era o filă scrisă de mână. Malins se hotărâse să ceară pensionarea înainte de termen. Avea să rămână însă la Berlin și avea să continue să fie în contact cu cei din SIS.

— Ce crezi că s-a pus la cale? întrebă Hartmann.

— Există mai multe posibilități. S-ar putea ca Malins să fi fost urmărit de SIS, care să fi hotărât să-l lichideze. S-ar putea însă să nu fi găsit nicio dovadă serioasă împotriva lui și, în acest caz, să-l fi scos oficial din organizație, intenționând să-l folosească în secret.

— Poate speră să-l poată folosi pentru a menține, prin el, contactul cu tine. Ca să-ți propună o învoială, zise Hartmann pe un ton calm.

— Trebuie să se ia în considerare și această ipoteză.

— Am mai aflat, din auzite, că vechiul tău prieten Slaney și-a recăpătat postul la Londra.

— Nu mă miră. Înseamnă că fusese pus pe liber când am plecat eu.

— Și a ieșit basma curată. Nu numai că te-a găsit, dar

te-a și turnat.

— Slaney n-are pic de imaginație.

— Poate că altcineva are. Și i-a spus ce și cum să facă.

— Sunteți foarte îngrijorat de întorsătura asta. Greșesc oare?

— Mă preocupă, ce-i drept, dar nu sunt îngrijorat.

— Nu vă mai gândiți la asta. Am încheiat un târg cu dumneavoastră și cu Serov. N-o să las lucrurile de izbeliște.

Tăcură amândoi. După un răstimp, Hartmann zise:

— Mai e ceva. Fără importanță, de altfel. Îmi cer iertare că trebuie să vorbesc despre asta. Mi-a căzut în mână un raport referitor la fetele de la Barul Berolina. Îi informează pe agenții Stasi cu privire la toți clienții lor. Era vorba de un client pe care Stasi nu l-a putut identifica. Din felul cum l-au descris, ai fi putut fi dumneata. Tăcu o clipă și apoi întrebă: Așa să fie?

— N-ar fi exclus, zise Foster, râzând.

— Ar fi trebuit să-mi spui că ai chef să te culci cu o femeie.

— N-am vrut să vă sâcâi cu treburi de astea.

— Data viitoare sâcâie-mă. Ne-am înțeles?

— Sigur.

25

Era o noapte cu lună plină. Pe cer nu se zărea niciun fir de nor. Foster stătea la câteva sute de metri depărtare de gard. Alături de el se afla un gardian. Știa că Hartmann se afla în automobil, pe cărarea ce ducea în pădure.

Oamenii amplasaseră din timp banda fosforescentă care avea să le indice drumul prin câmpul minat. La stânga, Foster sări umbra turnului de pază, precum și reflectorul care, mișcându-se încet, lumina pădurea aflată la marginea frontierei. Se auzea din când în când fâlfâitul

aripilor unor păsări trezite din somn, precum și urletul unei vulpi, curmat de mârâitul și lătratul câinilor paznicilor.

Foster și omul aflat lângă el se uitară în același timp la ceas. Mai aveau de așteptat șapte minute înainte de-a porni la drum.

Expediția fusese planificată minuțios. Foster trebuia să treacă granița cu o oră înainte de ivirea zorilor. Nu înainte, căci atât el, cât și cel care îl însoțea riscau să se trezească față în față cu paznicii aflați de cealaltă parte a graniței. Satele din împrejurimi se aflau sub continua supraveghere a celor de la *Grenzpolizei*, adică a grănicerilor din Germania de Vest. Dacă porneau mai târziu, riscau să fie dibuiți în lumina zorilor.

Granița era marcată de o rețea de sârmă înaltă de patru metri. Sârma era subțire și ascuțită ca o lamă de ras.

>

Pe alocuri, era racordată unei alte rețele prin care trecea un curent electric de mare tensiune.

Lui Foster i se păru aproape de necrezut faptul că un guvern putuse ridica un baraj atât de înfiorător. Nu-l pusese în calea dușmanilor ce puteau veni din cealaltă parte a graniței, ci împotriva cetățenilor din țara lor, împotriva unor oameni atât de năpăstuiți, încât erau gata să-și pună viața în joc pentru a putea trăi liberi și a-și alege felul de viață. Poate că își puneau viața în joc doar din dorința de a avea posibilitatea de a se folosi de acele articole de lux: săpunuri mângâietoare ca o pană de lebadă, hârtie de toaletă fină, șervețele colorate pentru bebeluși, cărți, parfum Chanel 5 și blugi originali marca Levi's.

Paznicul îi făcu semn că sosise momentul să pornească la drum. Foster se ridică și porniră amândoi spre rețeaua de sârmă. Curentul electric fusese întrerupt

la stația din apropiere, dar reflectorul - acționat de un generator - continua să-și proiecteze lumina. Gardianul desfăcu, rând pe rând, firele de sârmă și apoi, cu Foster după el, se strecură, mergând de-a bușilea. Ajunseră de cealaltă parte. Poteca pe care trebuia să meargă fusese presărată cu nisip care avea să fie măturat, după ce Foster va fi ajuns la destinație.

Când se apropiară de cealaltă graniță, se aprinse o lumină roșie la marginea pădurii. Acolo îl aștepta un bărbat cu fața acoperită de o basma, căruia nu i se vedeau decât ochii. Merse așa o bună bucată de vreme, până când dădură de marginea pădurii. Trecură prin tufișuri și ajunseră într-o câmpie, brăzdată de un râu deasupra căruia se afla un podet. Omul îi făcu semn să se așeze lângă el, își scoase basma de pe față și începu să-i explice că trebuiau să mai stea acolo până când țăranii vor pleca la muncă. Lângă han îl aștepta un automobil care avea să-l ducă la gară. De acolo va lua trenul care mergea de la Braunschweig la München.

Cele două orașe se aflau la mare distanță unul de altul, așa că Foster sosi la München la ora unsprezece. Luă un taxi și se duse la o pensiune ieftină, unde închirie una din cele trei camere care aveau și baie. Ceru să fie trezit a doua zi dimineață la ora șapte. Se culcă și dormi adânc, până când îl trezi zbârnâitul telefonului. Se spală, se bărbieri și îl chemă la telefon pe Müller, care răspunse imediat.

— Domnule Müller, numele meu este Schultz. Mi s-a încredințat un pachet pentru dumneavoastră. Când pot să vă întâlnesc pentru a vi-l înmâna?

— Cine vi l-a dat?

— O domnișoară. Mi-a sugerat să vă reamintesc de „Rândunica”.

Omul de la celălalt capăt al firului tăcu o bună bucată

de vreme, după care zise:

— Unde vreți să ne întâlnim?

— Ați fi de acord să ne vedem în holul hotelului Hilton? Să zicem într-o oră?

— Cum vă voi recunoaște?

— Am să mă prezint.

Urmă un moment de tăcere. Müller se gândea la faptul că bărbatul care îl chemase la telefon știa cum arată.

— Hai să zicem peste o oră și jumătate.

— În regulă.

Foster stătea lângă chioșcul de ziare. Cum aveau aceeași meserie, Foster își dădu seama că bărbatul va sosi la întâlnire ceva mai devreme, pentru a-l putea identifica pe cel care sunase și mai ales pentru a-și da seama dacă mai erau și alții, veniți să tragă cu urechea în timpul eventualei lor convorbiri.

Müller era un bărbat înalt și zdravăn, poate cam gras. În orice caz, arăta bine, ca un fost membru al unei echipe» Salvamar”, ajuns între timp la pensie. Foster îl urmări din ochi, în timp ce Müller se fâșia prin hol și pe la bar, aruncând din când în când câte o privire în restaurantul aproape gol. În cele din urmă, Müller se îndreptă spre terasă, se așeză la o masă dintr-un colț, chemă chelnerul și ceru ceva de băut. Când i se aduse paharul, Foster se îndreptă spre masa lui și se așeză vizavi de el. îi înmână pachetul, spunând:

— Habar n-am ce se află înăuntru. Sper să vă bucure.

Müller puse pachetul deoparte și zise:

— Cum vă pot recompensa pentru acest serviciu?

— Acordându-mi câteva minute pentru o scurtă convorbire.

— Ați zis ceva, la telefon, despre rândunele. Ce voiăți să spuneți?

— Să lăsăm joaca. Știți foarte bine ce înseamnă. Ca și

mine, de altfel.

Müller începu să se foiască pe scaun.

— S-a întâmplat ceva? Persoana care v-a dat pachetul e bine?

— Da. E bine.

— Atunci de ce ați venit dumneavoastră și nu ea?

— Înainte de a vorbi despre asta, spuneți-mi... Ați dori să locuiți aici, în Berlinul de Vest, amândoi?

— Cred că da, zise Müller, vădit surprins.

— Am stat de vorbă cu prietena dumneavoastră despre această eventualitate. Nu e posibil imediat. Cred însă că peste câteva luni se va putea.

— Ați putea aranja așa ceva?

— Cred că da. Și acum hai să stăm de vorbă. Nu mă interesează conversațiile pe care le aveți cu prietena dumneavoastră. Mă interesează însă ce crede BND-ul despre Germania de Est.

Müller zâmbi și întrebă:

— Vreți să aflați ceva oficial sau ce se șoptește?

— Și una și alta.

— Oficial, trebuie să-i tratăm la fel ca pe celelalte țări. Să fim cu ochii-n patru la ce au de gând să facă. Mai ales trupele sovietice. Să stabilim unele contacte. Să ținem la curent publicul cu atitudinile luate de cei de la conducere. Dădu din umeri și adăugă, zâmbind: Trăncăneala obișnuită. Mă refer în special la politicieni.

— Și neoficial?

— Se încurcă rău lucrurile. Nenorocita aia de țară fierbe toată. Dacă Honecker și banda lui se lansează în

acțiuni represive, n-o să stăm cu brațele încrucișate. Nu-l vom lăsa să-și facă de cap.

— Și ce se va întâmpla în cazul când trupele sovietice vor trece de partea lui Honecker, susținând, ca atare, Stasi și armata din Germania de Est?

Müller clătină din cap și zise:

— Nu vor face asta. Vă asigur.

— De ce n-ar face-o?

— Din două motive, ambele importante. Dacă s-ar întâmpla una ca asta, atunci Gorbaciov ar putea să-și ia adio de la toate aprecierile favorabile exprimate de cei din Vest și de la cooperarea oferită de ei. Al doilea motiv. După părerea noastră, dacă se va sparge buba în Germania de Est, lucrurile nu se vor opri acolo. Moscova nu va mai avea de ce să se mai gândească la țările care au semnat Tratatul de la Varșovia, căci se vor revolta și ele. Vor zâmbi ca la fotograf și le vor lăsa să-și vadă de treabă. Vor miza pe cartea democrației și vor cere bani Statelor Unite. Mă rog, din informațiile primite în ultimele șase luni, se vede limpede că și rușii sunt la mare ananghie. Atât din punct de vedere economic, cât și politic. Dumnezeu știe câte biserici și bisericuțe se luptă acum la Kremlin pentru a-și salva interesele. Și tot El poate spune cine va izbuti să ia puterea.

— Ați luat în considerare și posibilitatea de a trece frontiera în cazul când Honecker va începe să tragă în oamenii din țara lui?

— Poate că nu se va întâmpla chiar așa. Să zicem că ofițerii din armata de aici s-au gândit la diferite modalități de a salva Germania de Est de trupele sovietice. Nimeni nu prea crede în soluția asta, dar ea există. La nevoie, s-ar putea să prindă bine.

— Cât timp ar fi necesar pentru a se pune în acțiune acest plan?

— Patru zile, dacă vrem să cooperăm cu NATO. Două, dacă acționăm singuri.

— Cum ar reacționa NATO?

— În niciun fel. Asta-i părerea noastră. Trebuie să țină seama de opinia publică, care este împotriva

intervenției militare.

— Cum crede BND-ul că se vor desfășura lucrurile?

— În momentul de față părerile sunt împărțite. Cincizeci la sută sunt de o părere, cincizeci la sută de-alta. Cu o variație de 2%, în fiecare lună.

— Oare Kohl va îndrăzni să dea ordin ca trupele să treacă frontiera?

— S-ar putea ca decizia să nu-i aparțină lui, zise Müller, dând din umeri.

— Atunci, cui?

— Nu comentez.

Foster își dădu seama că, de fapt, obținuse tot ce voise, dar continuă să stea de vorbă cu Müller. După o oră, cei doi își luară rămas bun. În acest răstimp, Foster îl întrebase pe Müller care problemă avea prioritate în BND, lăsând deoparte Germania de Est. Fu mirat când Müller îi spuse că problema cea mai importantă și de lungă durată era cea ridicată de neonaziști. Nu din cauza derbedeilor care răcneau pe străzi, ci din cauza celor care îi incitau. Când fusese întrebat de ce neonaziștii erau socotiți atât de importanți, Müller invocase două motive: în primul rând, ei erau cei care putea reînvia vechile sentimente împotriva nemților, iar în al doilea rând fiindcă scopul lor era de a încuraja cea mai joasă speță de naționalism și, în consecință, guvernul german socotea că acest naționalism fanatic constituia cea mai spinoasă problemă în următorii zece ani.

Franz Lemke lucra la Berlin, dar locuia în KOln, într-un apartament mare, aflat deasupra unei prăvălii cu materiale pentru pictori. Casa se afla pe una din străzile cele mai umblate și mai frumoase din zona Neumarkt.

Era ziarist și, ca atare, nu se prea sinchisea dacă se afla sau nu cineva pe urmele lui. Nu-și ascundea identitatea și nici contactele pe care le avea. Se întâlnea cu sute de oameni. Dacă vreunul din ei făcea parte din

Stasi, era treaba respectivului, nu a lui. Informațiile pe care el însuși le transmitea agenților însemnau altă poveste. Dacă s-ar fi aflat, ar fi putut fi dat în judecată, conform legilor din Germania Federală. Și condamnat, dacă se aduceau dovezi. Însă nu exista niciun document și nicio urmă scrisă.

Punea să i se verifice tot apartamentul, centimetru cu centimetru, pentru a se asigura că nu exista niciun microfon. Găsise câte unul la primele două inspecții, după care curiosul renunțase. Când pleca de acasă, Lemke avea la el un telefon portativ. Plătea o taxă suplimentară pentru a putea telefona, utilizând trei lungimi de undă diferite.

Lemke purta o pereche de blugi și o cămașă din același material. Împlinise cincizeci de ani, dar era zvelt și voinic. Emană energie, ca un câmp magnetic. Locuia într-un apartament de toată frumusețea. Pe pereți atârnav tablouri semnate de pictori moderni. Deasupra unui splendid birou din lemn de nuc, stătea la mare cinste o pânză ce părea să fie semnată chiar de celebrul Klimt. Salonul de la etaj avea ferestre mari, de unde se vedea orașul până la Podul Hohenzollern. Canapelele și fotoliile erau elegante și comode.

Lemke nu dădea deloc impresia că vizitatorul îl stânjenise în vreun fel.

— Ce s-a întâmplat cu predecesorul dumitale?

— Lucrează în altă secție, răspunse Foster, dând din umeri.

— L-au trimis să sape sare sau la o altă chestie de soiul ăsta? zise Lemke râzând.

— La o altă chestie. Aș putea să te întreb cum privesc cei de la Bonn politica germană?

— Iisuse Cristoase! Ce vrei să-ți spun? Să-ți povestesc despre politicieni și amantele lor, care joacă după cum li se cântă, sau despre băieții din CDU, care se îmbogățesc peste noapte, dând așa-zise sfaturi celor care

participă la întâlniri și contacte guvernamentale?

— Ăștia sunt oameni politici importanți sau plevușcă?

— Și, și. În cariera mea, destul de lungă, am învățat că nu e bine să am de-a face cu politicienii și să cred ce spun. Mint de îngheață apele, ca să se mențină la putere. Niște ipocriți. Așa au fost, așa au rămas. Un american, pe nume H.L. Menken, a rezumat astfel ideea asta: „E greu să-ți închipui că un om spune adevărul, când îți dai seama că, dacă te-ai afla în locul lui, ai minți și tu”. Niște mincinoși.

7 > i»

niște ipocriți, asta sunt. Să nu uităm însă că sunt tot oameni. Trebuie să-ți dai seama că nu s-ar afla în *Bundestag* sau în *Bundesrat*, dacă ar fi capabili să-și câștige existența în alt mod. Toți sunt roși de dorința de putere.

— Ce probleme au în acest moment germanii din Vest?

Lemke se încruntă și stătu câțva timp pe gânduri, înainte de-a spune:

— Au început să se teamă de syndicate, mai ales de cele din industria grea. Vor și ei să aibă un beneficiu, dacă prețurile vor urca. E vorba și de dorința de independență a celor din *Bundesbank*. Nu vor să fie la cheremul politicienilor. Declară că nu vor ridica prețurile și, ca atare, politicienii se vaită că vor pierde multe voturi.

Lemke se încruntă iar, continuând pe același ton:

— Se mai tem și de multe altele. Prea mulți *Gastarbeiter* veniți din Turcia. Văicăreții sunt, bineînțeles, neonaziștii. Nu numai plevușcă, ci și așa-zișii intelectuali care declară că holocaustul n-a existat și că lagărele de concentrare au fost făcute după război pentru polonezii dornici să-și petreacă vacanța în campinguri.

— Temerile lor sunt întemeiate? Oare neonaziștii nu sunt doar niște huligani amatori de fotbal, care caută să-și

dea importanță, ca să apară la televiziune?

Lemke clătină din cap și spuse:

— Nu. E mult mai grav. Nu numai friții se tem, ci și americanii. Din Statele Unite sosesc mereu materiale de propagandă. Și dolari. Sume importante. Au anvergură internațională, asta-i buba. În Franța, în Italia, în Olanda, în Belgia și în Marea Britanie. Sunt peste tot. îi ațâță neîncetat. Cu toții așteaptă ziua cea mare. Dacă va fi o revoltă în Germania de Est, nemernicii ăia vor fi prezenți, ca să-i incite. Și să nu uităm, vor striga „afară cu străinii”. Cu alte cuvinte, afară cu sovieticii.

— BND-ul îi are în vizor?

— Evident. Există o secție care se ocupă în mod special de activitatea lor.

— Ai vorbit de o eventuală revoltă în Germania de Est. Crezi, într-adevăr, că e pe cale de-a izbucni?

— De câțiva ani mocnește. Acum aș zice că a început să dea în clocot.

— Cum vor reacționa cei de la Bonn, dacă vor fi revolte dincolo de graniță?

Lemke rânji și zise:

— Mai întâi vreau să aflu ce ar face ai voștri în eventualitatea unor asemenea tulburări.

— Stasi va face ce va ordona Honecker.

— Și ce anume va ordona?»

— Credem că e destul de prost pentru a ne ordona să facem orice ne stă în puteri pentru a înăbuși revolta.

— BND-ul a fost informat în mod neoficial că, în cazul când Honecker va face uz de violență, Moscova nu va lua nicio măsură pentru a-l împiedica. Și nu va face nimic pentru a-i opri pe germanii din Vest când vor trece frontiera pentru a apăra populația civilă.

— Dar chiar vor trece frontiera?

Lemke suspină, dând din umeri.

— Am aruncat doar o privire asupra analizelor făcute

de BND. Prognoza e următoarea: va amenința, dar nu va trece la fapte, în afară de cazul când va fi sprijinit de NATO. Conform dispozițiilor la care au ajuns analiștii din BND, Honecker e atât de idiot, încât nu va ezita să tragă în oricine s-ar revolta.

— Ai vreo copie a analizelor făcute de BND?

Lemke se uită lung la Foster, zâmbi și întrebă pe un ton calm:

— E adevărat că la Kremlin a început zăzania? Că se întreabă cu toții cine are mai multe șanse de a prelua puterea după Gorbaciov?

— Da, e adevărat.

— Crezi că va fi un puci?

— E foarte probabil.

— Armata sau Partidul?

— Nici, nici.

Lemke se uită la Foster, vădit mirat. Părea foarte interesat de ceea ce auzise.

— Vrei să spui că vor lupta cot la cot?

— Va mai trece timp până când se va ajunge la fapte, dar, încă de pe acum, sunt mulți oameni care consideră că Gorbaciov nu mai are situația sub control. Nici pe plan politic, nici economic. Nu se pricepe să învâртеască roțile mașinăriei. În Uniunea Sovietică e mai rău *cupere stroika* decât sub vechiul regim.

— Și ce anume ar putea pune în mișcare mașinăria?

Foster își aduse aminte de ceea ce spusese Serov:

„Nimic nu va merge în Uniunea Sovietică până ce nu vor pune la index Partidul Comunist”. Repetă cuvintele așa cum le auzise.

Lemke izbucni în râs. Râdea de se prăpădea, bătându-se cu palmele pe coapse.

— Mare ești tu, Doamne! Uite ce idei bagi în capul oamenilor. Dacă porcii ar avea aripi, ar putea să zboare. Asta visează oamenii, visul lor n-are cum să se

îndeplinească. Dacă se culcă pe urechea aia, atunci Gorbaciov poate să doarmă liniștit.

Lemke se întoarce spre Foster și îl privi lung, înainte de-a zice:

— Ești un om ciudat, amice. Nu știu ce ești, dar ceva
»» 1

nu se potrivește!

Tăcu un moment, apoi continuă:

— Nu faci parte din Stasi, nu? N-am văzut niciodată un agent Stasi capabil să pună cap la cap două idei. Ce naiba ești?

Foster clătină din cap și întreabă:

— Ce importanță are?

Lemke nu se lăsă abătut de la firul propriilor gânduri.

— Dacă nu ești din Stasi, atunci trebuie să fii unul din drăgălașii ăia din echipa BND-ului, sau a KGB-ului. Dă-mi un punct de reper.

— Poate că sunt de la CIA, zise Foster, zâmbind.

— Nu, nu ești. Îi cunosc pe toți cei din CIA care operează în Germania de Vest. Nu ești îmbrăcat ca ei. Iar blugii lor sunt Levi's originali, nu imitații de două parale că ai dumitale.

Foster se ridică și-și luă rămas bun, zicând:

— Îți mulțumesc pentru că m-ai primit și pentru că ai vrut să stăm de vorbă. Sper că întrevederea noastră să-ți fi fost de folos.

— Mi-a fost, amice. Mai mult decât îți poți imagina, în timp ce-l conducea spre ieșire, adăugă: Mai vino, când poți. Mă dau în vânt după bârfeli. Mai ales când e vorba de Moscova. Chiar dacă nu se prea potrivesc cu adevărul, se vând bine.

Müller se uită la tipul care stătea în fața unei mese de bucătărie.

— Cafea Haag. Vrei o ceașcă?

Bărbatul făcu semn că da, își scoase haina și o puse

pe spătarul scaunului.

În timp ce Müller îi întindea ceașca, bărbatul, pe nume Jost, zise:

— L-a scăpat în cursul călătoriei. Luase bilet până la Dtisseldorf. Nu l-a văzut coborând din tren. Probabil că s-a urcat în altul, în cine știe ce gară. Nu mai era în tren când au ajuns la Düsseldorf.

— Câți oameni se aflau pe urmele lui?

— Doar unul.

— Mare greșeală.

— Am pornit-o cu stângul din capul locului. Nu ne-am dat seama că respectivul bănuia că va fi urmărit și că luase în prealabil toate precauțiile pe care le ia orice profesionist.

— Ce vești ai despre Lena? Dacă tipul a fost recunoscut, s-ar putea ca și ea să se afle în primejdie.

— Vrea să vină aici?

— Da. Și ea și maică-sa.

— Las pe mine. O să izbutim s-o aducem aici în câteva zile, zise Jost, oftând. Știu că o să zici că te bat la cap, dar trebuie să-mi mai spui o dată cum a decurs convorbirea pe care ai avut-o cu tipul ăla.

Nu era prima oară când îi repeta cele spuse în timpul convorbirii lui cu Foster. îi confirmă din nou că omul din fotografiile luate de agentul care îl supraveghease era Schultz.

and Jost se îndreptă spre ușă, Müller îl întrebă:

— De ce tipii din Pullach manifestă atâta interes pentru tipul ăsta?

— Mai întâi, fiindcă nu prea aduce a agent Stasi. În al doilea rând, pare interesat de informații dintr-un domeniu superior. Nu de trâncănelile unora și altora. Vrea să afle ce au pus la cale cei de sus. Nu e vorba de un agent obișnuit. Și nici de o misiune obișnuită. De-asta vor să

afle cât mai multe despre el.

26

Călăuza plecase. Foster stătea la adăpostul copacilor, la marginea pădurii.

Era o seară frumoasă de iunie. Soarele tocmai asfințea. Întinericul se lăsa încet asupra rețelei de sârmă ghimpată. Nicio mișcare. Nici aici, nici dincolo. Din când în când, câte o licărire a farului din turnul de pază. Mai era cel puțin o jumătate de oră până la sosirea paznicului care avea să-l ducă de cealaltă parte. Acolo avea să-l aștepte Hartmann. Spusese că va veni să-l ia cu automobilul. Avea să parcheze la capătul potecii ce ducea din pădurea de brazi în câmpie.

Pe marginea potecii erau tunsuri de mure. Nu se copseseră încă. Peste vreo două, trei luni, paznicii aveau să se întoarcă acasă cu gamelele pline de fructe date în pârg.

În timpul pe care-l petrecuse în Berlinul de Est, fusese cuprins de un sentiment ciudat. Se mira întruna, văzând că mai existau oameni care se bucurau de viață. Se tot minuna, ca și cum ar fi văzut pentru prima oară prăvălii pline cu alimente de soi, magazine în vitrinele cărora erau expuse mobile frumos lucrate, rochii elegante și admirabila aparatură electronică ultimul tip. Fiecare obiect era denumit printr-un acronim.

De când trecuse frontiera, în afară de ziare și reviste, nu cumpărase aproape nimic în Berlinul de Est. Nu prea aveai ce. Chiar dacă ți se năzărea să cumperi cutare sau cutare lucru, când desfăceai pachetul te trezeai cu un obiect atât de prost făcut, încât îți părea rău de banii iroșiți. De fapt, banii (mulți, puțini, câți erau) nu serveau la mare lucru în Germania de Est.

Foster băgă mâna în buzunar ca să se asigure că pachetul era la locul lui. Era.

Cât timp stătuse în Berlinul de Vest, cumpărase doar o eșarfă Hermes și un flacon de parfum Chanel 5 pentru

Gala. Nu dăduse dovadă de imaginație, dar aceste obiecte i se păruseră simboluri ale feminității. Erau un omagiu adus Galei, felului ei afectuos de a-l tachina, comentariilor ei, întotdeauna pline de miez. Îi fusese dor de ea. S-ar fi înțeles bine amândoi, dacă le-ar fi fost dat să trăiască împreună în alt loc și în alte vremuri.

Însă acum și aici, totul, până și relațiile dintre ei, păreau artificiale.

În așteptarea soldatului, Foster se întrebă cum avea să se sfârșească aventura în care se lansase. Lucrurile se desfășuraseră cu totul altfel decât se așteptase. De altfel, nu stătuse prea mult să cugete la ceea ce avea să facă după eliberarea curierilor. Chiar și dacă n-ar fi avut prilejul să-i întâlnească pe Hartmann, pe Serov și pe tatăl Galei, ar fi trebuit să stea să cumpănească mai bine și mai îndelung situațiile. În niciunul din scenariile pe care le imaginase nu figura posibilitatea de-a face servicii agenților Stasi sau ofițerilor KGB.

Nu se gândise că, în clipa când trecuse prin punctul de control „Charlie”, trecuse, de fapt, Rubiconul. Poate că atunci era încă prea devreme, dar între timp se scurseseră multe zile. Ar fi trebuit să cântărească atent situația.

La un moment dat, zări o scurtă licărire dincolo de rețeaua de sârmă ghimpată.

În automobil nu se afla Hartmann, ci Gala. Fata își trecu brațele în jurul gâtului lui și-l sărută pe obraji.

Când Foster îi oferă pachetul, Gala îl desfăcu cu mare grijă. Se uită îndelung la eșarfă și la cutiuța de carton alb, brăzdată de două dungi aurii. Se uită mult, prea mult chiar, după părerea lui Foster. Oare o dezamăgise? întoarse capul spre Gala. Pe fața ei curgeau lacrimi.

— De ce plângi, Gala?

Fata nu răspunse. Își șterse lacrimile cu palmele,

clătinând din cap.

Pe la jumătatea drumului, tânăra trase mașina pe dreapta, opri motorul, întoarse capul spre Foster și-l privi drept în ochi.

— Cum ți-a mers?

— Cred că am făcut treabă bună.

— Nu mă pot obișnui cu gândul că ți-ai pus viața în joc pentru ca să-mi aduci mie cadouri.

— N-am riscat mare lucru, draga mea. Adu-ți aminte că acolo sunt mai la mine acasă decât aici.

Gala îl privi îndelung, îl sărută iarăși pe obraz și dădu drumul motorului.

Îl conduse la locuința lui Hartmann, care stătu de vorbă cu el toată noaptea. Foster îi spuse cum decurseseră întrevederile cu Müller și Lemke.

— Vor fi tulburări serioase aici. Honecker nu vrea să creadă.

— Mare nătărău!

Foster apucase să doarmă câteva ore. Fu trezit din somn de zbârnăitul telefonului. La capătul celălalt al firului era Malins, al cărui mesaj era foarte concis.

— S-au ivit niște încurcături cu mașina duminică. Ar

— și bine să vii cât mai iute.

Malins închise. Foster ajunse la garaj după două ore. Malins îl aștepta în biroul din clădirea din spate.

— Ți-au luat urma, băiete.

— Cine anume?

— Cei din Berlinul de Vest. Ai auzit de un anume Tarrant?

— Nu, spuse Foster, clătinând din cap. Face parte din MI 5 sau SIS?

— Din SIS. A venit de la Londra.

— Cum ai aflat?

— Stă de vorbă cu toți cei care te-au cunoscut. A

venit și la mine.

— Ce vrea?

— Explorează terenul. Vrea să afle ce fel de om ești, de ce ai plecat. Unde te-ai dus.

— Unde crede că m-am dus?

— E convins, ca toți ceilalți, de altfel, că ești dincolo de graniță.

— Ți-a spus cumva de ce am ajuns să prezint un asemenea interes?

— N-a dat nimic în vileag, dar am întrebat și eu în dreapta și în stânga. După câte am înțeles, vrea să te contacteze. Știu și eu, poate vor să faceți un târg.

— Ce misiune avea Tarrant înainte de-a sosi la Berlin?

— Habar n-am.

— Cum arată?

— E cam de aceeași vârstă cu tine. Civilizat și blând în aparență, dar sub acest înveliș se află un tip dur. Taică-său a făcut și el parte din SIS.

— Poți să mai capeti și alte informații?

— Ce fel de informații?

— Pe unde umblă, de ce mă caută.

— Am să văd ce pot face.

Când ajunse acasă, Foster găsi un mesaj din partea lui Hartmann. Trebuia să se ducă la el cât mai curând posibil.

În timp ce-i oferea o cafea, acesta îi spuse:

— Am primit niște știri care mă pun pe gânduri. Ești urmărit

— Am auzit. Mi-a spus Malins mai adineauri. Ce-ați mai aflat?

— Nu știm cum se numește tipul. Încearcă să ia legătura cu Uschi Bayer. Se ține de capul uneia din prietenele ei, ca să afle unde locuiești. Am izbutit să blocăm legătura cu unul din informatorii respectivului.

Totuși, a descoperit că Uschi s-a măritat cu un cetățean sovietic care lucrează în KGB. După câte am aflat, asta e tot ce știe în momentul de față. Dar nu se lasă păgubaș.

— Cum ați aflat?

— Patroana căminului de studenți de lângă Universitate este una din informatoarele Stasi. Ea i-a spus. Am început s-o urmărim pe prietena lui Uschi. Agenții SIS se ocupă și ei de ea. I-am dat voie lui Uschi să-și întâlnească prietena. A zis că a reușit s-o deruteze. Se prea poate, dar nu-l va deruta și pe noul-venit. N-o slăbește din ochi.

— Ce vă face să credeți că mă caută pe mine?

— Două motive.

— Care anume?

— Poate că doresc să te înduplece să te întorci la ei și să faci parte dintr-o altă echipă. Sau...

— Sau?

— Sau vor să te înhațe și să te ducă în Anglia, ca să fii judecat pentru trădare.

— Vă mulțumesc pentru tact, zise Foster, zâmbind.

— Ce vrei să spui?

— Puteți să-mi spuneți direct că vor să mă lichideze.

— Nu, zise Hartmann. Nu vor proceda așa. Dacă s-ar fi gândit la asta, ar fi făcut apel la unul de aici. Gândește-te ce riscuri își asumă. Dacă am pune mâna pe făptaș și l-am găsi cu o armă în mână, l-am da în judecată. Ar fi un scandal internațional. Imaginează-ți titlurile din ziare, adăugă Hartmann. „Un agent MI-6 trimis în Germania de Est pentru a ucide un alt agent MI-6”. Peste poate. Ar face uz de un localnic. Probabil unul din hăndrălăii neonaziști de care am mai vorbit.

Hartmann se ridică, își întinse brațele ca să se mai dezmoștească și întrebă:

— Cât timp mai ai de gând s-o ții pe Gala pe jărat?

— Nu înțeleg despre ce e vorba, zise Foster, vădit surprins.

— Nu zău? Cred că nu vorbești serios.

— Ba da. Foarte serios.

— Te ții tare, nu-i așa? N-are sens. E nebună după tine.

— Nu-mi vine să cred. Vă înșelați.

— De ce crezi că a venit să te ia cu automobilul la graniță? Ea a venit, nu eu.

— Am crezut că erați ocupat și că ați trimis-o pe ea în loc.

Hartmann se așează mai bine în fotoliu și zise pe un ton grav:

— Te iubește. E o chestie care le sare în ochi tuturor. Nu ți-aș fi spus toate astea, dacă n-aș fi socotit că te porți așa din cauza anumitor circumstanțe. Doamne! Tâmpită viață suntem uneori siliți să ducem.

Tăcu un răstimp, după care se ridică și zise:

— E o fată bună. Poartă-te frumos cu ea. Ai grijă de ea. Nici nu știu de ce-ți dau atâtea sfaturi. Sunt sigur că va merge bine.

Tăcu o bună bucată de vreme și apoi întrebă:

— Te-ai fi încumetat să treci granița dacă ai fi știut că pasul pe care l-ai făcut avea să te ducă aici, în acest loc, unde te așteaptă o existență atât de stranie? Zic „existență”, deoarece n-o pot numi „viață”.

— Știu și eu? Fapt e că am făcut-o. Nu-mi rămâne decât să trag anumite învățăminte.

— Care anume?

— Dumnezeu știe, zise el amar. Poate că ar trebui să spun că e bine să te știi dorit.

Oftă și adăugă:

— Am s-o rog pe Gala s-o poftască la noi pe fata

care a stat de vorbă cu individul. Nu cred că ne va spune multe, dar poate că voi descoperi ceva de care să mă pot agăța.

Gala așteptă ca Foster să reia conversația. În cele din urmă, el spuse:

— E prea riscant. Ceea ce mi-ai propus o va descumpăni pe fată. Nu-i vorba de un interogatoriu. Trebuie să stăm de vorbă cu ea prietenește. Cât se poate de neoficial. Vom fi numai noi trei. Tu, eu și cu ea. De acord?

Gala zâmbi.

— Am s-o aduc. Peste o oră vom fi aici amândouă. Ți convine așa?

— Perfect. Nu te grăbi. Am să-i spun doamnei Schmidt să pregătească niște sandvișuri. Vom lua ceaiul împreună de îndată ce veți sosi.

Fata era foarte tânără și foarte drăguță. Făcea tot ce-i stătea în puteri ca să nu se bage de seamă cât era de intimidată. Foster îi puse câteva întrebări în legătură cu materiile pe care le studia la Universitatea Humboldt, până ce sosi doamna Schmidt cu ceaiul. Apoi Gala se așeză pe canapea, ca să fie mai aproape de ea.

— I-am spus că voiai să stai de vorbă cu ea despre englezul acela. Așa-i, Ingrid?

— Da. Nu sunt sigură că e englez. Uneori mi-a dat de înțeles că e canadian.

— Ești sigură că nu era german?

— Vorbea curent nemțește, zise Ingrid, încruntându-se, dar se exprima într-o germană cam demodată. Dacă foloseam vreun cuvânt din argoul actual, nu înțelegea, adăugă ea zâmbind.

— Cum arată? E un bărbat bine?

— Da. Și are farmec. Seamănă cu actorul care a ajutat în *Butch Cassidy și Sundance Kid*.

— Paul Newman? întrebă Gala.

— Da, așa îl cheamă. Seamănă cu Paul Newman, numai că e roșcat. Pare de aceeași vârstă cu dumneavoastră. Semănați și ca statură. De fapt, acum îmi dau seama că semănați din toate punctele de vedere.

Foster se făcu că nu observă zâmbetul care se ivise pe buzele Galei și-i puse fetei o nouă întrebare.

— Ce voia să obțină de la dumneata?

I

— Voia să afle cât mai multe despre Uschi Bayer. Ce i se întâmplase, unde locuia. I-am spus că fusese învinuită de spionaj și arestată de Stasi. M-a rugat să întreb în dreapta și în stânga, ca să aflu dacă i s-a dat drumul. Am aflat și i-am spus că e liberă și că locuiește într-unul din apartamentele blocului care a fost rechiziționat de sovietici. I-am mai spus că umblă vorba că se măritase cu un ofițer KGB și m-am dus să văd dacă într-adevăr locuia unde mi s-a spus. Am văzut-o ieșind din bloc alături de un tânăr în uniformă. Era într-adevăr un ofițer KGB. Nu l-am văzut decât o dată.

— Când ți-ai mai dat întâlnire cu englezul?

— Nu știu. Mi-a spus că se duce acasă și că va lipsi două săptămâni.

— Ți-a spus unde se află casa lui?

— Nu, nu mi-a spus, zise fata zâmbind.

— Ți-a oferit bani pentru ajutorul pe care i l-ai dat?

— Nu, dar mi-a dat să înțeleg că, dacă voi continua să-l ajut, va putea aranja lucrurile, în așa fel încât să pot locui în Berlinul de Vest.

— Îți dorești asta?

Fata amuți, vădit speriată. Gala interveni, spunând:

— Bineînțeles că vrea. Toată lumea dorește asta.

Chiar și eu.

Foster îi arătă fetei o fotografie în care se vedeau câțiva oameni pe treptele unei biserici.

— Da, zise fata. Asta e Uschi și lângă ea se află bărbatul ei. Pe ceilalți nu i-am mai văzut niciodată.

— Dacă englezul te mai contactează, ai vrea să mă anunți imediat?

— Uschi n-o să pățească nimic?

— Nimic. Îți promit.

— Dar englezul?

— Aș vrea să-l întâlnesc și să stau de vorbă cu el.

— Va fi arestat?

— Nu cred.

— E un om de treabă. N-aș vrea să cadă în mâna

agenților Stasi sau a altora de teapa lor.

— Unde te întâlnești cu el?

— *Vj & Arkade*, pe Franzâsiche Strasse.

— Ei bine, îți mulțumesc pentru ajutor. Nu uita să mă anunți dacă mai vorbești cu englezul.

După plecarea fetei, Foster zise:

— Am să-i spun lui Hartmann că trebuie să supravegheze localul.

— O să-l arestați?

Foster dădu din umeri.

— Depinde ce vrea să obțină Hartmann. Dacă-l interesează, englezii o să facă mare război.

— Nu prea cred că lui Hartmann o să-i pese de războiul lor, zise Gala, zâmbind.

— Ar face o mare greșală dacă ar subestima consecințele.

27

După ce ateriză la Gatwick, Johnny Tarrant îl văzu pe Tony Martin așteptându-l lângă poarta de acces. Tarrant nu prea avea chef să stea de vorbă și, când dădu mâna cu

el, îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat, Tony?

— Hai să bem o cafea și-ți povestesc.

În timp ce chelnerița curăța masa de resturile lăsate de alți clienți, Tarrant deveni din ce în ce mai nerăbdător.

— 7

Când, în sfârșit, rămaseră singuri, el începu direct.

— S-auzim, ce se întâmplă? De ce nu mi-ai spus nimic când m-ai chemat la telefon? De ce l-ai vârat și pe taică-tău în povestea asta?

— L-am chemat ca să-i cer părerea. Nu-mi dădeam seama dacă e bine sau nu să iau legătura cu tine. Taică-tău a zis că ar fi bine.

— E vorba de Jenny, nu-i așa?

— Da.

— Necazuri?

— Nu de felul celor pe care le bănuiești. Ți-a trimis câteva scrisori în ultimele luni, nu? Le-a expediat pe adresa lui taică-tău. Cred că ți le-a transmis.

— Asae.

— Pot să te întreb ce spunea în ele?

— Nu erau prea lungi, spuse Tarrant, dând din umeri. Semănau cu scrisorile trimise acasă de elevii din internate. Ce-a văzut la televizor. Ce are în fața ochilor când se uită pe geam. Porumbeii care vin pe pervaz. Iar la sfârșit își exprima speranța că-mi merge bine. Cam atât.

— I-ai răspuns la scrisori?

— I-am trimis o ilustrată. O vedere din Paris. I-am scris și eu că trag nădejde că îi merge bine și că lucrurile încep să arate cum trebuie.

Tony Martin mută de colo până colo solnița și farfurioara cu piper, înainte de-a se uita la Tarrant.

— E foarte bolnavă, Johnny. Nu mai știu ce să fac.

— Ce înseamnă „foarte bolnavă”?

— Cred că e pe moarte.

— Din ce cauză?

— Nu mai are pic de vlagă. Locuiește tot acolo, la secretara mea. N-a ieșit niciodată din casă. Stă și se uită la televizor. Citește romane de mâna a șaptea și... vorbește mereu despre tine. Din ceea ce spune, reiese că ai fi un amestec de Clint Eastwood și Maica Tereza. E obsedată. Am chemat un psihanalist. A venit și a stat de vorbă cu ea de câteva ori. Zice că este vorba de un complex de vinovăție și că se vede de la o poștă că regretă felul cum s-a purtat cu tine. Doctorul care vine s-o vadă spune că niciun tratament clinic nu-i poate fi de folos. Are simptome de anorexie - a început să refuze mâncarea. Nu există nicio explicație și niciun motiv care să poată fi invocat pentru a explica acest comportament. Vezi că se prăpădește și nu poți face nimic. Unii zic că starea ei s-ar putea explica printr-un complex de vinovăție, dar nimeni nu știe bine despre ce este vorba.

Tăcu și după câteva clipe adăugă:

— Îmi pare rău că te bag în povestea asta, dar... Spune-mi, vrei să-i dai o mână de ajutor?

— În ce fel?

— Du-te s-o vezi. Sau, dacă nu, scrie-i că ții la ea și că n-ar fi exclus să vă reluați viața împreună.

— Ai vorbit cu taică-meu? I-ai spus și lui ce mi-ai spus mie acum?

— Da. S-a dus și el s-o vadă, acum trei săptămâni. Mavis, secretara mea, a fost de față. Mi-a spus că taică-tău a plecat plângând. Am vorbit și eu cu el. L-am rugat să încerce să te convingă. A refuzat. Mi-a spus că ai avut destul de pățimit până acum. Însă n-a avut nimic împotriva când i-am spus că aș vrea să stau de vorbă cu tine.

— N-am decât patru zile de concediu. În plus, am o misiune de îndeplinit. Trebuie să mă întorc la Berlin. Dă-mi

un răgaz. Trebuie să cumpănesc bine lucrurile. Poți să aștepți o oră?

— Desigur. Hai să ne întâlnim la barul din hotelul Hilton.

După ce Tony Martin se ridică de la masă, Tarrant comandă o nouă ceașcă de cafea și un sandviș cu piept de pui și se așază la aceeași masă. În așteptarea comenzii, începu să se uite la oamenii care se foiau în jurul lui. Mulți copii neastâmpărați, însoțiți de părinți. Plecau să petreacă o săptămână în Abulfeire. Câteva femei foarte tinere, cu copii de țâță în brațe. Oameni de afaceri, cu nelipsitele genți diplomat din care tot scoteau hârtii pentru a le transcrie pe mini-computerele așezate pe genunchi. Indieni și pakistanezi care plecau în concediu acasă, pentru a se fâli cu inelele și hainele de pe ei. Tineri căsătoriți, cu bilete în circuit pentru o călătorie în Europa. Șapte sau opt țări în trei săptămâni. Păreau cu toții foarte siguri pe ei. Chibzuiseră și-și aranjaseră viitorul cum nu se putea mai bine.

Dintr-un motiv greu de deslușit, în mintea lui Tarrant răsăriră câteva versuri auzite demult și uitate: „Ce dor te mână, viteaz cavaler, înarmat până în dinți, când colinzi de unul singur sub palida lună?” Nu-și putea aduce aminte numele poetului, dar probabil că era Keats sau Wordsworth. Trecuse prin atâtea aeroporturi, gândindu-se doar la ceea ce avea de făcut când va ajunge la destinație. Niciodată nu se preocupase de cei care își petreceau atâta timp prin aeroporturi. Nu, nu se întrebese niciodată ce fel de viață duceau.

Își aduse din nou aminte de Jenny, de ziua când o întâlnise pentru prima oară. Ce povești de adormit copiii îi spusese! Nu se întrebese niciodată dacă relatările ei despre părinții și copilăria ei erau adevărate sau nu. Era aproape de neconceput ca tocmai el, un om atât de versat, un profesionist învățat să nu se încreadă în nimeni, să se fi

lăsat dus de nas.

Își aduse aminte și că, la cursurile pe care le frecventase, li se spusese că în viața particulară nu trebuia să te porți ca un ofițer de informații. Nu, nu era cazul să sapi gropi pentru ca răuvoitorii să cadă în ele. Dacă procedezi așa cu iubita sau cu soția, poți să-ți iei adio de la zilele senine.

Jenny era atât de frumoasă, atât de plină de viață. Se purtase ca un nătărău. Nu era atât de nevinovat pe cât voia să pară. Lipsea mult de acasă și, când se întorcea, nu prea îi convenea să-i spună nici unde fusese și nici ce făcuse. îi aducea câte un cadou, cumpărat de la magazinele de la aeroport, unde existau obiecte de lux scutite de taxe vamale, dar nu era suficient.

Jenny era bănuitoare din fire și geloasă. Fără îndoială că singurătatea nu-i pria. Avea neapărată nevoie să fie înconjurată de prieteni. Nu se putea obișnui să trăiască singură, iar soțul ei era mai mult pe drumuri decât acasă, îi istorisea uneori câte ceva din ceea ce făcuse - nu tot - dar Jenny nu părea interesată de poveștile lui. Și ea era capabilă să alcătuiască scenarii fanteziste și, ca atare, socotea că poveștile pe care i le istorisea soțul ei erau doar ticluiri menite să ascundă viața desfrânată pe care o dusesse cât lipsise de acasă. În capul ei, toți bărbații mințeau, iar uneori chiar se făleau cu aventurile lor galante.

Tarrant se uită la ceas. Mai trebuia să aștepte douăzeci de minute. Însă avea nevoie de zece minute pentru a trece podul și a ajunge la hotel. N-avea niciun rost să mai stea în holul aeroportului. Știuse de la bun început că va face ceea ce îi sugerase Tony Martin. îl convinsese în clipa când îi spusese că taică-său plânsese când plecase de la Jenny. În ciuda diferenței de vârstă, semăna mult cu tatăl lui. Aveau același temperament. Ar fi dorit să moștenească atât farmecul pe care-l avea

bătrânul, cât și felul lui de-a se apropia de oameni. Se hotărî să iasă în oraș cu Jenny. O va invita la un spectacol de revistă, *Pisicile* sau *Fantoma*, și apoi vor merge să cineze la un restaurant.

Tony Martin venise să-l ia de la aeroport cu un taxi închiriat de la clubul lor. Așteptă în mașină ca Johnny să-și depună sacul de voiaj la recepție și să rezerve o cameră. Îl informă că-i telefonase secretarei lui, ca s-o anunțe pe Jenny că peste o oră va trebui să primească niște musafiri. Când îi spuse lui Martin că voia să ia bilete pentru a merge împreună cu Jenny la un spectacol, prietenul său clătină trist din cap și zise:

— Nu e în stare, Johnny. Nu s-a mai îmbrăcat de o bună bucată de vreme. Nu pomeni de ieșit în oraș. Stai cu ea de vorbă o jumătate de ceas. Va fi de ajuns pentru azi.

Johnny stătu mai bine de un ceas și, când își dădu seama că Jenny era la capătul puterilor, o ajută să se urce în pat, o sărută și îi făgădui că va veni s-o vadă a doua zi. Ieși din cameră și coborî scara ce ducea în stradă, bucurându-se în sinea lui că Tony Martin apucase să plece. Se îndreptă spre fluviu, se sprijini de parapet și privi luminile care scânteiau pe celălalt mal.

Pe de-o parte era mulțumit, dându-și seama că prezența lui părea s-o fi stimulat în oarecare măsură pe Jenny. Pe de alta, își zicea că ar fi vrut să nu fie nevoit să se ducă iar s-o vadă. Avusese un șoc când dăduse cu ochii de ea. Jenny făcuse un efort ca să se îmbrace, dar și puloverul negru și fusta de aceeași culoare păreau puse cu furca pe un trup făcut doar din piele și oase. Nici rujul de buze, nici rimelul nu puteau înfrumuseța o față scofâlcită. Arăta ca una din femeile din fotografiile luate imediat după eliberarea prizonierilor din lagărele de concentrare.

Se străduise, biata de ea, să răspundă pe un ton glumeț, când voise s-o înveselească, spunându-i niște bancuri. Da, se străduise să râdă, ținându-i întruna mâna

în ale ei. Ce putea face ca s-o ajute? Avea să se ducă a doua zi să stea cu ea câteva ore și apoi să dispară pentru totdeauna? Trebuia să facă un efort ca s-o readucă la viață? Jenny să fi fost oare fata îmbrăcată într-o rochie de mătase înflorată, tânără femeie care mersese pe plajă în picioarele goale, soția căreia îi plăcea să adoarmă ascultându-l cum recită poeziile lui Palgrave, femeia al cărei disc preferat era al formației The Shadows, care cânta coloana sonoră din *Vânătorul de cerbi*? Soția lui, căreia îi fusese dor de el, ori de câte ori lipsise de acasă? Jenny fusese însă și femeia care îi intentase un proces, spunând o droaie de minciuni și insinuând că ar fi săvârșit fel de fel de fapte nedemne.

Făcu semn unui taxi, se urcă și îi dădu șoferului adresa >»

clubului. Portarul din schimbul de noapte îi deschise imediat. La recepție își luă cheia, ceru să i se dea un *Daily Mail* și spuse că dorea să fie trezit dimineața.

Avu impresia că plecase din Berlin de multă, foarte multă vreme.

A doua zi, Johnny își chemă tatăl la telefon și-l întreabă dacă putea să vină cu Jenny la el, pentru câteva zile.

— Desigur, băiete! Doar ești la tine acasă. După o scurtă pauză, bătrânul îl întreabă: Ești sigur că vrei să vii?

— Nu. Dar simt că trebuie să încerc s-o ajut.

— Corect. Adu-ți însă aminte că, dacă e normal să joci rolul Bunului Samaritean, nu e bine să-ți arogi atributele Bunului Dumnezeu. Nu-ți stă în puteri.

— Ce vrei să spui?

— Jenny suportă consecințele unor lucruri care s-au întâmplat mai demult. Înainte de-a intra tu în scenă. Ai grijă. Și de ea și de tine.

Domnul Tarrant se purtă cu Jenny așa cum îi stătea în obicei, firesc și amabil. Era evident că femeia se simțea

bine la țară, în compania soțului și socrului ei. După două zile, Johnny avu impresia că o ajutase efectiv să se însănătoșească. Nici el și nici Jenny nu făcuseră vreo aluzie cu privire la reluarea vieții lor conjugale. În cele două zile petrecute la țară, nu se culcase cu ea. Îi spusese răspicat că nu se vor despărți și că vor rămâne prieteni, iar vorbele lui avură darul, cel puțin așa i se păru, s-o încurajeze și s-o satisfacă pe Jenny.

Domnul Tarrant îi conduse cu mașina la Gatwick și nu plecă înainte ca pasagerii să fie invitați să urce. Când își luară rămas-bun, Johnny spuse:

— Îți mulțumesc, tată. M-ai ajutat s-o scot la capăt.

— Sunt tatăl tău, Johnny. Țsta e rostul meu. Adu-ți aminte ce ți-am spus. E normal să fii un Bun Samaritean, dar nu încerca să faci minuni. Când vezi pe cineva scufundându-se în apă, stai pe mal și întinde-i mâna ca să-l scoți la liman. Nu sări și tu în apă.

— Am să-mi aduc aminte de ce mi-ai spus, tată, zise Johnny, zâmbind.

Peter Waring îl aștepta la Tegel. Îi luă bagajul și se îndreptară amândoi spre bar. După ce se așezară la o masă, Waring spuse:

— BND-ul a luat legătura cu Londra, ca să afle de ce ai venit.

— Cu cine a luat legătura?

— Doreau să stea de vorbă cu Slaney, dar el i-a îndrumat spre Powell.

— Ce le-a spus?

— A zis că vor să afle mai multe despre situația din Berlinul de Est, rosti Waring, după care zâmbi. N-aș crede că s-au lăsat duși cu vorba. Mi s-au adresat și mie și le-am spus adevărul: că ai o misiune pe care ți-au dat-o cei de la Londra, nu eu. Mi-au dat să înțeleg că, dacă nu ieșim cu bine din povestea asta, pe viitor nu ne vom mai putea bizui pe ei.

— Fac pe nebunii?

— Nu. Au renunțat la o operațiune în comun, după ce au cercetat rapoartele referitoare la punctele de trecere ilicită a frontierelor. Nu era o operațiune importantă, dar, oricum, ne-a dat mare bătaie de cap, zise Waring, învârtind încet lingurița în ceașcă. Sunt cu ochii pe tine. Să nu uiți asta.»

— De ce îi interesează atât de mult ce fac?

Waring dădu din umeri.

— Poate că se simt lezați că nu au fost informați. Nu

este exclus să fi ghicit că ai pornit în căutarea prietenului nostru.

— Li s-a spus că a tulit-o?

— Sunt la curent doar cu versiunea oficială. În clipa când s-au dat la iveală unele abateri legate de efectuarea misiunii, a luat-o la sănătoasa. BND-ul a fost întotdeauna de părere că oricine s-ar afla într-o asemenea situație, mai devreme sau mai târziu, ar trece de partea cealaltă.

28

Fusese o zi obișnuită de august. Prin văzduh treceau fluturi-amiral care fâlfâiau din aripile stacojii. Câțiva păuni se plimbau printre tufișurile exotice. Aerul era impregnat de mireasma ierbii de curând cosite.

Ferestrele erau deschise. Perdelele se legănau în bătaia vântului de seară, a cărui adiere era ușoară și binefăcătoare. Hartmann, Serov și Gala îl ascultau pe Foster cântând la pian și sorbeau din când în când din paharele cu citronadă.

Tatăl Galei era așteptat la cină. Trebuia să aterizeze la SchOnefeld pe înserat. De la aeroport, urma să vină direct la Hartmann. Trecuse însă de nouă și nu primiseră nicio veste.

Lui Serov nu-i prea plăcea să aștepte. Ca să-l mai potolească, Foster începu să cante toate baladele îndrăgite

din perioada de sfârșit a războiului.

— Era un cântec care începea așa: *Deinetwegen muss Ich einmal leiden* „zise Serov.

Foster dădu din cap, în semn că știa despre ce cântec era vorba, și cântă versul următor: *Deinetwegen muss das Glück mich meiden*. Nu-mi mai aduc aminte versurile următoare, zise el râzând și continuând să cânte la pian.

— Cum se face că le știi? Nici nu te născuseși pe vremea când erau la modă.

— Le cânta mama. *Deinetwegen* era una din melodiile ei preferate. Da, cântecul ăsta și *Horst du mein heimliches Rufen*”.

Se auzi zgomotul făcut de un automobil, iar apoi o portieră trântită. Peste puțin timp, Serov intră în casă tunând și fulgerând.

— Ia te uită! Stați aici ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Ați luat masa, nu-i așa? De ce nu vă uitați la televizor?

Hartmann zâmbi, se ridică în picioare și zise:

— Potolește-te, Serghei. Ce vrei să bei? Șampanie sau whisky?

Leonov se uită când la unul, când la altul.

— Știți în cât suntem astăzi?

— Cinci august, zise Serov.

— Da. E o zi pe care niciunul din noi n-o va uita, zise Leonov.

— Ce te-a apucat, bătrâne? întrebă Serov.

— Nu v-a ajuns nimic la urechi?

— Hai, spune, nu ne mai fierbe, îl îndemnă Hartmann, întinzându-i o cupă de șampanie.

— Vin de la Budapesta, spuse Leonov, uitându-se în jur pentru a dibui un scaun. Un sfert de milion, poate și mai mult, de germani din Est încearcă să plece din păcătoasa aia de țară. Ambasada Germaniei de Vest a fost ocupată de refugiați. Câți au putut intra. Ceilalți stau la

marginea frontierei cu Austria.

Sorbi din șampanie, se uită la Hartmann și continuă:

— Ungurii vor deschide granița mâine. Vor trece toți cei care doresc să-și părăsească țara. Au venit și echipe de televiziune din mai toate țările din Vest. Iau interviuri celor ce așteaptă la graniță. Toți îl critică pe Honecker și blestematul lui de regim. Așa stau lucrurile, dragii mei. Începutul sfârșitului. Știu, din auzite, că la Varșovia și la Praga oamenii sar peste gardurile ambasadelor din Germania de est. Mii de oameni. Cei care nu s-au putut apropia stau pe trotuar și așteaptă. Crucea Roșie le aduce alimente. Spun cu toții că vor să plece. Și nimeni nu-i va putea opri, zise Leonov, apăsând pe fiecare cuvânt și clătinând din cap, după care se întoarse spre Hartmann și-l întrebă: Ai un fir direct? Aș vrea să iau legătura cu Moscova.

— Vino cu mine, zise Hartmann.

După ce ieșiră din odaie, Gala, Serov și Foster stătură nemișcați, fără să scoată vreun cuvânt.

— Liniile cu Moscova sunt supraîncărcate, zise Hartmann când se întoarse în cameră. Vrea să obțină legătura cu Kievul. E mai ușor, dar tot trebuie să aștepți. Acum plec. Trebuie să contactez anumite persoane, spuse el, uitându-se drept în ochii lui Serov. Iar tu, draga mea, adăugă el, adresându-i-se Galei, ai grijă de ei. Să fii o bună amfitrioană. Așezati-vă la masă fără mine. Mă întorc de

Îndată ce voi putea.

Serov n-avea chef să mănânce nimic, așa că rămase singur în camera de zi. Gala se duse cu Foster la bucătărie și se înfruptară dintr-o supă caldă și din friptura de pui scoasă din frigider.

— Parcă aș fi acasă, pe vremea când eram mică. Când bănuiau că discuția avea să degenereze în ceartă, mă trimiteau la bucătărie să mănânc ce-mi dă bucătăreasa.

— Se certau des?

— Toată ziua. L-ai văzut pe taică-meu. Are o putere de creație fantastică și e foarte talentat, dar e ca un vul

can. Nu știi niciodată când poate erupe. Părinții mei se iubeau. O dragoste totală. Știa fiecare foarte bine ce se afla în sufletul și în mintea celuilalt. Prea bine chiar, așa zice. Dar... Să fi îndrăznit cineva să-l critice pe unul din ei, celălalt îl mânca de viu.

După o scurtă pauză, Gala îl întrebă pe Foster:

— Să fie oare situația chiar atât de gravă cum spune tata?

— Da. Din păcate, nimeni nu știe ce se va întâmpla. În orice caz, oamenii din preajma lui Honecker habar n-au. Nici Stasi, nici KGB-ul. Nu se întâmplă nimic. Și, într-o bună zi, pe nepusă masă, te trezești că s-a întâmplat.

— Ce crezi că va face Honecker?

— Dumnezeu știe.

— Ai chef să dăm o raită prin oraș? Am putea vedea cum stau lucrurile în preajma ambasadelor din vest și ce se petrece aici, la Berlin, zise Gala.

— O.K. Mă duc să-i spun lui Serov că plecăm și că vom fi înapoi în cel mult o oră. Pun pariu, adăugă el zâmbind, că vor sta de vorbă toată noaptea.

Stătură câțva timp în fața ambasadei Germaniei de Vest. Vreo cincizeci, șaiszeci de oameni pătrunseseră deja în curte. Cei mai mulți stăteau pe iarbă. Câțiva bărbați rămăseseră în picioare lângă grilaj și răcneau, proferând injurii la adresa polițiștilor care păzeau poarta legației, protejată și din exterior. Lângă ei stăteau paznicii înarmați cu puști AK 47, având degetele încleștate pe trăgaci. Toți aveau mutre de înmormântare. Din când în când, le ordonau trecătorilor să circule. Oricine ar fi dat semne că nu voia să țină seama de avertisment, trebuia să arate actele de identitate, precum și un permis eliberat și

șampilat de autoritățile de resort.

Din ce în ce mai mulți oameni se strâneau pe strada care ducea spre ambasadă. Paznicii deveneau din ce în ce mai agresivi. Primeau ordine prin aparate de radio portative. Nu trecu mult și sosiră vreo șase, șapte camioane înțesate de polițiști. Aceștia coborâră și, împreună cu cei veniți înaintea lor, se îndreptară spre cei care stăteau în stradă. Se strânseseră vreo câteva sute de oameni. Unul înjură când îi văzu pe polițiști îndreptându-se spre oamenii rămași afară. Îl prinseră și-l băgară într-unul din camioanele poliției. Oamenii începură să răcnească. Din ce în ce mai mulți. Alți cincizeci fură înhățați și băgați cu forța în camioanele poliției. Mulțimea era din ce în ce mai întăritată. Îi huiduia pe polițiștii care-și vedeau de treabă. După câțva timp, un generator fu pus în funcțiune și se instalară și niște cabluri. Câteva minute mai târziu, două reflectoare începură să-și proiecteze luminile asupra celor ce stăteau în stradă. Un bărbat care avea asupra lui o cameră video începu s-o îndrepte asupra celor care se strânseseră în fața ambasadei.

În drum spre casa lui Hartmann, Foster îi spuse Galei:

— Ai băgat de seamă? Nu s-au împrăștiat nici măcar atunci când aparatul menit să le păstreze imaginea pentru o eventuală identificare s-a îndreptat asupra lor.

— Nu pot să aresteze sute de oameni numai fiindcă stăteau să se uite la ce se petrecea acolo.

— Ești naivă. În 1953, au tras asupra unei mulțimi de oameni pașnici. Veniseră doar să protesteze. Unde mai pui că pe atunci nu se ridicase încă Zidul. Au ucis cel puțin o mie de civili nevinovați și neînarmați.

Ridică glasul și spuse cu mânie:

— Țștia nu dau o ceapă degerată pe viața unui om. Așa au făcut întotdeauna. Țșta-i comunismul. Nu-ți place mutra cuiva? Îl omori și gata. Nu-l omori tu, cu mâna ta. Îi

pui pe alții să facă treaba. Înțelegeți?

Gala se uită lung la Foster. Era înmărmurită.

— E prima oară când te văd atât de mânios. Prima oară când te aud vorbind așa.

— Îmi pare rău. N-aveam de gând să spun ce zace în sufletul meu, dar de data asta tot ce s-a adunat a răbufnit când i-am văzut pe nemernicii ăia de polițiști. Niște tipi cărora nu le pasă de ceilalți oameni, fie ei fericiți, amărâți. vii sau morți. Le e totuna. Mi-e greață.

— Din cauza asta ai făcut târgul pentru Uschi și ceilalți doi?

— Cred că da, zise Foster, scoțând un oftat.

— Cred că ești așteptat la Hartmann, zise Gala, căutând să-și ascundă emoția.

Gala avusese dreptate. Stăteau cu toții și-l așteptau pe Foster. Televizorul era deschis.

— Mama lor de nemernici! tună și fulgeră Serov, căutând alt post. Bruiază toate posturile străine.

Foster își aruncă și el ochii asupra micului ecran. Nu se vedeau decât niște dâre albe și tremurătoare. Încercaseră să prindă posturile din Berlinul de Vest și CNN-ul, dar toate erau bruiate. Gala le relatează ce văzuseră. Nimeni nu comentă spusele ei. Fata îl sărută pe Foster pe amândoi obraji, după obiceiul rusesc, și porni spre ușă. Se opri în prag și-l întrebă:

— Vii cu mine? Pot să iau mașina?

Hartmann se întoarse spre Foster și-i spuse:

— E neapărată nevoie să stăm de vorbă. Măine la nouă e bine?

— Perfect.

I

29

Unul din servitorii lui Hartmann îl pofti să intre într-o cameră unde Foster nu intrase până atunci. Hartmann,

Serov și Leonov stăteau în jurul unei mese. Un scaun rămăsese neocupat. Era cel rezervat lui Foster.

După ce stătură nițel de vorbă, Hartmann i se adresa lui Foster:

— Vreau să te pun la curent. Am vorbit cu generalul Schumann de la biroul de contrainformații al Stasi. O convorbire neoficială. Mi-a spus că, în ultimele trei luni, cei din departamentul pe care îl conduce au avertizat în scris Cartierul General al Stasi și în mod neoficial secția KGB din Berlin. Nimeni n-a dat dovadă de interes pentru știrile comunicate. După câte am aflat, din surse neoficiale, se pare că nimeni n-a luat informațiile în serios. De ce zâmbești?

— Cartierul General al Stasi nu vrea să admită că există unele tulburări, iar KGB-ul nu crede o iotă din știrile care îi parvin de la Stasi.

Hartmann zâmbi cam acru și zise:

— Am vorbit cu unii din superiorii mei de la Moscova. Am avut impresia că au și ei o groază de probleme similare, așa că nu le pasă de ceea ce se petrece aici. Erau ferm convinși că, în cazul când Honecker va da ordin să se tragă, Moscova nu-l va sprijini. Mi-au spus că l-au avertizat că nu trebuie să uzeze de violență împotriva civililor. Dacă vrea, bine, dacă nu, o pățește. Nu va fi sprijinit în niciun fel de Moscova.

Foster dădu din cap și întrebă:

— Și ce s-ar întâmpla în cazul când germanii din Vest se vor sluji de atacurile împotriva populației civile pentru a trece frontiera ca să-i apere? În acest caz, ce atitudine va adopta Moscova?

— Din știrile pe care le avem, reiese limpede că nu vor ridica un deget ca să-i oprească.

— Nu e posibil. Asta ar însemna că s-a zis cu Tratatul de la Varșovia.»

— După câte am aflat de la Moscova, se pare că s-au gândit la această posibilitate și că o acceptă, zise Serov.

— Totuși, fără doar și poate că vor face tot ce le va sta în puteri ca un asemenea lucru să nu se întâmple.

Serov dădu de înțeles că pune sub semnul întrebării această afirmație și spuse:

— Cred că au deja destule pe cap. Nu vor nimic altceva decât să mențină situația actuală în Uniunea Sovietică. Vor sta deoparte.

— Ceea ce vă voi spune eu nu sunt știri oficiale, zise Leonov, dar oamenii cu care am stat de vorbă erau de aceeași părere. Ce se întâmplă acum e ca o molimă care se întinde de la o zi la alta. Toți s-au molipsit. Dacă aș fi făcut un scenariu pe tema asta, toată lumea ar fi zis că m-am ținut. Nu numai cei de la Moscova, ci și cei din Los Angeles. Ca și vouă, adăugă el, dând din umeri, nici mie nu-mi vine să cred. Dar astea sunt faptele. Nu-i vorba de născociri. Ungurii au închis Institutul de Cinematografie. Cehii au făcut la fel. După alegerile care au avut loc în iunie, polonezii i-au mătrășit pe comuniști. Am vorbit cu prietenii mei de la Los Angeles și Washington și n-au pomenit nimic despre ce se întâmplă în Europa. Nu le pasă. Sunt interesați de medalioanele sportive și de Jimmy Connors. S-ar zice că cineva a aprins un fitil care planează asupra întregii Europe, ațâțând-o cu flacăra lui. Dar cine dracu' a aprins-o și cum naiba a putut s-o facă fără ca nimeni să-și fi dat seama?

Tăcu câteva minute, fără ca cineva să scoată vreo vorbă. Apoi Hartmann zise, uitându-se la Foster:

— Cred că trebuie să punem capăt conversației pe această temă. Sunt multe lucruri care se cer rezolvate și asta urgent.

— Care anume? întrebă Foster, încruntându-se.

— Cred că va fi nevoie să facem anumite presiuni, în caz de nevoie. Pe computerul pe care-l ai se află detalii

despre germanii din Vest care au fost informatori sau colaboratori ai Stasi în Est? Îți pot spune că vei avea acces și la documentele KGB-ului pentru a căpăta informații despre colaboratorii lor. Americani, englezi, francezi și alții din multe țări din Europa. Oameni politici, ziariști, actori, regizori, persoane influente. De altfel, nu se deosebesc prea mult de cei pe care i-a recrutat Stasi.

După o scurtă pauză, întrebă:

— De cât timp ai nevoie pentru a înregistra informațiile?

— Informațiile se află pe dischete? Sau pe foi de hârtie?

— Unele în dosare, altele pe dischete.

— Cam câte dischete credeți că sunt importante?

— Conform informațiilor pe care le-am primit, se pare că ar fi necesar să se copieze cam o sută.

— Aș putea să termin în câteva zile, dacă mă apuc acum și mă țin de treabă.

— Trebuie să lucrezi numai noaptea.

— Bine. Cred că voi termina în patru nopți.

Tăcu preț de câteva secunde, apoi întrebă:

— În ce fel vor fi utilizate informațiile?

— În mai multe feluri, răspunse Hartmann, dând din umeri. Ne vom sluji de ele pentru a face presiuni asupra guvernelor, ca să nu întreprindă acțiuni precipitate, avertizându-i că, în caz contrar, vom da la iveală numele celor care au colaborat. Este și asta un fel de asigurare, menit să-i protejeze pe cei care s-au străduit să mențină pacea. O armă îndreptată asupra tiranilor.

— De fapt, e vorba de un șantaj, spuse Foster pe un ton calm.

— Mai bine zis, de o tentativă diplomatică ce trebuie folosită când toate celelalte acțiuni par să nu ducă la nimic, interveni Serov.

— Când îmi puteți înmâna informațiile aflate în

posesia KGB-ului?

— Nu le pot aduce aici, zise Hartmann. Trebuie să te duci la Centrul de Comunicații al Stasi. Dar cei de acolo nu trebuie să bănuiască pentru nimic în lume ce informații copiezi. Pot să-ți înmânez cam jumătate din dischete diseară, dar trebuie să le restitui mâine la șase dimineața.

7»

— Am să lucrez la sediul Stasi ziua. Aștept să mă contactați, spuse Foster, ridicându-se.

În localul *Alter Simflu*, de pe Turkenstrasse, în München, se reuneau oameni din diferite păaturi sociale. Pe vremuri, în restaurantul respectiv avuseseră loc spectacole de revistă, în care umorul se îmbina cu satira. Acum el trăia din gloria trecută, amintindu-le clienților doar că în acel local venea destul de des Laie Anderson, compozitorul care lansase celebrul cântec *Lili Marlen*.

Klaus Gutmann își aduse noua prietenă acolo ca să mănânce un snitel și să bea o bere. Tânără era frumușică și

» >

foarte atrăgătoare. Fusesse foarte impresionată de apartamentul în care locuia Gutmann și de câinele lui de rasă. După toate aparențele, acea seară avea să fie decisivă pentru viitoarea lor relație. De altfel, Gutmann avea intenții onorabile. Mă rog, așa vine vorba. Nu virilitatea, ci farmecul lui o seduseseră pe fată, așa că se simțea îndrituit să spere că legătura lor avea să fie serioasă și de lungă durată.

Plecaseră pe la două noaptea, iar Gutmann reușise relativ ușor s-o convingă să se oprească pe la el și să mai bea ceva, înainte de-a o conduce acasă.

De-abia apucase să toarne whisky în pahar când făcuse o mare greșală. Fără să fi băgat de seamă, pusese în funcțiune robotul telefonic. Pe el se afla un mesaj de la Pullach, în care era poftit să telefoneze imediat.

Toată lumea din München credea că știe foarte bine ce se petrece la Cartierul General al serviciilor de informații din Germania de Vest. Era o organizație cu multe resurse, iar membrii săi se bucurau de respectul celor aflați în slujba altor servicii de informații similare. Misterul și activitatea secretă desfășurată la Pullach aveau însă darul să țină la distanță populația locală, așa încât oamenii nu prea întrețineau relații amicale cu cei care lucrau în sediul aflat la vreo zece kilometri sud-vest de München.

Gutmann nu-și ridică imediat ochii spre fată, dar, când se decise, văzu limpede că seara aceea, pe care o socotise decisivă, avea să fie ca toate celelalte. Fata continua să se poarte amabil cu el, dar își cântărea fiecare cuvânt. Totuși, când își luară rămas bun, în fața casei unde locuia fata împreună cu părinții ei, se sărutară destul de afectuos.

Când se urcă în mașină, Gutmann se uită la ceas. Era 3.30 dimineața. Pullach se afla în partea opusă a orașului.

Ceea ce făcea era curată nebunie. Dachau era la câțiva

kilometri depărtare de oraș, dar nimeni nu credea că puteai deveni un monstru dacă locuiai acolo. Avea să telefoneze de îndată ce va ajunge acasă. După miezul nopții, Schildt nu putea fi contactat decât la domiciliu.

Întâlnirea cu Schildt fu de scurtă durată. De îndată ce Gutmann intră, Schildt îi dădu șase fotografii alb-negru. În toate apărea același bărbat. Fusesse fotografiat într-un bar, într-un restaurant, pe diferite străzi și în fața unui ghișeu din Hauptbahnhof.

— Cine e individul? întrebă Gutmann, după ce se uită la fotografii.

— Tocmai asta vrem să știm și noi, zise Schildt.

— N-aveți niciun indiciu?

I

Schildt îi rezumă conversația pe care o avusese cu Müller, subliniind faptul că tipul li se părea suspect, cu atât mai suspect cu cât părea să-l intereseze mai ales politica și nu detaliile, ca pe ceilalți oameni de legătură ai agenților Stasi.

— Știi ce mi-a trecut prin minte, Klaus? Se prea poate ca tipul să nu facă parte din Stasi. Poate că nu e neamț. Ce-ar fi să-ți desfășori toate farmecele când te vei întâlni cu tipa care lucrează într-unul din birourile CIA, pentru a afla dacă nu cumva e de-ai lor?

— Și ce să fac?

— Dă și tu târcoale. Știi cum sunt americanii.

— Ce te face să spui că e de-ai lor?

— O intuiție. S-ar putea să mă înșel.

— Vorbește cu accent străin?

— Nu. E neamț sută la sută.

Gutmann se ridică și zise, oftând:

— Bine. Am să văd ce pot face.

Teresa Gordon era o femeie între treizeci și patruzeci de ani, dar încă foarte atrăgătoare, așa încât BND-ul considera că șefii ei de la CIA o utilizau drept momeală când era vorba de tinerei aflați în slujba BND-ului. Teresa Gordon se împrietenise cu câțiva în timpul celor doi ani de când se afla la München. Toți prietenii ei avuseseră însă eleganța să declare că petrecuseră ore agreabile în compania ei, dar că relația lor fusese pur platonică.

Klaus Gutmann ieșise de mai multe ori cu ea să cineze la restaurant pe spezele BND-ului, dar, deși era un tip bine și cu mult farmec, nu avusese nici el mai mult succes decât ceilalți admiratori ai Teresei. Diferența dintre el și ceilalți consta în faptul că el o mai invita și acum la cină. Uneori o lua cu mașina, ca să petreacă împreună sfârșitul săptămânii în afara orașului.

Amândouă organizațiile se slujeau de legătura dintre

Teresa și Klaus Gutmann pentru a-și transmite reciproc informații de nu prea mare importanță.

Gutmann fusese însărcinat cu o misiune semioficială, așa încât socoti că se putea duce s-o vadă la sediul CIA. Când intră în biroul ei, îi arată fotografiile. Teresa le privi cu mare atenție.

— De ce naiba nu vă cumpărați niște aparate de fotografiat mai acătării? N-ați auzit de Leica? Astea par să fi fost luate cu un aparat de pe vremea bunicii.

— Au fost făcute pe înserat și la rezezeală. Hârtia e cam zgrunțuroasă, ce-i drept.

— Cine e tipul?

Gutmann îi relatează esențialul. Când termină, Teresa, se uită lung la el.

— Crezi că face parte din CIA? Ți-ai ieșit din minți, zău așa!

— Ne-am zis că ar putea fi un agent de-aici, sau unul din informatorii voștri.

— Müller l-ar fi recunoscut dacă ar fi fost unul de aici.

— Ne-am încercat norocul. Trebuia să mergem și pe pista asta. Poate că n-ar fi rău să arăți pozele colegilor tăi. Cine știe? S-ar putea ca vreunul din ei să-l dibuie.

Teresa oftă și zise.

— Bine. Am să fac ce mi-ai cerut. De dragul tău. Pune fotografiile pe birou. Dacă nu-ți dau de știre, vei înțelege că n-am reușit.

— Vrei să luăm masa sâmbătă împreună?

— Îți mulțumesc, dar am două zile libere. Așa că îmi voi petrece weekend-ul la Paris. Altă dată, cu plăcere, adăugă ea, zâmbind. O.K?

— Te chem la telefon săptămâna viitoare.

Ultimul care se uită la fotografii fu Cassidy, căruia

toată lumea îi spunea „Butch”, căci numele eroului de film li se imprimase în memorie tuturor. Le privi în grabă, ca să-și dea seama despre ce era vorba, și apoi le puse pe birou. După patru zile, le luă din nou în mână. Îl uimea importanța pe care o acorda BND-ul acestor fotografii și se întreba ce hram purta persoana care îl contactase pe

Müller. CIA nu era singurul serviciu de informații care opera la München sau în Germania de Vest și, ca atare, putea fi vorba chiar de cei din Marea Britanie. Și lor le plăcea să încurce ștele. Cassidy nu-i prea avea la inimă pe englezi. Erau niște tipi aroganți și, pe deasupra, și snobi. Se uitau de sus și întrucâtva amuzați la americani, care se străduiau să imite, ca niște buni ucenici, ceea ce făcuseră englezii timp de mai multe secole. Ofițerul britanic de la SIS vorbise însă de colaborare între cele două servicii din München, spunând că Londra considera necesară o cooperare a celor două servicii locale, acum când interesele naționale nu se aflau în conflict.

Pe de altă parte, îl considera simpatic pe Murphy. Era irlandez, dar arăta ca un polițist din New York. O mutră de pușlama și niște ochi mici și rotunzi, căroră nu le scăpa nimic. Nu mult după ce revenise la post, Murphy îl prevenise împotriva unui tip care spăla banii pe care îi transmitea unui magnat din localitate, specialist în traficul de droguri.

Revăzu dosarul și ajunse la concluzia că persoana care avea să decidă era Cassidy. Englezii aveau să stea deoparte și să lase totul pe seama lui Cassidy. Nu prea credea nici el în ceea ce ce-și tot zicea, dar spera că totul va fi bine. Cei de la DEA îi mulțumiseră, manifestându-și recunoștința. Nu-i prea venea să creadă, dar, mă rog, se comportaseră cum se cuvine. Ca atare, nădăjduia că nu se vor împotrivi când le va spune că dorea să se consulte cu Murphy cu privire la fotografii.

Cassidy îi dădu întâlnire lui Murphy în clădirea unde

lucra. îl așteptă la intrare și îl conduse peste tot, explicându-i pe scurt cu ce se îndeletniceau și cum procedau. Când Cassidy îi arată fotografiile, Murphy le privi cu o atenție pe care Cassidy o consideră exagerată și-i înmână o copie pentru a fi pusă în dosarul lui Murphy.

Murphy recunoscuse din capul locului persoana din fotografii, dar nu scosese niciun cuvânt. Le pusese frumușel în plic, înainte de a-și lua rămas bun și de a ieși pe poarta protejată de un sistem electronic. Apoi îi spuse șoferului să-l ducă direct acasă și nu la birou.

Murphy se așează în fața mesei de bucătărie și privi fotografiile cu lupa. Nu mai încăpea nicio îndoială. Omul din fotografii era Foster. îl văzuse zi de zi, timp de câteva luni, cât fusese la Berlin. Foster era șeful unei rețele specializate în trecerea frontierei dintre Berlinul de Vest și cel de Est. Pe vremea când el însuși se afla în subordinea

lui Peter Waring, Slaney se întorsese la Londra. Murphy nu auzise decât versiunea oficială cu privire la plecarea lui Foster. Gurile rele ziceau că o tulise și susțineau că tipul trimis de Londra îl căuta pe Foster. Și uite că exact așa se întâmplase. Venise la München dându-se drept agent Stasi.

Pe cine trebuia să informeze? Berlinul sau Londra? Conform protocolului, ar fi trebuit să înștiințeze Berlinul, dar omul însărcinat să-l caute pe Foster fusese trimis de cei de la Londra.

Din proprie experiență, Murphy știa că nu trebuia să iei hotărâri la repezeală, mai ales când în joc se aflau probleme politice. Se duse la culcare.

A doua zi dimineată, îl chemă prin firul direct pe Waring, care nu păru impresionat de vestea primită. De fapt, nu-i spuse decât că avea să-l cheme peste câteva ore.

Peter Waring n-avea de gând să se bage în povestea cu Foster, așa încât, după ce auzi raportul făcut de

Murphy, îl chemă imediat la telefon pe Powell la Londra. Powell îi spuse că avea să-l sune el după o oră.

Powell nu se îndoie nicio clipă că Foster trecuse de partea celorlalți. De fapt, nu exista nicio alternativă, dacă dorea să-și răscumpere curierii. Când Foster venise la Londra și stătuse de vorbă câteva minute cu el, își pledase cauza. Powell își dăduse seama de ceea ce nu văzuseră și nu înțeleseseră ceilalți, nici chiar Slaney, și anume că Foster era un romantic, aidoma celor din vremuri apuse. Un om care se lupta cu morile de vânt, întocmai ca Don Quijote. Făcea parte din categoria oamenilor care votează cu liberalii sau, în zilele noastre, cu PSD-ul, indiferent dacă cei pe care îi vota aveau sau nu șanse să câștige alegerile. Nu-i păsa. El trebuia să fie cavalerul înveșmântat într-o armură strălucitoare. Fără îndoială că nu Biblia, ci unul din romanele lui Rudyard Kipling fusese cartea lui de căpătâi în tinerețe. Powell știa, din experiență, că unii din cei mai periculoși oameni erau, în vremurile noastre, romanticii lăsați să-și facă de cap.

Îl chemă la telefon pe vechiul său prieten, Schumacher, șeful *Abteilung-ului*, cu sediul la Pullach. Acesta îi rămăsese dator, căci îi făcuse anumite servicii. Așa cum spun atât de des mafioții, favorurile sunt reciproce.

Schumacher se arătă dornic să coopereze cu Powell. Nu prea înțelese ce voia de la el, dar dorea cu orice preț ca BND-ul să participe la acțiunea inițiată de Powell, oricare ar fi fost ea. Faptul de a promite colaborarea părea să fie un obicei bine statornicit între SIS și CIA. Când era vorba de francezi, cei de la Bonn erau chemați să-și dea acordul.

Powell îl rechemase pe Tarrant la Londra și-i spuse că trebuia să facă tot ce-i stătea în putință pentru a da de Foster, adăugând că fotografiile și tot ce implicau ele demonstrau că omul trecuse de partea celorlalți. Acum beneficiau și de cooperarea BND-ului. În caz de absolută nevoie, Tarrant putea să-l contacteze pe Powell, care va

dispune ca Waring să-i dea tot sprijinul necesar. Era însă preferabil să acționeze pe cont propriu.

Tarrant se întoarse după doar o zi petrecută la Londra, în sinea lui, se întreba de ce nu-i dăduse Powell aceste indicații în cursul convorbirii lor telefonice. Când ajunsese la domiciliul lui din Kantstrasse, se hotărî să se ducă să vadă dacă, între timp, nu primise niciun mesaj din partea lui Ingrid Schumann.

— Partidul Social Democrat (n.tr.).

Era nouă și jumătate seara când trecu pe la punctul de control. Cumpărase în prealabil mărci est-germane. Așteptă fără să manifeste nerăbdare ca paznicul să termine de citit toate filele din pașaportul lui canadian. Când în sfârșit i-l înmână, soldatul îi reaminti că trebuia să se întoarcă înainte de miezul nopții.

Tarrant își puse pașaportul într-unul din buzunarele interioare ale hainei și porni pe Friedrichstrasse. De acolo luă autobuzul care ducea în Alexanderplatz. Când ajunsese în piață, își ridică privirile spre înaltul cerului.

Era o seară de început de septembrie și soarele era înconjurat de acea aură gălbuie care, din vechime, fusese simbolul străngerii recoltei. Se opri în fața fântânii. Un băiat stătea pe marginea bordurii de ciment, cântând și acompaniindu-se la chitară. În jurul lui se strânsesă vreo doisprezece tineri. O pereche de oameni în vârstă se opriseră și ei să-l asculte, dar ceva mai departe, ca și cum ar fi dorit să demonstreze că nu aveau nimic de-a face cu grupul de băieți și fete. Tarrant rămase pe loc, ca să asculte melodia cântată într-un ritm occidental, dar cu o voce plângăreată.

Era puțină lume în piață și pe bulevardele largi mașinile treceau rar. Tarrant se întreabă ce impresie va fi avut Foster după ce va fi trecut de cealaltă parte a Zidului. El, unul, nu s-ar fi încumetat să facă una ca asta. Aici era o țară pustie. Existau, firește, și unele avantaje. Dar asta era

în Germania dinainte de război. Perdele de dantelă, o rată a criminalității scăzută, fiindcă toată lumea se ferea de Stasi, și mai ales faptul că erai scutit de grija de-a lua o hotărâre. Honecker și cei din tagma lui hotărau în locul tău. Ei decideau unde aveai să locuiești și să lucrezi, cât aveai să câștigi și ce trebuia să gândești. Era curată nebunie ca o mână de oameni să tragă o linie pe o foaie de hârtie și să ridice un zid, ca să împartă o singură națiune în două. Aceiași oameni, absolut obișnuiți de altminteri, erau acum siliți să fie altfel și să se comporte ca dușmani unii față de alții. Aceiași oameni îi puteau face pe cei de dincolo prizonieri în propria lor țară.

Foster fusese nebun de-a binelea ca să intre de bunăvoie în lagărul de dincolo de Zid.

Mai erau câteva mese ocupate pe terasa restaurantului, dar la casă locul fetei fusese luat de un bărbat. În local erau și câteva fetișcane, dar Gerda, prietena lui Ingrid, nu se afla printre ele. N-avea cum să ia legătura cu ea. Nu putea risca să intre într-una din camerele de la etaj, deoarece știa foarte bine că proprietărea era o informatoare a Stasi. Nu-și putea asuma riscul de a o pune pe față în primejdie. Trebuia să născocească altceva.

Se întoarse din drum, ca să vadă dacă nu cumva exista vreun mesaj la locurile convenite. Puteau fi în preajma terenurilor de tenis. Se suci și se învârti în jurul localului până la ora închiderii, iar apoi se îndreptă spre punctul de control.

Timp de o săptămână întreagă, Tarrant stătu să vadă cine intra și ieșea din restaurant, de dimineața până seara. Nu apăru nici Ingrid, nici casierita. N-avea cum să stabilească alt loc unde să se depună mesajele înainte de-a sta de vorbă cu Ingrid și, ca să ajungă la ea, trebuia s-o întrebe pe proprietărea unde și când o putea găsi. Cum respectiva era informatoare, demersul lui ar fi putut duce

la arestarea fetei.

30

Eddie Foster îl văzu pe bărbat intrând în magazin și îl așteptă să se îndrepte spre el. Băiatul de prăvălie îi arătă clientului locul unde se afla patronul. Eddie îl pofti în odăița din fund, care îi servea drept birou.

— Ce pot face pentru dumneata? zise el după ce îl privi lung pe noul venit.

— Ții minte când Pongo Waring juca la Villa? îl întreabă bărbatul, zâmbind.

— Desigur. Billie Walker era căpitanul echipei pe atunci.

Noul venit se căută prin buzunare și scoase un plic pe care i-l înmână lui Foster. Acesta îl băgă imediat într-un catalog Sony aflat pe biroul lui.

— Ai ceva de transmis?

Eddie Foster clătină din cap. O singură dată transmisese un mesaj, deși agentul venise de șase ori. Era mult prea periculos. Fără doar și poate, era ținut sub observație.»

— Nu. Însă țin să-ți spun că mă bucură vizita dumitale, zise el, întinzându-i mâna necunoscutului.

Acesta i-o strânse puternic, ca și cum ar fi recurs la un semn confidențial. Eddie Foster îl conduse până la ușa din dos și-l privi cum se îndepărtează, trecând prin curte și îndreptându-se spre aleea ce ducea în stradă. N-avea habar cine era persoana care îl vizitase, dar, după cum vorbea, părea să fie din partea locului.

Când sosi ora închiderii, Foster se duse în birou și deschise plicul. Înăuntru se găsea o foaie pe care erau scrise la mașină vreo câteva rânduri. Era atât de prost dactilografiată, încât Foster se lămuri că fusese bătută la mașină de 7 >

Charlie. Se așeză și o citi din nou. Zi de zi, aștepta să primească un mesaj de la Charlie și, când sosea, avea

tendința să se supere. Avea impresia că fiul său își irosește forțele, punând atâta preț pe loialitate. Charlie semăna cu eroul unei cărți pe care o citise în copilărie, *Beau Geste*. Numai că oamenii de acum nu priveau acțiunea întreprinsă de Charlie din acest unghi. În ochii lor, Charlie era fie un zărghit romantic, fie un dezertor; pe scurt, un om care își trădase țara. Îl durea zvonul lansat de cei de la Londra, care ziceau că fiul său fusese dat afară, fiindcă le pusese în primejdie viața celor ce făceau parte din rețeaua al cărui șef era. Când primise acel mesaj, nu dormise câteva zile în șir. Nici ziua, nici noaptea. Celor de sus nu le păsa de omul pe care îl călcau în picioare. Totul era să le iasă lor socotelile. În mesajul primit acum, Charlie spunea că totul era O.K. Nu făcuse nici cea mai mică aluzie la activitatea lui actuală, dar bătrânul era aproape sigur că fiul său lucra acum pentru germanii din Est.

Luă bricheta pe care o ținea pe birou pentru uzul eventualilor oaspeți și se duse la toaletă. Dădu foc hârtiei și nu plecă până ce n-o văzu făcându-se scrum. Trase apa și stătu acolo până se convinse că nu mai rămăsese nicio urmă de hârtie sau scrum în closet.

În ultimul timp, sosiseră alți doi vizitatori care pretinseseră că fac parte dintr-o divizie specială. Vorbiseră destul de prost, încercând să-l descoasă. Doreau să afle dacă menținea contactul cu Charlie și dacă știa unde se află.

În orice caz, Charlie reprezenta ceva important pentru cei de dincolo, de vreme ce făceau să-i parvină mesaje de la el tatălui său. Habar n-avea cine erau mesagerii. Îl chemau la telefon. Când spuneau că vor veni marți soseau luni, întotdeauna cu două ceasuri mai devreme de ora fixată. Primului care venise să-l vadă, Foster voise să-i ofere o sumă frumușică, dar omul refuzase, zicând că o făcea pentru cauza muncitorilor. Bătrânul se întrebă dacă fiul lui aderase la vreo grupare de

acest gen. Gândul îi trecu prin minte și fu alungat printr-un zâmbet. Charlie era un tip care acționa de unul singur, fără să țină seamă de nicio dogmă, fie ea politică sau religioasă.

Se aflau în camera de lucru a lui Foster. Acesta stătea în fața computerului, comparând datele cu cele care apăreau pe ecran. Le citi cu mare atenție și suspină, după care se propti de speteaza scaunului și închise computerul. Scoase o filă acoperită de o copertă de plastic, de mărimea unei cărți obișnuite.

— De ce-ai oftat? îl întrebă Hartmann.

— Sunteți sigur că nu mai există și alte materiale care ne-ar fi de folos și pe care le deține KGB-ul? zise Foster, întorcându-și privirea spre Hartmann.

— Absolut sigur. Și chiar dacă ar mai exista, n-aș îndrăzni să le scot.

— În acest caz, ne-am terminat treaba, spuse el, arătând fila pe care o avea în mână. Am transcris aici tot ce-am găsit.

Hartmann se încruntă.

— Vrei să spui că tot ce se găsea pe dischete se află aici? Nu e cu puțință. Sunt zeci de mii de pagini înregistrate pe dischete.

— Chestia asta se numește CD-ROM și conține trei sute de mii de pagini dactilografiate sau tipărite, zise el, arătând aparatura de lângă computer. Nu era prea bine pus la punct, dar am izbutit să-l fac să meargă. Profesioniștii vor zice că merge prea încet. Se pierde cam o jumătate de secundă.

— Poți să racordezi acest sistem la orice computer?

— Computerul trebuie să fie neapărat un CD-ROM-Se găsesc în comerț. Am crezut că voi fi gata într-o săptămână, dar, așa cum știți, am fost nevoit să lucrez aproape trei săptămâni.

— De ce?

— Fiindcă trebuie să existe un cod indexat, pentru a putea fi utilizat. Materialul furnizat de KGB și de Stasi și ceea ce am inclus la „Diverse” se află în secții diferite, greu de dibuit. În afară de asta, trebuie să cunoști codul pentru a găsi numele utilizate de agenți în cursul misiunilor, statutul agenților, plățile efectuate, tipul de informații transmise, modul în care au fost recrutați oamenii și așa mai departe. În alcătuirea acestor dosare, CD-ROM-ul e folosit foarte rar.

— Se pot face copii?

— Dacă mă pot folosi de aparatura de la Stasi, da.

— N-au voie să afle ce se găsește pe CD-uri.

— Dacă puteți aranja să lucrez patru ore fără a fi supravegheat, pot să fac copii.

— O.K. Zece copii. Am să aranjez în așa fel încât să poți lucra mâine, în timpul nopții.

— Cred că ar fi mai bine să mă însoțiți.

— De ce?

— În ultimul timp, mai mulți agenți Stasi m-au chemat la telefon. Tocmai cei care se uitau urât la mine când lucram acolo au devenit așa, din senin, foarte vorbăreți și îndatoritori. Nu voiam ajutor cu privire la aparate? N-ar fi mai bine să lucrăm împreună, să ne conjugăm operațiile? Și altele.

După ce tăcu preț de câteva secunde, Foster reluă:

— Nici măcar nu știu ce fel de muncă prestez. Cum își închipuie că ne putem conjuga operațiile?

— Crezi că nu sunt la curent cu ce faci?

— Am tot stat și m-am gândit. Dacă bănuiesc ceva, nu pot avea alte indicii decât ținând seama de aparatele pe care le-am folosit sau le-am preluat. Pot deduce că am extras și că posed copiile unor file din dosare, dar n-au cum să știe care anume și nici de ce le-am luat.

Hartmann păstră câteva clipe de tăcere și apoi zise:

— Dacă vom primi copiile până mâine seară, punem

capăt. Cel puțin pentru câteva luni.

Tarrant se deșteaptă în toiul nopții. Aprinse lampa de la căpătâi și se uită la ceas. Era 3.15. Își puse halatul, se duse în bucătărie și puse să oarbă apa în ceainicul electric, în timp ce turna apa fierbinte în ceașca unde se afla cafea granulată, îi veni o idee pentru a relua convorbirile cu Ingrid Schumann. De fapt, nu erau pe urmele fetei, ci pe ale lui. Ca atare, altcineva trebuia să o contacteze pe Ingrid. Preferabil o femeie. Leni îi era foarte îndatorată. Dacă ar fi fost de acord să ia o singură dată legătura cu Ingrid, ar fi fost destul. Riscurile erau foarte mici. La urma urmelor, ce puteau dovedi? O fată își dăduse întâlnire cu o altă fată. O rudă sau o prietenă. Numai că - și aici era buba - în țara asta nu aveau nevoie de dovezi. Băgau oamenii la zdup și se lămureau mai târziu. În orice caz, Ingrid avea să stea de vorbă cu Leni, care avea să-i spună apoi lui cum reacționase. Leni trebuia să joace rolul unei fete neajutorate, aflate la ananghie. Întotdeauna îi plăcuseră la nebunie poveștile lacrimogene.

Când Tarrant termină de vorbit, Leni îi spuse pe un ton foarte serios:

— Lasă fițele, Johnny. Vorbește-mi de la om la om. Ce vrei?

Tarrant se strădui să pară indignat, dar Leni nu se lăsă dusă cu preșul, așa încât se hotărî să schimbe placa.

— Așa cum ți-am mai spus, nu-ți cer decât să te duci la adresa pe care ți-o voi da și să întrebi dacă fata este acasă. Dacă nu e, întreabă unde se află.

— De ce nu te duci tu?

— Sunt unele probleme.

— E vorba de o întâlnire amoroasă?

— Jumi-juma, zise Tarrant, zâmbind.

— Vreuna din jumătăți are cumva legătură cu meseria ta?

— Mai mult sau mai puțin. E o fată foarte tânără și

orfană. Aș vrea s-o ajut.

— Iar înainte de a-i veni în ajutor, ai vrea să te ajute ea pe tine, nu-i așa?

— În oarecare măsură, ai dreptate. Nu sunt James Bond, să ne înțelegem.

— Sună mai degrabă ca scenariul de la *Funeralii la Berlin*.

— Îți jur pe Sfânta Evanghelie, sau pe ce vrei tu, că fata n-are nimic de-a face cu spionajul.

— În afară de faptul că are relații cu tine.

Tarrant își dădu seama că nu sporovăind, așa cum făcuse până atunci, avea s-o convingă pe Leni. Tăcu preț de câteva secunde, își adună gândurile și, când reluă conversația, vorbi cu atâta sinceritate, încât cuvintele păreau și, într-o oarecare măsură chiar erau, adevărate.

— Dacă îți mai spun și altele, îmi promiți că nu vei relata nimănui?

După câteva clipe de ezitare, Leni spuse:

— Cred că da.

— Așa cum ți-am mai zis, fata n-are nimic de-a face cu treburile mele. E prietenă cu o altă fată, care știe unde se află omul pe care îl caut.

— Ca să-l ucizi?

— Doamne, Dumnezeule! Am eu mutră de ucigaș?

— Ești un tip dur, Johnny. Ucigașii știu adeseori cum să se poarte când doresc cu tot dinadinsul ceva.

— Nu vreau decât să stau de vorbă cu individul ăsta.

— O.K. Spune-mi ce dorești să fac.

Leni se îmbracă într-un pulover cam ponosit, își puse pe ea o jachetă de piele și porni spre Berlinul de Est Trecu prin punctul de control din Friederichstrasse și apoi se îndreptă spre casa pe care i-o indicase Johnny.

Îi deschise proprietăreașă. Rămase în prag, cu o tavă pe care se afla un șervețel. Își trecu mâna prin părul cam răvășit și zise:

— N-am nicio cameră liberă.

— Ingrid e acasă?

— Ingrid și mai cum?

— Ingrid Schumann.

Proprietăreasa închise o clipă ochii, încercând să-și amintească exact ce-i spusese să răspundă omul care o prelucrase.

— Va fi mâine la restaurant. Acum nu-i acasă.

— La ce oră se va duce la restaurant?

— De la amiază până seara, zise femeia, închizând ușa.

Tremura din cap până în picioare, întrebându-se dacă repetase exact ceea ce i se ordonase să spună. Făcuse tot ce-i stătuse în puteri. Ce dracu' mai putea face? Le spusese tot ce știa. Întreaga poveste semăna cu un film de aventuri. Ingrid plecase cu câteva săptămâni mai înainte. Fusese urmată de un rus tânăr, care semăna întrucâtva cu tipul care se tot învârtea în jurul Ursulei Bayer. Auzise că se măritase cu el. Mă rog, așa mergeau lucrurile acum. Erau gata să se culce cu orice tip îmbrăcat în uniformă. Văzuseră prea multe filme venite de dincolo de Zid.

Tarrant părea încântat că planul pe care-l elaborase fusese dus la bun sfârșit. Când se va reîntâlni cu Ingrid, îi va arăta unde să depună mesajele. Se hotărâse să se ascundă în cimitirul din apropierea Universității. Înainte de-a se duce la întâlnirea cu Uschi, cumpăraseră o pereche de mănuși de piele îmblănite și îi ceruse vânzătoarei să le împacheteze cu hârtia de bună calitate folosită pentru cadouri.

Plănuise întâlnirea cu mare grijă. Avea să intre în restaurant pe la ora două după-amiază și să comande un sandviș cu brânză. De îndată ce o va vedea intrând pe Uschi, avea să o poftască la masa lui. La început vor vorbi când de una, când de alta, după care vor ieși împreună din restaurant, luând-o însă fiecare în altă direcție, pentru a se

reîntâlni la cimitir, la ora fixată.

Când se apropie de restaurant, văzu că mesele de pe terasă fuseseră ridicate. În definitiv, trecuseră de mijlocul lunii septembrie și vremea se răcise. La casă era același bărbat pe care-l văzuse ultima oară când intrase în local. Clienții obișnuiți, în marea lor majoritate studenți, mâncaseră și plecaseră. Ferestrele erau ușor aburite, dar Tarrant văzu că înăuntru se aflau câțiva oameni așezați la masă. Când deschise ușa, auzi un clopoțel și bărbatul de la casă îl salută amabil, urmărindu-l din ochi, în timp ce o căuta pe Ingrid în sală. În timp ce stătea șovăind în prag, cineva se postă în spatele lui și-i zise, vorbind stricat nemțește:

— Intră și îndreaptă-te direct spre ușa din fundul sălii. Nu încerca să faci pe deșteptul.

Se întoarce ca să se uite la bărbatul din spatele lui, dar nu izbuti să-l vadă. Simți o durere acută în rărunchi și apoi în nervul sciatic. Individul îl lovise cu țeava revolverului.

Tarrant își aminti ce învățase în timp ce se antrena la Ashford. Li se spusese întruna că nu trebuia să proptești țeava unui revolver în spatele cuiva, fiindcă cel atacat nu trebuia decât să ridice mâna ca să îndrepte tirul armei în altă direcție. Demonstrasera și cu vorba și cu fapta, folosind muniție de război. Sistemul preconizat era infailibil. Dar una era să-l practici pe o peluză de la marginea cazarmii și alta să-l încerci într-un restaurant plin de oameni aflați pe teritoriul unei țări inamice. Probabil că arma aflată în mâinile tipului nu era singura îndreptată spre el.

Împins de cel din spatele lui, Tarrant avansă printre mesele ocupate de oameni care se uitau uluiți la el. Ajunse la ușa din fund, care se deschise imediat. Se afla într-un fel de cămară, unde un alt tip stătea în picioare, proptindu-se de niște lăzi goale. Împreună cu el intrase și cel care-i

proptise țeava revolverului în spate.

Cei doi, deși purtau haine civile, păreau deghizați. Le-ar fi stat mult mai bine în uniformă. Unul din ei, cel mai în vârstă, se uită lung la el și-i zise:

— Arată-mi actele de identitate.

— Nu înainte de a-mi spune cine sunteți. Nu aveți niciun drept să-mi cereți actele. Sunt turist și mă aflu în trecere pe-aici pentru o zi.

Omul dădu din umeri.

— Mă rog, dacă crezi că e bine să faci...

Îi făcu semn celuilalt să-și ia revolverul. Tarrant își dădu seama că era un „Luger”. O variantă făcută în Cehoslovacia.

Tipul îl apucă de ambele mâini și-i puse cătușele. Le strânse atât de tare, încât îi intrară adânc în carne.

În fața ușii localului se afla o limuzină Zii neagră. Tarrant fu băgat înăuntru. Stătea pe bancheta din spate, alături de cel mai vârstnic dintre cei doi, care ținea revolverul în mână.

Tarrant își dădu seama că mulți dintre clienții restaurantului se ridicaseră în picioare. Păreau mai degrabă curioși să vadă ce se întâmplă decât îngrijorați sau speriați. Spectacolul oferit de un om arestat și băgat cu forța într-o mașină nu era cu totul neobișnuit.

Niciodată nu se aflau multe vehicule pe arterele principale din Berlinul de Est, așa încât șoferul circula de-a lungul Zidului până ajunse la intersecția cu Eisenstrasse, unde o luă la dreapta, mergând pe niște străduțe lăturalnice. Când se îndreptă spre Lochstrasse, Tarrant își dădu seama unde mergeau.

Nu erau polițiști și nu erau nici din Stasi. Erau sovietici și se duceau la Cartierul General din Karlshorst. Nu erau soldați din Armata Roșie, ci lucrători ai KGB-ului. Asta însemna că lucrurile se încurcaseră rău de tot.

Aflaseră mult prea multe despre el ca să nu încerce să-i vină de hac. Și nu-i va fi dat să fie salvat de un cavaler pe un cal alb, cum ar fi Foster. Waring avea să spună că nu era în subordinea lui, iar cei de la Londra aveau să jure pe toți sfinții că n-auziseră niciodată de el.

Așa cum mergeau lucrurile, adică încet de tot, va trece cel puțin o săptămână până când cei de la Berlin sau de la Londra vor afla că Tarrant nu mai fusese văzut în ultimul timp. Unde mai pui că nici faptul că făcea parte din SIS, nici gradul și nici vreun ritual prestabilit, nu impresionau pe nimeni. Ofițerii KGB aveau o tehnică specială pentru a-i face pe oameni să vorbească. Iar la Ashford nu-i învățaseră cum le poți ține piept celor care te torturează. De altfel, SIS nu le cerea celor aflați în situația lui de acum decât să reziste timp de patruzeci și opt de ore, timpul necesar lor pentru a se pune la adăpost, iar pe urmă – Fiecare se descurca în limita posibilităților.

31

Oerghei Leonov venise, conform obiceiului, pe neașteptate în oraș, ca și cum nu i-ar fi păsat de ceea ce se întâmplase în Republica Democrată Germană, aducând cu el un val de aer proaspăt în atmosfera încărcată din casa lui Hartmann. Terminase un film. Turnase și la Moscova și la Londra. Se afla în drum spre Roma, pentru a definitiva scenariul unui alt film, sovieto-italian, în care voia să dea la iveală corupția politicianilor din Milano. Nu avea dificultăți financiare. Problema era unde să găsească un alt oraș, căci autoritățile de la Milano refuzaseră să-l lase să filmeze la ei. Îl avertizaseră – și avertismentul suna ca o amenințare – că putea deveni ținta unor atacuri violente.

Leonov îi invită pe cei prezenți să ia masa în vila pe care i-o pusese la dispoziție autoritățile din R.D.G. După prânz, se plimbară cu toții până la marginea lacului care marca limita proprietății. Stătură să privească grauriu bălăcindu-se și zburdând în apă, unde se adunaseră, ca de

obicei, înainte de a-și lua zborul spre alte țări mai calde, în timp ce se plimbau, Leonov zise:

— Anul ăsta pleacă mai devreme. De obicei, își iau zborul spre sud în prima săptămână din noiembrie. Acum și-au devansat plecarea cu două săptămâni. Nu sunt proști graurii ăștia, de vreme ce s-au hotărât s-o întindă mai devreme. Și printre oameni se mai află unii cu scaun la cap.

— Nu prea îți stă în obicei să vezi lucrurile în negru, Serghei, zise Hartmann zâmbind.

— Nu sunt pesimist, dragul meu. Doar realist. Ar trebui să dai o raită pe la Dresda și la Leipzig. În cele trei zile cât am stat la Londra, au fost manifestații în fiecare zi. Nu câteva sute, ci zeci de mii de oameni. Strigau cu toții, cerând libertatea de-a călători. Nu aducea a demonstrație. Sărise capacul de pe o oală în care fierseșeră mocnit zeci de ani de frustrări și de samavolnicii. Nici ei nu știau bine ce voiau. Urlau împotriva lui Honecker și a celor din clica lui, împotriva agenților Stasi și a forțelor de ocupație sovietice.

Leonov se uită lung la fiecare din cei ce se aflau în jurul lui și în cele din urmă i se adresă Galei:

— Știi în ce zi suntem azi, scumpo?

Fata se uită la ceas și zise:

— 18 octombrie 1989. Miercuri.

— Să vă aduceți aminte de această zi, dragii mei, zise Leonov, ridicând mâna și fluturând-o în aer. Acum zece ani, Francis Ford Coppola și-a intitulat unul din filme *Apocalipsul acum*. Veți avea în curând prilejul să vedeți Apocalipsul nostru, adăugă el, îndreptând degetul arătător spre cei aflați în jurul lui. Da, e pe cale de-a se dezlănțui. În curând.

Serov îl întrebă zâmbind:

— Ce crezi că se va întâmpla, Serghei?

— Nu știu, zise Leonov, clătinând din cap. Zău că nu

știu. Dar simt ceva în aer. Pretutindeni. La Moscova, la Praga, la Budapesta, la Sofia, aici. O imensă plită pe care clocotește o ciorbă, aceeași, pusă într-o sumedenie de oale. Toate oalele dau în foc, capacele sar cu zgomot și aburul țâșnește. Ascultați ce vă spun.

— Și ce putem face? întrebă Hartmann pe un ton calm.

— Nimic. Nimeni și nimic nu poate stăvili un uragan. Cine are unde să se ducă, să plece. Oriunde.

— Și dacă rămânem aici?

Întrebarea fusese rostită de Foster.

— Dacă rămâneți, vă veți putea vedea visurile transformându-se într-un coșmar.

— De ce, de vreme ce vor obține libertatea dorită?

— Fiindcă trebuie să fii antrenat pentru a putea trăi în libertate și nenorociții ăștia n-au avut prilejul să se antreneze. Sunt leneși și neglijenți. Nu știu să lucreze eficient. Nu sunt în stare să ia decizii. N-au avut ocazia să ia, de mai bine de cincizeci de ani, nicio hotărâre. O să se lase mâncați de vii de Europa de Vest. Veți vedea că am avut dreptate, zise el și porni spre vilă, urmat de ceilalți.

Hartmann și Foster se întoarseră acasă la Hartmann și intrară în birou. Pe măsuță se afla o cutie de carton, aidoma celor în care se ambalează ghetetele. În cutie se aflau toate copiile după dischete.

— Pare o nebunie, dar e polița noastră de asigurare. Să nu uităm însă că Serghei este un cineast și, ca atare, trăiește într-o lume unde fantezia ia adeseori locul realității. Totul ia proporții extravagante, disproporționat de mari față de viața de toate zilele.

— Și dacă are dreptate?

— Știu și eu? Dumnezeu știe. Depinde de cum se vor desfășura lucrurile. Dar oricine va prelua puterea va dori să nu mai existe dischetele pe care le posezi.

— În cazul ăsta, de ce le mai ținem?

— Vom păstra fiecare dintre noi câte o copie. Una pentru Serov, a doua pentru Gala, a treia pentru Serghei. Două pentru colegii mei de la Moscova. Celelalte vor rămâne la mine. Ești de acord?

— De acord cu tot ce ai spus, zise Foster.

Tarrant fusese lăsat să mucezească într-o celulă sinistră trei zile în șir. Pe o lespede de ciment se afla o saltea umplută cu paie. În fiecare zi i se adusesse o strachină cu un fel de terci și o bucată de pâine albă. Paznicul care venea să-i aducă mâncarea nu scosese nicio vorbă. Nimeni nu venise să-i ia vreun interogatoriu sau să-l întrebe ceva. Tarrant își dădu seama că se purtau cu el utilizând un procedeu cunoscut. Se străduiau să nu-l ia în seamă, ca și cum nici n-ar fi existat. O metodă verificată, care ducea la destrămarea identității prizonierului. Se siliră să-i dea să înțeleagă că persoana lui n-avea niciun fel de importanță și că îl dăduseră cu toții uitării.

În a patra zi, Tarrant fu dus sub escortă pe un coridor la capătul căruia se afla o scară. Intră într-un birou de la primul etaj. În cameră nu se afla decât un bărbat.

Tarrant auzi ușa încuindu-se imediat după ce paznicul ieși. Cel din fața lui îi făcu semn să ia loc pe un scaun de lemn.

După cât se părea, bărbatul avea între patruzeci și cincizeci de ani. Vorbea curent englezește, dar cu un accent pe care Tarrant nu-l putu identifica. Întrucât în clădirea din Karlshorst nu se aflau decât sovietici, Tarrant deduse că și cel care îi lua interogatoriul trebuia să fie tot din URSS. Văzu pe biroul lui pașaportul care îi fusese luat când fusese arestat și diverse alte obiecte aflate în buzunarele lui. Tarrant nu făcea parte din nicio rețea, așa că, dintr-un anumit punct de vedere, nu avea de ce să-și facă griji. Probabil că știa acest lucru, căci altfel l-ar fi interogat din primul moment și interogatoriul ar fi continuat non-stop. Se întreba ce știa despre el sau dacă

știau efectiv ceva.

Bărbatul aflat în fața lui se așeză pe colțul mesei și se uită la el.

— Pașaportul e eliberat pe numele John Lucas. De ce ai ales acest nume?

— Fiindcă e numele meu.

— De fapt, n-are nicio importanță, domnule Tarrant, zise omul din fața lui. Am întrebat din simplă curiozitate. E evident motivul pentru care n-ai renunțat la „John”, asta este, efectiv, numele dumatăle. Dar de ce ai ales Lucas? Nu prea văd ce legătură au cele două nume. Pașaportul este bun. Autentic. Unele detalii sunt false. A fost eliberat la Toronto, dar seria indică anul 1940. Nu cred că văzuseși lumina zilei pe atunci.

După o scurtă pauză, bărbatul zise:

— Trebuie să fie vorba de un nou truc inventat de cei de la Londra.

Tarrant nu scoase niciun cuvânt. Își dădu brusc seama

că lucrurile se încurcaseră. Rău de tot. Scenariul în care trebuia să joace rolul unui turist inocent și indignat se dusesse pe apa sâmbetei. Orice vorbă pe care ar mai fi rostit-o s-ar fi scurs ca apa printr-o sită. Rușii aveau de ce să se amuze. Probabil că, în momentul de față, stăteau să se întrebe cum să procedeze. Să-l ia cu binișorul sau să stoarcă din el tot ce puteau?

— Zău, domnule Tarrant, dacă știu ce să facem cu dumneata. Ai intrat în R.D.G. prezentând documente false, fapt ce echivalează cu o acțiune de spionaj. Canadienii nu vor fi încântați dacă se vor vedea târâți într-o astfel de treabă. Londra va declara sus și tare că nimeni n-a

auzit vreodată numele de Johnny Tarrant. Bietul Slaney va fi transferat la Kabul sau în cine știe care alt loc

uitat de Dumnezeu, pentru a i se șterge urma. Păcat, zise el, dând din umeri. Așa cum spuneam, mă întreb ce să facem cu dumneata. Ai vreo sugestie?

Tarrant nu scoase niciun cuvânt.

— Am putea să te trimitem în Berlinul de Vest, spunându-le să nu mai facă pe proștii. În cazul ăsta, vor trage concluzia că ai devenit unul din ai noștri. Luni în șir vom fi nevoiți să informăm și să dezinformăm, pentru a dovedi dacă ești sau nu un agent dublu. Orice vei spune, nu va convinge pe nimeni. Nici pe noi, bineînțeles, zise el zâmbind. Îți aduci aminte de colonelul Abel, pe care CIA ni l-a predat în schimbul pilotului Gary Powers? Fusesse cel mai bun din agenții KGB la New York. Altul ca el n-am mai avut. Băieții de la Moscova nu voiau să-și asume niciun risc. Cum să schimbe americanii un agent de elită al KGB-ului cu un pilot care mărturisise în fața instanței că se afla într-o misiune de spionaj? Când te întorci din drum, nu mai poți conta pe vechii prieteni. Nu mai ai niciunul. Nici Abel n-a avut. Bietul de el își petrece timpul citind *Newsweek* și *Pravda*. Uneori joacă șah cu paznicul.

Tăcu o bună bucată de vreme și apoi continuă:

— Zău că nu știu ce vom face cu dumneata.

Peter Hartmann se ridică și se îndreptă spre fereastră. Stătu destul de multă vreme acolo, privind afară. În cele din urmă, se uită drept în ochii lui Tarrant și îi zise:

— Am să-ți fac o propunere, Johnny.

— Ce fel de propunere?

— Te-ai întâlnit vreodată cu Charlie Foster?

— Nu.

— Dacă te-ai fi întâlnit cu el, ce-ar fi trebuit să faci?

Tarrant se mulțumi să clatine din cap.

— Ți s-a cerut să-l ucizi sau să-l convingi să se întoarcă la voi?

— Niciuna, nici alta.

— Să fim serioși! N-ai fost trimis doar ca să afli dacă

o duce bine cu sănătatea. Pentru numele lui Dumnezeu, să terminăm odată cu poveștile astea. Spune-mi care este scopul misiunii dumitale.

— Mi s-a cerut doar să dau de el și să-i informez pe cei de la Londra unde se află. Nu mi s-a cerut să-l contactez.

— Aha. De văzut nu l-ai văzut, de vorbit n-ați vorbit. Și pe urmă, din senin, încep să se întâmple tot felul de lucruri.

— Ce fel de lucruri?

— Foster dispare de pe fața pământului, ca să afle toată lumea ce li se întâmplă celor cărora le trece prin minte să schimbe macazul.

Pentru prima oară de când începuse interogatoriul, Tarrant surâse.

— Nu cred să fie cineva atât de nebun ca să vrea să vină aici.

— Foster a fost.

Tarrant dădu din umeri.

— Unii zic că nebun a fost întotdeauna.

— Nu e prea frumos, nu?

— De ce?

— Sunt sigur că sunteți informați de ce a venit Charlie Foster aici.

— Și ce-i cu asta?

— Curajul și loialitatea n-au niciun preț în ochii dumitale?

— A stârnit toată tărașenia fiindcă n-a știut cum să-și ducă misiunea cu bine la capăt.

— Asta e povestea difuzată de SIS. Tot ei spun că totul s-a dus de râpă din cauza unui tip care avea unele probleme conjugale. În ce ne privește, versiunea asta ne convine de minune. Se pare că și misiunea dumitale aici ar avea la origine tot o problemă conjugală. Așa am aflat, din pură întâmplare, de la un agent de-al nostru din Berlinul

de Vest. Cu alte cuvinte, unul din oamenii dumitale.

— Vreți să spuneți că ați aflat de la un agent SIS din Berlin?

— Evident.

După ce stătu să cumpănească bine situația, Tarrant întrebă:

— Ce fel de târg îmi propuneți?

— Mai întâi, trebuie să-mi răspunzi la o întrebare.

— Să vedem.

— Spune-mi de ce crezi că cei de la Londra îi acordă atâta importanță lui Charlie Foster? Nu-mi repeta ce se spune la Londra. Vreau să aflu părerea dumitale.

— Cât timp de gândire am la dispoziție?

— O noapte întreagă. E de ajuns? Ne vom întâlni din nou mâine dimineață.

— În definitiv, de ce nu v-aș spune acum? Cei de la Londra sunt foarte îngrijorați de ceea ce se petrece în

Republica Democrată Germană. Sunt de părere că vor avea loc tulburări serioase. Vorbesc chiar de o adevărată revoluție. Sunt de părere că Charlie ar putea să ne spună ce știe. Asta susțin cei de la Londra și îi cred. Misiunea mea a fost să depistez locul unde se află Foster. Atât și nimic mai mult.

— Poate că vei mai avea ocazia să-l întâlnești. Nu știu dacă va dori să stea de vorbă cu dumneata.

— Și pe urmă?

— Pe urmă vom decide ce vom face cu dumneata.

Hartmann apăsă pe butonul soneriei de lângă el și

Tarrant auzi ușa deschizându-se. În odaie intra paznicul.

— Spune-i căpitanului Rîkov că vreau să-l văd. Nu încuia ușa.

Căpitanul Rîkov, un bărbat cam la cincizeci de ani, sosi imediat și Hartmann îi vorbi în rusă, spunându-i că dorea ca Tarrant să fie mutat într-o celulă mai confortabilă.

Hartmann îi invitase pe Foster și pe Gala să ia masa cu el.

Ajunseseră la desert și începuseră să bea cafeaua, când Hartmann îl întrebă pe Charlie:

— Cunoști o persoană pe nume Johnny Tarrant? Face parte din SIS.

Foster stătu un moment pe gânduri și apoi zise:

— Numele îmi este cunoscut. Nu mai era activ când am intrat eu. Parcă am auzit că se pensionase.

— Poate că o fi băiatul lui. Sunteți cam de aceeași vârstă. Are păr roșcat, ochi albaștri și pare un tip dur.

— Îmi pare rău, dar nu vă pot fi de niciun folos.

— A fost trimis de SIS anume ca să te găsească.

— Ca să mă găsească? De ce naiba ar face așa ceva? zise Foster, care păru buimăcit de cele auzite.

— Tarrant zice că cei de la Londra sunt foarte îngrijorați de ce se petrece în Germania Democrată și consideră că tu ai fi omul potrivit pentru a-i pune la curent. Să le spui ce crezi.

— Ticăloșii! Nu pot crede una ca asta!

Hartmann izbucni în râs și zise:

— Așa sunteți voi, englezii. Așa ați fost întotdeauna, îi implânți cuiva un cuțit în spate și pe urmă îi ceri să voteze, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Unde se află tipul ăsta?

— La Karlshorst. Într-o celulă.

— Vreți să mă duc să-l văd?

*

— Nu știu. Am să mă mai gândesc.

— Charlie ar trebui să fie mai bine protejat de-acum înainte, zise Gala cu năduf. S-ar putea ca omul ăla, Tarrant sau cum ai zis că-l cheamă, să fi fost trimis ca să-l omoare.

— Nu prea cred. În orice caz, de azi înainte voi da dispoziție să se întărească paza din jurul casei voastre. Asta vrei, nu-i așa?

— Și asta, Peter. Dar mai trebuie să contactezi și persoanele care l-au trimis aici și să le spui că, dacă i se întâmplă ceva lui Charlie, s-a zis cu omul trimis de ei. Ticăloșii!

Hartmann se uită tandru la Gala, îi luă mâna într-ale lui și îi zise:

— O să am grijă de iubitul tău, scumpo. Șterge-ți lacrimile. Totul o să meargă bine. Unde mai pui că Charlie poate foarte bine să aibă grijă nu numai de el, ci și de tine și de mine.

Charlie privi uimit lacrimile care se prelingeau pe obrazii Galei.

În timp ce Foster stătea în picioare lângă mașină, așteptând ca Gala să urce, se întoarse, își trecu brațele în jurul umerilor ei și o privi lung.

— Îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți. Însă Peter are dreptate. Acum pot să vă apăr pe voi, pe tine și pe Peter, mai mult decât poate să mă apere el pe mine.

— Charlie, dacă n-ar fi fost Peter, Stasi te-ar fi băgat la zdup în mai puțin de o oră de la sosire.

— Ți-a dat o copie după dischetă?

— Da.

— Unde?

— În dormitorul meu.

— Ți-a spus ce se află pe copie?

— Da.

— Ei bine, asta reprezintă asigurarea ta. Trebuie să o ascunzi într-un loc de care să nu știe nimeni. Poate că ar fi bine s-o depui într-un seif dintr-o gară sau la o bancă.

Gala izbucni în râz și zise:

— Agenții Stasi controlează regulat seifurile din bănci și gări.

— Atunci trebuie s-o îngropi undeva. Într-un cimitir, în curtea unei biserici sau într-o grădină publică. O să mergem împreună mâine dimineață. E important. Poate că

hârtia asta îți va salva viața.

— N-ai obosit gândindu-te mereu la ce o să se întâmple? Întrebă Gala cu un oftat. Vorbești doar de viitoare dezastre, de Judecata de Apoi, de revoluții și de șantajele pe care le pot face cei ce au în posesia lor hârtii pe care se află informațiile imprimate pe dischete. Îmi vine să las totul baltă și să mă duc undeva unde soarele strălucește pe cer și unde oamenii se bucură de viață.

— Unde anume? Întrebă Foster, zâmbind.

— San Francisco, Buenos Aires, Hawaii, mă rog, acolo sau în altă parte.

— Ar fi bine să-i ceri lui Peter să-ți facă rost de un pașaport pentru Statele Unite.

— Am. Cel de acum a fost scos pe vremea când eram o copilă. Tata are cetățenie americană și posedă vreo șase, șapte pașapoarte pentru a putea intra în diferite țări. Are și bani. Sume importante, în mai multe conturi. Am și eu, dacă vom avea nevoie, adăugă ea, întrebându-se dacă Foster băgase de seamă că nu spusese „voi”, ci „vom”.

— Și eu trebuie să am niște bani depuși undeva. Numi iau niciodată salariul. Am să-l întreb pe Peter la cât se ridică suma pe care a depus-o.

— L-am întrebat eu. Ai ceva mai mult de o sută de mii de dolari, la cursul actual. I-a retras din bancă. Bani se află în seiful lui. Peste cât timp crezi că vei avea nevoie de bani? Întrebă ea, după o scurtă pauză.

— Dacă voi avea nevoie - s-ar putea să n-am - îi voi cere în viitoarele șase luni. Poate chiar mai devreme.

— Ce crezi că va urma?

— O revoluție de mare amploare. Honecker va da ordin să fie înăbușită, slujindu-se de forțele poliției și ale armatei. Când vor socoti că au fost căsăpiți destui oameni, vor sosi germanii din Vest. Dacă vom avea un mare ghinion, Armata Roșie îi va învinge. Ceva se va întâmpla oricum, adăugă Foster, dând din umeri. Tatăl tău are

dreptate. Parcă plutește în aer.

— Eu nu simt nimic.

— Mă bucur, zise Foster, surâzând. Tu ești singura persoană dintre noi toți care nu și-a pierdut cumpătul.

— Spune-mi, Charlie, îți place de mine?

— Sigur că da.

— De ce?

— Nu știu. Îmi place, atâta tot. Ție îți place de mine?

— Are vreo importanță?

— Pentru mine, da.

— De ce?

— Fiindcă întotdeauna am crezut că alcătuim o pereche reușită. Când mă gândesc că voi părăsi aceste locuri, întotdeauna îmi imaginez că vom pleca împreună.

— Am înghețat. Hai să intrăm în casă, zise Gala, zâmbind.

Se duseră în bucătărie, se așezară la masă și băură o ceașcă de cacao fierbinte.

— Toți sunt îngrijorați de situația actuală, numai tu nu. De ce?

Foster căzu pe gânduri și în cele din urmă spuse:

— Cred că tot ce se întâmplă în jur mi se pare contrafăcut. Nu fac parte din acest peisaj. Mă uit în jur așa cum aș privi un film. Am o obligație față de Peter și voi face ce i-am promis. După ce îmi voi îndeplini misiunea, voi pleca. Aș fi plecat oricum, chiar dacă nu s-ar fi întâmplat ceea ce se întâmplă acum.

— Unde ai vrea să mergi?

Foster ezită câțva timp, iar Gala crezu că nu voia să-i spună, așa încât adăugă:

— Dacă nu vrei, nu-mi spune, Charlie.

Foster zâmbi, clătinând din cap.

— Am șovăit fiindcă nu m-am hotărât încă. Ezit între Amsterdam și Statele Unite. Iar asta fiindcă nu am pașaport american.

— Hartmann sau tata ar putea să rezolve problema asta.

— Ți-ar plăcea să vii cu mine?

— Ești un tip ciudat, domnule Foster, zise Gala, zâmbind. Pot să-ți pun o întrebare cu caracter pur personal?

— Desigur. S-auzim.

— Crezi că sunt atrăgătoare?

— Te-ai îndoit vreodată? Credeam că știi deja.

— Majoritatea bărbaților se culcă sau încearcă să se culce cu femeile care îi atrag. Tu de ce n-ai încercat?

— E greu de spus.

— Încearcă.

— Dacă ne-am fi întâlnit în alt loc și în alte împrejurări, nu în situația în care mă aflu față de Hartmann, lucrurile s-ar fi petrecut cu totul altfel. Am crezut că ai fost aleasă pentru treaba asta. Că ai niște datorii și că stai cu mine din cauză că aveai anumite obligații, nu fiindcă asta voiai, dar... Așa cum ți-am mai spus, am crezut că erai forțată să stai cu mine. În asemenea împrejurări, trebuie să faci față oricărei situații, așa încât... Țin să-ți spun că, încă din prima clipă când te-am văzut, mi s-a părut că ești foarte frumoasă. Mai târziu te-am îndrăgit pentru cu totul alte motive. N-am îndrăznit să-ți spun că te iubesc, fiindcă mi se părea că ar fi josnic să profit de situația mea pentru a-ți sugera că aș vrea să avem și altfel de relații.

— Știi ceva, Charlie? În ciuda aparenței de tip dur, ești un om cu frica lui Dumnezeu. Ba chiar un fel de puritan, aș zice.

— Știi și eu? S-ar putea să ai dreptate, iubito.

— Vrei să mai spui o dată?

— Ce să spun?

— Iubito.

Charlie repetă cuvântul, iar Gala îl sărută pe gură, în

vreme ce Foster o cuprinse în brațe.

La ora trei noaptea, Foster deschise televizorul și căută postul CNN. Se transmiteau știrile. Prima informație: Honecker își dăduse demisia cu o seară înainte. Știrea era însoțită de o imagine. La tribună apărea Egon Krenz, care preluase președinția. Cea de-a doua știre: Ungaria își proclamase independența față de Moscova și ieșirea din Tratatul de la Varșovia.

Foster se uită la ceas. Nu trecuseră nici douăsprezece ore de când Leonov prezisese ce avea să se întâmple.

— Taică-tău ar putea să-și pună o firmă la poartă pe care să stea scris: „Ghicesc cu precizie viitorul”. Aseară a declarat că se va întâmpla ceva imposibil. Și iată că imposibilul a avut loc câteva ore mai târziu.

Se ridică și o luă pe Gala de mână.

— E timpul să ne băgăm în pat, iubito. Încă o dată.

În ziua următoare, demonstrațiile din Leipzig și Dresda deveniră mai importante decât cele care le precedaseră. Pentru prima oară, apărură imagini din cursul manifestațiilor pe postul național al televiziunii est-germane. În zilele următoare, se împlini tot ceea ce visaseră demonștrânții. Posturile de televiziune transmiteau discuții în direct în contradictoriu, între oameni politici din fosta Putere și cei care li se opuseseră, cerându-le acum să-și dea imediat demisia. Ștabii din Dresda intraseră în panică și făgăduiau că vor face imediat concesii. În ziua de 23 octombrie, o jumătate de milion de protestatari se aflau pe străzile orașului Leipzig. Opoziția se autointitula „Noul Forum”, iar guvernul comunist anunță că abolise articolul din lege conform căruia orice cetățean care trecuse frontiera prin Ungaria, Austria sau Cehoslovacia pentru a părăsi Germania era declarat dușman al poporului.

Eddie Foster deschise pachetul și citi ce scria pe foaia de hârtie aflată deasupra.

Dragă tată.

Totul e O.K. în ce mă privește. Pune conținutul în seiful din biroul tău. Toate cele bune.

Se uită la plicul de plastic. Nu-și dădea seama ce se putea afla înăuntru, dar deschise micul sertar de metal în care își ținea testamentul, câteva cecuri și o poliță de asigurare. îi trecu prin minte că n-ar fi rău să schimbe cifrul, dar se răzgândi. Charlie știa cum se putea deschide seiful. Combinația era alcătuită din șase cifre care alcătuiau ziua de naștere a mamei lui. Era posibil să nu-l deschidă el, ci fiul său.

Își turnă în ceașcă ceaiul din termosul pe care-l ținea întotdeauna la îndemână și se așază. Pe biroul lui se aflau

câteva ziare și reviste: ediția de seară din *Birmingham Mail* și un exemplar din revista *House and Garden*, pe care o citea Ingrid.

În timp ce-și sorbea ceaiul, se tot întreba unde ar putea fi Charlie. Era liber, căci altfel nu și-ar fi putut îngădui să expedieze pachete, sau să-i transmită mesaje. Ce fel de viață ducea băiatul ăla? Dacă asta se putea numi viață.

Sosise momentul să se potolească, să se însoare cu o fată cumsecade și, poate, să aștepte un copil. L-ar fi putut ajuta. Avea destui bani pentru a cumpăra pentru Charlie și soția lui o casă nu prea mare și-i putea propune să împartă cu el câștigul pe care i-l aducea afacerea lui, din ce în ce mai prosperă.

A doua zi, începea luna noiembrie. Nu mai era atât de mult până la Crăciun. Întotdeauna petrecuseră ziua de Crăciun împreună. Într-un an, Charlie se întorsese acasă din Cipru și intrase pe ușă la ora douăsprezece noaptea, exact în clipa când se aprindeau lumânările electrice

puse pe crengile bradului. În acest an, tatăl lui Charlie n-avea de gând să facă pregătiri de Crăciun.

Stan Richards fu primul care dădu alarma cu privire la dispariția lui Johnny Tarrant. Soția lui, Dolly, avusese intenția să-l invite pe Johniwick să cineze cu ei, dar Richards nu izbutise să-l găsească. Îi întrebaseră pe toți cei care-i puteau da relații. Nimeni nu-l mai văzuse în ultimele zile. Până la urmă se hotărâse să-l întrebe pe Peter Waring. Nici el nu știa nimic, așa că se hotărâse să dea alarma, începuse cercetările și până la urmă fusese nevoit să constate că, de două săptămâni, Tarrant nu mai luase legătura cu niciunul din cei pe care îi vedea de obicei.

Waring nu avea de gând să se bage într-o treabă despre care Londra insistase în a-l convinge că nu se afla sub controlul lui. Totuși, îi telefonă lui Powell la Londra. Acolo i se spuse că Powell era la Washington. Formă numărul pe care i-l dădu ofițerul de la Century House și obțină legătura. Powell era la curent cu situația. Adăugă că se ocupa de o problemă care nu-i dădea răgaz să analizeze situația lui Tarrant și-l rugă pe Waring să-i telefoneze la Londra lui Willis și să-l roage să preia el investigațiile.

Willis se afla în concediu la Portofino. Richards îi telefonă la hotel și-l găsi. După ce-l înjură de mama focului pe domnul Powell, Willis zise că a doua zi va sosi la Berlin.

Ross Lindquist, secretar-adjunct la secția Operațiuni Speciale a CIA, citi cu mare atenție transcrierea convorbirii telefonice dintre Powell și Waring, care îi fusese transmisă de NSA. Nu era foarte clar de ce dispariția unui ofițer SIS la Berlin ridica o problemă care necesita câteva ore bune pentru a fi descifrată. Li se dăduseră instrucțiuni foarte detaliate celor de la Bonn și Berlin, prin CALD estinatarilor acordaseră doar o prioritate de rutină acestei chestiuni.

La Pullach se practica în mod curent, prin sisteme electronice, supravegherea mesajelor transmise prin radio

către Bonn. În plus, datorită unui alt sistem de corelare, se puteau supraveghea și diverse alte mesaje. Unul din mesajele din ultima categorie se referea la un cetățean turc care se aflate în slujba BND-ului și care fusese dat dispărut cu un an în urmă. Celălalt se referea la Foster, raportul cuprinzând și unele detalii cu privire la cooperarea lui Tarrant cu oficiile de la München. Cei de la Pullach trimiseră materialul lui Waring la Berlin, iar acesta, la rândul lui, i-l înmână lui Willis.

Waring se întrebă de ce fusese scoasă la iveală povestea asta din senin și le dădu dispoziții celor ce lucrau în secția de transmisiuni să-i întocmească un raport asupra traficului telefonic și asupra mesajelor radiodifuzate de SIS din Berlin. Ajunse la concluzia că cineva dăduse la i-veală ce nu trebuia, sau că Powell dorea să-i fenteze pe cei de la Pullach.

Foster nu se simțea deloc obligat să dea ochii cu persoana care pornise pe urmele lui.

Se uită prin vizorul din ușa celulei. Își dădu seama că zilele pe care le petrecuse înăuntru apăsaseră greu asupra lui Tarrant. Omul stătea pe pat, cu coatele pe genunchi.

— National Security Agency - Agenția Națională pentru Securitate (n.tr.) și-și ținea capul în mâini. Foster fu izbit de părul lui des și roșu și de cât de lat era în umeri. îi luaseră haina și ghetele, așa că Tarrant se învelise într-o pătură pământie, așa cum sunt cele din toate închisorile. Nu exista niciun fel de sistem de încălzire în închisoarea din Karlshorst.

Foster nu simți niciun fel de milă sau compasiune pentru bărbatul din celulă. Știuse de la bun început care sunt regulile jocului. Fuseseră cu toții instruiți în acest sens. Își dăduse dintr-odată seama că, dacă Hartmann n-ar fi intervenit din prima zi, în celulă s-ar fi aflat el și nu Tarrant.

Se duse înapoi în biroul unde îl aștepta Hartmann.

— Am să dau ordin paznicului să-l aducă aici. Am să te aștept în camera de alături. Dacă vrei, poți veni și tu.

— Ce aveți de gând să faceți?

— Nu m-am hotărât. Aș vrea să aflu și părerea ta, după ce vei sta de vorbă cu el. Deocamdată cred că, de unde se află, nu poate face rău nimănui.

După zece minute, paznicul sosi împreună cu Tarrant. Când rămaseră singuri, Foster îi făcu semn lui Tarrant să ia loc pe unul din scaunele de metal în fața mesei tot de metal, ca tot mobilierul din închisoare.

Tarrant era palid la față, așa cum par aproape întotdeauna oamenii cu păr roșcat. Foster constată că pistrii aveau darul să-l facă să pară mai tânăr decât era, în loc să-l urâtească. Se așeză pe un colț al mesei și se uită lung la prizonier. Într-un târziu, îi zise:

— Probabil că tu ești Tarrant. Vii de la Century House. Cum o mai duce vechiul meu prieten, Slaney?

— O să seiste un incident diplomatic de mare amploare, dacă nu dai ordin să fiu pus în libertate în următoarele zile.

Foster izbucni în râs. Era într-adevăr caraghios.

— Cred că ți-ai ieșit din minți, Tarrant, dacă îți închipui că vreunul din ei va ridica mâna, sau măcar un deget, ca să te scoată de-aici. Dacă oamenii de acolo ar fi fost altfel, nu m-aș fi aflat aici.

Tarrant se uită sfidător la Foster.

— O să pună mâna și pe tine, Foster, mai devreme sau mai târziu.

— Nu mă băga în sperieți, zise Foster zâmbind, căci acuși îmi iau tălpășița și te las să te descurci singur cu KGB-ul. Ia spune-mi, ce îți ordonaseră să faci când aveai să dai de mine?

Tarrant se mulțumi să dea din umeri.

— Ești subalternul lui Peter Waring?

— Nu. Misiunea mi-a fost încredințată de cei de la

Londra. Voiau să afle, prin mine, unde te găsești. Nu să te contactez.

— Ce crezi că aveau de gând să facă, în cazul că ai fi dat de mine?

— Habar n-am.

— Cine ți-a încredințat misiunea?

— Powell.

— Bine, dar Powell se ocupă de probleme politice, nu de operațiuni de genul ăsta.

— Am fost pus pe linie moartă în serviciul operativ, iar Powell mi-a dat misiunea asta. Am crezut că mi-a dat ceva de făcut ca să-mi omor timpul. În paranteză fie zis, am fost și l-am văzut pe taică-tău. Nu mi-a dat niciun indiciu, dar mi-a spus că, dacă voi avea prilejul să te văd, să-ți spun că te iubește.

— Unde a avut loc convorbirea?

— În prăvălia lui, la Suttan Coldfield.

— Cum o duce?

— Părea foarte voios, dar nu arăta dispus să stea de vorbă cu mine sau cu alții ca mine.

— De ce oare un om de talia lui Powell s-a gândit să te folosească într-o operațiune de supraveghere? Nu te dispensezi ușor de un specialist.

— Stăteam cam prost cu nervii și bănuiesc că a crezut că e bine să-mi dea ceva de făcut.

— Cum adică stăteai prost cu nervii?

— M-a amărât foarte mult procesul de divorț intentat de nevastă-mea. S-a scris despre el și în ziare.

Un val de înțelegere pentru individul ce se afla în fața lui îl cotropi pentru prima dată pe Foster.

— Dorești ceva? Spune-mi, ce pot face pentru tine?

— N-aș refuza încă o pătură. Și mâncare mai ca lumea.

— Am să văd dacă poți fi transferat în alt loc.

Cuvintele avură darul să-l învioreze pe Tarrant.

— Oamenii de la Londra par să creadă că acum lucrezi pentru Stasi. Așa să fie?

Foster îl chemă pe paznic și îi ordonă să-l conducă pe prizonier în celulă.

Hartmann dădu dispoziții ca Tarrant să fie transferat în alt corp al închisorii Stasi din Normannenstrasse, unde erau condiții mai bune, pentru ca Foster să poată sta de vorbă mai relaxat cu cel care fusese pus pe urmele lui. Tarrant îi vorbi despre furtunoasa lui căsătorie și îi spuse că soția lui Slaney murise. Ultima știre îl impresionează foarte mult pe Foster. Tarrant îi puse mai multe întrebări cu privire la viața pe care o ducea în Germania de Est și, spre propria lui mirare, se văzu luându-le apărarea oamenilor de rând și criticându-i pe cei care îi acuzau.

Încă nu știa cum să se poarte cu prizonierul și ce va putea face pentru el. Poate că va reuși să-l utilizeze. Totuși, Foster n-avea de gând să se ia la trântă cu Stasi. Povestea cu Tarrant nu se înscria printre obligațiile pe care le avea față de Hartmann. Dacă Hartmann avea de >

gând să-i joace un renghi lui Tarrant, era treaba lui.

Hotărâseră să cineze în bucătăria lui Foster. Hartmann întârzie aproape două ore. Părea preocupat și chiar îngrijorat. Gala îi întinse un pahar de whisky și Hartmann îl ridică, zicând:

— *Na zdarovie!*

Gala și Foster zâmbiră și ridicară la rândul lor paharele, repetând urarea făcută de Hartmann.

— N-avem de ce să ne bucurăm, dragi prieteni. Am vorbit ore în șir la telefon cu Moscova. Se pare că au scos cu toții cuțitele din teacă. Mașinile de tocat hârtia lucrează non-stop, distrugând tot ceea ce oamenii care se simt cu musca pe căciulă cred că ar putea constitui dovezi de corupție, acțiuni subversive, acte de trădare sau pur și simplu dovezi de prostie.

Foster întrebă pe un ton calm:

— Cine sunt cei care au pus în funcțiune tocătoarele?

— Se pare că fiecare se simte vinovat și bănuț. Se vorbește că vor să-l dea jos pe Gorbaciov. Se mai spune că și el ar vrea să înlătore vechea gardă. Armata s-a scindat din vârf până la bază. De o parte cei care au fost comuniști, de alta cei care n-au fost. În orice caz, fie dintr-un grup, fie din altul, se va găsi cineva gata să-i bage la Lefortovo pe toți cei ai căror ochi nu le plac.

— Crezi că ești vizat?

— Sunt sigur. Dacă nu sunt încă, voi fi.

— De ce?

— Doamne, Dumnezeu, n-au nevoie de motive. Depinde doar de cine va prelua puterea. Întotdeauna m-am străduț să-mi păstrez independența, dar, în vremurile de-acum, a fi independent constituie cea mai mare fărădelege.

Tăcu câțva timp și apoi adăugă:

— În treacăt fie spus, Honecker se află în drum spre Moscova. Are nevoie să fie supus unui așa-zis control medical, pe care numai Moscova îl poate efectua. Asta înseamnă că vor avea loc unele tulburări, care pot degenera.

A doua zi, 3 noiembrie, soarele strălucea pe cer, înviorând străzile și blocurile posomorâte. Nimic nu arăta că, într-un anumit fel, acea zi frumoasă de toamnă avea să devină o zi memorabilă. Nu începuse să se lase întunericul. Nici autoritățile și nici cei care se aflau în opoziție n-aveau habar că în ziua aceea aveau să rescrie istoria. Era ca și cum cineva care tricota un pulover ar fi lăsat să-i scape un ochi. Încetul cu încetul, întregul pulover se deșira.

Deși nimeni nu scotea vreun cuvânt, o serie de pulovere vechi se destrămau simultan.

33

Părea să fie o zi ca toate celelalte. Oamenii ieșiseră în

stradă, cerând dreptul să călătorească în Germania de Vest și mai ales să ajungă la Berlinul de dincolo de Zid. Atât polițiștii, cât și paznicii frontierelor se obișnuiseră cu atmosfera. Problema se punea însă pentru oamenii politici. Cu o seară înainte, avusese loc o consfătuire între Egor Krenz și cei unsprezece membri ai Comitetului Central. Krenz fusese ales drept succesorul lui Honecker. Întâlnirea se desfășurase fără niciun incident, dar pe străzi se aflau cincizeci de mii de oameni care își manifestau zgomotos nemulțumirea în fața clădirii unde se întâlniseră >

deținătorii actuali ai Puterii. Totuși, ceva se schimbase și

nimeni nu părea să-și dea seama. Nu mai cereau doar dreptul de-a călători în afara granițelor Germaniei de Est. Strigau cu toții, cerând să aibă loc noi alegeri.

În seara zilei de 9 noiembrie, se difuzase o știre pentru care, ulterior, nimeni nu se arătase să-și asume răspunderea difuzării. Știrea fusese lansată în timpul unei conferințe de presă de către Günter Schabowski, membru al Politbui-roului. Se promulgase o nouă lege. Începând din acea zi de 9 noiembrie, cetățenii din Germania Democrată aveau dreptul să călătorească pretutindeni, inclusiv în Berlinul de Vest, fără a avea nevoie de pașapoarte. Paznicii nu mai aveau voie să intervină. Știrea fusese difuzată la orele 7.30 ale serii, atât la radio, cât și la televiziune.

Nimeni nu o luase în serios, iar lumea crezuse că era o scorneală sau o provocare. Știrea fusese însă repetată de mai multe ori.

La punctul de control din Bomholer Strasse, se aflau cam treizeci de persoane care așteptau să treacă în Berlinul de Vest. Un tânăr care avea asupra lui un aparat de radio portativ recepționează știrea și repetă în gura mare ce auzise.

Polițiștii și grănicerii considerară că nu putea fi vorba decât de o greșeală și că știrea avea să fie în curând dezmințită. Zece minute mai târziu, în fața lor se aflau mii de oameni care își agitau mâinile, râdeau și vociferau, cerând să se ridice imediat bariera.

Preț de o oră, ofițerii superiori aflați la fața locului telefonară în Schnellerstrasse, cerând să li se indice cum trebuia să acționeze. Li se spuse să procedeze cum consideră că e mai bine. Nu trecu mult și un colonel Stasi se

adresă mulțimii și spuse că legea va intra în vigoare a doua zi și că cetățenii vor fi nevoiți să prezinte doar buletinul de identitate, care avea să fie stampilat. El sugeră totodată că nu putea garanta că cei care vor pleca vor avea și dreptul de a se întoarce în Berlinul de Est.

Nici ofițerul și nici ceilalți oameni nu-și dădeau seama > >

că se schimbaseră ceva peste noapte. Oamenii continuau să-l înjure pe Honecker și Partidul, vărsându-și focul după atâția ani de prigoană. Paznicii stăteau locului, nevenindu-le să creadă că ceea ce vedeau și auzeau se întâmplă în realitate.

Doi ofițeri Stasi își dădură seama că, în caz că barierele nu vor fi ridicate, oamenii o să dea buzna și o să le facă bucăți. Se strânseseră zeci de mii de oameni și numărul lor continua să crească. Ridicară barierele. Masa de oameni, o gloată îndârjită, deveni dintr-odată o mulțime de oameni care râdeau, strigau, dansau și cântau, în timp ce treceau podul dintre Berlinul de Est și cel de Vest.

Grănicerii și polițiștii stăteau locului înmărmuriți, făcându-se că nu aud ocările și înjurăturile obscene rostite de cei care treceau pe lângă ei, privindu-i dușmănos și disprețuitor.

Hartmann, Foster și Gala priveau la televizor

emisiunea transmisă de Sat 1. Păreau tot atât de înmărmuriți ca și grănicerii și polițiștii care fuseseră de față când se ridicase bariera. Era cu toții uluiți, dar nu din aceleași motive. Se urcară în mașina lui Foster și se duseră să vadă ce se petrecea la alte două puncte de frontieră.

Oamenii se îmbrățișau, reîntâlnindu-se cu rudele sau cu cei dragi veniți din paradiziacul Berlin de Vest.

Se întoarseră acasă, fără să scoată vreun cuvânt. Știau că văzuseră desfășurându-se în fața lor un moment istoric. Nimic nu avea să mai fie ca mai înainte.

Când sergentul Stasi sosi cu o farfurie cu ciorbă călâie, îi spuse prizonierului ce se întâmplase. Tarrant nu crezu o iotă din cele auzite. Ca să se întâmple un asemenea lucru, trebuia ca acțiunea să fi fost pregătită cu luni de zile mai înainte. Nu se putea întâmpla așa ceva din senin.

Spre sfârșitul săptămânii, cinci sute de mii de germani din Est plecară în Berlinul de Vest. Unii din ei nu se mai întoarseră niciodată. Alții, da. Aveau copii, neveste și o slujbă din care trăiau, ei și familiile lor. Acolo era singura viață pe care o puteau duce. Se întorceau cu valize doldora de ceea ce cumpăraseră. Videocasetofoane, aparate de radio portative marca Sony, televizoare și reviste porno. Câțiva oameni mai romantici cumpăraseră flacoane cu parfum. Alții, cu gândul la viitoare afaceri, cumpăraseră blugi, asigurându-se că erau „Levi's” originali.

La întoarcere, primiră cu toții o nouă confirmare că trăiau în realitate și nu într-un vis: la graniță nimeni nu le ceru să-și deschidă geamantanele.

34

Micile ferestre din sala de conferințe fuseseră amplasate atât de sus tocmai pentru ca participanții la ședințe să nu se poată uita afară când stăteau în jurul mesei. Igor Serov se ridicase și privea cele două rânduri de

„dacha” aflate în perimetrul Cartierului General al KGB-ului, ridicate cu câțiva ani în urmă și care aparțineau Primului Directorat Principal de la Iazenevo. În ajun ninsese. Zăpada înghețase peste noapte și vehiculele care se îndreptau spre Moscova mergeau cu viteză redusă, șoferii luându-și precauțiile necesare.

Generalul Serov se gândi că așa va proceda și el în cursul reuniunii care avea să înceapă peste zece minute. îi trecu prin minte că, deși toată lumea vorbea acum de *glasnost* și *perestroika*, nimeni nu pronunța cuvântul demodat *pravda*. Cuvântul „adevăr” rămăsese doar pe prima pagină a celui mai citit ziar din Uniunea Sovietică. E drept că el mai era rostit uneori de țărani. Din momentul în care Gorbaciov scosese capacul acelei Cutii a Pandorei, cuvântul „adevăr” fusese folosit drept scuză pentru a se da în vileag mârșăviile săvârșite de foștii guvernanți. Adevărul se răspândea ca un virus, cotropind rând pe rând toate roțile sistemului. Numai Dumnezeu putea ști câte bisericuțe – unele fățișe, altele nedibuite încă – existau la

Kremlin, în Armata Roșie, în aviație, în cadrul marinei și câți nomenclaturiști manipulați încă acea mașinărie veche și greoaie.

La reuniunea de acum participau, ca în fiecare săptămână, persoane importante din serviciul de securitate al forțelor armate: ofițeri KGB, grăniceri și diplomați. Toți își ascuțeau toporiștile, părând să fi uitat că întregul edificiu se ducea de râpă.

În calitate de observator independent, Serov era președintele permanent al Comitetului Serviciilor Reunite de Informații. Toți, de altfel, aveau asemenea comitete: și englezii, și americanii. Fiecare avea mare grijă să nu scape vreo vorbă care ar fi putut fi de folos colegilor lui. Fiecare avea datoria de a transmite știrile importante serviciilor din propria lui țară.

Reuniunea era pe sfârșite. Nu trecuse nicio oră de

când începuse. Se împotomolise într-un moment când toți participanții își țineau încă strâns cărțile la piept, ca să nu vadă ceilalți ce atuuri aveau în mână. Optimismul afișat era destinat să le ascundă ignoranța. Se arătau entuziaști ca nu cumva să fie acuzați de indiferență sau de inerție.

După ce ultimul din cei nouă participanți la ședință dădu raportul, Serov îl privi pe Ustenko, care răspundea de forțele URSS aflate în afara granițelor Uniunii Sovietice, fie în calitate de agenți operativi, fie ca însoțitori ai trupelor de ocupație.

— Tovarășe general, n-ați vrea să ne vorbiți despre moralul soldaților noștri care se află în Republica Democrată Germană acum, când oricine poate pleca din țară?

Ustenko era o vulpe bătrână. Nu se speria când cei de la Kremlin schimbau direcția, simțind întotdeauna dinainte de unde avea să bată vântul.

— Mă bucur să vă anunț, tovarășe general Serov, că oamenii noștri aflați acolo sunt gata să facă față oricărei eventualități, păstrându-și calmul și neparticipând în niciun fel la politica dusă acolo.

— Nu și-au mai primit leafa de ani de zile, tovarășe. Să nu-mi spuneți că nici de asta nu le pasă.

— Acceptă rigorile serviciului, tovarășe general. Nu am primit nicio plângere oficială.

— Am fost de mai multe ori la Berlin în ultimele șase luni, după cum știți, de altfel. Am vorbit cu oamenii din subordinea mea. Scrâșneau din dinți când relatau modul

cum erau tratați.

— Ce să-i faci. Așa-i când nu mai ai niciun bănuț la

teșcherea, zise Ustenko, dând din umeri.

— Am fost acolo săptămâna trecută, tovarășe. Mi s-a

oferit un Kalașnikov pentru două sute de mărci și câteva rânduri de băutură.

— Probabil că erau niște recruți, tovarășe. S-au lăsat impresionați de medaliile și de uniforma dumneavoastră.

— Eram în haine civile, tovarășe general, și am vorbit cu ei în germană. Soldatul respectiv era un veteran din războiul din Afghanistan.

— Dacă vreți să-mi dați unele amănunte, vă asigur, tovarășe general, că voi ordona să se facă o anchetă de îndată ce mă voi întoarce la Karlshorst.

Serov observă un schimb de priviri semnificative între Ustenko și colonelul care era ofițerul de legătură între Stasi și KGB. În sinea lui, se întrebă ce puneau la cale. Personal, socotea că Armata Roșie se descurcase atât de bine la bursa neagră, încât trupele din R.D.G. trimiteau săptămânal trei milioane de ruble trupelor din Uniunea Sovietică. Serov era de partea soldaților din trupe, dar nu și a nemernicilor care economiseau o parte din leafă pentru a putea face speculații financiare. Nu era exclus ca rezervele Moscovei să fie pe drojdie, dar trupele de ocupație erau finanțate de germani direct de la Karlshorst. Tâlhării și furturi existaseră de când lumea, dar» 7

Serov socotea că era inadmisibil felul cum acționau escrocii din vârful piramidei.

Le dădu de înțeles că ceea ce spusese nu erau vorbe goale. Dacă voiau să facă pe proștii în continuare și să continue să se poarte ca înainte, avea să-i spânzure pe toți.

Peter Waring se simțea frustrat. Era extrem de mânios, fiindcă fusese anunțat că în curând avea să sosească Joe Willis, pentru a prelua ancheta cu privire la Tarrant. Majoritatea ofițerilor CIA beneficiau întotdeauna de câțiva ani pe care nu-i petreceau la munca de birou. Însă nimeni nu te trimitea la sediu dacă te dovedeai bun pe teren. Toți cei aflați în această situație aveau tendința de a deveni, cum li se și spunea, de altfel, administratori

„înnăscuți” sau „academicieni care n-au întrunit voturile necesare”.

Waring îl instalează pe Willis în apartamentul din Kantstrasse în care locuise Tarrant. N-avusese încotro. De altfel, nici el și nici altcineva nu mai avea nimic de făcut. Tarrant se dusesese pe copcă.

Afacerea Tarrant izbucnise exact în momentul căderii Zidului, fapt care însemna că tot ceea ce făcuseră ei în ultimii ani se năruise. Elaboraseră fel de fel de planuri, luând în calcul orice situație posibilă, dar deschiderea granițelor dintre Berlinul de Est și cel de Vest nu fusese previzibilă, așa încât nu luaseră nici cele mai elementare măsuri de precauție.

Oamenii care treceau zilnic prin punctele de frontieră puteau fi agenți Stasi, ofițeri KGB sau teroriști arabi.

N-aveai cum să-i deosebești din mulțime. Nu exista nicio

lege care să-ți dea dreptul să alegi grâul de neghină. Willis își petrecuse vremea telefonând la Londra în numele lui Waring și propunând să se închidă punctele de trecere a frontierei în Berlinul de Vest.

Georg Steiner mișcă regina neagră, îl privi pe Tarrant și zise:

— Șah și mat.

Tarrant se uită pe tablă. Nu era un bun jucător de șah, dar până și el își dădu seama că ar fi trebuit să schimbe poziția turnurilor ca să poată mișca regina.

— Îți mulțumesc pentru partida pe care am jucat-o împreună, zise el, zâmbindu-i paznicului Stasi.

— Domnul Schultz va sosi aici pe la amiază. Poate că ar fi bine să vă bărbieriți ca să faceți o impresie bună.

— N-ai grijă. E un tip de treabă. Și e de partea mea.

— Sunteți un om norocos. Domnul Schultz e un

personaj foarte important.

În cârciuma *Tante Olga* din Lindenstrasse se întâlneau pe înserat oameni care lucraseră toată ziua: meșteșugari și meseriași, angajați la reconstruirea clădirilor din centrul orașului, începută cu ani în urmă. La masa din fund se aduna întotdeauna o droaie de ziaști. Nimeni n-ar fi putut spune de ce își făcuseră cuib acolo, dar așa se întâmplase și clienții vechi îi acceptaseră. Stăteau deoparte, ca un cârd de gazele care simt în preajma lor niște lei sătui.

În ochii lui Georg Steiner, marea atracție a localului o constituia prezența jurnaliștilor sau, mai bine zis, a unuia dintre ei, și anume a lui Alwyn Lewis, un ziarist independent, care în momentul de față era corespondentul mai multor cotidiane și agenții de presă din Anglia.

Când îl văzu, Steiner se apropie de el și se îndreptară amândoi spre o cămăruță pusă la dispoziția clienților cunoscuți de patron. După ce Lewis sosi cu halbele de bere, Steiner îi spuse pe un ton calm:

- Crezi că putem cădea la învoială?
- Depinde de ce ai să-mi propui, Georg.
- E vorba de unul din prizonieri.
- Mai departe.
- E englez. A fost acuzat de spionaj.

Lewis dădu din umeri și zise:

— Voi, ăștia de aici, socotiți că un om e spion și dacă îi trece prin minte să caute un număr în cartea de telefon.

— E vorba de un profesionist. Trimis de Londra. Se află la Cartierul General Stasi, dar și în subordinea unui neamț care face parte din KGB. Englezul colaborează cu ei.

- Cum îl cheamă pe englez?
- Tarrant. John Tarrant.

Steiner silabisii numele, în timp ce Lewis îl trecea într-un carnețel.

— De când e la voi?

— L-au adus acum vreo două săptămâni. Cu câteva zile înainte de-a se deschide granița cu Berlinul de Vest.

— De ce este acuzat?

— Încă nu știu.

— Bine, amice, zise Lewis, scoțând din buzunar o hârtie împăturită. Ai aici o sută de mărci vest-germane. Când îmi vei da știri mai noi, ai să mai primești și alți bani.

Mai mulți. E bine?

După o scurtă pauză, Lewis întrebă:

— De ce ai venit să-mi spui toate astea?

— Doresc o recomandare pentru a intra în Serviciul de informații din Berlinul de Vest.

— Pentru ce?

— Ca să cooperez.

— Ai de gând să treci de cealaltă parte? zise Lewis, zâmbind.

— S-ar putea, răspunse Steiner, zâmbind și el. Mă poți ajuta?

— Să vedem cum o să meargă treaba. Știi unde să mă găsești? întrebă Lewis, ridicându-se de la masă.

— Da.

Ofițerul de serviciu din tura de noapte de la Century House luă teancul de ziare care aveau să apară a doua zi dimineața. De obicei, nu găseai în ele știri care să prezinte interes pentru SIS. Doar cei care făceau parte din MI-5 puteau fi interesați de fleacurile publicate în paginile lor: alianțe dintre bancheri și gangsteri și altele de soiul ăsta.

El făcea însă parte din MI-6, așa că exista, totuși, un anunț pe pagina întâi a ziarului *Daily Mirror* care era de interes și care suna după cum urmează: „Un spion britanic deținut de nemți. Amănunte în pagina a doua”.

Deschise ziarul și se uită pe pagina doi. Titlul era scris cu litere de-o șchioapă, dar textul era foarte scurt. Ceru imediat legătura telefonică cu șeful lui.

— Dați-mi-l pe domnul Powell.

— După informațiile noastre, nu este la serviciu, ci acasă.

— Dați-mi imediat legătura telefonică. Căutați-l și dați-mi-l la telefon, oriunde se află.

Powell tocmai își conducea musafirii pe care îi invitasese la cină, când soția lui ieși din casă pentru a-i spune că era chemat la telefon.

— Cine e, Marion? Se uită la ceas și zise: Doamne, Dumnezeu! La unu noaptea.

— De la serviciu.

Powell își luă rămas-bun de la oaspeții săi și se îndreptă spre casă. Vorbi de la telefonul din hol.

— Ascult.

— Sunt ofițerul de serviciu, domnule. Sunteți pe linie directă?

— Nu.

— Cred că ar fi cazul, domnule.

— Rămâi la telefon. Mă duc în birou și te chem de acolo.

Când ajunse în biroul lui, Powell apăsă pe butonul roșu al firului direct și ridică receptorul. Timp de un minut sau poate mai mult, ascultă tăcănitul codului. Când ofițerul de serviciu îi răspunse, intră direct în subiect:

— Ce s-a întâmplat?

— În *Daily Mirror* a apărut un articol cu un titlu scris cu litere mari. Știrea a fost difuzată și de *The Guardian*.

Titlul din *Mirror* suna așa: „Un spion britanic deținut de nemți”. Apoi urmează textul. Câteva rânduri.

— Rezumă-l. Spune-mi doar ce este important.

— Se citează surse autorizate și se spune că un spion britanic, pe nume John Tarrant, a fost arestat de către Stasi, în cooperare cu KGB-ul...

— Adună-i pe toți cei care fac parte din echipa de intervenție în caz de urgență. Să fie la post peste o oră.

Trimite-mi o mașină. Sunt la Putney.

— Am înțeles.

Se luminase de ziuă. Zăceau cu toții pe scaunele lor, cu mânecile cămășilor suflecate și cravatele desfăcute, în fața mesei acoperite de tot felul de resturi: sandvișuri, mucuri de țigări, cești de cafea cu zaț pe fund și sticle de Coca-Cola.

Powell stătea la fereastră și privea acoperișurile blocurilor de pe cealaltă parte a străzii. Se uită la ceas. Mai avea de așteptat încă o oră până vor începe să sosească răspunsurile. Și apoi... Afurisitele alea de voci, împrôșcându-l cu întrebări, întrerupându-l înainte de-a fi răspuns la întrebarea pusă pentru a-i pune alta, tot căutând să audă o frază-trăsnet, care le-ar fi putut servi drept titlu de articol.

Întoarse capul și-i privi pe cei patru oameni care zăceau în fotoliile lor, frânți de oboseală.

— O s-o facem și pe asta, Roger. N-avem încotro. Tu vei discuta cu ziaristii. Eu am să vorbesc cu proprietarii ziarelor, dacă ne vor chema.

Avu un gest asemănător celui făcut de dirijori înainte de-a începe concertul, după care adăugă:

— Le vom recomanda tuturor să fie calmi. Suntem și noi surprinși de unele inadvertențe. Suntem dezolați, etc., etc. Tarrant era unul din oamenii noștri. Acționa pe cont propriu, punându-se în slujba mai multor guverne - uneori și pentru noi. Nu era destul de experimentat pentru a ne fi de mare folos... Un mercenar... Un tip fără principii morale... O poveste foarte tristă, dar ce să-i faci?

zise el, ațintindu-și privirile asupra lui Roger. Îți convine scenariul?

Roger dădu aprobator din cap și zise:

— N-ar fi rău dacă am face o repetiție când vom lua micul dejun. Vom vorbi și despre timpul pierdut pentru cercetări, mă rog, tot tacâmul. Ce zici? Trebuie să ne

hotărâm înainte de-a începe tămbălăul. Vom spune că Tarrant e un dezertor? Sau doar un comerciant? Care din două?

— Dacă ne întreabă, vom spune că nu știm, dar dacă este într-adevăr dezertor, acum când Zidul a căzut, vom merge la fața locului. Vom pune mâna pe el și-l vom judeca.

Roger izbucni în râs și puse capăt discuției, zicând:

— Să-i ia dracu' pe toți! Niște nemernici, asta sunt. La drum, Tony.

A doua zi la amiază, posturile de radio anunțară știrea, însă fără să-i acorde prioritate. Era pe locul cinci pe toate posturile, de parcă s-ar fi vorbit mai înainte. În ziare era menționată succint. În cinci paragrafe, nu mai mult. Nu se putea spune că cei de la Century House nu-și făcuseră bine datoria. Izbutiseră să treacă știrea pe sub nasul Taurului, alias mass-media, doar ca să-l întărească.

Știrea apărură și în presa din Germania de Vest, dar nu fu difuzată de posturile de televiziune. În *Frankfurter Allgemeine Zeitung* se declara că, într-o convorbire avută cu ministrul de externe din Germania de Est, acesta dezmințise furios știrea.

I

Hartmann îi arată lui Foster știrea apărută în ziar. Se miră văzându-l pe Foster înfuriindu-se atât de tare.

— Cum naiba au dibuit povestea asta?

— I-a fost strecurată unui ziarist de către unul din paznicii celulei lui Tarrant din Normanenallee. Paznicul se află la închisoarea din Cottbus.

— Bănuiesc că a făcut-o pentru valută.

— Nu. A căpătat doar o sumă mică, dar i s-a promis că i se va da o scrisoare de introducere pentru secția SIS din Berlin. Mulți au intrat în panică de când s-a deschis frontiera. Civili au năvălit în mai multe birouri, ca să vadă ce se află în dosarele Stasi. S-a cerut chiar să fie

chemați în justiție grănicerii suspectați de-a fi tras în oamenii care încercau să treacă dincolo de Zid.

— Să le fie de bine! Și-au făcut-o cu mâna lor.

— Cred că ar fi cazul să te duci să stai de vorbă cu Tarrant. După câte știu, l-a zdruncinat foarte tare știrea.

Preț de câteva minute, Foster nu scoase niciun cuvânt, așteptând ca Tarrant să-și verse focul. După ce se mai potoli, îi zise:

— N-are rost să-ți faci sânge rău. Ai încurcat-o când te-ai băgat în treaba aia pe care ți-au dat s-o faci cei de la Londra și când te-au pus pe urmele mele. Ai fost prins. De cei de aici n-ai de ce să te plângi. Când au aflat știrea, cei de la Londra te-au aruncat peste bord, zicând că habar n-aveau că erai acolo.

— Nu-i adevărat, Charlie. De la ei am primit ordinul să te caut până voi da de tine.

— Și ai fost prins. Nu ți-au împuiat și ție urechile cu lozinca lor? Dacă ești prins cu mâța-n sac, vom spune sus și tare că n-am auzit niciodată de tine.»

— Ba da, cred că da. Dar nu e vorba numai despre asta. Au zis că sunt dezertor.

— Așa au făcut și în cazul meu. Și ce-i cu asta?

— Bine, dar tu ai dezertat efectiv. Pentru un motiv demn de toată lauda, ce-i drept. Dar, de când ai sosit aici, te-ai dat de partea celorlalți. Pe de altă parte, tu te puteai bizui pe curierii tăi.

— Te pot ajuta, dacă te potolești.

— Cum? Toată lumea care mă cunoaște a citit ce scrie în ziare. Nimic nu poate schimba lucrurile.

— Mă rog. Vrei să începem să vorbim despre lucrurile cu adevărat importante? Vrei să ieși din închisoare?

— Mai e vorbă? Dar asta ar însemna să mă pun în slujba nemernicilor de aici.

— Hai să zicem că vei fi eliberat mâine. Unde te-ai duce și ce-ai face în locul unde vrei să mergi?

Foster își dădu seama că omul din fața lui se gândea bine înainte de a-i răspunde, căci înțelesese efectiv în ce situație se afla.»

— Cred că m-aș întoarce acasă, spuse el, fără mare convingere.

— Și pe urmă?

— Dumnezeu știe, zise el, clătinând din cap.

— Hai să ne gândim. Eu sunt de acord să fii pus în libertate. Poți să treci frontiera. Treaba ta. Te previn însă că te vor înhăța de îndată ce vei ajunge dincolo. N-au încotro. Trebuie să iasă basma curată. Mai există însă o variantă. Deprinde-te cu gândul că nu le-ar conveni deloc să te știe umblând de colo până colo în Anglia. O să pună mâna pe tine imediat. Cred că sunt în măsură să fac anumite presiuni asupra lor pentru ca să fie de acord cu plecarea ta în altă țară – să zicem, pentru o perioadă de câțiva ani – timp în care îți vor trimite leafa. După doi ani, ai putea să te întorci în Anglia.

— De ce dracu' ar fi de acord cu propunerea ta?

— Vrei să acționezi cum am spus?

— Îmi garantezi că nu voi fi hărțuit?

— Da.

— O.K. Cred, de altfel, că n-am de ales.

— În afară de germană, ce alte limbi mai cunoști?

— Spaniola și suedeza.

— Bine. Ce-ai zice de Argentina?

— N-am nimic împotriva.

— Cred că voi putea rezolva problema în câteva săptămâni.

— De ce ești dispus să mă ajuți?

— De dragul vremurilor de-altădată, prietene.

35

După ce citi raportul, Powell puse mâna pe telefon.

Nu era o treabă care putea fi rezolvată pe cale birocratică. Trebuia să acționeze imediat, altfel avea să le scape din mână. Cel mai indicat era McBride.

În crengile arbustului mai era încă trei flori. Grădinarul îi spusese că nu se puteau tăia ramurile uscate înainte de sfârșitul lunii. Doar vreo trei din mijloc rămăseseră verzi. Pe când se pregătea să le taie, soția lui îi spuse, ieșind pe terasa din fața casei:

— Te cheamă cineva la telefon, Mac.

— Cine?

— Nu știu. N-a spus cum se numește.

După ce își scoase mânușile de grădinărit, pe care le folosea mai ales când se apropia de frumoasă, dar otrăvitoarea plantă numită „datura”, se îndreptă spre hol și ridică receptorul:

— McBride la telefon.

— Aici e Powell. Trebuie să te văd imediat Poți să vii?

— Să zicem într-o oră, punând la socoteală și timpul pentru parcare a mașinii.

— Cât poți mai repede, bine? Eventual ia trenul. Ne vedem la Travellers.

— S-a făcut.

Nu se bărbieri, dar își băgă în tașcă tot ce era necesar pentru a se rade, precum și ziarul care de abia sosise. Ar pierde mai puțin timp dacă ar lua trenul și i-ar veni mai ușor să parcheze la Trant Station.

Când ajunse la destinație, se făcu că nu bagă de seamă anunțul în care li se cerea călătorilor să plătească o taxă de parcare. Se îndreptă spre ghișeu și cumpără un bilet de clasa întâi. Acolo stătu câțva timp de vorbă cu Peter, unul din cunoscuții lui, care-și petrecea timpul liber confecționând viori de toată frumusețea. După cinci minute, trenul care mergea la Hastings sosi în gară.

McBride avu la dispoziție un compartiment gol, așa că putu să se bărbieze liniștit. Era gata când ajunseră

la Tunbridge Wells. La Charing Cross coborî și luă un taxi, spunându-i șoferului să-l ducă la Travellers Club, care nu era departe de gară. N-avea însă chef s-o ia pe jos pe o zi ca asta, când vântul mătura tot ce găsea în cale, pe străzi și în Trafalgar Square.

Un om de serviciu îl conduse în biroul particular al lui Powell. După ce acesta îi oferî un pahar cu gin, se așeză în fotoliul din fața celui în care îl poftise să ia loc pe McBride.

— Am o problemă, Mac. Am nevoie și de tine și de oamenii tăi. E vorba de o treabă extrem de urgentă. Cum stai cu timpul?

— Cât va dura?

— Nu știu, dar, dacă nu se termină în două sau trei săptămâni, va fi prea târziu.

— Poate că ar fi mai bine să-mi spui despre ce este vorba

Powell îi relată ce se întâmplase între Foster și Tarrant. Răspunse la unele întrebări puse de McBride și apoi zise:

— Azi-dimineață am primit un mesaj de la Foster. Mă anunța scurt că se află în posesia tuturor documentelor referitoare la contactele Stasi din Germania de Est cu informatorii din Germania de Vest, SIS și alte instituții din

7 >»

Marea Britanie. A mai zis și că va da publicității o serie de detalii asupra operațiunilor, precum și numele celor care au colaborat cu Stasi și cu KGB-ul, în cazul când am refuza să-i acordăm lui Tarrant dreptul de-a pleca în America de Sud, pensia urmând să-i fie plătită în locul unde se va stabili și, evident, dându-i asigurări că nu-l vom hărțui în niciun fel.

— La prima vedere, aș zice că-i mai mare daraua decât ocaua. E vorba de un singur om. Ce crezi că are de gând, Tony? Ai idee ce documente posedă?

— Nu, dar, după cât se pare, Foster lucrează și pentru Stasi și pentru KGB. Dacă dă în vileag ce știe, s-ar putea să cadă multe capete. Și povestea nu se va opri aici. Dacă începe, va continua multă vreme. Poate că nu se va sfârși niciodată. Aș zice că seamănă cu un șantaj în cursul căruia ți se înmânează fotografiile, dar nu și clișeele.

— Și în cazul ăsta?

— Trebuie să tăiem răul din rădăcină. îl putem lăsa pe Tarrant să se ducă la Buenos Aires sau la Rio, asta n-are importanță. Dar e vorba de dosare. Aici e-aici. Trebuie să ne ocupăm de Foster. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Să-l eliberăm definitiv?

— Da. Și pe el și pe Tarrant.

— Știi unde se află Foster? Dar Tarrant?

— Sunt amândoi la Berlin, din câte-am aflat, dar nu știm unde anume.

— Cum ți-a parvenit mesajul?

— Prin radio, în alfabetul Morse și prin cod. Foster a lucrat în secția de transmisiuni a Stasi înainte de-a intra la noi.

— Ai o copie a mesajului?

— Cred că da.

— Ar fi bine să mergem la biroul tău și să ne apucăm de treabă.

— Ți-am fi foarte, foarte recunoscători, Mac. Vei primi de trei ori mai mult decât de obicei. Îți vom rambursa toate cheltuielile și... nu-ți vom pune nicio întrebare. Vei beneficia de tot ajutorul tehnic pe care-l consideri necesar. Mai ai de pus vreo întrebare?

— Crezi că nu mă vor tromboni cei de la finanțe?

— Sunt sigur. Vei avea de-a face numai cu mine. Direct.

— Și mă poți asigura că nimeni nu va ști de treaba asta?

— Da.

Powell avea la dispoziție un automobil Daimler și un șofer, așa că sosiră amândoi la Century House în mai puțin de o jumătate de oră. Era vineri și mașinile celor ce plecau în weekend împânzeau străzile.

Powell respiră ușurat. I se luase o piatră de pe inimă. Nu era deloc plăcut să lucrezi cu McBride, dar nici nu găseai ușor un specialist de talia lui.

Powell îi puse la dispoziție lui McBride o anexă a biroului unde lucra el și dădu dispoziții secretarei să aibă grijă să nu ducă lipsă de nimic. I se aduseră un computer și un casetofon.

McBride își suflecă mânecile, se așeză la masa de lucru și puse în funcțiune aparatul. Când auzi semnalul cunoscut, înțelese că mesajul fusese emis fie de Sitor-A, fie de Sitor-B. Dar - și amănuntul era de foarte mare importanță - nu fusese utilizată procedura obișnuită. Cel care îl transmisese se slujise de Morse, iar mesajul fusese executat manual. Îl chemă pe Farmer. În timp ce aștepta să i se dea legătura telefonică, citi mesajul și-l decodă. Era scurt ca un ordin militar. Niciun „vă rog” și niciun „mulțumesc”. Se întrebă cine o fi acest Malins de care se pomenea în mesaj. Apoi i se dădu legătura cu Farmer.

După o oră, se duse să se întâlnească cu Powell.

— Cum merge treaba, Mac?

— Ca pe roate. De-acum înainte, vezi-ți de treabă. Și nu-ți mai băga nasul. Te rog să ai însă grijă de un singur lucru. Nu știu de ce tipul ăla, Foster, s-a servit de radio când putea vorbi la telefon. Poate că era radiofonist. Oricum, avem o șansă. Am putea folosi un vechi sistem de decodare DF, utilizat de el în mesaje, pentru a putea controla emisiunile și, în același timp, pentru a descoperi locul de unde provin. În consecință, aș dori să nu sistați convorbirile, cel puțin o săptămână de azi înainte. Se pare, de altfel, că mai sunt unele probleme de discutat. Cum se

va plăti pensia, pe ce nume, la ce sumă se ridică. Aveți ce discuta o săptămână, deși o s-o cam lălăiți, dar asta e. O.K?

— O.K. Oamenii din echipa ta se vor ocupa de supravegherea transmisiilor?

— Da, dar trebuie să ne dai cuvintele. Și... mai e ceva. Aș dori, dacă poți, să implici și BND-ul. Cei din Germania de Est sunt tot atât de fermi ca și tine și ne-ar putea fi de ajutor dacă ar declara că n-au avut niciun amestec. Asta în ipoteza că nu ne iese paciența. Spune-mi un nume din BND. Numele unuia din vârful piramidei, zise el zâmbind și adăugă: Am rugat-o pe secretara ta să-mi pună un pat în anexă. Și mai vreau ceva. Am nevoie să mi se pună la dispoziție apartamentul de la etajul de sus, pentru ca oamenii din echipa mea să poată lucra începând de mâine dimineață.

Powell aprobă din cap, în timp ce-și nota într-un carnetel.

Când ajunse în anexă, McBride îi spuse secretarei să-l introducă pe Foster în memoria computerului IBM și să-i dea copii ori de câte ori va găsi numele respectiv, oricât de puțin important ar părea contextul în care s-ar afla.

Seara, la opt și jumătate, telefonă și-i spuse soției lui că nu se va întoarce acasă. Adăugă că nu putea preciza când avea să vină și că, oricum, avea să mențină legătura telefonică. Îi reaminti cu acest prilej că rezervorul caloriferului avea nevoie să fie reparat.

La miezul nopții, în apartamentul de la etaj se aflau patru oameni: McBride, Farmer, Walker și Hooper. Farmer contactase deja secția de transmisiuni de la Catterick, cerând să se caute orice bandă pe care se afla vreun indiciu care ar fi dovedit că mesajul fusese transmis de Foster. I se răspunse după o oră și fu pus să asculte o bandă. Nu găsiră nimic care să le fie de folos. Mergea, de altfel, prea încet pentru a le permite să identifice vocile.

Totuși, Farmer confirmă că se utilizase o cheie de cod și

— 1»

nu sistemul aflat în uz acum, după ce Siemens fabricase un aparat care putea supraveghea codificarea.

Apucară să doarmă câteva ore și apoi se duseră să ia micul dejun la un restaurant de lângă Gara Victoria. Era vineri și, ca atare, erau obligați să dea zor pentru a termina ce aveau de făcut, căci a doua zi nu se aflau decât puțini oameni la Century House. Pe la ora nouă se întoarseră și se apucară de treabă. McBride îl chemă pe Powell la telefon, cerându-i să le trimită mai multe aparate: două ICOM-uri 75 IA, câteva benzi, un aparat Universal 7.000 și două radiouri.

Farmer și Hooper aveau să plece cu avionul la Berlin a doua zi la amiază, pentru a instala niște stații de recepție, în vederea localizării postului de unde emitea Foster.

McBride se îmbarcă la câteva ore după plecarea celor doi. Avea asupra lui niște scrisori de acreditare din partea lui Powell către Max Keller și biroul BND din Berlin, precum și una adresată lui Peter Waring, în care i se cerea să-i dea lui McBride tot sprijinul de care avea nevoie.

La Tegel nu-l aștepta nimeni. McBride nu se miră. Aveau nevoie de el, dar nu-l agreau. Ori de câte ori i se cerea să coopereze, știa că încercaseră să se descurce fără el și că nu izbutiseră. Nu voiau să afle în ce fel se ocupa de soluționarea problemelor respective. Era un profesionist de mare clasă și, ca atare, îl respectau. Însă nu voiau să aibă relații cu el.

La aeroport i se înmână un plic pe care era scris doar „Max” și un număr de telefon. Schimbă câteva lire la ghișeul aeroportului și formă numărul. îi răspunse Palmer. Acesta îi dădu adresa apartamentului pe care îl închiriaseră pentru el în Kochstrasse, foarte aproape de

Zid.

În taxi, citi din nou mesajul lui Foster. Din amănuntele pe care le dădea acesta, McBride descoperi că Foster dăduse la iveală numele lui Malins, care, așa cum reieșea din mesajul lui Foster, primise unele sume de bani din partea Stasi. Vorbise despre asta, de altfel, și cu Powell, care declarase că Malins era suspect de multă vreme și că ieșise la pensie cu puține luni în urmă.

După toate aparențele, Malins se afla încă la Berlin. Avea o agenție de voiaj și câteva alte proprietăți acolo.

Pe acoperișul clădirii unde se afla apartamentul destinat lui McBride, se instalase deja o antenă. Walker locuia într-o garsonieră dintr-un bloc din Oranienstrasse, deci exact în punctul opus. Punctul de convergență al celor două posturi se afla la o distanță mai mică decât era de dorit, dar asta fusese singura soluție. Pe de altă parte, amândoi se aflau în apropierea Zidului, fapt care avea o mare importanță pentru ei. îi telefonă lui Powell, cerând să i se dea un număr de telefon. Mesajul original fusese recepționat de Cartierul General din Londra, iar frecvența fusese înregistrată automat. Amândouă posturile ICOM emiteau pe frecvența 7.658 KH.

McBride redactă cel dintâi răspuns, confirmând primirea primului mesaj, și solicită lămuriri cu privire la pensia cerută, precum și o dovadă că Tarrant se afla în custodia expeditorului mesajului. Ceru, totodată, numărul automobilului lui Tarrant și anul fabricației. Cele două mesaje - cel de la Londra și cel de la Berlin - fură transmise simultan. Confirmarea primirii mesajelor sosi după zece minute. Raza de interceptare se extinsese și pe suprafața Cartierului General al Stasi din Normannenallee, dar nu și asupra clădirii. McBride își dădu seama că îi va fi imposibil să identifice locul de unde se transmiteau mesajele, dacă nu vor opera dintr-un punct mai apropiat de locul emisiunilor.

Răspunsul la întrebările puse de el sosi a doua zi, la aceeași oră ca în ajun. I se răspunsese la toate întrebările. Tarrant avea să primească o pensie de patru mii de lire sterline lunar, scutită de orice impozit. Cu privire la detaliile cerute în legătură cu automobilul, Powell avea să facă cercetări. Într-o nouă convorbire cu Powell, McBride îi ceru să expedieze urgent dosarul Malins, aflat la ora aceea în posesia lui.

Waring nu fu de acord să-i înmâneze dosarul lui Malins și nici măcar nu-i îngădui să facă o fotocopie. Evident, i-ar mai fi putut telefona încă o dată lui Powell, cerându-i să-l oblige pe Waring să-i înmâneze dosarul, dar asta cerea timp și McBride considera că trebuia să acționeze imediat.

Documentele referitoare la Malins se întindeau pe cinci, șase pagini, dar, recitindu-le, McBride se convinge că numai Malins era cel care îl putea îndruma spre Foster. Amănuntele cu privire la plățile efectuate de Stasi pentru Malins datau de doi sau trei ani. Cele cu privire la alte plăți mai recente, oferite lui Malins pentru cooperare, nu erau greu de controlat. McBride copie câteva date, incluzând și adresa agenției de voiaj. Interceptarea mesajelor era curată pierdere de timp, de vreme ce putea obține ceea ce dorea direct de la Malins.

McBride îi telefonă în Anglia unui om care era proprietarul unei cârciumi din Brecon și apoi unui fermier din Chichester. Amândoi făcuseră parte din corpul auxiliar de parașutiști.

Pe înserat, depuse înregistrările la SIS. Înainte de a pleca, sună la numărul de telefon al BND-ului pe care i-l dăduse Powell. Max Keller i se adresă cântărindu-și fiecare cuvânt, dar se învoi să stea cu el de vorbă imediat, sugerând că ar fi bine să se întâlnească peste o jumătate de oră la barul Savoy din Fasanenstrasse.

Barul Savoy seamănă foarte bine cu un bar dintr-un

club londonez. Era ușor demodat și confortabil. În așteptarea băuturilor pe care le comandaseră, discutară despre sport și despre vedetele momentului, Boris Becker și Stefb Graff. Keller era membru al clubului *Blau Weiss*, din care făcea parte și celebrul Gottfried von Gramm. După ce li se aduseră băuturile, își apropiară scaunele și începură să vorbească despre afacerea pe care aveau de gând s-o încheie.

— Powell e la curent?

— Da, cel puțin așa cred. Mă rog, niciodată nu poți băga mâna-n foc.

— Voiam să-ți vorbesc despre un tip pe nume Malins. A lucrat la Berlin și făcea parte din SIS.

— Iar acum e milionar. Un om de afaceri căruia totul îi merge din plin.

Keller se uită lung la el și zise, amuzat și neîncrezător totodată:

— Ești convins că afacerile lui există cu adevărat?

— Absolut. Sunt cât se poate de reale și foarte mănoase.

— Și averea?

— Are bani depuși în mai multe bănci. În Germania, în Elveția, în Franța. Deține câteva proprietăți la Berlin și la Frankfurt.

— Știi că lucrează sau că a lucrat pentru Stasi?

— Mirosiserăm noi ceva, așa că l-am ținut sub supraveghere. N-a ieșit nimic la iveală.

— Ce v-a făcut să-l suspectați?

— Era căpitan. Când nu era la post, trăia ca un șeic din Arabia. Am dat de urma banilor depuși în diferite bănci. Sume foarte mari. Malins mai e și proprietarul unui magazin porno, al unui atelier de reparat automobile și al unei stații de benzină. Are patru sau cinci case la

Berlin și o vilă foarte frumoasă la Grünewald. La început, ne-am zis că banii proveneau din traficul de

droguri. KGB-ul își băgase deja nasul în treaba asta și, ulterior, și cei din SIS. Malins făcuse și el parte din SIS. Nu există însă nicio dovadă că ar fi fost implicat în traficul de droguri, exceptând, firește, intervențiile lui oficiale.

— Ce știi despre relațiile lui în afara serviciului? Familie, amante, asociații în afaceri?

— Nici vorbă de asociați. Malins a acționat întotdeauna de unul singur. N-a avut parteneri și nici acționari. E căsătorit cu o femeie foarte drăguță și, după câte știu, face casă bună cu ea și țin foarte mult unul la altul. A avut vreo două legături cu niște cocote de mare clasă și cam atât. Și-a făcut mendrele, dar nu s-a îndrăgostit de niciuna din ele.

— Nu, nici vorbă, zâmbi Keller.

— Când mi-a telefonat ca să-mi vorbească despre tine, Powell mi-a spus că a aflat de la Foster că punctul de contact se află în apropierea stației de benzină a lui Malins. Se potrivește, de altfel, cu ceea ce am înregistrat noi. Malins își cântărea fiecare cuvânt când telefona de acolo. O echipă de-a noastră a supravegheat stația de benzină, dar fără folos.

— Malins a făcut politică?

— Nu. E om de afaceri, atâta tot.

— Ce poți să-mi spui despre Tarrant?

— După cum știi, a venit la mine oficial. Am stat prietenește de vorbă. Nu mi-a dezvăluit nimic. Nici eu lui, de altfel.

— Se află sub supraveghere?

— Am pus o echipă pe urmele lui de îndată ce a sosit aici. Așa facem întotdeauna când vine un ofițer nou din

SIS. N-am aflat nimic important. Mai fusese la Berlin. Știa să se descurce. A luat legătura cu o veche prietenă de-a lui, pe nume Lena, care locuiește în Marburger-strasse. Lena i-a închiriat o cameră, dar, după câte știm.

Tarrant n-a folosit-o. S-ar putea s-o fi închiriat pentru Foster, în cazul când ar fi cooperat cu el.

— Cum privesc oamenii voștri acțiunea de demascare a celor din Stasi care acționau în Germania de Vest?

— Pentru asta mă aflu aici, stimabile.

— Ai fi de acord să ni te alături în operațiunea de capturare a lui Foster?

— De ajutat vă pot ajuta, dar atât. Când e vorba de o treabă ca asta, cu cât știi mai puțin, cu atât e mai bine.

— Ce fel de ajutor ne poți da?

— Nu voi participa activ, dar vă pot da o seamă de informații cu privire la transmisiuni, supraveghere, transport, tot tacâmul.

— Arme?

@— Da. Și noi dorim, poate tot atât de mult ca și voi, să fie prins. Mi s-a dat ordin de la Pullach să-l las pe ajutorul meu să se ocupe de toate treburile de care răspundeam, ca să mă dedic colaborării cu voi.

— Aș avea nevoie de o casă unde ar putea sta cineva care n-are chef să fie prins. Ai vreo idee?

— Aranjez eu. Te poți muta chiar diseară. E o casă pe care o folosim pentru instructaje, dar acum e liberă. E chiar lângă Zid.

— Ce-ar fi dacă ne-am duce să luăm masa undeva, Max? N-am pus nimic în gură de aseară.

— Restaurantul din hotelul de aici e foarte bun.

— În regulă.

Un bărbat spătos le deschise ușa. În spatele lui se afla un altul. Amândoi se purtau foarte respectuos cu Max Keller, care făcu onorurile casei.

Casa era compusă din cinci dormitoare, o încăpere spațioasă la parter și mai multe camere. În pivniță se găseau trei boxe care semănau cu niște celule de închisoare. Într-una din ele se aflau o grămadă de computere, aparate de radio, telefoane neinterceptabile și

faxuri.

McBride întoarse capul spre agentul BND și zise:

— Voiam să te întreb dacă fusesseși prevenit de sosirea mea la Berlin.

— Da, fusesem.

— Cum ai aflat?

— Mi s-a telefonat de la Tegel și mi s-a spus ce aveai în bagaje. Ți-am luat urma chiar din clipa când ai ieșit din aeroport. Nu știam însă ce aveai de gând să faci. Am crezut că vrei să stabilești un sistem de comunicare cu o rețea aflată de cealaltă parte.

— Secția de transmisiuni a Stasi ar fi fost în măsură să se ocupe de problema asta. Noi vrem să vedem de unde transmite Foster. Am încercat, dar era o zonă prea aglomerată și prea extinsă. Cei doi tipi... Sunt din BND?

— Unul e din BND. Celălalt face parte din poliție. Ne dă de știre când cineva încalcă legea, zise Keller, zâmbind. Și ne sfătuiește cum trebuie să procedăm.

Se duseră să-și bea cafeaua în bucătărie.

— Mâine am să-i trimit pe cei doi care se află aici înapoi în Anglia. Cu echipament cu tot. Aștept să vină alți doi. Vor sosi mâine și vor sta aici, cu mine. Voi începe cu omul de la stația de benzină. Trebuie să-l fi văzut pe Malins stând de vorbă cu unul din agenții Stasi, zise el și începu să se scotocească prin buzunare. Poftim. Aici sunt fotografiile lui Foster și ale lui Tarrant. Aș dori să capăt o duzină de copii din fiecare.

— Ce-ai de gând să faci cu Foster și cu Tarrant când vei pune mâna pe ei?

— Tarrant n-are nicio importanță. Nu la fel stau lucrurile cu Foster. E vorba de un trădător. Da, așa e, din orice unghi ai privi situația lui. Iar acum ne șantajează.

— N-o face în folosul lui.

McBride se uită mirat la omul aflat în fața lui și-l întrebă:

— Asta e părerea celor de la Bonn?

— Nu. Sunt tot atât de speriați ca Londra. Poate că cei din Germania de Vest s-au implicat mai mult. Nu e deloc imposibil să cadă guvernul când lucrurile vor fi date la iveală. Nici BND-ului n-o să-i fie prea moale.

— Atunci de ce oare cei de la Pullach nu fac nimic?

— Bănuiesc că știu că Londra te-a însărcinat să acționezi fiindcă Foster este cetățean englez, zise Keller, ridicând din umeri. Nici nu știm de câte ori s-au întrunit ca să discute situația! Dacă n-ai fi început să te ocupi de problema asta, cred că ne-am fi pus noi pe treabă.

— Te muți aici? O să stăm împreună?

— Dacă dorești.

McBride îi privea pe călătorii care așteptau în fața ghișeelor unde se controlau bagajele și se verificau pașapoartele. Baird și King erau printre ultimii. Amândoi făcuseră parte din echipa de parașutiști și se întâlniseră la baza de antrenament a escadronului 1, de unde plecaseră toți trei pentru ultima fază a antrenamentului, la Brize Norton. Își îndepliniseră misiunile în Falklands, iar apoi în Irlanda de Nord, unde îl întâlniseră pe McBride, care făcea parte din SIS. Nu scoteau nicio vorbă despre munca pe care o făceau și care le aducea într-o săptămână mai mulți bani decât câștigau alții într-un an întreg. Baird lucra cam patru săptămâni pe an. King era fiul unui ofițer și își făcuse studiile în Germania, așa că vorbea curent nemțeste.

Noii veniți îl zăriră pe McBride imediat după ce coborâră din avion, dar nimeni în afară de McBride nu putu remarca ușoara înclinare din cap, prin care îi dăduseră de știre că îl văzuseră. Luară un taxi, spunându-i șoferului să se țină după automobilul în care se afla McBride.

Când ajunseră la destinație, McBride îi prezentă pe cei doi lui Max Keller și apoi plecară cu toții să ia masa la un restaurant. În cursul prânzului, îi puse la curent cu

situația, dându-le însă numai detaliile necesare pentru efectuarea misiunii.

Keller îi duse pe urmă la stația de benzină. Se dădură jos, întinzându-și brațele pentru a se dezmoți, ca și cum ar fi ajuns la capătul unei lungi călătorii.

Lângă stația de benzină era o prăvălie unde se vindeau tot felul de sprayuri, precum și alte obiecte necesare automobiliștilor. Lângă casă se afla și un raion cu ciocolată și tot felul de dulciuri. În apropierea magazinului se găsea un birou cu obloanele trase, iar lângă el un closet.

Magazinul porno era plin de reviste și de videocasetofoane. Pe o masă, tot felul de obiecte și un mic afiș prin care clienții erau invitați să urce scara pentru a se putea delecta cu imagini mai excitante.

În magazin se aflau vreo zece oameni, dar nimeni nu scotea vreo vorbă, de parcă s-ar fi aflat într-o biserică.

După ce primea banii, casierul vâra marfa în niște pungi de hârtie ordinară. Era un tip înalt și slab, ras în cap, dar nu și pe față, unde începuse să-i crească barba. Atât tricoul, cât și felul cum se purta, păreau să arate că era absolvent al unei școli superioare.

Făcuseră mai mult de patruzeci și cinci de minute cu automobilul până ce ajunseră la vila lui Malins din Grünewald, o casă albă și frumoasă, cu o grădină mare, ale cărei alei ajungeau până pe malul râului Havel. Lângă mal se afla un ponton de lemn de care era ancorată o barcă cu motor, legată cu lanțuri de fier. După toate aparențele, nu se luase nicio măsură de pază a proprietății, în afară de o poartă de fier frumos ornamentată, care era deschisă. O alee acoperită cu pietriș ducea spre vilă. Nu existau rețele de sârmă ghimpată și niciun zid care să împrejmuiască proprietatea.

Max Keller zise pe un ton calm:

- Am în posesia mea fotografii ale planului alcătuit de arhitect, precum și eventualele unghiuri de unde poate fi

bombardată din avion.

Începuse să ningă zdravăn, iar drumul spre oraș fu anevoios. Nici camioanele echipate pentru a înlătura zăpada nu puteau curăți șoseaua. Numai ștergătoarele de parbriz le permiteau să înainteze, cu chiu cu vai, în acea zi în care viscolul se întetise.

Când, în sfârșit, ajunseră acasă, se așezară în jurul mesei din bucătărie.

— Garajul e locul de unde Malins lua legătura cu Stasi, zise McBride. Judecând după unele detalii aflate în paginile consacrate lui Malins de către Foster, am impresia că și Foster îl contacta pe Malins în ultimele luni. Am de gând să mă duc la noapte să stau de vorbă cu tipul de la stația de benzină. Am să-i arăt o fotografie de-a lui Foster. S-ar putea să-l recunoască.

— Și dacă nu vrea să coopereze? întrebă Baird.

— O să vrea, răspunse McBride și apoi îi spuse lui Keller: Vrei să vii cu noi? Ar fi bine, căci ești singurul care poate trece drept persoană oficială, pe când despre noi nimeni n-ar zice așa ceva. Punem în joc artileria grea, nu?

— Ai nimerit-o, Max.

36

La 11.30, parcară mașina lângă stația de benzină. În prăvălie lumina era aprinsă. Baird se afla pe locul șoferului. Opri motorul când McBride, Keller și King coborâră.

Se îndreptară spre magazin, în frunte cu McBride, și pășiră înăuntru. Bărbatul aflat înăuntru tocmai bea o ceașcă de cafea. Își ridică ochii și se uită la McBride.

— E cu autoservire.

— Cum te cheamă?

— Cine întreabă? întrebă la rândul lui bărbatul, punând ceașca pe masă și întinzând mâna spre telefon.

— Nu face asta, amice. Nu de alta, dar nu e cazul să-ți pui viața în joc.

Când tipul îl văzu pe McBride scoțând revolverul, luă mâna de pe telefon.

— Ce s-a întâmplat?

— Am venit să stăm nițeluș de vorbă, zise McBride.

Vorbea nemțește curent, dar prost. Apăsa pe fiecare cuvânt, așa cum fac cei care doresc să-și intimideze interlocutorul.

— Despre ce?

McBride îi făcu semn lui King să pună pe tejghea una din fotografiile lui Tarrant.

— L-ai văzut vreodată pe tipul din poză?

— Nu. Niciodată, zise bărbatul, clătinând din cap.

King scoase o nouă poză în care apărea Foster.

— Dar pe ăsta? întrebă McBride.

Bărbatul luă fotografia în mână, o suci și o învârti, după care se uită drept la McBride și zise:

— Nu, niciodată. Nici pe primul, nici pe ăsta.

— O.K. zise McBride. Acum încuie prăvălia. Mergem cu toții în biroul din fund.

— Nu am cheia.

— Nu face nimic. Putem sparge ușa, deși ar fi păcat. Reparațiile o să coste destul de mult.

Bărbatul întinse mâna spre sertarul unde își ținea banii, dar revolverul se îndreptă spre el și-l auzi pe cel din fața lui zicând:

— Pune mâinile pe tejghea.

— Căutam cheia.

McBride îi făcu semn lui King, care se îndreptă spre tejghea. Deschise sertarul de unde scoase singura cheie aflată acolo. I-o arătă lui McBride, care se uită la garaj ist și-l întrebă:

— Ești însurat?

— Da.

— Telefonează-i soției și spune-i că la noapte nu vei sosi acasă. O s-o chemi iar la telefon peste câteva zile.

Poate...

— În regulă, mă dau bătut. L-am văzut pe tipul ăla din a doua fotografie pe care mi-ați arătat-o.

— Ce fel de păr avea?

— Roșcat.

— Ai de gând să cooperezi cu noi? Întrebă McBride, uitându-se lung la el.

— Da, da, zise omul, dând cu convingere din cap.

— O.K. Uită de telefonul pe care trebuia să-l dai soției. Închide magazinul. Hai să mergem în birou și să stăm de vorbă.

Stătură nemișcați, privindu-l pe bărbatul care încuia ușa, fără să uite să pună în funcțiune soneria de alarmă.

Când termină, King deschise ușa biroului, stinse lumina din magazin și apoi aprinse becurile din birou, înainte ca bărbatul să fie condus înăuntru de către McBride, care-l pofti să ia loc pe un scaun, în timp ce King trăgea obloanele de la ferestre.

— Hai să începem. Cum te cheamă?

— Franz.

— Bine, Franz. Spune-mi ce știi despre tipul din poză.

— Venea uneori pe aici.

— De câte ori l-ai văzut?

— De cinci, poate de șase ori.

— Și ce făcea?

— Venea aici și stătea de vorbă cu șeful.

— Cu alte cuvinte, cu Herr Malins?

— Da.

— Cum îl cheamă?

— Schultz.

McBride rămase cu gura căscată. Nu se așteptase să primească un răspuns atât de categoric. Își dădu în același timp seama că și cei veniți odată cu el rămăseseră cu gura căscată.

— Cum de știi cum îl cheamă?

— Șeful îi spunea așa când stătea de vorbă cu el.
După ce stătu câțva timp pe gânduri, adăugă:

— După cât se pare, se cunoșteau bine.

— Vorbeau englezește sau nemțește?

— Nu știu.

— Când sosea Schultz, patronul te anunța?

— Da, dar doar în ziua în care îl aștepta.

— Cam cât timp stăteau de vorbă?

— Două-trei ore.

— Cine îți spunea că Schultz avea să sosească?

— Tipul care lucrează în magazinul porno.

— Îți mai aduci aminte și de altceva?

— Nu. Nu prea mă interesa ce vorbeau și ce făceau.

— O.K. Acum ciulește urechile și ține minte ce-ți spun. Să nu scoți o vorbă, să nu-i spui nici măcar soției tale despre vizita noastră și despre convorbirea pe care am avut-o. Priceput?

— Da, domnule. Sunteți polițiști, nu-i așa? spuse el, șovăind.

— Ce te face să crezi asta?

— Știu și eu?

— Nu uita ce ți-am spus, Franz. Dacă o să faci prostia să scoți vreo vorbă, vom afla. Și atunci n-o să te mai scoată nimeni din rahat. Ai înțeles?

— Da, am înțeles.

Când ajunseră acasă, McBride zise:

— N-avem de ales. Trebuie să dăm de Malins. Tipul din magazinul porno joacă după cum îi cântă Malins. De acord?

King și Baird făcură semn că înțeleseseră, dar pe fața lui Keller nu se putea citi nimic. McBride se uită lung la el și-l întrebă:

— Nu ești de acord, Max?

— N-aș putea să mă pronunț. E o treabă pe care trebuie s-o cântărim bine, nu zic, dar s-ar putea să nu iasă

și atunci ne-ar veni de hac. Mie, în beciurile de la Pullach, iar vouă în văzul lumii, la tribunal, unde veți fi acuzați de dracu' știe ce. Poliția nu se bagă în treburi de soiul ăsta. Nici chiar de dragul BND-ului. Când facem o treabă ca asta, dacă iese, bine, dacă nu – te duci pe copcă. Nu există cale de mijloc. N-ai cum să invoci interesele națiunii.

Trecu destul de mult timp până când McBride întrebă:

— Crezi că Malins are pe cineva la poliție?

— Greu de spus. E foarte bogat și e cetățean britanic. Cred că a avut, pe vremea când făcea parte din SIS. Oricum, n-aș putea spune de ce nu cred că are mulți prieteni în rândurile poliției.

— Dar dumneata?

— Desigur. Lucrez cu ei. Mai ales aici, la Berlin.

— Cu ofițeri superiori?

— De tot soiul.

— Dacă ai fi șeful poliției și ai afla că există un dosar unde sunt trecute numele tuturor agenților și ale informatorilor Stasi din Germania de Vest și că aceste nume vor fi date publicității și vor apărea în presă dacă nu va fi eliminat un anume om, cum ai proceda? Ai închide ochii sau l-ai aresta pe cel care poate da în vileag numele?

Keller zâmbi înainte de-a răspunde:

— Nu te temi nici de oameni, nici de Dumnezeu, nu-i așa?

— Sper să fie adevărat ce spui, zise McBride, surâzând și el. Ce răspuns îmi dai?

— Cred că am subapreciat creditul de care te bucuri.

— Ce vrei să spui?

— De ce nu faci apel la oamenii politici? De ce nu încerci să-l determini pe Powell să ia legătura cu Ministerul de Externe? Să obțină binecuvântarea lor.

— Am încercat, dar Powell mi-a zis s-o las baltă.

— De ce?

— De fapt, vor să facă ceva, dar nu vor să se afle cine și cum a procedat. Iată de ce am venit aici. Politicienii sunt toți o apă și un pământ. Ar face pe ei de frică, dacă ar bănuși că va ieși la iveală ce-am făcut noi. Nu vor să-și bage mânușitele în rahat. Cine îi poate învinovăți?

— S-ar putea să ai dreptate, zise Keller, dând din umeri. Poate că, neamț fiind, ții prea mult să se respecte regulile.

— Nu. Ești un om cinstit, care vânează spionii ca să-i poată preda justiției. Așa e și Powell. Una e să știi că cineva e spion și alta să-l dai pe mâna justiției și să *dovedești* că e spion. Poate că ar fi bine să ieși din joc, Max.

— Nu. Am primit ordin să vă ajut și o voi face.

— Se vede că ești german. Cum ziceți voi? *Befehl ist Befehl*. Ordinul e ordin.

— Cred că o vom scoate la capăt. Acum hai să tragem un pui de somn.

Mai stătură încă un ceas de vorbă toți patru, înainte de-a se duce la culcare. McBride elaborase planul acțiunii, dar mai erau unele lucruri care trebuiau puse la punct. Aveau să se ocupe și de ele, dar mai târziu.

McBride luă micul dejun împreună cu Keller. În timp ce-i explica minuțios cum trebuiau să procedeze, Keller începu să se liniștească, dându-și seama ce avea de gând să facă McBride.

Se urcară într-un taxi și coborâră în dreptul semaforului, la răspântia de lângă *Gedächtniskirche*. Fură nevoiți să aștepte lumina verde a semaforului ca să poată traversa. Era ger și bătea un vânt ce părea să vină direct din ținuturile arctice.

Când ajunseră la agenția de voiaj, McBride deschise ușa și intră, urmat de Keller.

Două tinere făceau ordine pe birourile unde aveau să lucreze. Scoteau hârtiile din mape și introduceau în

computere noile cote ale cursului valutar din diferite țări.

— Termin imediat, domnule, zise una din ele, adresându-i-se lui McBride.

— Am vrea să stăm de vorbă cu domnul Malins.

— Nu va întârzia mult. Cred că va sosi peste cinci minute.

Nu apucă să spună mai mult, căci ușa se deschise și Malins intră, oprindu-se o clipă în prag, pentru a se scutura de zăpadă.

— Bună dimineața, fetelor, zise Malins.

— Bună dimineața, domnule Malins. A sosit cineva care dorește să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Malins se uită de jur-împrejur, îl fixă cu privirea pe noul venit și apoi zise:

— Îmi pare rău, domnule. Ar fi trebuit să vă anunțați vizita. Vorbiți cu Susie. Ea știe când vă pot primi.

Keller îl ajunse din urmă înainte de-a ieși din cameră.

— N-ați auzit ce-am spus adineauri? se răsti Malins la el.

Keller deschise servieta și-i arătă fotografiile ștampilate și o foaie de hârtie pe care era trasă o linie roșie peste literele BND. Malins se aplecă, pentru a vedea mai bine ce se mai afla în servietă.

— Am să vă primesc peste zece minute, zise el și se îndreptă iute spre ușa din dos.

McBride și Keller se așezară pe banca unde luau loc clienții și cele două fete începură să-și vadă de treabă.

McBride aștepta cu nerăbdare discuția, știind că avea să se distreze. Nimic nu-l amuza mai mult decât să-l pună la locul lui pe un tip care își dădea aere. Iar domnul Malins se credea un personaj important.

Fata care lucra la biroul din față ridică receptorul și dădu de câteva ori afirmativ din cap. Cu receptorul la ureche, i se adresă zâmbind lui McBride:

— Vă așteaptă. Urcați pe scară și intrați în camera

care are ușa deschisă. Nu bateți la ușa. Intrați direct.»

Malins stătea în fața biroului. Chiar și în postura asta, își zise McBride, izbutește să pară un om plin de el.

Malins le făcu semn să ia loc în fața biroului și nu trecu mult până când sosi o fată cu o tavă pe care se aflau cești de cafea și o farfurie cu fursecuri. Nu fuseseră întrebați dacă doresc sau nu să bea cafea.

— Ei bine, aș vrea să știu și eu despre ce este vorba.

Mai întâi, cine dracu' sunteți?

— Colegul meu este ofițer BND, răspunse McBride.

Se numește Keller. Numele meu este McBride și n-are nicio importanță cine sunt.

Malins își puse mâinile pe birou și zise pe un ton amenințător:

— Sunteți niște haimanale obraznice și nerușinate. Să nu încercați să-mi faceți mizerii, că...

— Că?

— Că vă ia mama dracului.

— Las-o baltă, Malins. Metodele tale nu ne impresionează și... Și dacă nu te porți cum trebuie, te înhățăm și te ducem la vechiul dumitale sediu de la Olimpiadă. Acolo îți vom lua interogatoriul.

Tăcu o bună bucată de vreme, pentru a-i da timp lui Malins să spună ceva, dar acesta nu scoase nicio vorbă, așa încât tot McBride fu cel care reluă convorbirea printr-o întrebare:

— Ce poți să ne spui despre Foster?

— Cine e Foster?

— Tipul cu care te întâlneai la stația de benzină. Tipul care te plătea cu banii dați în acest scop de Stasi.

— Afară! Afară cu voi! urlă Malins. Ieșiți ori vă dau eu afară cu picioare în fund!

Din gură îi ieșeau înjurături obscene, bâlbâieli și mormăieli. Scrâșnea din dinți și ridicase amenințător pumnii.

McBride îl privi lung, iar apoi se săltă de pe scaun și se repezi la Malins. Îl apucă de cămașă și-l trânti pe masă, cu fața în jos. Pe urmă îi ridică brusc capul. Malins găfâia, încercând să-și tragă suflitul. McBride se uită fix și lung la el, apoi spuse cu o voce domoală:

— Stai jos, Malins. Și poartă-te ca lumea. Dacă nu, te dau pe mâna lui Waring, adăugă el, trântindu-l pe Malins pe scaun.

Când își mai reveni, Malins zise:

— O să-mi plătiți ce-ați făcut acum. Jur că n-o să mă las păgubaș. O să-mi plătiți cu vârf și îndesat.

— Foster a înaintat la Londra un raport în care se află nu numai datele la care v-ați întâlnit, ci și banii pe care ți i-a înmânat. Nu e vorba doar de contactele lui cu tine, ci și de alte întâlniri pe care le-ai avut înainte de venirea lui Foster aici. Bănuiesc că știi ce s-ar întâmpla dacă ai ajunge în fața tribunalului. Am venit aici ca să încheiem un târg, Malins, dar zău că nu ești un om cu care se poate duce o conversație.

Malins își făcu de lucru, aranjându-și cravata, și întrebă, cu o voce încă strangulată:

— Ce târg?

— Cooperezi cu noi și totul o să fie bine. N-o să ți se intenteze niciun proces la Londra, cu privire la relațiile pe care le-ai întreținut cu Stasi. Și cu asta basta.

Malins stătu pe gânduri câteva clipe și apoi întrebă:

— În ce constă cooperarea?

— Vrem să aflăm în ce fel procedai de obicei când îți dădeai întâlnire cu Foster aici.

Malins închise ochii, se propti de speteaza scaunului, iar apoi se uită drept în ochii lui McBride.

— Cât timp de gândire am la dispoziție?

— Ce-ar fi dacă ai da ordin să ni se mai aducă niște cafele? Vei sta să te gândești cât timp ne vom bea cafelele.

— Waring a pus la cale treaba asta?

— Nu. Nu e implicat în niciun fel.

— Slaney?

McBride nu dădu niciun răspuns.

Fata care adusese și mai înainte cafelele intră în cameră cu o tavă pe care se aflau alte cești pline. McBride își dăduse seama, chiar înainte de a-l vedea pe Malins apăsând pe butonul soneriei ca să comande cafelele, că omul se hotărâse să coopereze.

— Când vreți să vă dau ce-mi cereți?

— Cât timp e necesar de obicei?

— Dacă e urgent, câteva ore. În mod obișnuit, o zi.

— Aveați o parolă?

— Sigur că da.

— Care?

— „Pescăruș”, zise McBride, suspinând. În germană se spune *Mâwe*.

— De ce ați ales acest cuvânt? Are vreo semnificație specială?

— Habar n-am. Asta a fost parola încă înainte de intrarea în scenă a lui Foster.

— L-ai întâlnit și pe Tarrant, nu-i așa?

— Așa îl cheamă pe tipul care e pe urmele lui Foster?

— Da.

— L-am întâlnit o singură dată.

— Știi că l-au prins și că se află la zdup?

— Am citit știrea în ziar. Se pare că e vorba de un tip care se ține de șotii. Dacă nu, înseamnă că e ceva incredibil.

— L-ai mai văzut pe Foster de când te-ai întâlnit cu Tarrant?

— Nu-mi aduc aminte. Nu, nu cred. În orice caz, dacă l-am mai văzut, nu mi-a spus că Tarrant e la răcoare.

— Cum procedai ca să fixezi întrevederile cu Foster?

— Aveam un număr de telefon special. Că veni vorba, Foster răspunde acum la numele de Schultz.

— De ce a ales acest nume?
— Habar n-am.
— Să revenim la subiect. Îi telefonai lui Foster și pe urmă?

— Uneori răspundea chiar el. Alteori lăsam un mesaj. Ziua și ora întâlnirii.

— Și el unde telefona?
— Telefona la magazinul porno, iar vânzătorul îmi transmitea mesajul.

McBride se uită lung la Malins, iar bărbatul pe care-l luaseră la întrebări își dădu seama că nu mai văzuse alți ochi care să privească atât de dur și de glacial.

— Te-ai hotărât? Cooperezi cu noi? Da sau ba?
— Dacă zic da, n-o să cotrobăiți prin trecutul meu?
— Exact. Nu vom scormoni trecutul.
— O.K. în cazul ăsta, sunt de acord.
— Nu cumva să umbli cu fofârlica.
— N-am de gând. Spuneți-mi ce vreți de la mine.
— În primul rând, vrem să fixezi urgent o întâlnire cu Foster. Să mă anunți de îndată ce veți stabili ziua și ora.

— Ce să-i zic când vom vorbi la telefon? Trebuie să-i spun de ce îl chem.

— Spune-i că ai auzit că Londra a trimis o echipă pentru a pune mâna pe el fiindcă nu vrea să coopereze. Dacă te întreabă despre ce fel de cooperare este vorba, habar n-ai. Așa s-a zvonit, ți-a spus unul din ofițerii SIS. Poate să nu fie adevărat, dar, mă rog, așa ți s-a spus.

— O.K. Altceva?
— După câteva zile, te vei întâlni iar cu el. Îi vei da întâlnire, spunându-i să vină imediat. Un caz de urgență.
— Îi voi spune și în ce loc ne vom întâlni?
— Nu vă veți întâlni, zise McBride, zâmbind. Rolul tău ia sfârșit înainte de întâlnire.

Tăcu câțva timp, apoi spuse:

— Dă-mi numărul de telefon la care o să-l chemi.

Malins scrisese numărul pe o foaie din teancul pe care-l avea lângă telefon și i-o dădu lui McBride, întrebându-l:

— Unde te pot contacta?

McBride îi întinse o carte poștală ilustrată pe care se afla Poarta Branderburg.

— Chiar în spatele porții. Scrii pe dos ziua și ora întâlnirii.

Malins îi întinse mâna în semn de bun rămas, dar McBride se făcu că n-o vede și îi zise:

— Fă exact ce ți-am spus și o să meargă bine.

Când McBride ajunsese acasă, se blestemă pentru că nu-i venise ideea de a-i spune lui Malins să aranjeze ca întâlnirea să aibă loc în cursul nopții. Când primi telefonul, își dădu însă seama că lucrurile se aranjaseră de minune. Întâlnirea avea să aibă loc chiar în aceeași seară, la orele nouă.

Se uitară cu toții pe hartă, pentru a se lămuri pe care din cele câteva drumuri dintre Berlinul de Est și cel de Vest avea să se întoarcă Malins acasă la Foster. Se urcară în mașină și se îndreptară iar spre stația de benzină. Nu era nicio parcare în apropiere, dar până la urmă dibuiră un loc lângă British Council, pe Hardenbergstrasse, unde se putea parca și noaptea, când circulația era mai puțin intensă.

Planul era următorul: aveau să utilizeze două aparate radio portative pe UHF 452.750. Keller avea să stea în mașină, la volan, fiindcă știa mai bine decât ceilalți drumurile ce duceau spre Berlinul de Est, McBride pe scaunul din spate și King pe cealaltă parte a străzii.

Sosiră înainte de ora opt. Parcarea din preajma clădirii unde se afla British Council era goală. Paznicul nu avu nicio obiecție când Keller îi arătă buletinul de identitate.

King, cu gulerul hainei ridicat până peste urechi, se îndepărtă și începu să se plimbe în susul și în josul străzii, între Banca Berlineză și Curtea Federală, tropăind din când în când, ca să se descotorosească de zăpada care i se lipea de ghete.

Keller considerase că era prea frig ca să mai ningă în noaptea aceea. Totuși, nu era deloc ușor să mergi cu mașina pe drumuri care nu fuseseră curățate de zăpadă. Era ger, așa că, din când în când, puneau în funcțiune motorul, ca să se mai dezmoțască.

Cu puțin înainte de ora nouă, radioul începu să dea semnalul.

— Persoana a sosit. Într-un automobil BMW. Un alt individ e la volan. Persoana a ieșit din mașină. Se îndreaptă spre stația de benzină. Intră. Stă de vorbă cu vânzătorul. S-a deschis ușa. Luminile sunt aprinse. S-au tras obloanele. Terminat.

McBride apăsă pe butonul aparatului de emisie.

— O.K. Supravegheați-l în continuare pe șofer. Nu emiteți decât în cazul când coboară din mașină. În ce direcție se află botul mașinii?

— A sosit dinspre Budapester Strasse și acum e cu botul spre Reuterplatz. Terminat.

— În regulă.

După cincisprezece minute, King raportă că Foster pleca din parcare, îndreptându-se spre automobilul lui, care avea toate farurile aprinse și motorul pus în funcțiune. Când mașina porni la drum, echipa lui McBride se lăsă depășită de câteva automobile, înainte de-a ajunge pe artera principală. BMW-ul se afla la câteva sute de metri înaintea lor. îl urmăriră, în timp ce cotea la intersecția cu Reuterplatz, iar apoi se ținură după el, lăsând să treacă două mașini pentru a păstra o oarecare distanță între ei și Foster. Merseră așa până la Poarta Brandenburg, care nu mai era închisă, așa cum fusese

înainte de căderea Zidului, și apoi pe Unter den Linden. Trecură prin Alexander-platz și apoi mașina în care se afla Foster coti brusc, pornind pe Karl Marx-Allee.

De-abia acum Keller știa unde se aflau. Era sigur că se îndreptau spre Karishort, unde se afla Cartierul General al sovieticilor. Aveau în față o zi lungă și grea.

În sfârșit, BMW-ul opri în fața unei case mari, împrejmuită de o grădină frumoasă, și McBride începu să înjure pe înfundate când dădu cu ochii de doi soldați în uniforma Armatei Roșii, care se îndreptară spre poartă și o deschiseră. Erau înarmați amândoi. În casă se aprinseseră luminile în aproape toate încăperile. Grădina era măturată de razele proiectate de reflectoare.

Opriră mașina pe o străduță laterală. McBride și Keller coborâră și se îndreptară încet spre casă, pentru a o putea privi pe îndelete. McBride își dădu seama că planul inițial de a pune mâna pe Foster, căutând să-l prindă la el acasă, nu stătea în picioare.

Trecură, și el și Keller, prin fața casei, imitând perfect comportamentul și mersul bețivilor. Unul din paznicii care stăteau în fața porții se răsti la ei, înjurându-i de mama focului, într-o nemțească stricată. Din casă se auzea slab cum cineva cânta la pian niște melodii care se aud, de obicei, după-amiaza la Inn on the Park, în May-fair.

McBride își dădea întâlnire adeseori cu clienții lui la

>»

hotelul din apropiere. Uneori, mai ales americanii îl cinsteau pe pianist cu un pahar, cerându-i să cânte *Manhattan*.

I se făcu dor de locul acela. Ar fi dat orice să se afle acolo, în Mayfair. Să nu se mai învâртеască în jurul blocului unde își parcase automobilul, târșându-și pașii prin zăpadă.

Ajunseră acasă după miezul nopții. Baird se culcase. Nu-i aștepta nimeni cu o ceașcă de ceai fierbinte.

În cazul în care cancelarul Republicii Federale Germane ar fi fost american, audiovizualul l-ar fi numit pe Günther Vass un „crony” al acestei însemnate personalități politice. Cum nu există un termen similar pentru a traduce cuvântul inventat de americani, vom spune că prin „crony” se desemnează o persoană aflată în proximitatea oamenilor importanți. În această situație se afla Günther Vass.

Îl cunoștea pe cancelar de când erau amândoi de o șchioapă și fuseseră prieteni la cataramă, în ciuda faptului că fiecare o luase pe altă cale. Vass fusese ziarist. Un comentator avizat al politicii duse atât în țara lui, cât și în străinătate. După câțiva ani, intrase în micul, dar puternicul cerc pe care presa îl califica, nu fără o nuanță de ironie, drept „Cabinetul de bucătărie”. Mulți dintre membrii acestui cerc nu erau oameni politici, ci reputați juriști sau oameni de afaceri importanți. Niciunul din ei nu primea vreo indemnizație. Nici din partea guvernului, nici din partea partidului din care făcea parte cancelarul. Nu aveau nimic de pierdut, așa încât cancelarul ciulea urechile când vreunul din ei lua cuvântul. Nu dădeau sfaturi. Ziceau doar ce aveau de zis. Considerau că nu era cazul să se erijeze în sfetnici de taină. Oamenii care se întruneau ar fi negat vehement dacă cineva le-ar fi spus că, de fapt, singurul lucru care îi reunea putea fi exprimat prin cuvântul „nostalgie”. Da, duceau dorul unor vremuri de care, de fapt, nici măcar n-avuseseră parte, când muzica, pictura și teatrul erau socotite cel puțin la fel de importante ca afacerile, economia politică sau Banca Națională.

Cancelarul se uită la Vass, așteptând să-l audă comentând dosarul, puțin voluminos, de altfel, care-i fusese expediat de BND. Pe copertă se afla o etichetă pe care stătea scris „Diverse II”. Se aflau în biroul particular

al cancelarului. Numai garda de noapte era la post.

Vass citi cu mare atenție cele cinci-șase pagini din dosar și apoi se uită la prietenul lui.

— Pe dosarul ăsta ar fi fost bine să se scrie „Dinamită”.

— Asta-i părerea ta?

— Fără doar și poate. Tu ești de altă părere?

— Cu tot respectul convenit prietenilor noștri din BND, sunt oarecum reticent față de rapoartele unde ni se vorbește de un dezastru care nu va întârzia. Să zicem, adăugă el zâmbind, că nu mă pot conecta la această atmosferă.

— Ai de gând să-i lași pe englezi să se ocupe de acest om?

— De ce nu?

— N-au prea mult de pierdut, dacă nu reușesc.

— Continuă.

— Dacă această informație este adevărată - și nu prea văd motivul pentru care n-ar fi - Stasi a avut foarte puține contacte cu englezii. Cei din Germania de Est doresc doar să vadă ce facem *nou*. Se vor lua sute, poate chiar mii de contacte aici. Unele vor fi neoficiale. Însă în cursul altora se vor organiza acțiuni concrete. Spionaj. Trădare. Vor da jos un guvern alcătuit din sfinți.

— Și ce crezi că e de făcut? Ce-ai face tu?

— Aș organiza imediat o echipă specială care să-l caute pe individ.

— Și ce i-ai oferi?

— Nimic. E un șantajist. Niciodată n-o scoți la capăt cu șantajistii.

— Adresează-te poliției. Eu aș zice că trebuie eliminat.

— În același sens ar putea depune mărturie și alții.

Vass zâmbi și continuă:

— E vorba de proveniența informațiilor, așa cum se

ține seama și când e vorba de opere de artă. Oamenii vor da crezare afirmațiilor făcute de un tip din Marea Britanie, mai ales când este vorba de un ofițer SIS. Câți vor fi convinși că o informație este exactă dacă iese din gura unui general Stasi, fără să mai vorbim de o declarație făcută de vreun funcționar de rangul trei? Poate să fie cât se poate de adevărat ceea ce zice, dar nimeni nu va crede. N-ar avea consistență. Pe când englezii au. Poți anihila orice informație dată de Stasi, ridiculizând-o. Să zici, de exemplu, că este o înscenare pentru a se discredita guvernul și ca să se facă război. Am putea spune și că ne invidiază pentru succesele noastre pe plan economic, pentru că ocupăm un loc de seamă în Europa. Adu-ți aminte de ceea ce spunea Dietrich Bonhoeffer în *Rezistență și supunere*: „Oamenii puternici sunt singurii care pot da la iveală problemele cruciale, singurii care își pot forma o idee clară despre ele. Cei slabi au întotdeauna de ales între alternative care nu le aparțin”.

Cancelarul surâse și zise:

— De obicei, îl citezi pe Aristotel și „Etica” lui. Oricum, mi-a făcut plăcere să mai aud și un alt autor celebru. E timpul s-o iau din loc. Astă-seară e un concert Brahms.

Cei de la Pullach nu fură de acord cu organizarea unei echipe speciale. Luaseră hotărârea de-a avea un om foarte capabil dintr-ai lor în cadrul echipei britanice, așa că nu le mai rămânea de făcut nimic altceva decât să numească încă vreo câțiva care să fie în subordinea lui Keller. Singura problemă rămasă în suspensie consta în faptul că McBride nu le spusese cum avea de gând să procedeze cu Foster în momentul când va pune mâna pe el. Cei de la Pullach îi ziseseră limpede lui Keller care trebuia să fie rezultatul. Nu spusese mai mult, dar Keller înțelesese despre ce era vorba. „Da”, atât avea să se spună la telefon. Informația, dacă se mai afla undeva, avea să fie

distrusă, fără a fi citită. Nu trebuia lăsată nicio urmă scrisă.

Foster o invită pe Gala să cineze cu el într-un restaurant aflat în pivnițele primăriei din Berlinul de Est. I se spunea „Primăria Roșie”, nu din cauza guvernului comunist, ci fiindcă era clădită din cărămidă roșie. Erau două localuri diferite: o berărie și un restaurant. Trecură prin berărie și intrară în restaurant.

Când li se aduseră cafelele, Gala își puse mâna pe cea a lui Foster.

— Pari preocupat Ce se întâmplă? Ți pot fi de ajutor?

Foster clătină din cap și zise:

— Am motive. Am auzit aseară că cei de la Londra au trimis o echipă de șoc ca să pună mâna pe mine.

— Doamne, iartă-mă! Ce spui tu seamănă cu un film american cu gangsteri, ridicol prin definiție. Crezi că e adevărat?

— Da, zise Foster. În orice caz, nu e imposibil și nu văd de ce s-ar fi lansat o astfel de știre dacă n-ar fi fost adevărată.

— I-ai spus lui Hartmann?

— Da, dar acum are și el probleme.

— Ce fel de probleme?

— La Moscova, după cât se pare, mocnește o revoltă ce aduce a război civil. Facțiuni pro Gorbi, anti-Gorbi și grupuri de șoc dirijate de KGB. Armata Roșie preia comanda. Comuniștii din vechea gardă vor ca vechiul partid să vină din nou la putere. Ce se întâmplă la ora asta mocnea de mai multă vreme, dar acum clocotește. Toată

*

lumea vrea să se ia capacul de pe oală înainte de-a exploda.

— Starea asta de lucruri îi poate aduce prejudicii lui Hartmann?

— A fost rechemat la Moscova.

— Și se va duce?
— Nu cred. După părerea mea, are de gând să plece de-aici.

— Unde?
— Cred că în Statele Unite sau în Canada.
— Parcă ar fi sfârșitul lumii. Zidul a căzut. Comunis

mul trage să moară. Nu te mai poți bizui pe nimeni și pe nimic.

— S-ar părea că ai dreptate, zise Foster. Îmi vin în minte niște versuri din poemele lui W.B. Yeats: *Stâncile se despică, nimic nu le mai poate uni Anarhia se năpustește asupra lumii I-a venit bestiei rândul să se târască spre Betleemul ce are să se nască.*

Gala îl privi lung și zise:

— Și tu ce-ai de gând să faci?
— Cred că a sosit momentul s-o iau din loc. Ești sigură că vrei să vii cu mine?

— Fără doar și poate. Și eu îți pot da un citat: *Oriunde vei merge, voi merge și eu, oriunde îți vei duce casă, acolo voi sta. Ai tăi vor fi și ai mei și Dumnezeu la care te închini va fi și Dumnezeuul meu.* Când eram mică, doream să-mi schimb numele. Voiam să mi se spună Ruth, dar n-am vrut să-l necăjesc pe taică-meu.

Tăcu câțva timp și apoi îl întrebă:

— Unde ne vom duce? Am nevoie de câteva zile pentru a-mi strânge câteva lucruri – mai ales banii. Ai mei și ai tăi. Crezi că e cazul să-l înștiințăm pe Hartmann?

— Da. Am să-i spun eu.

— Crezi că din cauza celor ce se întâmplă a fost întărită paza din jurul casei noastre?

— Da.

Gerul acoperise ferestrele cu o perdea de gheață, așa încât camera era slab luminată, ca în fotografiile de lux unde întotdeauna persoanele sunt învăluite de o ceață

blândă. Foster se uită la Tarrant, care sorbea dintr-o cană cu lapte. Când Tarrant puse cana pe masă, Foster își dădu seama că îi tremura mâna.

— Te-ai hotărât? Ce-ai de gând să faci?

— Mai spune-mi încă o dată. Sunt atât de frânt de oboseală, încât nu-mi pot aduna gândurile.

— Cred că Londra vrea să ne joace o festă. Nu par să dea curs ofertei pe care am făcut-o. Cred că vor să scoată de pe răboj numele noastre. Atât pe al tău, cât și pe al meu. Înțelegi ce-ți spun?

Tarrant încuviință din cap, dar nu scoase niciun cuvânt.

— Zidul nu mai există, așa că, dacă te scot din închisoare, poți trece în Berlinul de Vest. Ai unde să te duci? Un loc pe care să nu-l fi dibuit Stasi?

— Da, zise Tarrant, oftând. O cameră pe care n-au descoperit-o. Dar nu se vor lăsa. Vor fi mereu pe urmele mele, nu?

— Cred că da. Dar poți pleca din Germania. Poți să iei trenul și să mergi la Amsterdam sau la Viena.

— Și pe urmă?

— Ai ceva bani puși deoparte în camera aia de care mi-ai vorbit?

— Vreo cinci sute de mărci vest-germane.

— Îți dau eu o mie de dolari. După asta, te privește cum te descurci. O.K?

Tarrant făcu semn că da și întrebă la rândul lui:

— Când pot ieși de aici?

— Măine, probabil. Ți se vor înmâna hârtiile pe seară. Acum cred că a sosit momentul să te odihnești.

Foster mai stătu câțva timp în celulă, dar omul din fața lui părea incapabil să-l vadă. Foster își dădu seama că era la capătul puterilor. Faptul că fusese trădat de ai lui îl zdruncinase cumplit.

Foster stătu două ore cu Hartmann și apoi se

întoarce acasă, unde îl aștepta Gala. Pe masă erau sandvișuri și cafele. Fata părea optimistă și veselă, în ciuda a tot ce se întâmplă.

— Hartmann ți-a vorbit despre bani?

— Mi-a spus doar că tu te ocupi de problema asta.

— M-am ocupat. Posezi un sfert de milion de dolari, în bancnote de o sută. Multe nu sunt noi și toate provin din fondurile KGB-ului, adăugă ea, râzând.

— Mulțumesc.

— Ce altceva mai vrei să iei cu tine?

— Un rând de haine și o mașină de ras.

— Ți-am cumpărat câteva cămăși și o pereche de pantaloni, dar cred că n-ar fi rău să mai ai și alta.

— Bine. Știi unde se duce Hartmann?

— La San Francisco? Întrebă Gala, zâmbind.

— Ți-a spus, deci.

— Nu. Am ghicit. E homosexual. Nu ți-ai dat seama?

Dintr-odată, o seamă de amănunte se adunară în mintea lui Foster. Frumusețea lui, farmecul, amabilitatea, neobișnuita lui bunătate... Până atunci, crezuse că folosea

7

toate aceste calități drept un antidot, pentru a anihila imaginea evocată de cuvântul „colonel”, și anume cea a unui tip cu fața buhăită și mereu îmbufnat. Totul era limpede acum. Nu-i era greu să-și închipuie că unii tinerei s-ar fi putut îndrăgosti de Hartmann.

— Mă rog, omul cât trăiește învață. Îi datorez multe lui Hartmann. Probabil că grație lui am scăpat cu viață. Sper că va fi fericit la San Francisco.

— Dacă ideea asta te poate consola, află că nu numai bărbații, ci și femeile se îndrăgostesc de Hartmann.

McBride se afla în biroul lui Malins de la agenția de voiaj.

— Insistă ca totul să aibă loc la noapte. Se pare că au sosit niște vești bune. E urgent. Foarte urgent.

— Și ce să zic dacă vrea s-o lăsăm pe mâine?

— Șoptește-i că e vorba de ceva confidențial. Londra vrea să încheie un târg. Nu știi despre ce e vorba, dar vei afla înainte de-a vă întâlni.

— Am să încerc.

— Nu e vorba doar să încerci. Fă ce ți-am spus.

McBride ridică receptorul și, în timp ce vorbea la telefon, îi făcu un semn lui Keller, care citea o copie a dosarului.

Foster avea să se întâlnească la ora zece seara cu Malins. Planul era același, dar de data asta aveau să-l înhațe pe Foster în timp ce se îndrepta spre stația de benzină.

McBride se duse în odaia lui, se așeză pe pat și își curăță pistolul cu o cârpă unsuroasă. Arma era din 1945 și provenea de la „Ithaca Gun Company”. Destupă canistra și își aminti de zilele când singura metodă de a curăța un pistol 451911 Al ca al lui era de a-l șterge cu uleiul folosit la curățarea mașinilor de cusut Singer. N-avea de gând să-l facă lună, dar trebuia să se asigure că nu rămăseseră gloanțe în încărcător. Îl desfăcu și puse mâna pe gura țevii, ca nu cumva eventuala încărcătură să explodeze în cameră. După ce se convinse că luase toate precauțiile, șterse bine țeava și apoi introduse șapte gloanțe. Asamblă pistolul și auzi imediat un „clic”, semn că totul era în regulă. Îl luă în mână, făcu câțiva pași prin cameră și îl asigură. Se așeză iar pe pat și, în timp ce puneă alte gloanțe în încărcător, începu să murmure cuvintele dintr-un cântec auzit în copilărie: *Iisus are nevoie de mine, pentru ca o rază de soare să se ivească în fiecare zi în cinstea lui.*

În sfârșit, se întinse pe pat, cu pistolul lângă el. Apoi, el și Keller se așezară în jurul unei mese pe care se afla o

hartă. O oră întreagă cercetară toate drumurile desenate de Keller, prin care Foster putea ajunge la stația de benzină. Le marcară pe cele principale prin țigări, pe cele secundare prin cutii de chibrituri și personajele prin câteva ouă.

Keller avea să rămână în automobilul lăsat în parcare, iar McBride și King aveau să-l înhațe pe Foster și să-l bage în mașină, pe locul din spate, alături de McBride. Apoi aveau să se ducă direct în casa unde îi aștepta Baird.

Ajunseră la destinație la 9.15. De data asta, lăsară automobilul în stradă. Nu puteau risca să meargă până la parcare aflată în preajma clădirii unde se afla British Council. Aveau să aștepte în mașină, pândind sosirea lui Foster.

Puseră radioul și ascultară muzică de jazz.

— Iată-l, zise McBride. Merge mai încet. Înseamnă că vrea să parcheze.

Nu făcură nicio mișcare până ce-l văzură pe Foster coborând din BMW-ul lui și închizând portiera. Privirile îi erau îndreptate spre stația de benzină. McBride și King îl ajunseră din urmă și-l încadrară.

— Fără gălăgie, Foster. Îndreaptă-te spre mașină.

Foster se întoarse și-l văzu pe McBride cu pistolul în mână. Încadrat de cei doi, se urcă în automobil. Keller, care se afla la volan, împinse scaunul din față. îl băgară pe Foster în spate. McBride se urcă și el, închizând ușa, în timp ce automobilul pornise deja la drum.

— Scoate-ți haina, Foster, ordonă McBride, ținând pistolul îndreptat spre prizonier.

Foster făcu ce i se ordonase. McBride nu-l slăbea din ochi, dar Foster nu rosti niciun cuvânt și nu mai făcu nicio mișcare.

Baird îi aștepta. îl duseră pe Foster într-una din încăperile din subsol și încuiară ușa de fier. Într-unul din colțuri se aflau o saltea pusă pe jos, un scaun și o găleată.

Baird stătea pe coridor, în fața celulei care avea o ușă prevăzută cu bare de oțel verticale, aflate doar la câțiva centimetri distanță de cele patru bare orizontale.

Făcură ordine într-una din camerele de la etaj, pentru a-i lua interogatoriul lui Foster. Pe la miezul nopții, McBride îi spuse lui Baird să-l aducă pe prizonier.

McBride îi arătă lui Foster scaunul pe care trebuia să ia loc. Foster se așază, încercând să evite să-l privească în ochi pe McBride. Pe masă se aflau toate obiectele pe care le găsiseră în buzunarele lui: douăzeci de dolari, treizeci de mărci vest-germane, cincizeci est-germane, câteva șervețele de hârtie și o notă de plată de la Rathaus-Keller. Mai erau și câteva chei, puse pe un inel de metal, printre care se afla și cea a BMW-ului.

— Vreau să ne vorbești despre târgul pe care voiai să-l faci. De ce te interesează atât de mult Tarrant?

— S-a purtat ca un idiot, zise Foster, dând din umeri. Când ai voștri au început să spună că e un trădător, s-a văzut limpede ce nemernici sunteți cu toții.

— Unde se află acum?

Foster clătină din cap, zâmbi și zise:

— Mă întrebi prea târziu, domnul meu.

— Informațiile de care vorbeai... Unde sunt?

— Cine ești dumneata?

— Mă privește. Unde sunt informațiile?

— Nu mai insista. Informațiile constituie singura mea poliță de asigurare.

— Nu și pentru mine. Spune-mi dacă se află în casa unde locuiești. Cea din preajma Cartierului General al Stasi.

McBride văzu că Foster fusese surprins de această întrebare. Chiar în clipa aceea, în cameră intră Keller. Acesta îi făcu un semn lui McBride, pentru a-i da de înțeles

că Foster nu trebuia să afle că intrase în încăpere. Stătu lipit de zid, în spatele scaunului pe care luase loc Foster.

— Unde e Tarrant?

— Spune pe șleau ce-ai de zis. Nu știu cine ești; de fapt, nici n-are importanță. Probabil că utilizezi aceleași metode ca și noi, când luăm interogatoriul cuiva, și am fost antrenați la fel pentru a rezista la anchetă. Nu ne sinchisim nici de gradul, nici de numele celui căruia îi luăm sau care ne ia interogatoriul.

Timp de un sfert de oră, McBride se strădui să-l facă pe Foster să vorbească, fără a obține vreun rezultat. Când îl întrebă dacă voia să ajungă la o înțelegere, McBride îl văzu pe Keller făcându-i semn că nu mai era cazul să insiste.

Foster fu dus din nou în celula din subsol, iar McBride intră în bucătărie, așa cum făcea întotdeauna după ce își termina treaba. Keller sosi și el; începură să mănânce niște sandvișuri cu brânză și băură câte o cafea. Când îl întrebă pe Keller de ce îi făcuse semn să nu mai insiste când îi propusese lui Foster să încheie un târg, Keller zise:

— N-are niciun rost, Mac. Poate că încercă să ne ducă de nas.

— Nici tu nu crezi ce spui, nu-i așa?

— Cine poate spune? zise Keller, dând din umeri. Cineva a pus cam prea multă brânză în sandvișurile astea. Aș vrea să știu ce părere ai despre Foster.

— Cred că e un nemernic. Și foarte plin de el.

— Bine, dar, dacă a dezertat, a făcut-o doar pentru a-și salva curierii.

— Și ce-i cu asta? O nouă dovadă de înfumurare. Făcea parte dintr-un grup. Ai lui n-au fost de acord cu el. A luat-o la sănătoasa. Cine se crede? Dumnezeu?

— E ofițer. Așa a fost și la Londra, așa e și aici.

— Rahat. Nu mă impresionează gradele. Și nu mă

dau în vânt nici după persoanele care fac uz de autoritatea lor. Mă rog, nu sunt la curent cu toate faptele. Să-l lăsăm pe domnul Foster să se descurce. Dacă poate.

— Foster a fost nevoit să aleagă. Să fie loial față de SIS sau față de cei din echipa lui.

— Las-o baltă. A ales să treacă de cealaltă parte. A fost un dezertor. Și, bagă de seamă, am utilizat un eufemism pentru a nu pronunța cuvântul „trădător”. Nu se deosebește de George Blake sau de Philby. Când la dreapta, când la stânga, numai pe drumul cel drept nu o iau. Iar când mișcările lor ies la iveală, sar pârleazul și trec la inamic.

— Ce-ai de gând să faci cu el mâine?

— Am să-ți spun mai târziu și pe urmă o să ne ducem acasă. Dacă vrea neapărat să facă pe eroul, îl privește.

— N-ai vrea să cauți să afli ce făcea după ce-a trecut de cealaltă parte a Zidului?

— Știu ce-a făcut, zise McBride, începând să ridice tonul. S-a pus în slujba dușmanului, iar asta e suficient pentru mine.

— Probabil că ai destule dovezi pentru a convinge tribunalul că este vinovat, nu-i așa?

— Fără doar și poate. Vor avea cu ce să se delecteze blestemații ăia de ziariști.

Auziră telefonul sunând. Keller se ridică și zise:

— Le-am dat numărul superiorilor mei pentru a putea fi chemat în caz de urgență.

După zece minute, Keller se întoarse, spumegând de furie.

— Știai că Tarrant avea o ascunzătoare aici, în Berlin?

— Locuia într-o casă conspirativă a SIS din Kantstrasse.

— Mai avea una. O cameră pe care o închiriasse de la una din fostele lui amante. Oamenii din echipa mea o

supravegheau. Știi cumva dacă Tarrant e roșcat?

— Da, este.

— A intrat la el în cameră la trei dimineața. Ai mei mi-au spus că n-au putut da de mine. L-au lăsat să intre și apoi au bătut la ușă. Ca să nu mai lungesc vorba, zise el oftând, l-au împușcat. Avea o mașină de ras în mână când a deschis ușa. Tipul din echipa mea a crezut că era un pistol. L-a luat drept Foster.

— A murit?

— Nu. A fost rănit în umăr. Ai mei au luat legătura cu cei de la Pullach. La rândul lor, aceștia l-au contactat pe Waring. Tarrant a fost dus sub escortă la spitalul militar, Waring a telefonat la Londra și cei de la SIS se află acum în drum spre Gatow. Călătoresc cu un avion RAF. Vrei să vorbești cu Londra?

— Nu. N-au decît să hotărască ei ce-au de gând să facă în ceea ce-l privește pe Tarrant. Eu mă voi ocupa de Foster. Măine. De îndată ce termin, plec la Londra, zise el și apoi, uitându-se lung la Keller, întrebă: Cum stăm cu presa? Au mirosit ceva?

— Nu. N-a aflat nimeni, în afară de proprietăreașă apartamentului. A fost prevenită și nu va scoate o vorbă.

McBride telefonă a doua zi dimineață la Londra. Powell socoti că era bine să se întoarcă la bordul unui avion britanic, deoarece nu va avea nevoie să i se rezerve locul. Călătoria lui nu avea să fie înregistrată nicăieri. Hotărâră că va pleca de la Gatow la unsprezece noaptea.

O săptămână mai târziu, un cadavru neidentificat fu găsit în subsolul unui bloc în care locuiseră mai înainte numai niște muncitori. Se mutaseră cu toții când se ridicase Zidul. După efectuarea autopsiei, se stabili că individul murise asfixiat. Fusesse, după toate probabilitățile, strangulat. Un purtător de cuvânt al miliției declară că victima era un turc venit să muncească în Germania, care fusese asasinat de un conațional în timpul

unei dispute aprinse între două bande rivale.

38

Peter Hartmann nu plecă la San Francisco. Când află că Igor Serov fusese arestat la Moscova, își dădu seama că nu mai avea timp să se documenteze suficient pentru a putea lua contact cu cine trebuia, ca să se stabilească acolo. Plecă în Spania, unde locuiește și acum, într-o vilișoară foarte frumoasă, de altfel, pe una din colinele din Kavea. E foarte respectat în mica localitate. Și-a făcut câțiva prieteni și umblă vorba că scrie un roman.

Gala părăsi casa cu o zi înainte de plecarea lui Hartmann în Spania. îi lăsă un bilețel lui Charlie Foster, pe care îl prinse cu o piuneză de ușa de la intrare. Se mută la niște prieteni de-ai ei și stătu acolo mai bine de o lună de zile, când se lăsă convinsă de tatăl ei să plece împreună cu el și să stea în casa pe care o avea la Costa Ligure, între Portofino și Santa Mărgărită.

După șase luni, Leonov plecă în California împreună cu fiica lui. Se opriră la Los Angeles, unde cineastul avea de lucru. După un an, Gala se mută la Cârmei, unde, datorită talentului și hărniciei ei, deveni un fotograf reputat. Își avea propriul ei studio și câștiga destui bani pentru a nu duce grija zilei de mâine.

Multă vreme se gândi, în fiecare zi, la Charlie Foster. Știa demult că nu mai era printre cei vii. Când o copleșea amărăciunea, îi asculta cântând pe Nat King Cole sau pe Fats Waller. Nu-și putea ierta că nu-i spusese niciodată lui Charlie cât de mult îl iubea.

Studioul ei se afla la etajul casei și uneori stătea mult timp la fereastră, privind în vale, încercând să-și aducă aminte de Charlie și ferindu-se să se întrebe ce i se întâmplase. Avea mulți prieteni, atât bărbați, cât și femei, dar nu se legase de niciunul.

În garaj se afla o ladă din aluminiu, pe care stătea scris: „Aparate de fotografiat + accesorii”. Înăuntru se

găsea un sfert de milion de dolari, în hârtii de câte o sută. Câteodată, Gala se întreba de ce se îndrăgostise atât de mult de Charlie. Niciodată n-o întrebasese care era ziua ei de naștere. Hartmann îi spusese că Charlie era așa din cauza pregătirii pe care o făcuse în tinerețe. Oricum, Gala îi ducea dorul.

Trecuse un an de zile de când Eddie Foster nu mai primise nicio știre de la fiul său. Telefonă la Century House, fără a nutri mari speranțe. I se dădu legătura cu Willis, care îi spuse că trebuia să vorbească cu Sir Anthony Powell. Acesta păru foarte mirat că îi cerea cineva știri despre Charlie Foster, adăugând că îi pare foarte rău, dar nu-i putea fi de folos.

Afacerile de care se ocupa Foster erau înfloritoare. Totuși, după alți câțiva ani în cursul cărora nu mai primi nicio știre de la Charlie, își zise că sosise momentul să le pună capăt. Vându întreprinderea și casa. Își cumpără o alta în centrul orașului Chichester și un automobil cu

care, de bine de rău, putea să meargă la Honfleur.

Înainte de-a părăsi casa în care stătuse atâția ani, deschise pachetul pe care îl pusese în seif. Vându CD-urile și casetele la un magazin, închipuindu-și că știa ce se mai află înăuntru. Discul nu avea nicio etichetă și când îl introduse într-unul din aparate nu se auzi nimic. Nici muzică, nici cuvinte. Ezită o clipă și apoi îl puse în punga de plastic negru, pe care o aruncă la gunoi.

Johnny Tarrant fusese dus cu salvarea de la Brize Norton la Sandown, în Isle of Wight. Casa era bine păzită, dar lui Tarrant i se acordă o anumită libertate. Se putea mișca în voie în casă și în grădină.

Slaney îl contactase pe tatăl lui Johnny și, după ce se certaseră de mama focului, acuzându-se reciproc, ajunseseră la o învoială. Johnny avea să mai stea în Isle of Wight câteva luni, până se va reface complet, căci fusese

grav rănit la umăr și la braț, iar apoi se va duce în Irlanda. Domnul Tarrant îi va cumpăra fiului său o casă, iar SIS îi va alocă o pensie. Nici prea mare, dar nici prea mică. După cinci ani, va fi liber să facă ce va dori.

În timp ce se îndrepta spre feribot, Tommy Tarrant se gândi ce avea să-i spună fiului său. După părerea lui, Johnny se purtase ca un prostănac, dar nici pe superiorii lui nu-i putea ierta. Dovediseră că erau nu numai incompetenți, ci și vicleni și iresponsabili.

Fusese nevoit să cineze de mai multe ori la Garrick cu ei, dar, în cele din urmă, izbutise să obțină pentru fiul său mult mai mult decât avuseseră intenția să-i dea nemernicii ăia.

Venise cu un MGB și avea intenția să-l lase acolo, pentru ca Johnny să-l poată folosi în momentul când va fi în stare să conducă mașina. Băiatul avea să se bucure când va da cu ochii de ea.

Majoritatea ambarcațiunilor stăteau pe mal, acoperite, cum erau întotdeauna iarna. Pe chei mai erau și câteva macarale. Bătrânul se așeză pe bordura uneia din ele, după ce mătură zăpada cu piciorul. Băgă mâna în buzunarul hanoracului ca să-și caute pachetul de țigări, însă își aduse aminte că le pusese în tașcă. Trase fermoarul și dădu de o pereche de ciorapi groși de lână. Apoi găsi și pachetul de țigări. În tașcă se mai aflau și câteva scrisori adresate fiului său. Nu le luase pe toate, căci n-avea niciun rost să care cu el plicurile în care se aflau anunțuri de tipul „Deschideți repede plicul, ca să nu pierdeți ocazia de-a vă îmbogăți imediat” și altele asemănătoare. Teancul de scrisori era legat cu un elastic. Când îl puse la loc, își aminti că mai primise o scrisoare, pe care o băgase în buzunar. Îi era adresată lui, dar, de fapt, îl privea pe Johnny. O scoase din buzunar, o citi și răsciti. Era expediată de Tony Martin, avocatul care se dovedise a fi unul dintre cei mai buni prieteni ai băiatului său. Era o

scrisoare destul de scurtă.

„Dragă Tommy.

După cum știi, am încercat de mai multe ori, dar fără succes, să iau legătura cu Johnny. Nimeni nu știe sau nu vrea să-mi spună unde se află.

În cazul când vei putea da de el, m-am gândit că ar fi bine să te pun la curent, în mod semioficial, cu cele întâmplate.

Orele pe care Johnny le-a petrecut alături de Jenny i-au fost de mare ajutor soției lui, dar starea ei s-a înrăutățit din ce în ce mai tare. Trebuie să te informez că a murit acum o săptămână, cauza decesului fiind o supradoză de barbiturice. Așa cum îți poți imagina, s-a deschis o anchetă.

Este evident că nimeni nu e de vină. Jenny a fost victima mediului în care a trăit în copilărie și în prima ei tinerețe. Am socotit că este necesar să-l informez și pe Johnny.

Ca întotdeauna, cu dragoste, Tony

P.S. Am luat legătura cu cei de la Century House. Persoana care mi-a răspuns la telefon a zis că n-a auzit niciodată numele Johnny Tarrant. Ciudați oameni!

Lamberhurst Noiembrie, 1992”.

1 Colo jos, în poieniță (n.tr.).